

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

தேசியத் தர நிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத் தர மதிப்பீட்டில் A+(CGPA: 3.64) தகுதியும்
மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் - பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல் தரப்
பல்கலைக்கழகம் மற்றும் தன்னாட்சித் தகுதியும் பெற்றது)

காரைக்குடி - 630003

தொலைநிலைக்கல்வி இயக்ககம்

இளங்கலை இலக்கியம்

பி.லிட்., (தமிழ்)

மூன்றாமாண்டு - ஆறாம்பருவம்

தாள் 10762

தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணம்

Author:

DR S.RAJARAM, *Professor. & Head, Department of Tamil, Alagappa University, Karaikudi - 630003*

"The copyright shall be vested with Alagappa University"

All rights reserved. No part of this publication which is material protected by this copyright notice may be reproduced or transmitted or utilized or stored in any form or by any means now known or hereinafter invented, electronic, digital or mechanical, including photocopying, scanning, recording or by any information storage or retrieval system, without prior written permission from the Alagappa University, Karaikudi, Tamil Nadu.

Information contained in this book has been published by VIKAS® Publishing House Pvt. Ltd. and has been obtained by its Authors from sources believed to be reliable and are correct to the best of their knowledge. However, the Alagappa University, Publisher and its Authors shall in no event be liable for any errors, omissions or damages arising out of use of this information and specifically disclaim any implied warranties or merchantability or fitness for any particular use.

VIKAS® is the registered trademark of Vikas® Publishing House Pvt. Ltd.

VIKAS® PUBLISHING HOUSE PVT. LTD.

E-28, Sector-8, Noida - 201301 (UP)

Phone: 0120-4078900 • Fax: 0120-4078999

Regd. Office: A-27, 2nd Floor, Mohan Co-operative Industrial Estate, New Delhi-110044

• Website: www.vikaspublishing.com • Email: helpline@vikaspublishing.com

Work Order No. AU/DDE/DE12-27/Printing of Course Materials/2020 Dated 12.08.2020 Copies 2000

தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம் – இளம்பூரணம்

பாடத்திட்டம்

பிரிவு – 1 அகம், புறம்

- கூறு – 1: அகத்திணையியல் 1 - 26 நூற்பாக்கள்
- கூறு – 2: அகத்திணையியல் 27- 58 நூற்பாக்கள்
- கூறு – 3: புறத்திணையியல் 1 - 14 நூற்பாக்கள்
- கூறு – 4: புறத்திணையியல் 15-30 நூற்பாக்கள்

பிரிவு -2 களவு, கற்பு, பொருளியல்

- கூறு – 5: களவியல்
- கூறு – 6: கற்பியல்
- கூறு – 7: பொருளியல்

பிரிவு -3 மெய்ப்பாடு, உவமை, செய்யுள் உறுப்புகள் – மாத்திரை முதல் பா வரை

- கூறு – 8: மெய்ப்பாட்டியல்
- கூறு – 9: உவமவியல்
- கூறு – 10: செய்யுளியல் 1- 73 நூற்பாக்கள்
- கூறு – 11: செய்யுளியல் 74- 149 நூற்பாக்கள்

பிரிவு – 4 செய்யுள் உறுப்புகள் – அளவியல் முதல் இழைபு வரை, மரபியல்

- கூறு – 12: செய்யுளியல் 150 - 198 நூற்பாக்கள்
- கூறு – 13: செய்யுளியல் 199 - 235 நூற்பாக்கள்
- கூறு – 14: மரபியல்

பிரிவு – 1

அகம், புறம்

கூறு – 1:

அகத்திணையியல் 1 – 26 நூற்பாக்கள்

அமைப்பு

- 1.1 அகத்திணை - விளக்கமும் பாகுபாடும்
- 1.2 முதற்பொருள்
 - 1.2.1 நிலப்பாகுபாடு
 - 1.2.2 பொழுதுகள் பாகுபாடு
 - 1.2.2.1 பெரும்பொழுது
 - 1.2.2.2 சிறுபொழுது
- 1.3 கருப்பொருள்
- 1.4 உரிப்பொருள்
- 1.5 பாலைக்குரிய பிரிவு வகைகள்
- 1.6 திணை மயக்கம்

அறிமுகம்

தமிழில் இன்று கிடைக்கும் நூல்களில் தொன்மையானது தொல்காப்பியமாகும். இதற்கு முன்னர் பல நூல்கள் தோன்றியிருப்பினும் அவை ஏதும் இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணநூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்ற மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. இதன் கண் அமைந்துள்ள எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் ஆகிய இரண்டும் தமிழ் மொழியின் அமைப்பை விளக்கும் இலக்கணப் பகுதிகளாகும். பொருளதிகாரம் இவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது. இது தமிழ் இலக்கிய மரபினை உணர்த்தும் பகுதியாகும். பொருளதிகாரம், இலக்கியத்திற்கான இலக்கணம் கூறுவதாக விளங்குகின்றது. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

முழுமையும் அகம், புறம் என்ற இரு பெரும் பகுப்பிலான பாடுபொருளில் அடங்கும் எனத் தமிழ் அறிஞர்கள் கருதினர். அந்த அடிப்படையிலேயே தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இலக்கியத்தின் பாடுபொருளைப் பாகுபாடு செய்துள்ளது. பொருளதிகாரத்திற்கு முழுவதும் உரை எழுதியவர் இளம்பூரணர் என்னும் உரையாசிரியர். இவரைத் தவிர நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர் ஆகியோரும் உரையெழுதியுள்ளனர்.

பொருளதிகாரம் என்ற அதிகாரத்தைக் குறித்து இளம்பூரணர், “இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின் பொருளதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து, இது, பொருள் உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். நிறுத்த முறையானே எழுத்தும், சொல்லும் உணர்த்தினார்; இனிப் பொருள் உணர்த்த வேண்டுதலின் இவ்வதிகாரம் பிற கூறப்பட்டது. பொருள் என்பது யாதோ எனின், மேற்சொல்லப்பட்ட சொல்லின் உணரப்படுவது. அது முதல், கரு, உரிப்பொருள் என மூவகைப்படும். முதற்பொருளாவது நிலமும் காலமும் என இருவகைப்படும். கருப்பொருளாவது இடத்தினும் காலத்தினும் தோற்றும் பொருள். அது, தேவர், மக்கள், விலங்கு முதலியனவும் உணவு, செயல் (தொழில்) முதலியனவும், பறை, யாழ் முதலியனவும், இன்னன பிறவும் ஆகிய பலவகைப்படும். உரிப்பொருளாவது மக்கட்கு உரிய பொருள், அஃது அகம், புறம் என இருவகைப்படும். அகமாவது புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் எனவும், கைக்கிளை, பெருந்திணை எனவும் எழுவகைப்படும். அகப்பொருளாவது போக நுகர்ச்சியாகலான் அதனான் ஆய பயன் தானே அறிதலின் அகம் என்றார். புறப் பொருளாவது மறஞ்செய்தலும் அறஞ்செய்தலும் ஆதலான் அவற்றான் ஆய பயன் பிறர்க்குப் புலனாதலின் புறம் என்றார்” என உரை கூறுவர்.

பொருளதிகாரத்தின் முதல் இயலாகிய அகத்திணையியல் அக இலக்கியத்திற்குரிய சில மரபுகளை விளக்குவதாக அமைகின்றது. இந்த இயலில் அகத்திணை ஏழு திணைகளாகப் பகுக்கப் பெற்று

விளக்கப்படுகின்றது. அவை கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, நெய்தல், மருதம், பெருந்திணை ஆகிய ஏழுமாம். இவற்றுள் கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காமத்தையும், பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமத்தையும் குறிப்பனவாம். எஞ்சிய முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐந்து திணைகளும் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் பெறும் காம இன்பத்தினைப் பேசுவனவாம். இப்பகுதியில் ஐந்து திணைகளுக்குமான முதல், கரு, உரிப்பொருள் குறித்தும் திணைமயக்கம் குறித்தும் விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர்.

குறிப்பு

நோக்கங்கள்

- அகத்திணையின் விளக்கமும் பாகுபாடும் பற்றி விளக்குதல்.
- முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய முப்பொருள் பாகுபாட்டை எடுத்துரைத்தல்
- பாலைக்குரிய பிரிவு வகைகளை விரிவாக உரைத்தல்.
- திணை மயக்கம் குறித்து உணர்த்துதல்.

1.1 அகத்திணை - விளக்கமும் பாகுபாடும்

‘திணை’ என்பதற்கு ‘ஒழுக்கம்’ என்பது பொருள். அக வாழ்வாகிய காதல் பற்றி இலக்கியத்தில் கூறும் மரபுகளைத் தொகுத்துரைப்பதே அகத்திணையியல் ஆகும். அகத்தே நிகழ்கின்ற காதல் இன்பத்தை ‘அகம்’ என்றார் ஆசிரியர். காதல் ஒழுக்கம் பேசும் இயல் அகத்திணையியல் ஆயிற்று. இவ் அக ஒழுக்கம் ஏழுவகைப்படும். அவை கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணை என்பனவாகும். இவற்றுள்ளும் கைக்கிளை என்பது ஒரு தலைக்காமம். அஃதாவது, ஆண் பெண் இரு சாராரில் ஒருவரிடம் விளங்கும் காதல் ஆகும். கை என்பது சிறுமை என்று பொருள். அவ்வகையில் பார்த்தால் கைக்கிளை என்பது சிறுமை உறவு என்று பொருள்படும். அஃதாவது ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மையாம். முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐந்தும் அன்பின் ஐந்திணை எனப்படும். இஃது ஒத்த காமம் எனப்படும். அஃதாவது ஒத்த தலைவனும், தலைவியும் கூடிப் பெறும் இன்பங்குறித்துப் பேசும் பகுதிகளாம். பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம் ஆகும். அஃதாவது ஆண், பெண் இருபாலரிடையே

நிகழும் அளவுகடந்த, இழிவான செய்கைகளுக்கு ஏதுவான காதல் என்பது பொருள்.

குறிப்பு

கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப (அகத்.1)

என்பது அகத்திணையியலின் முதல் நூற்பா. கைக்கிளை என்று சொல்லப்படும் பொருள் முதலாகப் பெருந்திணை என்று சொல்லப்படும் பொருள் ஈறாக ஏழும் முற்படக் கூறப்பட்ட ஏழுதிணைகளாம் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும்.

கைக்கிளை என்பதற்கு இளம்பூரணர், “கை-சிறுமை, கிளை-உறவு ஆகவே ‘சிறுமை பற்றிய உறவு’ என்றும் அதாவது, ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை இஃது ஒரு தலைக் காமம் எனப்படும்” என்றும் விளக்குவார். ஆகையால் கைக்கிளை என்பது பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு என்ற பொருளில் வழங்குகிறது.

ஐந்திணை என்பது தலைவன், தலைவி இருவருக்குள்ளும் ஒத்து விளங்கும் காதலைக் குறிக்கும். ஐந்திணை ஐந்து பகுதிப்பட்ட ஒழுக்கம். இஃது ‘ஒத்த காமம்’ எனப்படும். இவ்வைந்திணையே புலவர்களால் மிகுத்துப் பாடப்படுவது. அன்பொத்து விளங்கும் இவ்வொழுக்கம் ஐந்து பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருப்பதால் ஐந்திணை எனப்பட்டது. அவை முல்லைத்திணை, குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, மருதத்திணை, நெய்தல்திணை என்பனவாம். இவ்வைந்து பகுதிகளும் தனித்தனியே முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்று பொருள்களை உடையனவாம். இவ்வைந்திணைக்கு ‘பெருங்கிளைமை’ என்ற பெயர் உண்டு என்பார் இளம்பூரணர். இதனை, “நடுவண் ஐந்திணைக்கண், நிலமும், காலமும், ஆகிய முதற்பொருளும் தெய்வம், உணர் முதலான கருப்பொருளும் எனப்பட்ட இவற்றை அடுத்துப் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் எனப்பட்ட உரிப்பொருளும், ஒத்த அன்பும், ஒத்த குலனும், ஒத்த வடிவும், ஒத்த குணனும், ஒத்த செல்வமும், ஒத்த இளமையும் உண்டாகிய போது நிகழும். எனவே இது பெருங்கிளைமை எனப்படும்” என்ற உரைப் பகுதி உணர்த்தும்.

பெருந்திணை என்பது, காதலுணர்வு எல்லை கடத்தலைக் குறிக்கும். தலைவன் தலைவியருக்குள் அளவுகடந்து இழிவான

செய்கைகளுக்கு ஏதுவான காதல் என்று இதனைக் கூறுவர். இஃது 'ஓவ்வாக் காமம்' எனப்படும். இதனை,

அவற்றுள்

நடுவண் ஐந்திணை நடுவண் தொழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே (அகத்.2)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். ஏழு திணையுள், முதலில் உள்ள கைக்கிளையும், இறுதியில் உள்ள பெருந்திணையும் நீங்க, நடுவில் உள்ள முல்லை முதலான ஐந்திணைகள், இவ்வெந்து திணைகளுள் நடுவதாகிய பாலை தவிர ஏனைய நான்கும் - முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற நான்கும் - நிலம் பெறும் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம். பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் நிலத்தை நான்கு வகைகளாகப் பிரித்தனர். காட்டையும் காடு சார்ந்த இடத்தையும் முல்லை என்றனர். மலையையும் மலை சார்ந்த இடத்தையும் குறிஞ்சி என்றனர். வயலையும் வயல் சார்ந்த இடத்தையும் மருதம் என்றனர். கடலையும் கடல் சார்ந்த இடத்தையும் நெய்தல் என்றனர். இதனால் நான்கு நிலங்களும் முறையே நான்கு திணைகளுக்குரியவையாயிற்று. பாலைக்கு எனத் தனியே நிலம் இல்லை என்பது இந்நூற்பா உணர்த்தும் கருத்தாகும்.

1.2 முதற்பொருள்

உலகத்துப் பொருள் எல்லாம் முதல், கரு, உரிப்பொருள் என்ற மூவகையில் அடங்கும் என்கிறது பின்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பா.

முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை (அகத்.3)

இவற்றுள் முதற் பொருள் என்பது நிலமும் காலமும் ஆகும் என்கிறது பின்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பா.

முதல் எனப்படுவது நிலம்பொழுது இரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே (அகத்.4)

1.2.1 நிலப்பாகுபாடு

நிலமும், பொழுதுமே முதற்பொருள்களாகும். இவற்றுள் நிலம் நான்கு வகையாகப் பாகுபாடு செய்யப்பெற்று காடு, மலை, வயல்,

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

கடல் என்பனவும் அவை சார்ந்த பகுதிகளும் முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் திணைக்குரியன. இவற்றைத் தொல்காப்பியர் காடுறை உலகம், மைவரை உலகம், தீம்புனல் உலகம், பெருமணல் உலகம் என்று கூறுகிறார்.

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே (அகத்.5)

என்பது நூற்பா. பாலைத் திணைக்குத் தனியே நிலம் வரையறுக்கப்படவில்லை யென்றாலும்,

முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து
நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும் (சிலப். காடுகாண். 64-66) என்ற சிலப்பதிகார அடிகளைக் கொண்டு பாலையின் தன்மை விளங்கும். பாலை என்பதற்குத் தனியே நிலம் இல்லை எனினும் வேனிற் காலம் பற்றி இந் நிலம் (குறிஞ்சியும் முல்லையும் முறைமை திரிந்து) உண்டாகும். அந்த வேனிற் காலத்தே தனிரும், சினையும் வாடுதலின்றி நிற்பது பாலை என்ற மரமாகும். அச்சிறப்பு நோக்கியே 'பாலை' என்றார் தொல்காப்பியர்.

1.2.2 பொழுதுகள் பாகுபாடு

முதற்பொருளில் இரண்டாவதாகிய பொழுது சிறுபொழுது, பெரும்பொழுது என இரண்டு வகைப்படும். பண்டைத்தமிழர் ஓராண்டினை ஆறு பிரிவுகளாகக் கூறிட்டு அவற்றைப் பெரும்பொழுது என்றும், ஒரு நாளினை ஆறு கூறிட்டு அவற்றைச் சிறுபொழுது என்றும் வகைப்படுத்தினர்.

1.2.2.1 பெரும்பொழுது

ஓர் ஆண்டினை ஆறு கூறாகப் பகுத்து, கார்காலம், கூதிர்காலம், முன்பனிக்காலம், பின்பனிக்காலம், இளவேனிற்காலம், முதுவேனிற்காலம் என்று வழங்கினர். கார்காலம் என்பது மழைக்காலம். அஃது ஆவணி, புரட்டாசி ஆகிய இரண்டு திங்களாகும். கூதிர் என்பது குளிர்காலம் அது ஐப்பசித் திங்களும் காத்திகைத் திங்களும் ஆகும். முன்பனிக்காலம் என்பது மார்ச்சு, தை ஆகிய இரு திங்களாகும். பின்பனி என்பது மாசி, பங்குனித் திங்கள் ஆகும். இளவேனில் என்பது சித்திரை, வைகாசித் திங்கள் ஆகும். முதுவேனில் என்பது ஆனித்திங்கள், ஆடித்திங்கள் ஆகிய இரண்டும் ஆகும்.

1.2.2.2 சிறுபொழுது

ஒரு நாளினை ஆறு கூறிட்டு வைகறை, விடியல், நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம் என்று பெயரிட்டு வழங்கினர். இவற்றுள் வைகறை என்பது இரவுப் பொழுதின் பிற்பகுதியாகும். விடியல் என்பது பகற்பொழுதின் முற்கூறு என்பர். பகற்பொழுதின் நடுக்கூறு நண்பகல் ஆகும். மாலை என்பது இரவுப்பொழுதின் முற்கூறு ஆகும். யாமம் என்பது இரவின் நடுக் கூறு ஆகும். இவற்றில் ஏற்பாடு என்பதனை ஞாயிறு படுகின்ற காலம் ஆகிய பகற்பொழுதின் பிற்கூறு என்றும், ஞாயிறு உதயமாகும் நேரமாகிய காலை நேரம் என்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்கின்றனர். இளம்பூரணர் பகற் பொழுதின் பிற்கூறு என்றே ஏற்பாட்டிற்குப் பொருள் கொள்கிறார்.

முதற்பொருளுள் இரண்டாவதாகிய பொழுது பற்றிய நூற்பாக்கள் பின்வருமாறு அமைகின்றன.

காரும் மாலையும் முல்லை (அகத்.6)

குறிஞ்சி

கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர் (அகத்.7)

பனி எதிர்பருவமும் உரித்தென மொழிப (அகத்.8)

வைகறை விடியல் மருதம் (அகத்.9)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

எற்பாடு
நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும் (அகத்.10)
நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலோடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே (அகத்.11)
பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிப (அகத்.12)

இவற்றை எல்லாம் தொகுத்துப் பார்த்தால் திணையும் அவற்றிற்குரிய நிலமும் அவற்றிற்குரிய சிறுபொழுது, பெரும்பொழுதுகளும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளமையைப் பின்வரும் அட்டவணை தெளிவுபடுத்தும்.

திணை	நிலம்	சிறுபொழுது	பெரும்பொழுது
முல்லை	காடும், காடு சார்ந்த இடமும்	மாலை	கார்காலம்
குறிஞ்சி	மலையும், மலை சார்ந்த இடமும்	யாமம்	கூதிர்காலம், முன்பனிக்காலம்
பாலை	(நிலம் தனியே குறிப்பிடப் படவில்லை)	நண்பகல்	இளவேனில், முதுவேனில், பின்பனி
மருதம்	வயலும், வயல் சார்ந்த இடமும்	வைகறை, விடியல்	பெரும்பொழுது குறிப்பிடப்படாததால் ஆறு பொழுதும் உண்டு என்பர்
நெய்தல்	கடலும், கடல் சார்ந்த இடமும்	எற்பாடு	பெரும்பொழுது குறிப்பிடப்படாததால் ஆறு பொழுதும் உண்டு என்பர்

இவ்வாறு ஐந்திணைக்கும் சிறுபொழுது, பெரும்பொழுதுகள் பிரிக்கப் பெற்றமை குறித்து இளம்பூரணர் பின் வருமாறு விளக்குகிறார்.

இவ் அறுவகைப் பருவமும் அறுவகைப் பொழுதும் இவ் வைந்திணைக்குரியவாறு என்னைஎனில், சிறப்பு நோக்கி என்க.

குறிப்பு

என்னை சிறந்தவாறு எனின், முல்லையாகிய நிலனும், வேனிற் காலத்து வெப்பம் உழந்து மரனும், புதலும் கொடியும் கவினிழந்து கிடந்தன. புயல்கள் முழங்கக் கவின்பெறும் ஆதலின், அதற்கு அது சிறந்ததாம். முல்லைப்பொழுது இந்நிலத்திற்கு இன்றியமையாத முல்லை மலரும் காலம் ஆதலானும் அந்நிலத்துக் கருப்பொருளாகிய ஆநிரை வருங்காலமாதலானும், தனியிருப்பார்க்கு இவைகண்டுழி வருத்தம் மிகுதலின் அதுவும் சிறந்தது ஆயிற்று.

குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் களவிற் புணர்ச்சி பொருளாதலின் அப்புணர்ச்சிக்குத் தனியிடம் வேண்டுமன்றே? அது கூதிர் காலத்துப் பகலும், இரவும் நுண்துளி சிதறி இயங்குவார் இலராம். ஆதலான் ஆண்டுத் தனிப்படல் எளிதாகலின் அதற்கு அது சிறந்தது. நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறாகலின், அதுவும் சிறந்தது.

மருதத்திற்கு நிலன் பழனஞ் சார்ந்த இடமாதலான், ஆண்டு உறைவோர் மேன் மக்கள் ஆதலின் அவர் பரத்தையிற் பிரிவுழி அம் மனையகத்து உறைந்தமை பிறர் அறியாமை மறைத்தல் வேண்டி வைகறைக்கண் தம் மனையகத்துப் பெயரும் வழி ஆண்டு மனைவி ஊடல் உற்றுச் சார்கிலளாமாதலால், அவை இந்நிலத்திற்குச் சிறந்தன.

நெய்தற்குப் பெரும்பான்மையும் இரக்கம் பொருளாதலின் தனிமையுற்று இரங்குவார்க்குப் பகற்பொழுதினும் இராப்பொழுது மிகுமாதலின் அப்பொருள் வருவதற்கு ஏதுவாகிய ஏற்பாடு கண்டார் 'இனிவருவது மாலை' என வருத்தமுறுதலின் அதற்கு அது சிறந்தது என்க.

பாலைப் பொருளாவது பிரிவு. அப்பிரிவில் தலைமகற்கு வருத்தம் உறும் என்று தலைமகள் கவலுங்கால் நீரும் நிழலும் இல்லாத வழி ஏகினார் எனவும் கவலுமாகலின் அதற்கு அது சிறந்தது என்க. இவையாவும் இலக்கிய மரபுகளே உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு பகுக்கப்பெற்ற பொழுதுகள் தலைவன் தலைவியிடம் தோன்றும் காமக்குறிப்பைச் சிறப்பித்தல் கருதியே அமைந்த காலப் பின்புலமாகும்.

குறிப்பு

1.3 கருப்பொருள்

நிலத்தே காணப்படும் பொருள்கள் கருப்பொருள் எனப்படும், தேவர், மக்கள் முதலானவர்களையும், உணவு, தொழில், பறை யாழ் போன்றவற்றையும் கருப்பொருள் என்பர். இக்கருப்பொருள் நிலத்துக்கு நிலம் வேறுபடும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகைப் பிறவும் கருவென மொழிப (அகத். 20)

என்ற நூற்பாவால் விளக்குவர்.

தெய்வம், உணவு. விலங்கு, மரம், பறவை, பறை, தொழில், பண் முதலானவையும், அவைபோன்ற பிறவும் கருப்பொருள் என்று கருதுவர் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும். தொல்காப்பியர் பொதுவாகக் கருப்பொருள் எவை எவை என்று கூறினாரே தவிர எந்தத் திணைக்கு எவை எவை என்று விரித்துக் கூறவில்லை. ஆனால் உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் இவற்றை விரித்துக் கூறுகிறார். அதனைப் பின் வரும் பட்டியல் எடுத்துரைக்கும்.

1.4 உரிப்பொருள்

மக்களின் ஒழுகலாற்றைக் குறிப்பனவாய் திணைக்குரிய பொருள் உரிப்பொருள் எனப்படும். ஐந்திணைக்கும் உரிய ஒழுக்கங்களே உரிப்பொருளாகும். இவற்றை ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஒவ்வொன்றாகக் கொள்வர். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே (அகத். 16)

என்ற நூற்பாவில் கூறுகிறார். இந் நூற்பாவில் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்று தான் கூறப்பட்டுள்ளனவே தவிர, எந்த எந்தத் திணைக்கு எது எது உரிப்பொருள் என்ற விளக்கம் இல்லை. உரையாசிரியர் இளம்பூரணரே “பிரிவு பாலைக்கு உரித்தாமாறு மேற் சொல்லப்பட்டது”. “ஏனைய மொழிந்த பொருளோடு ஒன்ற வைத்தல்” என்னும் தந்திர உத்தியால் “புணர்தல் என்பது குறிஞ்சிக்கும், இருத்தல் என்பது முல்லைக்கும், இரங்கல்

என்பது நெய்தற்கும், ஊடல் என்பது மருதத்திற்கும் பெரும்பான்மையும் உரித்தாகவும், சிறுபான்மை எல்லாப் பொருளும் எல்லாத் திணைக்கும் உரித்தாகவும் கொள்ளப்படும் என்று விளக்குகிறார்.

இவ்வாறு திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள் விளக்கப்படுகின்றன. இதனைப் போன்றே ஐந்திணைக்குரிய நிலத்தில் வாழும் மக்கள் பற்றிய குறிப்பும் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகிறது. இதனை இளம்பூரணரே தம் உரையில் விரித்துரைக்கிறார். அதனைப் பின்வரும் பட்டியல் உணர்த்தும்.

நிலம்	மக்கட் பெயர்	தலைமக்கட் பெயர்
முல்லை	ஆயர், வேட்டுவர்	குறும்பொறை நாடன், ஆயன்
குறிஞ்சி	குறவன், குறத்தி	மலைநாடன், வெற்பன்
பாலை	எயினர், எயிற்றியர்	மீளி, விடலை
மருதம்	உழவர், உழத்தியர்	ஊரன், மகிழ்நன்
நெய்தல்	நுளையர், நுளைச்சியர்	சேர்ப்பன், துறைவன், கொண்கன்

இவ்வாறு தலைமக்கள் பற்றிக் கூறிய தொல்காப்பியர் இந்நிலங்களில் வாழும், ஏவலர், அடியோர் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் அன்பின் ஐந்திணைக்கு உரியர் ஆகார் என்பர். இது குறித்து உரை எழுதும் இளம்பூரணர் “ஐந்திணைப் புறத்தவாகிய கைக்கிளை, பெருந்திணைக்கண் அடித்தொழில் செய்பவர் பக்கத்தினும் வினைசெய்வார் பக்கத்தினும் புணர்தல் முதலான பொருளைக் கூறுதல் கடிந்து நீக்கும் நிலைமை இல்லை” என்று கூறி, அடியோரும், வினைவலரும் கைக்கிளை, பெருந்திணைக்குரிய மக்கள் ஆவர் என்று கருதுவர். இவருள் அடியோர் என்பார் குற்றேவல் செய்பவராவர்; வினைவலர் என்பார் தொழில் செய்பவராவர். இதனை,

பெயரும் வினையுமென்று ஆயிரு வகைய
திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே (அகத்.22)
ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

ஆவயின் வருடம் கிழவரும் உளரே (அகத்.23)
ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணுங் காலை
ஆனா வகைய திணைநிலைப் பெயரே (அகத்.24)
அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினுங்
கடிவரை இலபுறத் தென்மனார் புலவர் (அகத்.25)
ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்
ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர் (அகத்.26)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

1.5 பாலைக்குரிய பிரிவு வகைகள்

உரிப்பொருள்கள் ஐந்தனுள் குறிஞ்சிக்குரிய உரிப்பொருளாகிய புணர்தல் என்பது களவுக்கும், முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய திணைகளுக்குரிய உரிப்பொருள்களாகிய இருத்தல், ஊடல், இரங்கல் என்பன கற்புக்கும், பாலை என்ற திணைக்குரிய உரிப்பொருளாகிய பிரிதல் என்பது களவு, கற்பு ஆகிய இரண்டு கைகோளுக்கும் பொதுவாகும். ஆகையால் பாலைக்குரிய பிரிதல் பற்றித் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில் விரிவாகப் பேசுகிறார்.

தொல்காப்பியர் பாலைத் திணைக்குரிய பிரிவினைப் பல வகையாகப் பாகுபாடு செய்துள்ளார். பிரிவினை முதலில் இரு பெரும்பிரிவில் விளக்குவார்.

இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றலும்
உரியதாகும் என்மனார் புலவர் (அகத்.13)

இந்நூற்பாவில் பிரிவு இருவகைப்படும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கு இளம்பூரணர், இருவகைப் பிரிவான தலைமகளைப் பிரிதலும், தலைமகளை உடன் கொண்டு தமர்வரைப் பிரிதலும் பாலைக்குரியதாகும்” என்று விளக்கம் தருவார். ஆனால் பிற உரையாசிரியர்கள் இந்த இருவகைப்பிரிவு என்பதை, காலிற்பிரிவு -கலத்திற் பிரிவு என்றும் வேனிற்பிரிவு-பின்பனிப்பிரிவு என்றும் வகைப்படுத்துவர்.

1.6 திணை மயக்கம்

முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்று மூன்றினையும் விளக்கிய தொல்காப்பியர் ஒரு திணைக்கு என வரையறுக்கப்பட்ட முதற்பொருளான காலம் (பொழுது) வேறோர் திணைக்கு வரலாம். அவ்வாறு வருதலே திணை மயக்கம் எனப்படுகிறது என்பர். இதனை,

திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை யிலவே
நிலனொருங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிய
புலன்நன் குணர்ந்த புலமை யோரே (அகத்.14)

என்ற நூற்பா விளக்கும்.

ஒரு திணைக்குரிய முதற் பொருள் மற்றொரு திணைக்குரிய முதல் பொருளோடு சேர நிற்பது தவறில்லை. ஆனால் முதற் பொருளாகிய நிலம், பொழுது என்ற இரண்டில் ஒரு திணைக்குரிய நிலமானது மற்றொரு திணைக்குரிய நிலனோடு மயங்குதல் இல்லை என்பர் புலவர்கள் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும். காலம் மட்டுமே மயங்கும்.

சான்றாக, “தொல் ஊழி தடுமாறித் தொகல் வேண்டும்” என்ற நெய்தற்கலியில் “எல்லைக்கு வரம்பாய இடும்பைகூர் மருள் மாலை” என்று மாலைப்பொழுது சுட்டப்படுகிறது. நெய்தல் திணைப்பாடலில் முல்லைக்குரிய மாலைக்காலம் சுட்டப்படுகிறது. இங்கும் பொழுது மயங்கிற்று என்பர்.

திணை மயக்கம் கூறும் தொல்காப்பியர், ஒரு நூற்பாவில் உரிப்பொருள் தவிர கருப்பொருளும் முதற்பொருளும் மற்றொரு திணையோடு மயங்கி வரலாம் என்பார். இதனை,

உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே (அகத்.15)

என்ற நூற்பா உணர்த்தும். மேலும் எந்த எந்த நிலத்திற்கு எந்த எந்தக் கருப்பொருள் என்று வரையறை செய்திருந்தாலும், ஒரு நிலத்திற்குரிய பூவும், பறவையும் பிறிதோர் நிலத்திற்

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

பேசப்படுமாயின், வந்த நிலத்திற்குரிய பூவாகவும் பறவையாகவும்
கொள்ளப்படும் என்பார் தொல்காப்பியர். இதனை,

எந்நில மருங்கின் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும் (அகத். 21)

என்ற நூற்பா சுட்டும்.

ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும் போது ஒரு திணைக்குரிய
பொழுதோ, பூ, பறவை ஆகிய கருப்பொருள்களோ மற்றொரு
திணையில் இடம் பெறுமானால் அதனைத் திணைமயக்கம் என்று
கருதலாம் என்பதும், நிலம் மயங்காது என்பதும், உரிப்பொருள்
மயங்குதல் இல்லை என்பதும் தெளிவாகிறது.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட
இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில்
கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள்
முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. திணை என்பதன் பொருள் யாது?

.....

2. முற்படக் கிளந்த எழுதிணைகள் எனப்படுவன யாவை?

.....

3. “நடுவணைந்திணை நடுவணது” எனச் சிறப்பிக்கப்படும் திணை
எது?

.....

4. முதற்பொருள் எனப்படுவன யாவை?

.....

5. அன்பின் ஐந்திணைக்குரிய உரிப்பொருள்கள் யாவை?

.....

தொகுத்தறிவோம்

அக வாழ்வாகிய காதல் பற்றி இலக்கியத்தில் கூறும் மரபுகளைத் தொகுத்துரைப்பதே அகத்திணையியல் ஆகும். அகத்திணை ஏழுவகைப்படும். அவை கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணை என்பனவாகும். இவற்றுள்ளும் கைக்கிளை என்பது ஒரு தலைக்காமம் ஆகும். முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐந்தும் அன்பின் ஐந்திணை எனப்படும். இஃது ஒத்த காமம் எனப்படும். பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம் ஆகும். உலகத்துப் பொருள் எல்லாம் முதல், கரு, உரிப்பொருள் என்ற மூவகையில் அடங்கும். இவற்றுள் முதற் பொருள் என்பது நிலமும் காலமும் ஆகும். நிலத்தே காணப்படும் பொருள்கள் கருப்பொருள் எனப்படும், தேவர், மக்கள் முதலானவர்களையும், உணவு, தொழில், பறை யாழ் போன்றவற்றையும் கருப்பொருள் என்பர். ஐந்திணைக்கும் உரிய ஒழுக்கங்களே உரிப்பொருளாகும். தலைமகளைப் பிரிதலும், தலைமகளை உடன் கொண்டு தமர்வரைப் பிரிதலும் பாலைக்குரியதாகும். ஒரு திணைக்குரிய பொழுதோ, பூ, பறவை ஆகிய கருப்பொருள்களோ மற்றொரு திணையில் இடம் பெறுமானால் அதனைத் திணைமயக்கம் என்பர். திணை மயக்கத்தில் நிலம் மயங்காது; உரிப்பொருள் மயங்குதல் இல்லை.

அருஞ்சொற்பொருள்

கை – சிறுமை; கிளை – உறவு; வையம் – உலகம்; மாயோன் – திருமால்; சேயோன் – முருகன்; வேந்தன் – இந்திரன்; மா – விலங்கு; புள் – பறவை; செய்தி – தொழில்; யாழ் – பண்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. திணை என்பது 'ஒழுக்கம்' என்று பொருள்படும்.
2. கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட திணைகள் முற்படக் கிளந்த எழுதிணைகள் எனப்படும்.
3. பாலைத்திணை
4. நிலமும் பொழுதும்
5. புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. முற்படக்கிளந்த எழுதிணைகளைக் கூறுக.
2. முதற்பொருள் என்றால் என்ன? விளக்குக.
3. அன்பின் ஐந்திணைக்குரிய கருப்பொருள்களை விளக்குக.
4. உரிப்பொருள் குறித்தெழுதுக.
5. பாலைத்திணைக்குரிய பிரிவு வகைகளை எழுதுக.
6. திணை மயக்கம் என்றால் என்ன? விளக்குக.

கூறு - 2:

அகத்திணையியல் 27- 58 நூற்பாக்கள்

அமைப்பு

- 2.1 பிரிவு வகைகள்
 - 2.1.1 ஓதல் பிரிவு
 - 2.1.2 தூதிற் பிரிவு
 - 2.1.3 பகைவயிற் பிரிவு
 - 2.1.4 தேவர்ப் பிரிவு
 - 2.1.5 காவற்பிரிவு
 - 2.1.6 பொருள் வயிற் பிரிவு
- 2.2 பரத்தையிற் பிரிவு
- 2.3 பிரிவில் நிகழும் கூற்றுவகைகள்
 - 2.3.1 உடன் போக்கும் கூற்றும்
 - 2.3.1.1 நற்றாய் கூற்று
 - 2.3.1.2 செவிலி கூற்று
 - 2.3.2 பிரிவின்கண் தோழி கூற்று
 - 2.3.3 பிரிவின்கண் கண்டோர் கூற்று
 - 2.3.4 பிரிவின்கண் தலைவன் கூற்று
 - 2.3.5 எஞ்சியோர் கூற்று
- 2.4 பாலைத் திணைக்குரிய மரபு

குறிப்பு

- 2.5 உள்ளூறை உவமமும் ஏனைய உவமமும்
- 2.5.1 உள்ளூறை உவமமும் கருப்பொருளும்
- 2.5.2 ஏனை உவமம்
- 2.6 கைக்கிளையும் பெருந்திணையும்
- 2.6.1 கைக்கிளைக் குறிப்பு
- 2.6.2 பெருந்திணை
 - 2.6.2.1. ஏறிய மடல் திறம்
 - 2.6.2.2. இளமை தீர் திறம்
 - 2.6.2.3. தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
 - 2.6.2.4. மிக்க காமத்து மிடல்
- 2.7 அகத்திணை மரபுகள்
 - 2.7.1 நாடக வழக்கு, உலகியல் வழக்கு
 - 2.7.2 சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளா மரபு

அறிமுகம்

அகத்திணையியலின் இப்பகுதியில் பிரிவு வகைகளும், அவற்றின் விளக்கமும் இடம் பெறுகின்றன. உடன்போக்கு நிகழும் காலத்தில் நற்றாய், தோழி, கண்டோர் ஆகிய அகமாந்தர்களின் நிலையும், அவர்களின் கூற்றும் பிரிவின் போது தலைவன் நிலையும், அவனுடைய கூற்றும் விளக்கப்படுகின்றன. உள்ளூறை, இறைச்சி பற்றிய செய்திகள் அடுத்து இடம் பெற்றுள்ளன. கைக்கிளை, பெருந்திணை குறித்த அடிப்படை மரபுகள் விளக்கப்படுகின்றன. நாடகவழக்கு, உலக வழக்கு பற்றிய செய்திகளும், அகப்பாடல்களின்கண் காணப்பெறும் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கூறா மரபும் விளக்கப்பெறுகின்றன.

நோக்கங்கள்

- பிரிவு வகைகள் குறித்து அகத்திணையியல் கூறுவனவற்றை விளக்குதல்.
- பிரிவில் நிகழும் கூற்று வகைகளை எடுத்துரைத்தல்.
- உள்ளூறை உவமம், ஏனை உவமம் குறித்து உணர்த்துதல்.

குறிப்பு

- கைக்கிளை, பெருந்திணை பற்றிய வரையறையை அறியச் செய்தல்.
- அகத்திணை மரபுகளை விளக்குதல்

2.1 பிரிவு வகைகள்

பிரிவு என்பது, தலைமகன் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்வதையே குறிக்கும். அவ்வாறு பிரிந்து செல்வதற்குப் பல காரணங்கள் உள. அக்காரணங்களின் அடிப்படையிலே பிரிவுக்குப் பெயர் சூட்டப்படுகின்றது. ஓதல் பிரிவு, தூதிற்பிரிவு, பகைவயிற் பிரிவு, தேவர்ப்பிரிவு, காவற்பிரிவு, பொருள்வயிற் பிரிவு என்று பிரிவு ஆறு வகைப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். தொல்காப்பியர் ஓதல், பகை, தூது இவற்றை முதலில் குறிப்பிடுகிறார்.

ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே (அகத்.27)

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. இந்நூற்பாவுக்கு, ஓதலும், பகையும், தூதும் என்று சொல்லப்பட்ட இவையே பிரிவிற்குரிய நிமித்தமாகும் என்று உரை கூறுகிறார் இளம்பூரணர்.

2.1.1 ஓதல் பிரிவு

ஓதற்குப் பிரிதலாவது தமது நாட்டகத்து வழங்காது பிற நாட்டகத்து வழங்கும் நூல் உளவன்றே அவற்றைக் கற்றல் வேண்டிப் பிரிதல் ஆகும்.

அவற்றுள்,

ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன (அகத். 28)

என்ற நூற்பாவினால் ஓதற்குப் பிரிந்து செல்வது நால்வகை வருணத்தினரில் உயர்ந்தோர்க்குரிய அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரியது என்பது உணர்த்தப்பட்டது. 'உயர்ந்தோர்க்குரிய ஓத்தினான்' (அகத்.33) என்ற நூற்பாவினால் ஓதற் பிரிவு வணிகர்க்கும் உரியது என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

2.1.2 தூதிற்பிரிவு

தூதிற்பிரிதல் என்பது, இரு பெரும் வேந்தரிடையே சந்து செய்தற் பொருட்டுப் பிரிந்து செல்லும் பிரிவாகும். இப்பிரிவிற்

செல்வது உயர்ந்தோராகிய அந்தணர்க்கும், அரசர்க்கும் உரியதாகும். இதனை, 'ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன்' (அகத்.28) என்ற நூற்பா உணர்த்தும். இவர்கள் தவிர வணிகர்க்கும், வேளாளர்க்கும் கூடத் தூதிற் பிரிவு உண்டு. இதனை,

வேந்து வினை இயற்கை வேந்தன் ஓரீஇய

ஏனோர் மருங்கினும் எய்திடன் உடைத்தே (அகத்.34)

என்று அமைந்துள்ள நூற்பாவால் பொருள் கொள்கிறார் இளம்பூரணர்.

2.1.3 பகைவயிற் பிரிவு

அரசன் மாற்று வேந்தரொடு போர் செய்யும் போது, போரின் பொருட்டுத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்வது பகைவயிற் பிரிவு ஆகும். இது இருவகையாகும். ஒன்று, அரசன் தானே தலைமகனாகச் செல்லுதலாகிய பகை தணிவினைப் பிரிவு. இரண்டு, அரசனொடு பொருந்திய ஏனைய அரசன் தலைவராயுள்ள போது செல்லுதலாகிய வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிவு ஆகும். இதனை,

தானே சேறலும் தன்னொடு சிவணிய

ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே (அகத்.29)

என்ற நூற்பா உரைக்கும்.

2.1.4 தேவர்ப் பிரிவு

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நால்வகை நிலத்தும் மேவிய சிறப்புடைத் தேவரது (தெய்வங்களின்) பூசை, விழா முதலியன செய்தற் பொருட்டுப் பிரியும் பிரிவு தேவர்ப் பிரிவு எனப்படும்.

இதற்குச் சான்றாக, சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகியைக் கடவுள் மங்கலம் செய்தற்குப் பிரிந்த பிரிவினைக் கூறலாம். இவ்வாறு தேவர்ப் பூசை, விழாவின் பொருட்டுப் பிரியும் பிரிவு நான்கு வருணாத்தார்க்கும் உரியது என்பார் தொல்காப்பியர். இதனை,

மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்தே (அகத்.31)

என்ற நூற்பா சுட்டும்.

குறிப்பு

குறிப்பு

2.1.5 காவற்பிரிவு

நால்வகை நிலத்தின் மக்கள் தத்தம் முறையினின்று தப்பாது அறத்தை நிலை நாட்டுதல் (நாட்டைக் காத்தல்) பொருட்டுப் பிரியும் பிரிவு காவற் பிரிவு எனப்படும். இப்பிரிவு குறித்துப் பேசும் தொல்காப்பியம்,

மன்னர் பாங்கின் பின்னோர் ஆகுப (அகத்.32)
என்று கூறுகிறது. அதாவது வணிகரும், வேளாளரும் இப்பிரிவுக்குரியர் என்று வரையறுக்கிறது.

2.1.6 பொருள் வயிற் பிரிவு

பொருள் தேடுதல் பொருட்டுப் பிரியும் பிரிவு பொருள் வயிற் பிரிவு எனப்படும். இதனை,

பொருள் வயிற் பிரிவும் அவர்வயின் உரித்தே (அகத்.35)
என்னும் நூற்பா விளக்கும். அந்தணர் பொருட்குப் பிரியும் திறனை,

உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத் தான (அகத்.36)
என்னும் நூற்பா சுட்டும். இதற்கு இளம்பூரணர், “பொருள்வயிற் பிரிவும் வணிகர், வேளாளரிடத்தில் உரியதாகும்” என்று எழுதுகிறார். மேலும் “உயர்ந்தோராகிய அந்தணர் பொருள் வயிற் பிரியுங் காலத்து ஒழுக்கத்தானே பிரிப. இதனாற் சொல்லியது, வணிகர்க்கும், வேளாளர்க்கும் வாணிகம் முதலிய பொருள் நிமித்தம் ஆகியவாறு போல, அந்தணர்க்கு இவை பொருணிமித்தம் ஆகா என்பதாஉம், அவர்க்கு இயற்கையொழுக்கமாகிய ஆசாரமும், செயற்கையொழுக்கமாகிய கல்வியுமே பொருட்காரணமாம் என்பதாஉம் கண்டவாறு” என்று இளம்பூரணர் உரையெழுதுகிறார். பொருள் வயிற் பிரிவு குறித்து விளக்கும் போது,

முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோ டில்லை (அகத்.37)
என்ற ஒரு நூற்பாவைப் படைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர். இவ்விடத்துப் பொருள் வயிற் பிரியும் தலைமகன் கடல் வழிப் பயணம் மேற்கொள்ளும் போது தலைவியை உடனழைத்துச் செல்வது மரபில்லை என்று உணர்த்துகிறார்.

குறிப்பு

பிரிவு பற்றிய நூற்பாக்களுக்கு இளம்பூரணர் உரையின்கண் காணலாகும் சிறப்புக் கூறுகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

“ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன” என்னும் நூற்பாவில் ‘உயர்ந்தோர்’ என்பதற்கு நால்வகை வருணத்தினும் உயர்ந்த அந்தணரையும், அரசரையும் சுட்டுகிறார். அடுத்துவரும் “உயர்ந்தோர்க் குரிய ஓத்தினான”(அகத்.33) என்பதில் வரும் ‘உயர்ந்தோர்’ என்பதற்கு உயர்ந்தோராகிய வணிகர் என்று எழுதுகின்றார். அடுத்து “உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத்தான” (அகத்.36) என்ற நூற்பாவிற்கு உயர்ந்தோராகிய அந்தணர் என்கிறார். இவை யெல்லாம் இளம்பூரணர் தம் காலச் சமூகத்தில் நிலவிய வருணப்பாகுபாடுகளை மனத்திற் கொண்டு எழுதிய உரைகளாகும்.

2.2 பரத்தையிற் பிரிவு

அகத்திணையியலுள் தொல்காப்பியர் எவ்விடத்தும் நேரடியாகப் பரத்தையர் பிரிவைக் கூறினார் இல்லை. தொல்காப்பியர், பிரிவு எத்தனை என்றும் வரையறுத்துக் கூறவில்லை. அகத்திணையியலில் ஓதல், பகை, தூது என்ற பிரிவுகளை ஒரு நூற்பாவில் பட்டியலிடுகிறார். தேவர்ப்பிரிவு, காவற்பிரிவு, பொருள் வயிற்பிரிவு என்ற பிரிவுகளை மற்றொரு நூற்பாவில் பட்டியலிடுகிறார். ஆகையால் தொல்காப்பியர் கூறியது அறுவகைப் பிரிவுகள் தான். ஆனால் இளம்பூரணர் தம் உரைப்பகுதியிலேயே இப்பரத்தையிற் பிரிவு பற்றிக் கூறுகிறார். அவர் உரைப்பகுதி பின்வருமாறு:

“இத்துணையும் பிரிவு அறு வகைப்படும் என்றவாறாயிற்று. அஃதேல் பரத்தையிற் பிரிவு என்பதோ எனின், அது நிலம் பெயர்ந்து உறையாமையானும், இவை போல் சிறக்காமையானும் அது முறைமை செய்யப் பிரிதலும் பொருள் காரணமாகப் பிரிதலுமின்றிப் பிரிதலினாலும் கற்பியலுள் கூறப்படும் என்க. ஈண்டுச் சிறுபான்மை கூறும்.”

குறிப்பு

பரத்தையிற் பிரிவு என ஒரு பிரிவு உண்டு என்ற அளவிலேயே இளம்பூரணர் அதனைச் சுட்டிச் செல்கிறார். இப்பிரிவு குறித்துக் கற்பியலில் விரிவாக இடம்பெற்றுள்ளது.

2.3 பிரிவில் நிகழும் கூற்றுவகைகள்

அகத்திணையலில் பிரிதல் என்னும் உரிப்பொருளைக் கொண்டு விளங்கும் பாலைத் திணையில் கூற்று நிகழ்த்துவதற்குரிய அக மாந்தர்கள் யாவர் என்பது தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அகத்திணைப் பாடல்கள் யாவும் தலைவி கூற்று, தோழி கூற்று, செவிலி கூற்று, நற்றாய் கூற்று, தலைவன் கூற்று, பாங்கன் கூற்று, பாணர் கூற்று, கண்டோர் கூற்று என்று அக மாந்தர்களின் கூற்றாகவே அமைந்துள்ளன. இதனால் செய்யுள் உறுப்புகள் 34 என்று கூறிய தொல்காப்பியர், அவற்றுள் கூற்றுவகை என்பதையும் ஓர் உறுப்பாகக் கூறியுள்ளார். 'கூற்று வகை' என்பதை இளம்பூரணர் பொருள்வகை என்று பாடங்கொண்டு உரை கூறுவார். கூற்று, களவின் கண் கூற்று, கற்பின் கண் கூற்று என இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப்படும். கூற்றின் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் பல்வேறு நூற்பாக்களில் விரிவாகக் கூறுகின்றார். 'களவில் கூற்று', 'கற்பில் கூற்று' என்று பாகுபாடு செய்யும் தொல்காப்பியர் இந்த இரண்டுக்கும் பொதுவானவற்றை அகத்திணையியலில் கூறுகிறார் என்பார்.

2.3.1 உடன் போக்கும் கூற்றும்

கொண்டுதலைக் கழிதல், பிரிந்தவண் இரங்கல் என்னும் இருவகைப் பிரிவினுள் (அகத்.17) தமரைப் பிரிதலாகிய உடன் போக்கில் நிகழ்ந்த கூற்றுக்கள் பற்றி இவ்வியலில் விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர். தலைவனும், தலைவியும் பகற் குறியிலும், இரவுக் குறியிலும் சில காலம் கூடி மகிழ்ந்து வருதலால் மறைவொழுக்கம் (களவொழுக்கம்) வெளிபட்டு அலராகின்றது. இதனை அறிந்த தலைவன் தோழியின் துணையோடு தலைவியை ஒருவருக்கும்

தெரியாமல் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு சென்று விடுவான். அங்ஙனம் செல்வதற்கு உடன் போக்கு என்று பெயர்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

2.3.1.1 நற்றாய் கூற்று

உடன்போக்குக் காலத்தில் நற்றாய் கூற்று எவ்வாறு அமையும் என்பதைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டி
மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்
நன்மை தீமை அச்சம் சார்தலென்று
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ
முன்னிய கால மூன்றொடு விளக்கித்
தோழி தேளத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்
ஆகிய கிளவியும் அவ்வழி உரிய (அகத்.39)

இந்நூற்பாவிற்கு, தலைமகளைப் பிரிதல், தலைமகளை உடன் கொண்டு தமர்வரைப் பிரிதல் என்ற இருவகைப் பிரிவில் தமரைப் பிரிதல் என்னும் உடன் போக்கில் நிகழும் நற்றாய் மாட்டு உளதாகிய கிளவி உணர்த்துதல் நுதலிற்று என்று உரை எழுதுவார் இளம்பூரணர். தலைமகள் தலைமகனுடன் உடன் போக்குச் சென்ற போது நற்றாய் கூறும் கூற்றுக்கள் இவை என்கிறார்.

1. தன்னையும், தலைமகனையும் தலைமகளையும் குறித்துப் பல்லி முதலிய நிமித்தங்களைப் போற்றிக் கூறுதல்.
2. பிறர் தமக்குள் பேசும் மொழியை, நற்சொற்களை நிமித்தமாகக் கொண்டு பேசுதல்.
3. உலகில் வாழும் இயக்கர் முதலியோர் தெய்வம் ஏறிய நிலையில் ஆவேசித்துக் கூறும் சொற்களை நல் நிமித்தமாகப் பேணுதல்.
4. தனக்கும், தலைமகன், தலைமகள் ஆகியோர்க்கும் உண்டாகும் நன்மை, தீமை, அச்சம், சார்தல் ஆகியவை பற்றிப் பேசுதல்
5. முன்பு இப்படி இருந்தவள், இப்போது இப்படி இருக்கிறாள்; இனி இவ்வாறு இருப்பாள் என்று முக்காலத்தும் தலைவியின் நிலை புலப்படுமாறு தோழியிடத்தும், கண்டோரிடத்தும் நற்றாய் புலம்புவாள்.

இவ்வாறு நற்றாய் கூற்று நிகழும் சூழல்களையும், கூற்றின் உட்பொருளையும் விளக்கிய இளம்பூரணர் சிலவற்றிற்கு மட்டும் சான்றுகளைத் தருகிறார்.

குறிப்பு

குறிப்பு

தோழியர் சூழத் துறைமுன்றில் ஆடுங்கால்
வீழ்பவள் போலத் தளருங்கால் - தாழாது
கல்லதர் அத்தத்தைக் காதலன் பின் போதல்

வல்லவோ மாதர் நடை (ஐந்திணை ஐம்பது 37)

என்பது 'தலைமகள் உடன் போய வழி நற்றாய் கவன்றுரைத்தது' என்று சான்று காட்டுவார். "முன்பெல்லாம், தோழியர் புடைசூழத் துறைமுன்றில் ஆடுவாள்; அக்காலத்தே அவ்வாறு ஆட முடியாமல் வீழ்பவள் போலத் தளருவாள்; அத்தகையவள் இன்று கல் நிறைந்த கரடு முரடான காட்டு வழியிலே தன் தலைவன் பின்னே நடந்து போகின்றாளே" என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். முன்னைய காலத்தோடு விளக்கிக் கூறுவதற்கு இது சான்றாகின்றது.

மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபின்நின் கிளையோ டாரப்
பச்சூன் பெய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கலத்தில் தருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின விறல் வேற் காளையோடு
அஞ்சில் ஓதியை வரக்கரைந் தீமே (ஐங்.391)

என்ற பாடல் 'நற்றாய் உடன் போய தலைமகள் பொருட்டாகக் காகத்திற்குப் பராய்க் கடன் உரைத்தது' என்று சான்று காட்டுவார் இளம்பூரணர். இதற்கு, "காகமே நீ உன் கிளையோடு உண்ண, பச்சை ஊன் கலந்த சோறு தருவேன் நீ என் மகள் அவள் காதலனொடு வரக் கரைவாய்" என்பது பொருள்.

வேறாக நின்னை வினவு வேன் தெய்வத்தால்
கூறாயோ கூறும் குணத்தினனாய்-வேறாக
என்மனைக் கேறக் கொணருமோ எல்வளையைத்

தன்மனைக்கே உய்க்குமோ தான் (திணைமாலை நூற்.90)

என்பது நற்றாய் தலைமகளின் உடன்போக்கு எண்ணிப் படிமத்தானை வினவியது. இப்பாடல் "என்மகள் என் வீட்டுக்கு வருவாளோ? இல்லை, அவள் தலைமகளின் இல்லத்திற்குச் செல்லுவாளோ? தெய்வத்தால் கூறுக" என்று பொருள்படும்.

நற்றாய் கூற்று பற்றிக் கூறும் இந்நூற்பாவில், 'நற்றாய் புலம்பலும்' என்று உம்மை கொண்டு விளங்குவதால், 'செவிலி புலம்பலும் இவ்வாறே வரும் எனலாம் என்று இளம்பூரணர் விளக்கம் கூறுவார். தலைமகளின் உடன்போக்கின் போது செவிலி

புலம்பியதற்கும் தன் உரையில் சில சான்றுகள் தருவார் இளம்பூரணர்.

2.3.1.2 செவிலி கூற்று

உடன் போக்கு மேற்கொண்ட தலைவியின் பிரிவால் வருந்திய செவிலி தன் மகளைத் தேடி தானே செல்வதுண்டு என்பார் தொல்காப்பியர். இதனை,

எமப் பேரூர்ச் சேரியும் சுரத்தும்

தாமே செல்லும் தாயரும் உளரே (அகத்.40)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இதில் உள்ள தாய், செவிலிதான் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும் எனில் 'தாயர்' என்று குறிப்பிட்டிருப்பதால் செவிலி என்பது பெறப்படும் என்பர் உரையாசிரியர். நற்றாய் என்றால் ஒருமையில் சுட்டப்பட்டிருக்கும்.

செவிலி, தலைவி உடன் போன போது பெரிய காவலுடைய ஊரினிடத்தும், சேரியிலும், சுரத்தின் கண்ணும் கண்டோரையும் வினாவிக் கொண்டே தாமாகச் செல்லுதல் உண்டு. இங்குத் தலைவியைத் தேடிச் செல்லுதல் என்பது சேரியிலும், ஊரிலும், பிரிதல் பாலையாகுமா? என்ற வினாவிற்கு விடையிறுப்பது போல் அடுத்த நூற்பா,

அயலோர்ஆயினும் அகற்சிமேற்றே (அகத்.41)

என அமைகிறது. சேரியிலும், சுரத்தினும் பிரிதலின்றித் தமது மனையயற் கண் பிரிந்தாராயினும் அதுவும் பிரிவின் பாற்படும் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம். எனவே ஓர் ஊருக்குள்ளேயே, மனையயற் கண்ணும் பரத்தையிற் பிரிவு உண்டு; அதுவும் பாலையே யாகும் என்பதும் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.

செவிலி சேரியோரை வினாவிச் சென்றதற்குப் பின்வரும் பாடல் சான்றாகும் என்கிறார் இளம்பூரணர்.

இதுஎன் பாவைக் கினியநன் பாவை

இதுஎன் பைங்கிளி எடுத்த பைங்கிளி

இதுஎன் பூவைக் கினியசொற் பூவையென்று

அலம்வரு நோக்கி னலம்வரு சுடர்நுதல்

காண்தொறுங் காண்தொறுங் கலங்கி

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

நீங்கின ளோவென் பூங்க ணோளே (ஐங்.375)

இப்பாடலில் “காண்தொறுங் காண்தொறுங் கலங்கி, நீங்கினளோ என் பூங்கணோளே?” என்ற அடிகள் சேரியோரை வினவியனவாம்.

செவிலி சுரத்திடை வினாவியதற்குப் பின்வரும் பாடல் சான்றாகும்.

எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயல்மாலைக் கொளைநடை யந்தணீர்
வெவ்விடைச் செலல்மாலை ஒழுக்கத்தீர் இவ்விடை
என்மகள் ஒருத்தியும் பிறன்மகன் ஒருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சியர்

அன்னார் இருவரைக் காணிரோ பெரும (கலித். 9)

இக்கலித்தொகைப் பாடலில் ‘அந்தணீர்! ஒழுக்கத்தீர்! அன்னார் இருவரைக் காணிரோ பெரும!’ என்பது சுரத்திடைக் கண்டோரைச் செவிலி வினாவியது ஆகும்.

பேரூர்ச் சேரியும், சுரத்தும் அலைந்து கண்டோரிடம் எல்லாம் வினவிக் களைத்த செவிலி கூற்றாக வருவது பின்வரும் பாடலாகும்.

காலே பரிதப்பி னவே கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாள்இழந் தனவே
அகல்இரு விசும்பின் மீனிணும்

பலரே மன்றஇவ் வுலகத்துப் பிறரே! (குறுந்.44)

இப்பாடல் நெடுந்தொலைவு நடந்து சென்ற செவிலி கூறியது என்பது தெளிவு.

2.3.2 பிரிவின்கண் தோழி கூற்று

தலைவி-தலைவன் இருவருடைய களவு, கற்பு நிகழ்வுகளில் தோழியின் பங்கு மிகமிகப் பெரியது. தோழி இன்றி தலைவன்-தலைவியின் களவு வாழ்க்கை வெற்றி பெற இயலாது. இதனாலேயே வ.சுப.மாணிக்கனார் தோழியைப்பற்றிக் கூறும் போது, “அகத்திணை இலக்கியத்துத் தோழி வரம்பற்ற உரிமையுடையவள். தலைவியின் உரிமையையும், செயலையும் தன் உரிமையும் செயலுமாகக் கொள்ளும் உறவுடையவள். ஐந்திணைக்கண்வரும் தோழி

ஓராற்றால் தலைவியின் கருத்து வாயில். தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் தலைமகளின் எண்ணத்தையும் விருப்பத்தையும் பளிங்குப்படுத்துவன. களவியலை நெடிது இயக்குபவள் தோழி. களவு விரைவாக முடிதற்கு அவள் துணைவேண்டும். தலைவியின் வாழ்க்கையோடு முற்றும் ஒன்றியவளாகத் தோழி இயங்குகின்றாள். தலைவியின் பெற்றோரைத் தன் பெற்றோராகவே எண்ணி நடத்துகின்றாள். ஓர் உயிரின் இருதலையாகத் தலைவியையும் தன்னையும் கொள்கின்றாள்” என்று கூறுகின்றார்.

தலைவியுடன் இந்த அளவு நெருங்கியவளான தோழியின் கூற்று பற்றித் தொல்காப்பியர் பல நூற்பாக்களில் கூறுகின்றார். பிரிவின்கண் தோழி கூற்று நிகழும் இடம் குறித்துப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

தலைவரும் விழுமநிலையெடுத்த துரைப்பினும்
 போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணும்
 நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும்
 வாய்மையும் பொய்மையுங் கண்டோர்ச் சுட்டித்
 தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினும்
 நோய்மிகப் பெருகித்தன் னெஞ்சுகலுழிந் தோளை
 அழிந்தது களையென மொழிந்தது கூறி
 வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் திறத்தொடு
 என்றிவை எல்லாம் இயல்புற நாடின்
 ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன. (அகத்.42)

தோழிக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்கள் பின்வருமாறு:

1. தலைவிக்கு பின்னால் வரும் நோய் நிலையைத் தலைவனுக்கு எடுத்துரைக்கும் போது தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.
2. 'உடன்கொண்டு பெயர்க' என்று கூறும் இடத்துத் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.
3. தலைமகன் உடன்போக்குக்கு உடன்பட்டமையைத் தலைவிக்குக் கூறி அவளை விடுத்தற்கண்ணும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.
4. தமரை நீக்குதலான் தமக்குற்ற நோயின்கண்ணும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.
5. மெய்மையும் பொய்மையும் காணப்பட்ட அவனைச் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கி மீட்டுக்கொள்ளுதற்கண்ணும் தோழி கூற்று நிகழும்.

தொல்காப்பியம் –
 பொருளதிகாரம் -
 இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

6. தலைமகன் பிரிதலான் வந்துற்ற நோய் மிகவும் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலங்கியோனை அழிந்தது களைதல் வேண்டுமெனத் தலைமகன் சொன்ன மாற்றத்தைக் கூறி வன்புறையின்பொருட்டு நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு தோழி கூற்று நிகழும்.

‘ஒன்றித் தோன்றும் தோழி’ என்றதனால் தோழிமார் பலருள்ளும் இன்றியமையாதாள் என்பதும் ‘தோழி தானே செவிலி மகளே’ என்றதனால், அவள் செவிலி மகள் என்பதும் கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.

தாமரைப் பொய்கையில் நீர் வற்றியபின் வாடிவிடும் தாமரை மலரைப் போல, தலைவன் பிரிவால் தலைவி துன்புறுவாள் என்பதையும் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் நாளிலேயே தலைவி உயிர் நீப்பாள் என்பதையும்,

ஓரிரா வைகலுள் தாமரைப் பொய்கையுள்
நீர்நீத்த மலர்போல நீநீப்பின் வாழ்வாளோ
எனவாங்கு,

பொய்நந்தல்கல் புரிந்தனை புகுதரல் கைவிட்டு
எந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீசெல்வது
அந்நாள் கொண்டு இறக்கும்இவள் அரும்பெறல் உயிரே

(கலித். 5)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கும். இது பின்னால் வரும் நோய் நிலையைத் தலைவனுக்குத் தோழி உரைப்பதற்குச் சான்றாகும்.

..... நெடுந்தகாய் எம்மையும்
அன்பறச் சூழாதே ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பந் துணையாக நாடின் அதுவல்லது
இன்பமும் உண்டோ வெமக்கு (கலித். 6)

என்னும் பாடலடிகள் ‘உடன்கொண்டு பெயர்க’ என்பதற்குச் சான்றாகும்.

உவவினி வாழி தோழி அவரே
பொம்மல் ஒதி நம்மொடு ஓராங்குச்
செலவயர்ந்தனரால் இன்றே (அகம்.65)

என்னும் பாடலடிகள் தலைமகன் உடன்போக்குக்கு உடன்பட்டமையைத் தலைவிக்குக் கூறியதற்குச் சான்றாகும்.

பால்மருள் மருப்பின் உரல்புரை பாவடி
ஈர்நறுங் கமழ்கடாஅத்து இனம்பிரி ஒருத்தல்

குறிப்பு

ஆறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து
பொருள்வயின் பிரிதல் வேண்டும் என்னும்
அருளில் சொல்லும் நீசொல் லினையே
நன்னர் நறுநுதல் நயந்தனை நீவி
நின்னிற் பிரியேன் அஞ்சல்ஓம் பென்னும்
நன்னர் மொழியும் நீமொழிந் தனையே
அவற்றுள்,

யாவோ வாயின மாஅல் மகனே
கிழவர் இன்னோர் என்னாது பொருள்தான்
பழவினை மருங்கின் பெயர்புபெயர்பு உறையும்
அன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நின்னின்று
இமைப்புவரை வாழாள் மடவோள்

அமைக்கவின் கொண்ட தோளிணை மறந்தே (கலித். 21)

என்னும் பாடல் மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் காணப்பட்ட
அவனைச் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கி மீட்டுக் கொள்ளுதற்கண்
தோழி கூற்று நிகழ்த்தியமைக்குச் சான்றாகும்.

அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையான்
கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்றார் அக்காட்டுள்
துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிற்றெனவும் உரைத்தனரே

(கலித். 11)

என்னும் கலித்தொகைப் பாடலில் அமைந்த தாழிசை தலைமகன்
மொழிந்தது கூறி தோழி வற்புறுத்தலுக்குச் சான்றாகும்.

2.3.3 பிரிவின்கண் கண்டோர் கூற்று

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கில் செல்லும்
இடைச்சுரத்தில் தலைமக்கள் சந்திக்கும் மாந்தர் கண்டோர் ஆவர்.
களவின்கண் கூற்றுக்குரிய அகமாந்தராக விளங்கும்
இக்கண்டோர்க்குரிய கூற்றுகளைத் தொல்காப்பியர்,

பொழுது மாறும் உட்குவரத் தோன்றி
வழுவின் ஆகிய குற்றங் காட்டலும்
ஊரது சார்பும் செல்லுந் தேயமும்
ஆர்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய வழியினும்
புணர்ந்தோர் பாங்கிற் புணர்ந்த நெஞ்சமொடு
அழிந்தெதிர் கூறி விடுப்பினும் ஆங்கத்
தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும்

குறிப்பு

சேய்நிலைக்கு அகன்றோர் செலவினும் வரவினும்
கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப (அகத். 43)

என்னும் நூற்பாவில் வரையறுப்பர்.

1. உடன்போக்கில் செல்லும் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் காலமும் நெறியும் அச்சம் வருமாறு தோன்றி வழுவதலினாகிய குற்றம் காட்டலும் ஊரது அணிமையும் செல்லும் தேயத்தின் சேய்மையும் ஆர்வ நெஞ்சத்தோடு எடுத்துரைக்கும் நிலையில் கண்டோர்க்குக் கூற்று நிகழும்.

2. உடன் போக்கில் செல்லும் தலைவனும் தலைவியும், தம் ஊரில் தங்கி செல்ல உடன்படாத நிலையில், அவர்பால் விரும்பிய நெஞ்சத்தோடு மனன் அழிந்து, 'உங்கள்

ஊர்க்காயினும் விரைந்து செல்க' என எதிர்மொழி கூறி விடுக்கும் போது கண்டோர் கூற்று நிகழும்.

3. அவ்விடத்துத் தேடி வரும் செவிலித் தாயின் நிலையைக் கண்டு "நின்மகள் நெடுந் தொலைவு சென்று விட்டாள். ஆகையால் இனியும் தேடிச்செல்ல வேண்டாம்" என அவளைத் தடுத்து நிறுத்தும் போதும் கண்டோர்க்குக் கூற்று நிகழும்.

4. அவ்விடத்துத் தேடி வரும் செவிலித் தாயின் நிலையைக் கண்டு "இந்த வழியே சென்றால் உன் மகளையும் அவள் காதலனையும் காணலாம்" என்று அவளைச் செல்ல விடும் போதும் கண்டோர்க்குக் கூற்று நிகழும்.

5. நெடுந்தொலைவு செல்லும் இடைச்சுரத்தோர், தலைவன் தலைவி உடன் போக்கிற் செல்லும் செலவின் போது கண்டோர் கூற்று நிகழும்.

6. நெடுந்தொலைவு செல்லும் இடைச்சுரத்தோர், தலைவி - தலைவன் திரும்ப வரும் போது கண்டோர் கூற்று நிகழும்.

இவ்வாறு, ஆறு நிலைகளில் கண்டோர் கூற்று நிகழும் என்று விளக்கி ஒவ்வொன்றுக்கும் சான்றுகள் தருவர் இளம்பூரணர்.

பொழுதும், செல்லும் வழியும், அச்சம் தரத்தக்கதாய் உள்ளமை கூறி, தொடர்ந்து சென்றால் தீமை விளையும் என்று கூறுவதற்கும், எம்மூர் அணித்தே உள்ளது எம்மூரில் தங்கிச் செல்க என்று அன்போடு கூறுவதற்கும் பின்வரும் பாடல் சான்றாகின்றது.

எம் ஊர் அல்லது ஊர் நணித்து இல்லை
வெம்முரண் செல்வன் கதிரும் ஊழ்த்தனன்

சேந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப!
இளையள் மெல்லியள் மடந்தை
அரிய சேய் பெருங்கல் ஆறே (சிற்றட்டகம்)

எதிர்மொழி கூறிவிடுத்தல் என்பதற்குப் பின்வரும் பாடல் சான்றாகும்.

அழுந்து பட வீழ்ந்த பெருந்தண் குன்றத்து
ஒலிவல் ஈந்தின் உலவை யங்காட்டு
ஆறுசெல் மாக்கள் சென்னி எறிந்த
செம்மறுத் தலைய நெய்த்தோர் வாய
வல்லியம் பெருந்தலைக் குருளை மாலை
மரல் நோக்கும் இண்டிவர் ஈங்கைய சுரனெ
வையெயிற்று ஐயள் மடந்தை முன்னுற்று
எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளங்
காலொடு பட்ட மாரி

மால்வரை மிளிர்க்கும் உருமினுங் கொடிதே. (நற்.2)

தேடிவந்த செவிலியைத் தடுத்தல், மேலும் தேடிச் செல்ல விடுத்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் முறையே,

பெயர்ந்து போகுதி பெருமூ தாட்டி
சிலம்புகெழு சீறடி சிவப்ப
இலங்குமேற் காளையோ டிறந்தனள் சுரனே

என்பதும்

நெருப்பவிர் கனலி காண்குவை செறிதொடிப்
பொன்னர் மேனி மடந்தையொடு

வென்வேல் விடலை முன்னிய சுரனே (ஐங்.388)

என்பதும் சான்றாகும்.

உடன் போக்கிற் செல்லும் தலைவியையும், தலைவனையும் கண்டோர் செலவினும் வரவினும் கூறியது என்னும் கண்டோர் கூற்றிற்குப் பின்வரும் பாடல் சான்றாகும்.

வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொல் அளியர் தாமே! ஆரியர்
கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்நெற் றொலிக்கும்
வேப்பயில் அழுவம் முன்னி யோரே

இவ்வாறு உடன் போக்கில் செல்லும் தலைவன் தலைவியரைக் காணும் கண்டோர் என்னும் அகமாந்தர் நிகழ்த்தும் கூற்றுகளை விளக்குகிறார் இளம்பூரணர்.

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

2.3.4 பிரிவின்கண் தலைவன் கூற்று

அகனைந்திணை ஒழுக்கத்தில் பிரிவில் தலைமகன் கூற்று நிகழும் இடங்கள் குறித்துத் தொல்காப்பியர் பின் வரும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒன்றாத் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்தும்
ஒன்றிய மொழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினும்
இடைச்சுர மருங்கில் அவள்தமர் எய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்தலிற் கலங்களுர் எய்திக்
கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை உளப்பட
அப்பாற்பட்ட ஒருதிறத் தானும்
நாளது சின்மையும் இளமைய தருமையும்
தாளாண் பக்கமும் தகுதிய தமைதியும்
இன்மைய திளிவும் உடைமைய துயர்ச்சியும்
அன்பின தகலமும் அகற்சிய தருமையும்
ஒன்றாப் பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும்
வாயினும் கையினும் வகுத்த பக்கமொடு
ஊதியம் கருதிய ஒருதிறத் தானும்
புகழும் மானமும் எடுத்துவற் புறுத்தலும்
தூதிடை யிட்ட வகையி னானும்
ஆகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும்
மூன்றன் பகுதியும் மண்டிலத் தருமையும்
தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மையும்
பாசறைப் புலம்பலும் முடிந்த காலத்துப்
பாகனொடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினும்
காவற் பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கமும்
பரத்தையின் அகற்சியிற் பிரிந்தோட் குறுகி
இரத்தலும் தெளித்தலும் எனஇரு வகையொடு
உரைத்திற நாட்டம் கிழவோன் மேன (அகத்.44)

இந்த நூற்பாவில் கூறப்பட்டுள்ள தலைவனின் கூற்றுகள் பின்வருமாறு:

1. வரைவுக்கு உடன்படாத தலைமகளின் சுற்றத்தாரிடத்துத் தலைமகன் கூற்று நிகழும்.
2. பருவத்தின் கண்ணும் தலைமகன் கூற்று நிகழும்.
3. சுரத்தின் கண்ணும் தலைமகன் கூற்று நிகழும்.
4. பொருந்திய சொல்லொடு தலைமகளை உடன்கொண்டு போகத் துணிந்தவிடத்தும்

குறிப்பு

தலைமகன் கூற்று நிகழும்.

5. தான் தலைவியை விட்டுப் பிரியுமிடத்தும் தலைமகன் கூற்று நிகழும்.

6. உடன் போக்கில் செல்கின்ற இடைச்சுரத்திடைத் தலைமகள் தமர் எய்தி மீட்டுக்

கொண்டு பெயர்வர் எனக் கலங்கி வருத்தமுற்றுக் கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை உட்பட அப்பகுதியில் பட்ட உடன் போக்கின் கண்ணும் தலைமகன் கூற்று நிகழும். அது தமர் வருவர் என ஐயுற்றுக் கூறுதலும், தமர் வந்த போது கூறுதலும் என்று இரண்டு வகைப்படும்.

7. நாளது சின்மை என்பதனைப் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தில்

தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

8. இளமையது அருமை என்பதனைப் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தில் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

9. தாளாண் பக்கம் என்பதனைப் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தில் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

10. தகுதியது அமைதி என்பதனைப் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தில் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

11. இன்மையது இளிவு என்பதனைப் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தில் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

12. உடைமையது உயர்ச்சியும் என்பதனைப் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தில் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

13. அன்பினது அகலம் என்பதனைப் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தில் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

14. அகற்சியது அருமை என்பதனைப் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தில் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

நாளது சின்மை, முதலாக அகற்சியது அருமை ஈறாக உள்ள எட்டும், பொருள்தேடச் செல்லும் தலைமகனுக்குப் பொருந்துதல் கூடா. பொருள்தேடச் செல்வோர் யாக்கை நிலையற்றது என்றோ, இளமை நிலையற்றது என்றோ, எண்ணத் தொடங்கிவிட்டால் பொருள்மேல் பற்றுச்செல்லாது. ஆகையால் பொருள் தேடப் பிரிய விழையும் தலைவனுக்கு இவ்வெட்டும் பொருந்தாது பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தில் அவனுக்குக் கூற்று நிகழும் என்றார் ஆசிரியர்.

குறிப்பு

15. ஓதுதல் (வாயான் வகுத்தபக்கம்), படைக்கலம் பயிலுதல், சிற்பங்கற்றல் (கையான் வகுத்த பக்கம்) ஆகிய பயன் கருதிப் பிரியும் பிரிவிடத்தும் தலைவன் கூற்று நிகழும். இது பொருள் வயிற் பிரிதல் அன்றி, அறத்திறம் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு ஆதலால் இவை மறுமைக்கண் பயன் தருவன என்பர்.

16. பிரிவதனால் ஏற்படும் புகழும், பிரியாமையால் வரும் குற்றமும் குறித்துத் தலைமகனுக்குக் கூறி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்று வற்புறுத்துமிடத்தும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

17. இரு பெரு வேந்தரும் மாறுபட்ட போது, அவர்களைச் சந்து செய்தவற்குத் தூது செல்லும் போதும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

18. வேந்தர்க்கு உற்றுழிப் பிரியும் பிரிவின் கண்ணும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

19. தூதினும், வேந்தற்கு உற்றுழியினும், பகைதணி வினையினும் பாசறைக்கண் புலம்பும் இடத்துத் தலைமகன் கூற்று நிகழும்.

20. பகைதணி வினை முடிந்த பின் பாகனொடு விரும்பப்பட்ட வினைத்திறத்தினது வகையின் கண்ணும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும். இக்கூற்று பாசறைக்கண் கூறல், மீண்டு இடைச்சுரத்துக் கூறல் என இரு வகைப்படும். இவ்விரண்டும் தவிர தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதும் உண்டு.

21. காவற் பக்கமாகிய இடத்தின் கண்ணும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

22. பரத்தையிற் பிரியும் பிரிவின் கண்ணும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

23. பிரியப்பட்ட தலைமகளைக் குறுகி இரத்தலின் போதும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

24. தலைவியைத் தேற்றும் போதும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

இவ்வாறு பாகுபடுத்திய தலைமகன் கூற்றுக்களில் சிலவற்றிற்கு இளம் பூரணர் தந்துள்ள சான்றுகளைக் காணலாம்.

வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்தூண் மிச்சில்
குளவி மொய்த்த அழுகற் சின்னீர்
வளையுடைக் கையள் எம்மோ டுணீஇய
வருகதில் அம்ம தானே

அளியளோ அளியள் என் நெஞ்சமர்ந் தோளே (குறுந்.56)

இப்பாடல் தலைமகளை உடன்கொண்டு போகத் துணிந்தமைக்குத் தலைமகன் கூற்றாய் அமைந்தது ஆகும்.

இரும்புலிக் கிரிந்த கருங்கட் செந்நாகு
நாட்டயிர் கடைகுரல் கேட்டொறும் வெருஉம்
ஆநிலைப் புள்ளி அல்க நம்மொடு
மானுண் கண்ணியும் வருமெனின்
வாரார் ஆயரோ பெருங்க லாறே

என்ற பாடல் தலைமகளை உடன் அழைத்துச் செல்லாது விட்டுச் செல்லத் துணிந்து, காட்டின் கடுமையைக் கூறிவிடுத்த போது அமைந்த கூற்றுக்குச் சான்று ஆகும்.

அறனும் ஈகையும் அன்பும் கிளையும்
புகழும் இன்பும் தருதலிற் புறம் பெயர்ந்து
தருவது துணிந்தமை பெரிதே
விரியூங் கோதை விளங்கிழை பொருளே

என்றமையும் பாடல் பொருள்வயிற் பிரிந்ததினால் வரும் புகழும், பிரியாமையான் வரும் குற்றமும் கூறித் தலைமகளை ஆற்றுவித்தல் பொருட்டுத் தலைமகன் கூற்று நிகழ்வதற்குச் சான்றாகும்.

“பொய்யெல்லாம் ஏற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தேன் அருள் இனி”
(கலித்.மரு.30)

என்ற பாடல் அடிகள் தலைமகன், தலைமகளைக் குறுகி இரத்தலுக்குச் சான்றாகும்.

இவ்வாறு தலைமகன் கூற்று நிகழும் இடங்கள் குறித்து இளம்பூரணர் விளக்கம் தருகிறார்.

2.3.5 எஞ்சியோர் கூற்று

இதுவரை பிரிவில் கூற்றுக்குரியோர் பலருள்ளும் நற்றாய், செவிலி, தோழி, கண்டோர், தலைமகன் ஆகியவர்களுடைய கூற்றுக்கள் நிகழும் இடங்கள் குறித்து விளக்கிய தொல்காப்பியர், இவர்களைத் தவிர தலைமகன், பாங்கன், பார்ப்பார், பாணர் எனப் பலர் உள்ளனர் என்பதால் அவர்கள் நிகழ்த்தும் கூற்றுகள் குறித்து ஒரே நூற்பாவில் கூறிச் செல்கிறார். அந் நூற்பா பின் வருமாறு:

“எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இலவே” (அகத்.45)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

இந்த நூற்பாவிடற்கு இளம்பூரணர் மிக நுட்பமான உரை எழுதுகின்றார்.

“முன்னர்க் கூறாது எஞ்சி நின்றார்க்கும் கூற்று ஒழிதல் இல என்பது இதன் பொருள். அஃதாவது முன்னைய நூற்பாக்களில், நற்றாயும், செவிலியும், கண்டோரும், தோழியும், தலைமகனும் பிரிவின்கண் இன்ன இன்ன இடங்களில் கூற்றுக்குரியர் என்பது சொல்லப்பட்டது. இந்நூற்பாவில், சொல்ல விடுபட்ட தலைமகள் முதலானோர் கூறும் இடங்கள் இவை என உணர்த்தப்படுகின்றன”.

இளம்பூரணர், தலைமகள் கூற்று எவ்வெவ்விடங்களில் நடைபெறும் என்றும், ஆயத்தார் கூற்று, பாணர் கூற்று எனப் பலர் கூற்றுகளுக்குச் சான்று தந்து விளக்குகிறார்.

2.4 பாலைத் திணைக்குரிய மரபு

தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில் பாலைத்திணைக்குரிய சில மரபுகளை உணர்த்துகிறார். பாலைத்திணைக்குரிய மரபுகள் பின் வரும் மூன்று நூற்பாக்களால் உணர்த்தப்படுகின்றன.

நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவு மாகும் (அகத்.46)

என்பது முதல் நூற்பா. இதற்கு, முன்னர் நிகழ்ந்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர் நினைத்தற்குரிய ஏதுவுமாகும் என்பது இதன் பொருளாகும். அஃதாவது முன்பொரு சமயம் தலைவனிடத்து நிகழ்ந்ததோர் நிகழ்ச்சியானது பின்னர்த் தலைவி நினைப்பதற்கும் ஏதுவாகும். அவ்வாறே தலைவியிடத்து நிகழ்ந்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர்த் தலைவன் நினைப்பதற்கும் ஏதுவாகும்.

நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் திணையே (அகத்.47)

என்பது அடுத்து நூற்பா. இதற்கு, முன்பு நிகழ்ந்ததைக் கூறிப்போகா தொழிதலும் பாலைத் திணையேயாகும் என்பது பொருளாம்.

மரபுநிலை திரியா மாட்சிய ஆகி

விரவும் பொருளும் விரவும் என்ப (அகத்.48)

என்பது அடுத்து வரும் நூற்பாவாகும்.

இதற்கு, பாலைத் திணைக்குரிய பாசறைப் புலம்பற் கண்ணும், தேர்ப்பாகற்குக் கூறுதற்கண்ணும் முல்லைக்குரிய முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் விரவும் என்பது பொருளாகும்.

மேற்கூறிய மூன்று நூற்பாக்களும் பாலைத் திணைக்குரியதோர் மரபு குறித்துப் பேசுகின்றன.

2.5 உள்ளூறை உவமமும் ஏனைய உவமமும்

அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் கதை மாந்தர்களின் கூற்றாகவே அமைந்துள்ளன. ஒருவருடன் ஒருவர் கூற்று நிகழ்த்தும் போது காதல் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளை உவமை வாயிலாக உணர்த்தும் வகையில் கவிதைகளை அமைப்பதுதான் தமிழ் அக மரபாகும். அகப்பொருள் பாடல்களில் பெரும்பாலும் பயின்று வருவது உள்ளூறை உவமமேயாம். இவ்வகை உவமைகளில் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் கருத்துக்கள் உள்ளே அடிப்படையாக உறைந்து கிடக்கும் கருத்துகளுக்கு உவமையாக வரும்படி அமைக்கப் பெற்றிருக்கும். ஏனை உவமமாக இருப்பின், அதில் உவமேயமும் இருக்கும். உள்ளூறை உவமமாயின், உவமேயம் வெளிப்படையாகத் தெரியாது; ஆனால் உவமை போலக் கொண்டு இதற்கு ஒப்பான வேறு பொருளைச் சிந்தித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இதுவே உள்ளூறை உவமைக்கும் ஏனை உவமைக்குமான வேறுபாடாகும்.

உள்ளூறுத்து இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிகென

உள்ளூறுத்து இறுவது உள்ளூறை உவமம் (அகத். 51)

என்பது உள்ளூறை உவமை குறித்த நூற்பாவாகும். இந்த நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர், “(உள்ளூறுத்தப்பட்ட கருப்பொருளை) உள்ளூறுத்துக் கருதிய பொருள் இதனோடு ஒத்து முடிக என உள்ளூறுத்துக் கூறுவதே உள்ளூறை உவமமாகும்” என்று உரை கூறுவர். “எனவே உவமையாற் கொள்ளும் வினை, பயன், மெய், உரு அன்றிப் பொருளுவமையாற் கொள்ளப்படுவது” என்பர். இதற்குப் பின்வரும் பாடலைச் சான்றாகக் காட்டுவர்.

வெறிகொள் இனச் சுரும்பு மேய்ந்ததோர் காவிக்
குறைபடுதேன் வேட்டுங் குறுகும் - நிறைமதுச்சேர்ந்து
உண்டாடும் தன் முகத்தே செவ்வி உடையதோர்
வண்டா மரைபிரிந்த வண்டு

குறிப்பு

இப்பாடலுக்கு, வளம் பொருந்திய தாமரையின்கண் உள்ள நிறை தேனை உண்ணுதற்குரிய வண்டானது, அதனை உண்ணாமல், சுரும்புகள் மொய்க்கும் குவளை மலரின்கண் உள்ள குறைபடு தேனை விரும்பிச் செல்லுதற்கேற்ற மருத நிலம் என்பது பொருளாகும்.

இப்பாடலின் கருத்தை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது இயற்கைக் காட்சியை வருணனை செய்வது போலவே உள்ளது. ஆனால் அவ்வருணனை உள்ளுறையாக ஒரு கருத்தை உணர்த்துகின்றது. தலைமகள், தலைவன் துய்ப்பதற்காகவே இருக்க, தலைவன், பலரும் துய்க்கும் பரத்தையை நாடிச் செல்கிறான் என்ற பொருளை உள்ளுறையாக உணர்த்துகின்றது.

இப்பாடலில் தாமரை, வண்டு, சுரும்பு, குவளை முதலான உவமைகள் (உபமானம்) மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றிற்கு ஏற்ற உவமேயங்கள் எதுவும் பாடலில் வெளிப்படையாக இடம் பெறவில்லை. இவ்வாறு உவமிக்கப்படும் பொருள் புலப்படாமற் பாடப்பட்டிருப்பதால் இஃது “உள்ளுறை உவமம்” ஆயிற்று. இவ்வுள்ளுறை உவமைக்கேற்ற பொருளைப் பின்வரும் அட்டவணை விளக்கும்.

உவமை	(உவமிக்கப்படும்) பொருள்
இனச் சுரும்பு	பிற ஆடவர்கள்
வண்டு	தலைமகள்
நிறைபடு தேன்	இன்பம் (தலைமகனுக்கே உரியது)
குறைபடு தேன்	பலராலும் துய்க்கப்படும் இன்பம்
குவளை	பரத்தை
தாமரை	தலைமகள்

இந்த உள்ளுறைப் பாடலில் தாமரை, காவி என்ற கருப்பொருள் உள்ளதால் இது மருதத்திணைப் பாடலாயிற்று.

அகப்பொருள் பாடல்களில் வரும் உள்ளுறை உவமம், ஏனை உவமம் ஆகிய இரண்டு வகை உவமைகளினாலும் திணையினை உணரலாம் என்கிறார் தொல்காப்பியர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் எனத்

தள்ளா தாகும் திணையுணர் வகையே (அகத். 49)

ஏனை உவமம் என்பது உவமம், உவமேயம் இரண்டும் இடம் பெறும் உவமையாகும். இந்த ஏனை உவமம் என்பது வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கு வகைகளில் அமையும் என்று பின்னர் உவமவியலில் கூறுவார் ஆசிரியர்.

2.5.1 உள்ளுறை உவமமும் கருப்பொருளும்

உள்ளுறை உவமம் கருப்பொருள்களால் அமையும். கருப்பொருள்களிலும் தெய்வம் தவிர ஏனைய கருப் பொருள்கள் அதாவது உணவு, மா, மரம், புள், பறை, செயல், யாழின்பகுதி ஆகிய கருப்பொருள் இடம் பெறும் என்பர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம்எனக்

கொள்ளும் என்ப குறிஅறிந் தோரே (அகத். 50)

உள்ளுறை உவமம் கருப்பொருளால் அமைவது எனினும் தெய்வம் என்னும் கருப்பொருள் உள்ளுறையில் இடம் பெறுவதில்லை என்பது இங்குக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

2.5.2 ஏனை உவமம்

ஏனை உவமம் தான் உணர் வகைத்தே (அகத். 52)

என்பது நூற்பா. இதற்கு, உள்ளுறை ஒழிந்த உவமம் தான் உணரும் வகையான் வரும் என்பது பொருள். தான் உணரும் வகையாவது எண்ணத்தானாதல், வடிவானாதல், பயனனாதல், தொழிலானாதல், உவமிக்கப்படும் பொருளோடு எடுத்துக் கூறுதல். அது வருமாறு உவமவியலில் கூறப்படும் என்று விளக்கம் தருவர் இளம்பூரணர். திணையை உணர்தற்கு ஒரு கருவியாக உவமம் ஆளப்படுவதால், அகத்திணையியலில் இவ்வுவமைபற்றி ஆசிரியர் குறிப்பிட்டார் என்று கருதலாம்.

2.6 கைக்கிளையும் பெருந்திணையும்

“கைக்கிளை முதலாய் . . .பெருந்திணை இறுவாய்” என்று அகத்திணை ஏழு என்று கூறியிருந்தாலும் நடுவில் அமையும் அகனைந்திணைகளை விளக்கிப் பின்னரே கைக்கிளையையும்

குறிப்பு

பெருந்திணையையும் இறுதியாய் விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர். இதனால் கைக்கிளை, பெருந்திணை இவற்றிற்குச் சிறப்பின்மை வெளிப்படும்.

2.6.1 கைக்கிளைக் குறிப்பு

“காதல் கனியும் பருவம் எய்தாத சிறுமி ஒருத்தியிடம் தலைவன் ஒருவன் காதல் நோய் கொண்டு, புகழ்தலும் பழித்தலும் ஆகிய இரு வகையால் தனக்கும் அவளுக்கும் உள்ள பொருத்தமானவற்றைக் சுட்டிச் சொல்ல அவள் மறுமொழி எதுவும் சொல்லாதிருக்க மீண்டும் தனக்குத் தானே சொல்லிச் சொல்லி இன்புறுதல் பொருந்தித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பு” என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

காமஞ் சாலா இளமையோள்வயின்

ஏமஞ் சாலா இடும்பை எய்தி

நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்

தன்னொடும் அவளொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்

சொல்எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்

புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே. (அகத். 53)

இங்குப் புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளை என்றதனால் புல்லாமல் தோன்றும் கைக்கிளையும் உண்டு என்றும், அதனைக் களவியலில் கூறுதும் என்றும் கூறுவர் உரையாசிரியர்.

“கைக்கிளை என்பது ஒரு மருங்கு பற்றிய குற்றமற்ற காதலாகும். காமச்செவ்வி அறியாச் சிறுமியிடம் தலைமகன் ஒருவனுக்குத் தன்னலம் மறந்து, அவள் பொருட்டே வாழ்வு எனக் கொள்ளும் காதல் பெற்றி தோன்றுங்கால் அது கைக்கிளை எனப்படும்....” “அக் கைக்கிளையும் ஆடவர்க்கே அன்றி மகளிர்க்குக் கூறுவது மரபன்று. மகளிர் பால் ஒருதலைக் காம வெளிப்பாடு அவர் தம் பெண்ணீர்மைக்குப் பொருந்திய பொற்புடை நெறியாகாமையின் அதனைக் கைக்கிளையின் பாற்படுத்தாமல் பெருந்திணையில் அடக்குவதே புலனெறி வழக்கில் பண்டையோர் கொண்ட தமிழ் மரபாம்” “இக்குத்திரத்திற் கூறப்படும் கைக்கிளை குற்றமற்ற பெற்றியதாதலின் பொருந்தாக் காமமாகிய பெருந்திணை போலாது கைக்கிளை பொருந்தும் தூய காதலாம் எனற்கே ‘புல்லித் தோன்றும்

கைக்கிளைக் குறிப்பே' என இந் நூலார் விளங்க வைத்தார் என்பர் ச.சோமசுந்தர பாரதியார்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

2.6.2 பெருந்திணை

தொல்காப்பியர் கூறிய அகத்திணை ஏழனுள் இறுதியாக-
ஏழாவதாக நிற்பது பெருந்திணையாகும். இத் திணையை விளக்கும்
நூற்பா பின்வருமாறு:

ஏறிய மடல் திறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே (அகத்.54)

“தலைமகன் மடல் ஏறி வருதல், இளமை நீங்கிய வழி
அறத்தின் மேல் மனம் நிகழ்தலின்றிக் காமத்தின் மேல் மனம்
நிகழ்தல், தெளிவு ஒழிந்த காமத்தின் கண்ணே மிகுதல்,
ஐந்திணைக்கண் நிகழும் காமத்து மாறுபட்டு வருதலாகிய மிக்க
காமத்துமிடல் ஆகிய நான்கும் பெருந்திணைக் குரியவை யாகும்”
என்று விளக்குவர் உரையாசிரியர்.

பெருந்திணைக் குறிப்பாகக் கூறப்பட்ட நான்கு
நிகழ்வுகளையும் விளக்க எடுத்துக்காட்டுப் பாடல்களைக்
கொடுக்கின்றார் இளம்பூரணர்.

2.6.2.1.ஏறிய மடல் திறம்

இது தலைமகன் மடல் ஏறி வரும் தன்மையாகும்.
இம்மடலேறுதல் தலைமகனுக்கே உரியது. தலைமகள் மடலேறுதல்
மரபன்று என்பதனை,

எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேல்
பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான (அகத். 38)

என்ற நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை
அணிப்பூளை ஆவிரை யெருக்கொடு பிணித்தியாத்து
மல்லலார் மறுகின்கண் இவட்பாடு மிஃதொத்தன்
எல்லீருங் கேட்டமின் என்று;
படரும் பனையீன்ற மாவுஞ் சுடரிழை

குறிப்பு

குறிப்பு

நல்கியாள் நல்கியவை;

.....

துன்பத்தில் துணையாய் மடல் இனி இவட்பெற
இன்பத்துள் இடம்படவென் றிரங்கினள் அன்புற்று
அடங்கருந் தோற்றத்து அருந்தவ முயன்றோர் தம்
உடம்பொழிந்து உயருல கினிதுபெற் றாங்கே

(கலித்.நெய்.21)

2.6.2.2. இளமை தீர் திறம்

இளமை தீர்திறமாவது இளமை நீங்கிய திறத்தின்கண் நிகழ்வது. இது மூன்று வகைப்படும். தலைமகன் முதியனாகித் தலைமகள் இளையனாதலும் தலைமகள் முதியனாகித் தலைமகன் இளையனாதலும், தலைமகன், தலைமகள் இவ்விருவரும் இளமைப் பருவம் நீங்கிய வழி அறத்தின் மேல் மனம் நிகழ்தலின்றிக் காமத்தின் மேல் மனம் நிகழ்தலும் என மூன்று வகைப்படும். தலைமகன் இளமை தீர்திறத்திற்குப் பின் வரும் பாடல் சான்றாகும்.

உளைத்தவர் கூறும் உரையெல்லாம் நிற்க
முளைத்த முறுவலார்க் கெல்லாம்-விளைத்த
பழங்கள் அனைத்தாய்ப் படுகளி செய்யும்

முழங்கு புணலாரன் மூப்பு (புறப். இருபாற்

பெருந்திணை.14)

தலைமகள் இளமைதீர் திறத்திற்குப் பின்வரும் பாடல் சான்றாகும்.

அரும்பிற்கு முண்டோ அலரது நாற்றம்
பெருந்தோள் விறலி பிணங்கல்-சுரும்போடு
அதிரும் புணலாரற்கு ஆரமிழ்தம் அன்றோ
முதிரும் முலையார் முயக்கு (புறப். இருபாற்

பெருந்திணை.19)

2.6.2.3. தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்

இது தெளிவு ஒழிந்த காமத்தின் கண் மிகுதல் ஆகும். இது பெரும்பாலும் தலைமகளுக்கே உரியது. எ.கா:

.....

பயனின்று மன்றம்ம காமம் இவள் மன்னும்

.....

நலிதருங் காமமும் கெளவையும் என்றிவ்

வலிதின் உயிர்காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
நலியும் விழுமம் இரண்டு; (கலித்.நெய்.25)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

2.6.2.4. மிக்க காமத்து மிடல்

மிக்க காமத்து மிடலாவது, ஐந்திணைக்கண் நிகழும் காமத்தின் மாறுபட்டு வருவது. அஃதாவது, வற்புறுத்துந் துணையின்றிச் செலவழுங்குதலும், ஆற்றருமை கூறுதலும் இழிந்திரந்து கூறுதலும், இடையூறு கிளத்தலும், அஞ்சிக் கூறுதலும், மனைவி விடுத்தலிற் பிறள்வயிற் சேறலும், இன்னோரன்ன ஆண்பாற் கிளவியும், முன்னுறச் செப்பலும், பின்னிலை முயறலும், கணவனுள்வழி இரவுத்தலைச் சேறலும், பருவம் மயங்கலும், இன்னோரன்ன பெண்பாற் கிளவியும் மிக்க காமத்து மிடலாகும். மேலும் குற்றிசையும் குறுங்கலியும் இவை போல்வன பிறவுமாகிய ஒத்த அன்பின் மாறுபட்டு வருவன எல்லாம் மிக்க காமத்து மிடல் ஆகும். மெய்ப்பாட்டியலில் வரும் “இன்பத்தை வெறுத்தல்” முதலாக வருங்கிளவியும் இதன் பாற்படும் என்பர். இதற்குச் சில பாடல்களை இளம்பூரணர் சான்றாகத் தருகின்றார்.

நடுங்கி நறுநுதலாள் நன்னலம்பீர் பூப்ப
ஒடுங்கி உயங்கல் ஒழியக் கடுங்கணை
வில்லேர் உழவர் விடரோங்கு மாமலைச்

செல்லேம் ஒழிக செலவு (புறப்.இருபாற் பெருந்திணை.1)

இப்பாடல் செலவழுங்குதல் ஆகும்.

பணையாய் அறை முழங்கும் பாயருவி நாடன்
பிணையார மார்பம் பிணையத் - துணையாய்க்
கழிகாமம் உய்ப்பக் கணையிருட்கண் செல்வேன்

வழிகாண மின்னுக வான் (புறப்.பெருந்திணை.6)

இப்பாடல் இரவு தலைச் சேறல் என்பதற்குச் சான்றாகும். இவ்வாறு பிறவற்றிற்கும் சான்றுகள் உள என்பர்.

பெருந்திணைக்கு விளக்கம் கூறிய தொல்காப்பியர் இக் குறிப்புகளுக்கு முந்திய நிலை கைக்கிளைக்குரியது எனப் பொருள்படும்படி ஒரு நூற்பாவைப் பின்வருமாறு படைத்துள்ளார்.

“முன்னைய நான்கும் முன்னதற்கு என்ப” (அகத்.55)

இந்த நூற்பாவில் வரும் ‘முன்னைய நான்கும்’ என்பதற்கு மேலே சொல்லப்பட்ட நான்கினும் முந்திய நிலையாகிய நான்கும்,

குறிப்பு

குறிப்பு

முன்னே கூறப்பட்ட கைக்கிளைக்குரியதாகும் என்பது பொருளாகும். அவையாவன, 1) ஏறா மடற்றிறம், 2) இளமை தீராத்திறம், 3) தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகாத்திறம், 4) மிக்க காமத்தின் மாறாகாத் திறம் என்று விளக்கி இவை யாவும் கைக்கிளைக்குரியன என்பர் இளம்பூரணர்.

1. ஏறா மடற்றிறம் என்பது வெளிப்பட இரத்தலாம்.
 2. இளமை தீராத்திறம் என்பது நலம் பாராட்டலாம்.
 3. தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகாத் திறம் என்பது புணரா விரக்கமாகும்.
 4. மிக்க காமத்தின் மாறாகாத் திறம் என்பது நயப்புறுத்தலாம்.
- கைக்கிளை இன்பம் பயப்ப வருமென்பதூஉம், பெருந்திணை துன்பம் பயப்ப வருமென்பதூஉம் கருத்து என்று விளக்குகிறார் இளம்பூரணர்.

2.7 அகத்திணை மரபுகள்

அகத்திணையியலின் இறுதியில் அகத்திணை மரபுகள் குறித்த சில கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

2.7.1 நாடக வழக்கு, உலகியல் வழக்கு

தொல்காப்பியர், வழக்கு என்பது நாடக வழக்கு, உலகியல் வழக்கு என இரு வகைப்படும் என்றும் இவையிரண்டும் இணைந்தது பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கு என்றும் விளக்குவர். மேலும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம் கலி, பரிபாட்டு ஆகிய இரு பாவினால் அமையும் என்றும் வரையறுப்பர். இதனைப் பின் வரும் நூற்பா விளக்கும்.

நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்

உரிய தாகும் என்மனார்புலவர் (அகத்.56)

நாடக வழக்கு என்பது சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல்; உலகியல் வழக்கு என்பது

குறிப்பு

உலகத்தார் ஒழுகலாற்றோடு ஒத்து வருவது. பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கமாவது, இந்த இருவகையானும் பாடல் சான்ற கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்க் கூறப்படுகின்ற அகப்பொருள் ஆகும். இவ்வகப்பொருள் கலியும் பரிபாடலும் ஆகிய இரண்டு பாவிலும் உரிமையுடைத்தாம். புலனெறி வழக்கம் எனப்படும் இவ் அகப்பாடல் மரபு, கலி, பரிபாடல் ஆகிய இரண்டு பாக்களில் மட்டுமே இடம் பெறும் என்பர்.

2.7.2 சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளா மரபு

அகனைந்திணைக்கண இடம்பெறும் பாடல்களில் தலைவன், தலைவி பெயர் சுட்டும் மரபு தமிழ் அகத்திணையில் இல்லை என்பர். இதனை,

மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்

சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர் (அகத்.57)

என்ற நூற்பா விளக்கும் அகத்திணையில்தான் பெயர் சுட்டும் மரபில்லையே தவிர புறத்திணைக்கு இது பொருந்தாது. இதனை,

புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தி னல்லது

அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே (அகத்.58)

என்ற நூற்பா விளக்கும்.

இந்நூற்பாவில் புறத்திணையில் வேண்டுமானால் பெயர் சுட்டுதல் பொருந்துமே தவிர அகத்திணையில் பெயர் சுட்டுதல் இல்லை என்று வற்புறுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் கூறும் அகத்திணை மரபுகள், குறிப்பாக நாடக வழக்கு, புலனெறி வழக்கு ஆகியன பற்றிச் சிந்தித்தால் இவை தமிழ் இலக்கியத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையை விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளமை தெளிவு. 'பெயர் சுட்டிக் கூறா மரபு' இலக்கியத்தில் பொதுமைத் தன்மை விளங்கத் துணைபுரியும்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக

குறிப்பு

- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள் முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. பிரிவு எத்தனை வகைப்படும்?

.....

2. கொண்டுதலைக் கழிதல் என்பது எதனைக் குறிக்கும்?

.....

3. திணையுணர் வகை எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டுவன யாவை?

.....

4. புலனெறி வழக்கத்திற்குரிய பா வகைகள் யாவை?

.....

5. சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப்பெறா மரபு எதற்கு உரியது?

.....

தொகுத்தறிவோம்

பிரிவு என்பது, தலைமகன் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்வதையே குறிக்கும். அவ்வாறு பிரிந்து செல்வதற்குப் பல காரணங்கள் உள. அக்காரணங்களின் அடிப்படையிலே பிரிவுக்குப் பெயர் சூட்டப்படுகின்றது. ஓதல் பிரிவு, தூதிற்பிரிவு, பகைவயிற் பிரிவு, தேவர்ப்பிரிவு, காவற்பிரிவு, பொருள்வயிற் பிரிவு என்று பிரிவு ஆறு வகைப்படும். கொண்டுதலைக் கழிதல், பிரிந்தவண் இரங்கல் எனவும் பிரிவு இரண்டு வகைப்படும். அவற்றுள் கொண்டுதலைக் கழிதல் என்பது உடன்போக்கைக் குறிக்கும். உடன்போக்கில் செவிலி, நற்றாய், தோழி, கண்டோர், தலைவன், எஞ்சியோர் கூற்றுக்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. தலைவன் கூற்றில் பிற சூழல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. அகமரபில் உள்ளுறை உவமம், ஏனை உவமம் ஆகிய இரண்டும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உள்ளுறை உவமம் தெய்வம் ஒழிந்த கருப்பொருள்களால் அமையும். கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காதல்; பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம். நாடக வழக்கு, புலனெறி வழக்கு, சுட்டி ஒருவர்

பெயர்கொளப்பெறா மரபு ஆகியவை அகத்திணை மரபுகளுள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

முந்நீர் – கடல்; ஏமப் பேரூர் – காவலமைந்த பெரிய ஊர்; வன்புறை – ஆற்றியிருக்குமாறு கூறுதல்; கௌவை – ஆரவாரம், அலர்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. பிரிவு ஆறு வகைப்படும்.
2. உடன்போக்கைக் குறிக்கும்.
3. உள்ளூறை உவமம், ஏனை உவமம்.
4. கலி, பரிபாடல்.
5. அன்பின் ஐந்திணைக்கு உரியது.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. பிரிவு வகைகள் குறித்து விவரி.
2. உடன்போக்கில் செவிலி கூற்றுக்களை விளக்குக.
3. உடன்போக்கில் நற்றாய் கூற்றுக்களை எடுத்துரைக்க.
4. உடன்போக்கில் தோழிக்குரிய கூற்றுக்களைத் தொகுத்துரைக்க.
5. உடன்போக்கில் கண்டோர் கூற்றுக்களை கட்டுரைக்க.
6. உள்ளூறை உவமம் குறித்தெழுதுக.
7. கைக்கிளை, பெருந்திணை – விளக்குக.
8. புலனெறி வழக்கு என்றால் என்ன?

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

புறத்திணையியல் 1 - 14 நூற்பாக்கள் அமைப்பு

குறிப்பு

- 3.1 வெட்சித்திணை
 - 3.1.1 வெட்சித் திணையின் துறைகள்
 - 3.1.1.1 படை இயங்கு அரவம்
 - 3.1.1.2 பாக்கத்து விரிச்சி
 - 3.1.1.3 புடைகெடப் போகிய செலவு
 - 3.1.1.4 புடை கெட ஒற்றின் ஆகிய வேய்
 - 3.1.1.5 வேய்ப்புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்திறை
 - 3.1.1.6 முற்றிய ஊர் கொலை
 - 3.1.1.7 ஆகோள்
 - 3.1.1.8 பூசல் மாற்று
 - 3.1.1.9 நோய் இன்றி உய்த்தல்
 - 3.1.1.10 நுவல் வழித் தோற்றம்
 - 3.1.1.11 தந்துநிறை
 - 3.1.1.12 பாதீடு
 - 3.1.1.13 உண்டாட்டு
 - 3.1.1.14 கொடை
 - 3.1.1.2.1 குடிநிலை
 - 3.1.1.2.2 கொற்றவை நிலை
 - 3.1.1.3 கரந்தைத் துறைகள்
 - 3.1.1.3.1 வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தள்
 - 3.1.1.3.2 மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ - போந்தை
 - 3.1.1.3.3 மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ - வேம்பு
 - 3.1.1.3.4 மாபெருந் தானையின் மலைந்த பூ - ஆர்
 - 3.1.1.3.5 வாடாவள்ளி
 - 3.1.1.3.6 வயவர் ஏத்திய ஓடாக்கழல் நிலை
 - 3.1.1.3.7 ஓடா உடல் வேந்து அடுக்கிய உன்ன நிலை
 - 3.1.1.3.8 பூவை நிலை

குறிப்பு

- 3.1.1.3.9 ஆரமர் ஓட்டல்
- 3.1.1.3.10 ஆ பெயர்த்துத் தருதல்
- 3.1.1.3.11 சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்து உரைத்தல்
- 3.1.1.3.12 தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தல்
- 3.1.1.3.13 வருதார்தாங்கல் (பிள்ளை நிலை)
- 3.1.1.3.14 வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தல் (பிள்ளை நிலை)
- 3.1.1.3.15 பிள்ளையாட்டு
- 3.1.1.3.16 காட்சி
- 3.1.1.3.17 கல்கோள்
- 3.1.1.3.18 நீர்ப்படை
- 3.1.1.3.19 நடுதல்
- 3.1.1.3.20 சீர்தகு மரபின் பெரும்படை
- 3.1.1.3.21 வாழ்த்து
- 3.2 வஞ்சித் திணை
 - 3.2.1 வஞ்சித் திணைத் துறைகள்
 - 3.2.1.1.இயங்கு படை அரவம்
 - 3.2.1.2. எரிபரந்து எடுத்தல்
 - 3.2.1.3. வயங்கல் எய்திய பெருமை
 - 3.2.1.4. கொடுத்தல் எய்திய கொடைமை
 - 3.2.1.5. அடுத்து ஊர்ந்து அட்ட கொற்றம்
 - 3.2.1.6 மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி
 - 3.2.1.7 பொருளின்றி உய்த்த பேராண் பக்கம்
 - 3.2.1.8 விசை வரு புனலை கற்சிறை போல ஒருவன் தாங்கிய பெருமை
 - 3.2.1.9 பெருஞ்சோற்று நிலை
 - 3.2.1.10 வென்றோர் விளக்கம்
 - 3.2.1.11 தோற்றோர் தேய்வு
 - 3.2.1.12 கொற்றவள்ளை
 - 3.2.1.13 தமிழ்சி
- 3.3 உழிஞைத் திணை
 - 3.3.1 உழிஞைத்திணை வகைகள்

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

- 3.3.1.1 கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றம்
- 3.3.1.2 உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பு
- 3.3.1.3 தொல்லெயிற்று இவர்தல்
- 3.3.1.4 தோலது பெருக்கம்
- 3.3.1.5 அகத்தோன் செல்வம்
- 3.3.1.6 முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கம்
- 3.3.1.7 திறம்பட ஒருதான் மண்டிய குறுமை
- 3.3.1.8 உடன்றோர் வருபகை பேணார் ஆரெயில்
- 3.3.2 உழிஞைத் திணையின் துறைகள்
 - 3.3.2.1 குடை நாட்கோள்
 - 3.3.2.2 வாள் நாட்கோள்
 - 3.3.2.3 மடையமை ஏணி மிசை மயக்கம்
 - 3.3.2.4 கடைஇச் சுற்றமர் ஒழியவென்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வு
 - 3.3.2.5 முற்றிய அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சி
 - 3.3.2.6 புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை
 - 3.3.2.7 நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசி
 - 3.3.2.8 ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறன்
 - 3.3.2.9 மதில் மிசைக்கு இவர்ந்த மேலோர் பக்கம்
 - 3.3.2.10 இகல் மதிற் குடுமி கொண்ட மண்ணுமங்கலம்
 - 3.3.2.11 வென்ற வாளின் மண்ணுமங்கலம் (வாள் மண்ணும் நிலை)
 - 3.3.2.12 தொகை நிலை
- 3.4 தும்பைத்திணை
 - 3.4.1 தும்பைத் திணையின் துறைகள்
 - 3.4.1.1 தானை நிலை
 - 3.4.1.2 யானை நிலை
 - 3.4.1.3 குதிரை நிலை
 - 3.4.1.4 தார்நிலை
 - 3.4.1.5 இருவர் தலைவர்
 - 3.4.1.6 ஒருவன் ஒருவனை உடைபடைப்புக்குக் கூழைதாங்கிய பெருமை

- 3.4.1.7 படை அறுத்துப் பழிகொள்ளும் ஏமம்
3.4.1.8 களிறு எறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு
3.4.1.9 களிற்றோடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வாளோர்
ஆடும் அமலை
3.4.1.10 தொகை நிலை
3.4.1.11 நல்லிசை நிலை
3.4.1.12 நூழில்

அறிமுகம்

அகத்திணையியலில் அகத்திணைக்கு இலக்கணம் கூறிப், பின்னர் அதற்கு இனமான 'புறத்திணை' இலக்கணத்தை இந்தப் புறத்திணையியலில் பேசுகிறார் தொல்காப்பியர். “புறப்பொருள் என்பது மறஞ் செய்தலும், அறஞ் செய்தலும் ஆதலான் அவற்றான் ஆய பயன் பிறர்க்குப் புலனாதலின் 'புறம்' என்கிறார்” என்பார். புறப்பொருட் பகுதியாகிய வெட்சி முதலாகப் பாடாண்திணை ஈறாகப் புறப்பொருள் இலக்கணம் உணர்த்துகிறது இப்புறத்திணையியல். அகத்திணையியல் இறுதி நூற்பாவிலேயே,

புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது

அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே (அகத்.58)

என்று புறத்திணையியலுக்குத் தோற்றுவாய் செய்துவிட்டார் எனலாம். அகத்திணைகள் ஏழு என்றானது போலவே புறத்திணைகள் ஏழு என்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். அதனாலேயே தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு புறத்திணையையும் கூறும் போதே அது எந்த அகத்திணையின் புறம் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார். பின்வரும் நூற்பாக்களின் அடி இதனை விளக்கும்.

வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே	(புறத்.1)
வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே	(புறத்.6)
உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே	(புறத்.8)
தும்பை தானே நெய்தலது புறனே	(புறத்.12)
வாகை தானே பாலையது புறனே	(புறத்.15)
காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே	(புறத்.18)
பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே	(புறத்.20)

குறிப்பு

குறிப்பு

இப்பகுதியில் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை ஆகிய திணைகளின் இலக்கணமும் துறைகளும் விளக்கப்படுகின்றன.

நோக்கங்கள்

- வெட்சித் திணையையும் அதன் துறைகளையும் விளக்குதல்.
- வஞ்சித் திணையையும் அதன் துறைகளையும் எடுத்துரைத்தல்.
- உழிஞைத் திணையையும் அதன் துறைகளையும் விரித்துரைத்தல்.
- தும்பைத் திணையையும் அதன் துறைகளையும் உணர்த்துதல்.

3.1 வெட்சித்திணை

வெட்சி என்பது ஆநிரைகளைக் கவர்தல் ஆகும். இதனை 'நிரைகோடல்' என்பர். இந்த நிரைகோடல் என்பது குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்த நிலத்தில் நிகழ்வது. பிறநாட்டு (பகைநாட்டு) ஆநிரையைக் களவிற கோடல் ஒரு புடைக் குறிஞ்சிக்கு உரித்தாகிய களவொழுக்கத்தோடு ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். வெட்சியர் சூடும் வெட்சிப் பூவும் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய பூவாகும். இது போன்ற காரணங்களால் தான் வெட்சித் திணையைக் குறிஞ்சித் திணையின் புறமாகக் கூறினர். இக்கருத்தையும் வெட்சித் திணைக்கு 14 துறைகள் உள்ளன என்பதனையும் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர்
புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்
வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே

உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே (புறத்.1)

அகத்திணை இலக்கணத்தைச் சரியாக உணர்ந்தவர்கள் புறத்திணை இலக்கணத்தை விளக்கி உரைப்பர் என்றால், வெட்சி என்ற திணையைக் குறிஞ்சித் திணையின் புறத்திணை என்பர். இந்த வெட்சித் திணை அச்சந்தரும் 14 துறைகளைக் கொண்டது என்பது இந்த நூற்பாவின் விளக்கமாகும். வெட்சித் திணை குறிஞ்சித் திணைக்குப் புறனாயதை, "நிரைகோடல் மலைசார்ந்த நிலத்தின்கண் நிகழ்தலானும், அந்நிலத்தின் மக்களாயின் பிறநாட்டு ஆன் நிரையைக் களவிற்கோடல் ஒருபுடை குறிஞ்சிக்கு உரித்தாகிய

களவோடு ஒத்தலானும், அதற்கு அது புறனாயிற்று என்க. சூடும் பூவும் அந்நிலத்திற்குரிய பூவாதலானும் அதற்கு அது புறமாம்” என்பர் இளம்பூரனர்.

வெட்சித்திணையின் பொதுவிலக்கணத்தைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

வேந்து விடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற் றாகும் (புறத்.2)

அரசனால் ஏவப்பட்ட படை மறவர்கள், வேற்று நாட்டின் கண் களவினால் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்து பாதுகாத்தல் வெட்சி ஆகும் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும். ‘பாதுகாத்தல்’ என்பது கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளைத் திரும்பவும் பகைவர்கள் மீட்டுக்கொண்டு செல்லாதபடி காத்தல் என்று பொருள்படும். பிற நாட்டார்மேல் போர் தொடுத்தலுக்குரிய முதல் படியாகவே இந்த ஆநிரை கவர்தல் என்பது பண்டைத் தமிழர் போர் முறையில் இடம் பெற்றுள்ளது. இதுவே புற இலக்கிய மரபுமாம்.

இவ்வெட்சித்திணை பதினான்கு துறைகளை உடையது என்பது இரண்டாம் நூற்பாவில் கூறப்பட்டது. துறை என்பது திணையின் உட்பிரிவாகும். ஆநிரைகவர்தல் திணையின் நிகழ்வு என்று கொண்டால் அந்த ஆநிரை கவர்தற்பொருட்டு மேற்கொள்ளப்படும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் ஒரு துறையாகும்.

3.1.1 வெட்சித் திணையின் துறைகள்

படையியங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி
புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட
ஒற்றின் ஆகிய வேயே வேய்ப்புறம்
முற்றின் ஆகிய புறத்திறை முற்றிய
ஊர்கொலை ஆகோள் பூசல் மாற்றே
நோயின்று உய்த்தல் நுவல்வழித் தோற்றம்
தந்து நிறை பாதீடு உண்டாட்டுக் கொடையென
வந்த ஈரேழ் வகையிற் றாகும் (புறத்.3)

என்னும் நூற்பா வெட்சித்திணையின் துறைகளை எடுத்துரைக்கும். அவையாவன,

1. படை இயங்கு அரவம்
8. பூசல் மாற்று

குறிப்பு

2. பாக்கத்து விரிச்சி
3. புடை கெடப் போகிய செலவு
4. புடை கெட ஒற்றின ஆகிய வேய்
5. வேய்ப்புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்து இறை
6. முற்றிய ஊர் கொலை
7. ஆகோள்
9. நோய் இன்றி உய்த்தல்
10. நுவல் வழித் தோற்றம்
11. தந்துநிறை
12. பாதீடு
13. உண்டாட்டு
14. கொடை

3.1.1.1 படை இயங்கு அரவம்

ஆநிறை கவர்தற் பொருட்டுச் செல்லும் படை எழும் அரவம் என்பார் இளம்பூரணர். எ.கா:

நெடிபடு கானத்து நீள்வேல் மறவர்
அடிபடுத் தாரதர் செல்வான் - துடிபடுத்து
வெட்சி மலைய விரவார் மணிநிறைக்
கட்சியுள் காரி யெழும் (புறப்.வெட்சி.3)

3.1.1.2 பாக்கத்து விரிச்சி

ஆநிறை கவர்தல் வேண்டிச் செல்லும் முன் தாம் குறித்தது நடக்குமா என அறிதற்குப் பாக்கத்துக்கண் நற்சொல் ஆராய்தல் விரிச்சி எனப்படும். விரிச்சி கேட்டல் என்பது பண்டைத் தமிழ் மக்களிடத்தே காணப்படும் ஒரு நம்பிக்கையாகும். தாம் செல்லும் காரியம் வெற்றிபெறுமா என்ற அறிய, சுற்றிலும் உள்ளோர் பேச்சில் வரும் நற்சொற்களை ஆராய்வது. எ.கா:

..... தொழுவின்
குடக்கள்ளுக் கொண்டுவா என்றாள் குனிவில்
தடக்கையாய் வென்றி தரும்” (புறப்.வெட்சி.4)

3.1.1.3 புடைகெடப் போகிய செலவு

மாற்றார்களின் ஒற்றர்கள் தம் நாட்டில் இருப்பினும் அவர்கள் அறியாமல் அவர்கள் நாட்டிற்கு ஆநிறை கவரச் செல்லும் செலவு. எ.கா:

கூற்றினத்து அன்னார் கொடுவில் இடனேந்திப்
பாற்றினம் பின்படர முன்படர்ந்து-ஏற்றினம்
நின்ற நிலைகருதி ஏகினார் நீள்கழைய
குன்றங் கொடுவில் அவர் (புறப்.வெட்சி.5)

குறிப்பு

3.1.1.4 புடை கெட ஒற்றின் ஆகிய வேய்

மாற்று நாட்டில் உள்ள தம் ஒற்றரால், மாற்றார் அறியாதவாறு, அறிந்து கொள்ளப்படும் ஒற்று. நிரைகள் எவ்விடத்துள, எந்நிலையில் உள, அவற்றைக் கவர்தற்குரிய நேரம் எது என்பது போன்ற செய்திகளை ஒற்றால் அறிதல். எ.கா:

நிலையும் நிரையும் நிரைப்புறத்து நின்ற
சிலையும் செருமுனையுள் வைகி-இலை புனைந்த
கள்ளவிழ் கண்ணிக் கழல் வெய்யோய் சென்றறிந்து
நள்ளிருட்கண் வந்தார் நமர் (புறப்.வெட்சி.6)

3.1.1.5 வேய்ப்புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்திறை

தம் ஒற்றர்களால் அறியப்பட்ட இடத்தின் புறத்தினைச் சூழ்தலான் உண்டாகும் புறத்திருக்கை. எ.கா:

.....
ஒற்றினான் ஒற்றி உரவோர் குறும்பினைச்
சுற்றினார் போகாமற் சூழ்ந்து
(புறப்.வெட்சி.7)

3.1.1.6 முற்றிய ஊர் கொலை

வெட்சி வீரர்கள் தாம் சூழ்ந்த பகைவர்களது ஊரை அழிப்பது. எ.கா:

இகலே துணையா எரிதவழச் சீறிப்
புகலே அரிதென்னார் புக்குப்-பகலே
தொலைவில்லார் வீழத் தொடுகழல் ஆர்ப்பக்
கொலை வில்லார் கொண்டார் குறும்பு
(புறப்.வெட்சி.8)

3.1.1.7 ஆகோள்

மாற்றார் நாட்டகத்தே உள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து கொள்ளல் ஆகோள் ஆகும். எ.கா:

கொடுவரி கூடிக் குழுஉக் கொண்ட னைத்தால்
நெடுவரை நீள்வேய் நரலும்-நடுவூர்க்
கணநிரை கைக்கொண்டு கையகலார் நின்ற

குறிப்பு

3.1.1.8 பூசல் மாற்று

கைப்பற்றிய ஆநிரையை மீட்டுக் கொண்டு போவதற்கு வந்தவர்கள் செய்யும் போரினை (பூசலை) மாற்றி, ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வருதல் பூசல் மாற்று எனப்படும். எ.கா:

சூழ்ந்த நிரைபெயரச் சுற்றித் தலைக்கொண்டர்

வீழ்ந்தனர் (புறப்.வெட்சி.10)

3.1.1.9 நோய் இன்றி உய்த்தல்

கவர்ந்து கொண்ட ஆநிரைகளுக்குத் துன்பம் ஏதுமின்றிக் காத்து பரிவுடன் அழைத்து கொண்டு செல்லுதல் ஆகும். எ.கா:

.....இனநிறை செல்புற நோக்கி

சுட்டிய பையென எண்ணிக் கையிற் புல்லார்

சிலையின் மாற்றி யோனே..... (புறம்.257)

3.1.1.10 நுவல் வழித் தோற்றம்

ஆநிரை கவர்ச் சென்றவர்கள் இன்னும் வரவில்லையே என்று உறவினர்கள் கவன்று கூறிய பொழுது (நுவல் வழி) ஆநிரையுடன் அவர்கள் முன் தோன்றுதல். எ.கா:

நறவுந் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்

பாசுவல் இட்ட புன்கால் பந்தர்ப்

புனல்தரும் இளமணல் நிறையப் பெய்ம்மின்

ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கிப் பின்நின்று

நிரையொடு வருஉம் என்னைக்

குழையோர் தன்னினும் பெருஞ் சாயலரே (புறம்.262)

3.1.1.11 தந்துநிறை

கவர்ந்து கொண்டு வந்த ஆநிரைகளைத் தம் ஊரின்கண் கொண்டு வந்து நிறுத்துதல் தந்துநிறை எனப்படும் துறையாகும். எ.கா:

தண்டா விருப்பினள் தன்னை தலைமலைந்த

வண்டார் கமழ்கண்ணி வாழ்கென்று-கண்டாள்

அணிநிரை வாள்முறுவல் அம்மா எயிற்றி

3.1.1.12 பாதீடு

கவர்ந்து கொண்டு வந்த ஆநிரைகளைப் பங்கிடுதல் பாதீடு எனப்படும் துறையாகும். எ.கா:

ஒள்வாள் மலைந்தார்க்கும் ஒற்றாய்ந் துரைத்தார்க்கும்
புள்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவர்க்கும்-விள்வாரை
மாறட்ட வென்றி மறவர்தஞ் சீறாரில்
கூறிட்டார் கொண்ட நிரை (புறப்.வெட்சி.14)

3.1.1.13 உண்டாட்டு

நிரையைப் பாதீடு செய்த மறவர்கள் களிப்பினால் அயரும் விளையாட்டு உண்டாட்டு என்னும் துறையாகும். எ.கா:

இளிகொண்ட தீஞ்சொல் இளமா எயிற்றி
களிகொண்ட நோக்கம் கவற்றத்-தெளிகொண்ட
வெங்கண் மலிய விளிவதுகொல் வேற்றார்மேல்
செங்கண் மறவர் சினம் (புறப்.வெட்சி.15)

3.1.1.14 கொடை

தமக்குள் பாதீடு செய்து பெற்ற ஆநிரையைத் தம்பால் வேண்டி இரப்பார்க்குத் தாம் கொடையாக வழங்குதல் கொடை என்னும் துறையாகும். எ.கா:

இளமா எயிற்றி இவைகாண் நின் ஐயர்
தலைநாளை வேட்டத்துத் தந்தநல் ஆநிரைகள்
கொல்லன் துடியன் கொலைபுணர்சீர் வல்ல
நல்யாழ் பாணர்தம் முன்றில் நிறைந்தன (சிலப்.வேட்டுவ

வரி.3)

மேலே கூறிய பதினான்கு துறைகள் தவிரக் குடிநிலை, கொற்றவை என இரண்டு துறைகளும் வெட்சித் திணையின் பாற்படும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே
(புறத்.4)

குறிப்பு

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். “மறத்தொழில் முடித்த குடியினது நிலையைக் கூறும் துறையாகிய குடிநிலையும், சிறந்த கொற்றவையின் நிலையைக் கூறுவதாகிய கொற்றவைநிலையும் ஆகிய இரண்டு துறைகளும் வெட்சித் திணைக்கே உரியனவாம்” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும்.

3.1.1.2.1 குடிநிலை

குடியின் நிலையைக் கூறுவது குடிநிலை. இது ஆடவர்க்கும், மகளிர்க்கும் பொதுவானது. ஆடவர்க்காயின் ‘இல்லான் முல்லை’ என்றும், பெண்டிர்க்காயின் ‘மூதின் முல்லை’ என்றும் பேசப்படும் என்பர். எ.கா:

யானை தாக்கினும் அரவுமேற் செனும்
நீல்நிற விசம்பின் வல்லேறு சிலைப்பினும்
சூல்மகள் மாறா மறம்பூண் வாழ்க்கை
வலிக்கூட் டுணவின் வாட்குடிப் பிறந்த
புலிப் போத் தன்ன புல்லணற் காளை
(பெரும்பாண். 134-138)

இது ஆண்மகன் பற்றி வந்தது. ஆதலால் ‘இல்லான் முல்லை’ ஆகிய குடிநிலை ஆயிற்று.

கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணிவே
மூதில் மகளிர் ஆதல் தகுமே
மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்ஐ
யானை எறிந்து களத்தொழிந் தனனே
நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட்ட டனனே:
இன்றும்
செரும்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உடஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே (புறம்.279)

இது பெண் பற்றி வந்தது ஆதலால் ‘மூதின் முல்லை’ ஆகிய ‘குடிநிலைத் துறை’ ஆயிற்று. ‘குடிநிலை’ என்பதனைத் ‘துடிநிலை’

என்று பாடவேறுபாடு கொண்டு 'முரசு பராவுதல்' எனப் பொருள் கொள்வோரும் உளர்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

3.1.1.2.2 கொற்றவை நிலை

வெற்றித் தெய்வமாகிய கொற்றவையின் நிலையைக் கூறும் துறை கொற்றவை நிலை ஆகும். எ.கா:

ஆளி மணிக்கொடிப் பைங்கிளிப் பாய்கலைக்

கூளி வலிபடைக் கொற்றவை - மீளி

அரண் முருங்க ஆகோள் கருதின் அடையார்

முரண் முருங்கத் தான்முந் துறும் (புறப்.வெட்சி.20)

“கொற்றவை நிலை” என்றதனானே, குறிஞ்சித் திணைக்கு முருகவேளையன்றிக் கொற்றவையும் தெய்வம் என்பது பெற்றாம்” என்பர் இளம்பூரணர்.

3.1.1.3 கரந்தைத் துறைகள்

வெட்சியின் ஒரு கூறு ஆநிரை கவர்தல்; அதன் மற்றொரு கூறு ஆநிரை மீட்டல் ஆகும். அந்த ஆநிரை மீட்டலைப் பிற்காலத்து வந்தோர் கரந்தை என்று ஒரு திணையாகக் கொண்டனர். ஆனால் தொல்காப்பியர் கரந்தையைத் தனித் திணையாகக் கொள்ளாமல் வெட்சித் திணையின் ஒரு கூறாகவே கருதி, இதற்கு இருபத்தியொரு துறைகளைக் கூறுகின்றார். இதனை,

வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்

வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தளும் உறுபகை

வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி ஏந்துபுகழ்ப்

போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்

மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்

வாடா வள்ளி வாயவர் ஏத்திய

ஓடாக் கழல்நிலை உளப்பட ஓடா

உடல்வேந்து அடுக்கிய உன்ன நிலையும்

மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பின்

தாவா விழுப்புசுழ்ப் பூவை நிலையும்

ஆரமர் ஓட்டலும் ஆபெயர்த்துத் தருதலும்

சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்து உரைத்தலும்

தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும்

மனைக்குரி மரபினது கரந்தை அன்றியும்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

வருதார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தலென்று
இருவகைப் பட்ட பிள்ளை நிலையும்
வாள் மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்துபறை தூங்க
நாடவற்கு அருளிய பிள்ளை யாட்டும்
காட்சி கல்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
இருமூன்று மரபிற் கல்லொடு புணரச்
சொல்லப் பட்ட எழுமூன்று துறைத்தே” (புறத்.5)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். இந்நூற்பாவால் கரந்தைத்
துறைகள் இருபத்தியொன்று என்று விளக்கப்பட்டது. அத்துறைகள்
பின்வருமாறு:

1. வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த காந்தள்
2. மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ - போந்தை
3. மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ - வேம்பு
4. மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ - ஆர்
5. வாடாவள்ளி
6. வயவர் ஏத்திய ஓடாக் கழல் நிலை
7. ஓடா உடல் வேந்து அடுக்கிய உன்னநிலை
8. பூவை நிலை
9. ஆரமர் ஓட்டல்
10. ஆ பெயர்த்துத் தருதல்
11. சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்துரைத்தல்
12. தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தல்
13. வருதார்தாங்கல் (பிள்ளை நிலை)
14. வாள் வாய்த்துக் கவிழ்தல் (பிள்ளை நிலை)
15. பிள்ளையாட்டு
16. காட்சி
17. கல்கோள்
18. நீர்ப்படை
19. நடுதல்
20. பெரும்படை
21. வாழ்த்தல்

ஆகிய இருபத்தியொரு துறைகள் கரந்தைக்குரியன என்பர்.

குறிப்பு

3.1.1.3.1 வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தள்

வெறி ஆடுதலை அறியும் சிறப்பினை உடைய வெவ்விய வாயினையுடைய வேலன் வெறியாடிய காந்தள். இந்த வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தள் என்பது இரண்டு நிலைகளில் நிகழும். 1. காம வேட்கையின் ஆற்றாளாகிய பெண்பாற் பக்கமாகிய வெறியாட்டு, 2. வெற்றி வேண்டி வீரர் ஆடும் வெறியாட்டு. இரண்டாவது வகை வெறியாட்டே இத்துறையில் பேசப்படுவது ஆகும். இதற்குச் சிலப்பதிகாரத்தின் வேட்டுவ வரியில் உள்ள வெற்றி வேண்டி ஆடும் வெறியாட்டினைச் சான்றாகக் கூறுவார் இளம்பூரணர்.

3.1.1.3.2 மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ - போந்தை

பகைகொண்ட இரு வேந்தரின் அணிகள், தம்மைத் தமரும் பிறரும் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டி அடையாளமாகச் சூடும் பூவினைக் குறிக்கும் துறை இது. இத்துறை போந்தையை மாலையாக அணிந்த சேரர் குலத்துப் பூவைச் சுட்டியது. எ.கா:

குடையலர்காந்தட்டன் கொல்லிச் சுனைவாய்த்
தொடையவிழ் தண்குவளை சூடான் - புடைதிகழுந்
தேரதிரப் பொங்குந் திருந்துவேல் வானவன்
போரெதிரிற் போந்தையாம் பூ (புறப்.பொது.1)

3.1.1.3.3 மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ - வேம்பு

பாண்டியர்களின் அடையாளப் பூவாகிய வேம்பின் பூவைச் சுட்டும் துறை இது. எ.கா:

தொடியணிதோள் ஆடவர் தும்பை புனையக்
கொடியணிதேர் கூட்டணங்கும் போழ்தின்-முடியணியும்
காத்தல்சால் செங்கோல் கடுமான் நெடுவழுதி
ஏத்தல் சால் வேம்பின் இணர் (புறப்.பொது.2)

3.1.1.3.4 மாபெருந் தானையின் மலைந்த பூ - ஆர்

சோழ மன்னர்களின் பூவாகிய ஆரினைச் சுட்டும் துறை இது. ஆர் என்பது ஆத்தி என்றும் வழங்கப்பெறும். எ.கா:

கொல்களிறு ஊர்வர் கொலைமலி வான்மறவர்
வெல்கழல் வீக்குவர் வேலிளையர்-மல்குங்
கலங்கல் ஒலிபுனல் காவிரி நாடன்

குறிப்பு

அலங்கல் அமரமுவத் தார் (புறப்.பொது.3)
நிரைகோள் கேட்ட வழி நெடுநில வேந்தரும் கதுமென
எழுவராதலின், நிரைமீட்டலின்கண் வேந்தர்க்குரிய பூப் புகழ்ப்
பெற்றது.

3.1.1.3.5 வாடாவள்ளி

வாடுதல் இல்லாத வள்ளிக் கூத்தினைக் குறிக்கும் வள்ளி
என்பது, ஒரு கொடியையும், ஆடும் கூத்தையும் குறிக்கும் பல
பொருள் ஒரு சொல். ஆதலால் 'வாடா' என்ற அடையினால் கூத்தை
மட்டும் குறிக்கச் செய்தார் தொல்காப்பியர்.

3.1.1.3.6 வயவர் ஏத்திய ஓடாக்கழல் நிலை

வீரராற் புகழ்ப்பெற்ற புறங்கொடாத சிறப்புக் குறிக்கப்
பெறுவது கழல்நிலை ஆகும். கழலின் சிறப்பை-வீரத்தைப் புகழும்
துறை இது. கழல் என்னும் அணிகலன் போர் வெற்றிக்கு
அறிகுறியாக வீரர்களால் அணியப்பெறும் ஓர் அணியாகும். எ.கா:

வாள் அமரின் முன்விலக்கி வான்படர்வார் யார்கொலோ
கேளலார் நீக்கிய கிண்கிணிக்கால் - காளை
கலங்கழல் வாயில் கடுத்தீற்றி அற்றால்,
பொலங்கழல் கான்மேல் புனைவு (புறப்.பொது.7)

3.1.1.3.7 ஓடா உடல் வேந்து அடுக்கிய உன்ன நிலை

ஓடாத வெகுண்ட வேந்தர் தம் வெற்றியை எண்ணி
உன்னமரத்தின் நிமித்தம் காணுதல் உன்ன நிலையாகும். 'உன்னம்'
என்பது சிற்றிலையும், பொற்பூவும் உள்ளதோர் மரமாகும். இம்மரம்
தன் நாட்டகத்துக் கேடு வருங்கால் உலறியும், வராத காலத்து
குழைந்தும் நிற்கும். இதனைக் கொண்டு அரசர் தம் வெற்றி குறித்து
நிமித்தம் அறிவர். எ.கா:

துன்னருந் தானைத் தொடுகழலான் துப்பெதிர்ந்து
முன்னர் வணங்கார் முரண்முருங்க-மன்னரும்
ஈடெலாந் தாங்கி இகலவிந்தார் நீயுநின்
கோடெலாம் முன்னங் குழை (புறம்.பொது.4)

குறிப்பு

3.1.1.3.8 பூவை நிலை

மாயோனை ஒத்த நிலை பெற்ற, பெருஞ் சிறப்புப் பெற்ற, கெடாத புகழுடைய பூவையின் இயல்பு பூவை நிலையாகும். பூவை என்பது காயாம்பூ. இது காட்டில் காணப்படும். நாட்டின் எல்லை, காடாகையால் அக்காட்டிடைச் செல்லும் வீரர் காயாம்பூவின் மலர்ச்சிகண்டு, இது மாயோன் நிறத்தை ஒத்தது எனப் புகழ்வர். உன்ன மரத்தை நிமித்தமாக கொள்வது போல காயாம்பூ மலர்ச்சியையும் கண்டு நிமித்தமாகக் கொள்ளுதல் மரபாகும். எ.கா:

பூவை விரியும் புதுமலரில் பூங்கழலோய்
யாவை விழுமிய யாமுணரேம்-மேவார்
மறத்தொடு மல்லர் மறங்கடந்த காளை
நிறத்தொடு நேர்தருத லான் (புறப்.பாடாண்.4)

இத்துறைக்கு, “தம் அரசனை மாயோன் முதலான கடவுளரோடு ஒப்பிட்டுப் பாடுவதே பூவை நிலை” என்பாரும் உளர்.

3.1.1.3.9 ஆரமர் ஓட்டல்

நிரை கவர்ந்து சென்ற வெட்சி மறவரைக் கரந்தை வீரர் வெற்றி பெற்று அப்போரை ஒழித்தல். எ.கா: “புலிக்கணமும் சீயமும்” என்று தொடங்கும் வெண்பாவில்,

அருமுனை வெஞ்சுரத் தான்பூசற் கோடிச்
செருமலைந்தார் சீற்றஞ் சிறந்து” (புறப்.கரந்தை.4)

3.1.1.3.10 ஆ பெயர்த்துத் தருதல்

ஆநிரையை மீட்டுத்தருதல். எ.கா: “அழுங்கல் நீர்” என்று தொடங்கும் வெண்பாவில்,

..... செழுங்குடிகள்
தாரார் கரந்தை தலைமலைந்து தாங்கொண்டார்
நேராரகைக் கொண்ட நிரை
(புறப்.கரந்தை.1)

3.1.1.3.11 சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்து உரைத்தல்

வீரர்கள் சீர்மை பொருந்திய தம் வேந்தனது பெருமையை எடுத்துக் கூறுதல். எ.கா:

குறிப்பு

அங்கையுள் நெல்லி அதன்பயம் ஆதலால்
கொங்கலர் தாரான் குடைநிழற்கீழ்த் - தங்கிச்
செயிர்வழங்கும் வாளமருள் சென்றடையார் வேல்வாய்
உயிர் வழங்கும் வாழ்க்கை உறும் (புறப்.கரந்தை.13)
எல்லாத் திணையிலும் தம் அரசர் பெருமையைப் படைமறவர்
எடுத்துச் சொல்வது நிகழலாம் என்ற கருத்தால், இத்துறையை
ஏனைய திணைகளுக்கும் பொதுவானது என்று கருதுவர்
இளம்பூரணர்.

3.1.1.3.12 தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தல்

தன்னிடமுள்ள போர் வலிமை முயற்சியினால் கொடுஞ்
சொற்களைத் தன்னொடு சேர்த்துக் கூறுதல் இத்துறையாம்.
இத்துறையும் ஏனைய திணைகளுக்கும் பொதுவாகும் என்பார்
இளம்பூரணர். எ.கா:

ஆளமர் வெள்ளம் பெருகின் அதுவிலக்கி
வாளொடு வைகுவேம் யாமாக-நாளுங்
கழிமகிழ் வென்றிக் கழல் வெய்யோய் ஈயப்
பிழிமது உண்பார் பிறர் (புறப்.கரந்தை.11)

3.1.1.3.13 வருதார்தாங்கல்

பிள்ளை நிலை இருவகைப்படும். அவை 1). வருதார் தாங்கல்,
2) வாள் வாய்த்துக்கவிழ்தல் என்பனவாம். இவை இரண்டும் தனித்
தனித் துறைகளாகவே தொல்காப்பியரால் கூறப்படுகின்றன.
எதிர்த்து வரும் பகைவர் தம் முன்னணிப் படையைத் தனி ஒருவனாய்
நின்று தடுத்தல் வருதார் தாங்கல் என்ற துறையாகும். எ.கா:

பிள்ளை கடுப்பப் பிணம்பிறங்க வாளன்றிந்து
கொள்ளைகொள் ஆயந் தலைக்கொண்டார்-எள்ளிப்
பொருதழிந்து மீளவும் பூங்கழலான் மீளான்
ஒருதனியே நின்றான் உளன்
(புறப்.கரந்தை.7)

3.1.1.3.14 வால்வாய்த்துக் கவிழ்தல்

பகைவரது வாளுக்கு இரையாகி வீழ்தல் வால்வாய்த்துக்
கவிழ்தல் ஆகும். எ.கா:

உரைப்பின் அதுவியப்போ ஒன்னார்கைக் கொண்ட

நுரைப்பின் நெடுந்தகை சென்றான் - புரைப்பின்
றுளப்பட்ட வாயெல்லாம் ஒள்வாள் கொளவே
களப்பட்டான் சென்றான் கரந்து (புறப்.கரந்தை.6)

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

3.1.1.3.15 பிள்ளையாட்டு

வாட்போரில் இறந்த மறவனை மகிழ்ந்து ஒக்க அவனுக்கு
துறக்கவுலகத்தை அளித்த பிள்ளையாட்டு. எ.கா:

மாட்டிய பிள்ளை மறவர் நிறந்திறந்து
கூட்டிய எஃகங் குடர்மாலை - சூட்டியபின்
மாறுஇரியச் சீறி நுடங்குவான் கைக்கொண்ட
வேல்திரிய விம்முந் துடி (புறப்.கரந்தை.9)

குறிப்பு

3.1.1.3.16 காட்சி

போர்க்களத்தே சிறப்பாகப் போரிட்டு இறந்த வீரரைக் கல்
நிறுத்தற் பொருட்டு தக்கதோர் கல்லைத் தேடிக் காணுதல் காட்சி
ஆகும். எ.கா:

மிகையணங்கு மெய்ந்நிறீஇ மீளி மறவர்
புகையணங்கப் பூமாரி சிந்திப்-பகையணங்கும்
வீளைக் கடுங்கணையால் வேறாகி விண்படர்ந்த
காளைக்குக் கண்டமைத்தார் கல் (புறப்.பொது.8)

3.1.1.3.17 கல்கோள்

போரின் இறந்த வீரனுக்காகத் தேடிக்கண்ட கல்லைக்
கைக்கொள்ளுதல் கல்கோள் என்னும் துறையாகும். எ.கா:

பூவொடு நீர்தூவிப் பொங்க விரைபுகைத்து
நாவுடை நன்மணி நன்கியம்ப-மேவார்
அழன்மறம் காற்றி அவிந்தாற்கென் றேத்திக்
கழன்மறவர் கைக்கொண்டார் கல் (புறப்.பொது.9)

3.1.1.3.18 நீர்ப்படை

கைக்கொண்ட கல்லை நீராட்டித் தூய்மைப் படுத்துதல்
நீர்ப்படுத்தல் என்னும் துறை ஆகும். எ.கா:

காடு கனற்றக் கதிரோன் சினஞ்சொரியக்
கூடிய வெம்மை குளிர்கொள்ளப் - பாடி
நயத்தக மண்ணி நறுவிரைகொண் டாட்டி
கயத்தகத்து உய்த்திட்டார் கல் (புறப்.பொது.10)

குறிப்பு

3.1.1.3.19 நடுதல்

நீர்ப்படுத்திய கல்லை ஓரிடத்து நடுதல். எ.கா:
மாலை துயல மணியெறிந்து மட்டுகுத்துப்
பீலிஅணிந்து பெயர் பொறித்து - வேலமருள்
ஆண்டக நின்ற அமர்வெய்யோற்கு இஃதென்று
காண்டக நாட்டினார் கல் (புறப்.பொது.11)

3.1.1.3.20 சீர்தகு மரபின் பெரும்படை

மிகவும் தக்க மரபினையுடைய பெரும்படை. அதாவது,
அவ்வாறு நட்ட கல்லிற்குக் கோயில் எடுத்தல். இதனை
'இற்கொண்டு புகுதல்' என்ற துறையாகவும் சொல்லுதல் உண்டு.
எ.கா:

வாட்புகா ஊட்டி வடிமணி நின்றியம்பக்
கோட்புலி அன்ன குரிசில்கல்-ஆட்கடிந்து
விற்கொண்ட வென்றி வியன்மறவர் எல்லாரும்
இற்கொண்டு பக்கார் இயைந்து (புறப்.பொது.12)

3.1.1.3.21 வாழ்த்து

நடுகற்குக் கோயில் எடுத்தபின் அதனைத் தெய்வமாகப்
பாவித்து வாழ்த்தி வணங்குவது வாழ்த்து ஆகும். எ.கா:

அடும்புகழ் பாடி அழுதழுது ஆற்றாது
இடும்பையுள் வைகி இருந்த - கடும்பொடு
கைவண் குரிசில்கல் கைதொழுது செல்பாண
தெய்வமாய் நின்றான் திசைக்கு (புறப்.பொது.13)

இதுவரை கூறப்பட்ட இருபத்தியொரு துறைகள் பற்றி
இளம்பூரணர் கூறும் கருத்து இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.
இவையெல்லாம் கரந்தைக்கு உரித்தாக ஓதப்பட்டனவேனும்,
“ஒருபாற்கிளவி ஏனைப்பாற் கண்ணும், வருவகை தானே வழக்கென
மொழிப” (பொருளியல்-28) என்றதனான், மறத்துறை எழிற்கும்
கொள்ளப்படும். ஈண்டு ஓதப்பட்ட இருபத்தொரு துறையினும் நிரை
மீட்டற் பொருண்மைத்தாகிக் கரந்தையென ஓதப்பட்டன ஏழாயின.
கரந்தையாயினவாறு என்னையெனின், வெறியாட்டும் வள்ளிக்
கூத்தும் மலைசார்ந்த இடத்து வழங்குதலின், வந்த நிலத்திற்குரிய

குறிப்பு

பொருளாகி வந்தன. பூவை நிலையும் அந்நிலத்தைச் சார்ந்து வருவதொரு தெய்வமாதலின், அந்நிலத்தின் கருப்பொருளாகி வந்தது. கற்கோள் நிலையாறும், உன்னநிலையும் முடியுடை வேந்தர் சூடும் பூவும், கழல்நிலையும் ஏனைய வற்றிற்கும் பொதுவாகலான், எடுத்துக்கொண்ட கண்ணே கூறுதல் “இலக்கணமாதலின் ஈண்டு ஓதப்பட்டதென உணர்க” என்பார் இளம்பூரணர்.

கரந்தைக்குரிய துறைகள் ஏழு என இளம்பூரணர் கருதுபவை பின்வருவனவேயாம்.

1. ஆரமர் ஓட்டல்
2. ஆ பெயர்த்துத் தருதல்
3. வருதார் தாங்கல்
4. வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தல்
5. பிள்ளையாட்டு
6. வெறியாட் டயர்ந்த காந்தள்
7. வள்ளிக் கூத்து

ஏனைய யாவும் மற்ற திணைக்கும் பொருந்துமாறு அமைந்துள்ளன.

இவற்றால் பண்டைத் தமிழர் போரின் தொடக்கமாக ஆநிரை கவர்தல், அவ்வாறு கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்டல் என்பதே அமைகிறது என்பதும், போரில் நன்கு போரிட்டு மறைந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் நட்டு வாழ்த்துவது பண்டைத் தமிழர் மரபு என்பதும் அறியமுடிகின்றது. தொல்காப்பியர், வெட்சித் திணையின் ஒரு கூறாகவே கரந்தை திணையைக் கருதினார் என்பதும் பின்னர் வந்தவர்கள் கரந்தையை ஒரு தனித் திணையாகக் கருதினர் என்பதும் தெரிய வருகிறது. தொல்காப்பியர் கரந்தைத் துறைகள் 21 என்ற தனி ஒரு நூற்பாவில் வரையறுத்தவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்னர் வந்தவர்கள் கரந்தையை ஒரு தனித் திணையாகக் கொண்டு விளக்கத் தொடங்கினர். இவ்வகையில் புறத்திணை ஏழாயிருந்து பின்னர் பன்னிரண்டானதற்கான வித்தினைத் தொல் காப்பியத்திலேயே காணமுடிகிறது.

3.2 வஞ்சித் திணை

மாற்றார் நாட்டின் மீது கொண்ட மண்ணாசையால், மாற்றார் நாட்டில் உள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்வதன் மூலம் போர் தொடங்கச்

குறிப்பு

செய்த வெட்சியார், அப்பகைநாட்டு வேந்தன் மேல் சீற்றங்கொண்டு, அவனுடைய நாட்டின் மீது முன்னேற்பாடுகளுடன் கடும் போர் புரிவதற்கு வஞ்சி சூடிக் கனன்று எழுவான். இவ் எழுச்சியோடு பகைமன்னர் அஞ்சும் விதத்தில் அவன் நாட்டின் மீது படை எடுத்துச் சென்று போரிடுவதே தொல்காப்பியர் கூறும் வஞ்சித் திணையாகும். இதனை,

வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே
எஞ்சா மண்ணைசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுதகத் தலைச் சென்று அடல்குறித் தன்றே (புறத்.6)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

வஞ்சித் திணை முல்லை என்ற அகத்திணைக்குப் புறனாகும். ஒழியாத மண்ணை விரும்புகின்ற ஓர் அரசனை மற்றொரு வேந்தன், அவனுடைய மண்ணைசை கொண்ட வஞ்ச நெஞ்சம் அறுமாறு தானே படையுடன் மேற்சென்று அடக்குவதே வஞ்சியாகும் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும்.

காடும், கார்காலமும் முல்லைக்குரிய முதற்பொருளாம். பகை மேற்செல்லும் வஞ்சியரசனுக்கு நிழலும் நீருமுள்ள கார் காலம் வேண்டப்படும். பெரிய மரங்கள் அடர்ந்த குறிஞ்சியாகிய மலை சார்ந்த இடம், பகை மேற் செல்லுதலுக்குப் பொருந்தாதாகையால், காடு சார்ந்த இடமாகிய முல்லையே பொருந்தும். ஆதலால் வஞ்சி முல்லைக்குப் புறனாயிற்று என்பார்.

3.2.1 வஞ்சித் திணைத் துறைகள்

இயங்கு படை அரவம் எரிபரந்து எடுத்தல்
வயங்கல் எய்திய பெருமை யானும்
கொடுத்தல் எய்திய கொடைமை யானும்
அடுத்தார்ந்து அட்ட கொற்றத் தானும்
மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி யானும்,
பொருள் இன்று உய்த்த பேராண் பக்கமும்
வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல
ஒருவன் தாங்கிய பெருமை யானும்
பிண்டமேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்
வென்றோர் விளக்கமும் தோற்றோர் தேய்வும்
குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையும்
அழிபடை தட்டோர் தழிஞ்சியொடு தொகைஇக்

கழிபெருஞ் சிறப்பின் துறைபதின் மூன்றே
(புறத்.7)

என்னும் நூற்பா வஞ்சித் திணைக்குரிய துறைகளை எடுத்துரைக்கும்.
அவையாவன,

1. இயங்கு படை அரவம்.
2. எரிபரந்து எடுத்தல்
3. வயங்கல் எய்திய பெருமை
4. கொடுத்தல் எய்திய கொடை
5. அடுத்தார்ந்து அட்ட கொற்றம்
6. மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி
7. பொருளின்று உய்த்த பேராண் பக்கம்
8. விசைவரு புனைகற் கற்சிறை போல ஒருவன் தாங்கிய
பெருமை
9. பெருஞ்சோற்று நிலை
10. வென்றோர் விளக்கம்
11. தோற்றோர் தேய்வு
12. கொற்ற வள்ளை
13. தமிழ்சி

3.2.1.1. இயங்கு படை அரவம்

போருக்குச் செல்லும் படையின் பேரொலி இயங்குபடை
அரவமாகும். எ.கா:

.....
போரெனிற் புகலும் புனைகழல் மறவர்
காடிடைக் கிடந்த நாடுநனி சேய
செல்வேம் அல்லேம் என்னார் கல்லென்
விழவுடை யாங்கண் வேற்றுப்புலத் திறுத்து (புறம்.31: 9-12)

3.2.1.2. எரிபரந்து எடுத்தல்

பகைவரது நாட்டை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்துதல் எரிபரந்து
எடுத்தல் துறையாகும். எ.கா:

.....

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

முருகற் சீற்றத்து உருகெழு குருசில்
மயங்குவள்ளை மலர்ஆம்பல்
பனிப்பகன்றைக் கனிப்பாகல்
கரும்பல்லது காடறியாப்
பெருந்தண்பனை பாழாக
ஏம நன்னாடு ஒள்ளரி ஊட்டினை (புறம்.16:12-17)

3.2.1.3. வயங்கல் எய்திய பெருமை

இது போர்மேற் செல்வோர் வினை மற்றும் வெற்றிகளால்
விளக்கம் எய்திய பெருமையைக் குறிக்கும். எ.கா:

இருங்கண் யானையொடு அருங்கலந் தெறுத்துப்
பணிந்துகுறை மொழிவ தல்லது பகைவர்
வணங்கார் ஆதல் யாவதோ மற்றே
உருமுடன்று சிலைத்தலின் விசும்பதிர்ந் தாங்கு
கண்ணதிர்வு முழங்குங் கடுங்குரல் முரசம்
கால் கிளர்ந்தன்ன ஊர்தி கால்முளை
எதிர்நிகழ்ந் தன்ன சிறையருஞ் சீற்றத்து
நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடல் முந்நீர்
நீர்துனைந் தன்ன செலவின்
நிலந்திரைப் பன்ன தானையோய் நினக்கே”
(பதிற்றுப்பத்து)

3.2.1.4. கொடுத்தல் எய்திய கொடைமை

புலவர், பாணர் போன்றவர்களுக்குக் கொடுத்தலைப்
பொருந்திய கொடைத்தன்மை கொடுத்தல் எய்திய
கொடைமையாகும். எ.கா:

பாணர் தாமரை மலையவும் புலவர்
பூநுதல் யானையொடு புனைதேர் பண்ணவும்
அறனோ மற்றிது விறல்மாண் குடுமி
இன்னா வாகப் பிறர்மண் கொண்டு
இனிய செய்தி நின் ஆர்வலர் முகத்தே” (புறம்.12)

3.2.1.5. அடுத்து ஊர்ந்து அட்ட கொற்றம்

பகை வேந்தர் பலரையும் போரிட்டுக் கொன்ற வெற்றியால்
பெற்ற சிறப்பு. எ.கா:

திண்பிணி முரசம் இழுமென முழங்க

குறிப்பு

சென்றமர் கடத்தல் யாவது வந்தோர்
தார்தாங் குதலும் ஆற்றார் வெடிபட்டு
ஓடல் மரீஇய பீடில் மன்னர்
நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
காதல் மறந்தவர் தீது மருங்கு அறுமார்
அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசும்புல் பரப்பினர் கிடப்பி
மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த
நீள்கழல் மறவர் செல்வுழிச் செல்கென
வாள்போழ்ந்து அடக்கலும் உய்ந்தனர் மாதோ
வரிஞிமிறு ஆர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்து
அண்ணல் யானை அடுகளத்து ஒழிய
அருஞ்சமந் ததைய நூறிநீ
பெருந்தகை விழுப்புண் பட்ட மாறே” (புறம்.93)

3.2.1.6 மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி

மாராயம் என்பது வரிசையோடு பெற்ற பரிசினால் பெற்ற நன்மதிப்பாகும். மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி என்பது, பரிசினால் பெற்ற நன்மதிப்பால் விளைந்த நெடிய பாராட்டு மொழியாகும். எ.கா:

துடியெறியும் புலைய
எறிகோள் கொள்ளும் இழிசின
கால மாரியின் அம்பு தைப்பினும்
வயற்கெண்டையின் வேல்பிறழினும்
பொலம்புனை ஓடை அண்ணல்யானை
இலங்குவால் மருப்பின் நுதிமடுத்து ஊன்றினும்
ஓடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்
நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாளை
நெல்லுடை நெடுநகர் கூட்டுமுதல் புரளும்
தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினே
மாசில் மகளிர் மன்றல் நன்றும்
உயர்நிலை உலகத்து நுகர்ப அதனால்
வம்ப வேந்தன் தானே
இம்பர் நின்றுங் காண்டிரோ வரவே” (புறம்.287)

குறிப்பு

3.2.1.7 பொருளினிற் உய்த்த பேராண் பக்கம்

இது பகைவரை ஒரு பொருட்டாக மதியாமல் செலுத்திய பேராண்மைத் திறத்தைக் குறிக்கும். எ.கா:

ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மினென
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்தின்
கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்றும்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே (புறம்.9)

3.2.1.8 விசைவரு புனலைக் கற்சிறை போல ஒருவன் தாங்கிய பெருமை

இது விசையொடு வரும் வெள்ளத்தைக் கற்சிறை தாங்குவது போல எதிர்த்து மேலே வருகின்ற பகைவரைத் தடுத்து நிறுத்தி, அஞ்சாமல், தனியே நின்று, ஒருவனாய்த் தாங்கிய வீரத்தின் பெருமையைக் குறிக்கும். எ.கா:

வேந்துடைத் தானை முனைகெட தெரிதர
ஏந்துவாள் வலத்தன் ஒருவன் ஆகித்
தன்இறந்து வாராமை விலக்கலின் பெருங்கடற்கு
ஆழி அனையன் மாதோ (புறம்.330)

3.2.1.9 பெருஞ்சோற்று நிலை

தம்படை மறவர்களுக்குப் பெருஞ்சோறு வழங்கும் நிலை பெருஞ்சோற்று நிலையாகும். எ.கா:

கருங்கட் காக்கையொடு பருந்திருந் தார
ஓடாப் பூட்கை யொண்பொறிக் கழற்கால்
பெருஞ்சமந் ததைந்த செருப்புக் கல் மறவர்
உருமுநிலன் அதிர்க்கும் குரலொடு கொளைபுணர்ந்து
பெருஞ்சோறு உகுத்தற்கு எறியும்
கடுஞ்சின வேந்தேநின் தழங்குரல் முரசே”(பதிற்.30)

3.2.1.10 வென்றோர் விளக்கம்

போரில் வெற்றி பெற்ற மன்னரிடத்தே விளங்கும் சிறப்புகளைக் கூறும் துறைக்கு வென்றோர் விளக்கம் என்று பெயர்.

திறைகொண்டு பெயர்தி வாழ்கநின் ஊழி
உரவரும் மடவரும் அறிவு தெரிந்து எண்ணி
அறிந்தனை அருளாய் ஆயின்
யாரிவண் நெடுந்தகை வாழு மோரே (பதிற்.71)

3.2.1.11 தோற்றோர் தேய்வு

போரில் தோற்றவர்களின் தேய்வினைக் கூறுவது தோற்றோர் தேய்வு என்னும் துறையாகும். எ.கா:

வான் மருப்பின் களிற்றியானை
மாமலையிற் கணங்கொண்டவர்
எடுத்தெறிந்த விறல்முரசமும்
கார்மழையின் கடிதுமுழங்கச்
சாந்துபுலர்ந்த வியன்மார்பின்
தொடி சுடர்வரும் வலிமுன்கைப்
புண்ணுடை எறுழ்த்தோள் புடையலங் கழற்கால்
பிறக்கடி ஒதுங்காப் பூட்கை ஒள்வாள்
ஒடிவில் தெவ்வர் எதிர்நின்று உரைஇ
இடுக திறையே புரவெதிர்ந் தோற்கென
அம்புடை வலத்தர் உயர்ந்தோர் பரவ
அனையை ஆகல் மாறே பகைவர்
கால்கிளர்ந்து அன்ன கதழ்பரிப் புரவிக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் மீமிசை நுடங்குகொடி
புலவரைத் தோன்றல் யாவது சினப்போர்
நிலவரை நிறீஇய நல்லிசைத்
தொலையாக் கற்பநின் தெம்முனை யானே”
(பதிற்.80)

3.2.1.12 கொற்ற வள்ளை

கொற்றவள்ளை என்பது தோற்ற வேந்தன் (கொற்றவன்) அளிக்கும் திறைப் பொருள் ஆகும். இளம்பூரணர் இதற்குச் சான்று தரவில்லை. ‘உதாரணம் வந்துழிக் காண்க’ என்று கூறிச் செல்கிறார்.

குறிப்பு

3.2.1.13 தமிழ்சி

மாற்றார் படை வீரர்கள் விடும் படைக்கலன் முதலியவற்றைத் தடுத்து நிறுத்துவதுடன் மார்பிலேற்று புண்பட்டு உளமழிந்த தம்படை மறவரைப் பேணித் தழுவுதல் தமிழ்சி என்னும் துறையாகும். எ.கா:

வருகதில் வல்லே வருவதில் வல்லென
வேந்துவிடு விழுத்தாது ஆங்காங்கு இசைப்ப
நூலரி மாலை சூடிக் காலின்
தமியன் வந்த மூதி லாளன்
அருஞ்சமம் தாங்கி முன்னின்று எறிந்த
ஒருகை இரும்பிணத்து எயிறுமிறை யாகத்
திரிந்த வாய்வாள் திருத்தாத்
தனக்குஇரித் தானை பெயர்புற நகுமே” (புறம்.284)

கழிபெருஞ் சிறப்பின பதின்முன்று துறை என்று கூறியதனால் வென்றோர் விளக்கம், தோற்றோர் தேய்வு, கொற்ற வள்ளை ஆகிய மூன்றும் தவிர ஏனைய பத்துத் துறைகளும் இருதிறத்தார்க்கும் பொது என்பது பெறப்படுகிறது என்கிறார் இளம்பூரணர்.

3.3 உழிஞைத் திணை

படையெடுத்துச் செல்லும் மன்னரின் வீரர் படை, பகை நாட்டின் கோட்டையை முற்றுகை இடுதலும், கோட்டைக்குள் உள்ள பகை நாட்டினர் முற்றுகையை எதிர்த்தலும் உழிஞைத் திணையெனப்படும். பின்னர் வந்தவர்கள் இதனை இரண்டு திணையாக்கி உழிஞை என்பது முற்றுகையிட்டு அரணை அழித்தல் என்றும். நொச்சி அரணைக் காத்தல் என்றும் கூறினர். தொல்காப்பியர் உழிஞை என்ற திணையிலேயே இவை இரண்டையும் விளக்குகின்றார்.

உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே
முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்
அனைநெறி மரபிற் றாகும் என்ப (புறத்.8)

என்னும் நூற்பா உழிஞைத் திணையின் இலக்கணத்தை உரைக்கும். முழுமுதல் அரணை முற்றுகையிடுதலும், அழித்தலும் உழிஞைத் திணையாகும். இது மருதத் திணைக்குப் புறனாகும் என்பது இந் நூற்பாவின் பொருளாகும்.

குறிப்பு

மருதம் என்னும் அகத்திணையில் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனுக்குத் தலைவி ஊடல் கொண்டு வாயில் மறுத்தல் ஒரு துறையாகும். அகத்தில் தலைவி உள்ளேயும், தலைவன் வெளியேயும் நிற்பது போலப் புறத்திணையாகிய உழிஞையுள் முற்றுகையிடுவோர் கோட்டைக்கு வெளியேயும், எயில் காப்போர் கோட்டைக்கு உள்ளேயும் நின்று போரிடுதல் ஒருபுடை ஒப்புமை உடைத்தால் பற்றி இது மருதத்துப் புறனாயிற்று. மருதத்திற்குரிய சிறுபொழுதாகிய விடியற்பொழுது உழிஞைப் போரில் பொருவார்க்குக் காலமாகலானும் இது மருதத்திற்குப் புறனாயிற்று என்பர்.

3.3.1 உழிஞைத் திணை வகைகள்

உழிஞைத் திணையின் வகைகள் எட்டு என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை, அதுவே தானும் இருநால் வகைத்தே

(புறத்.9)

கொள்ளார் தேளங் குறித்த கொற்றமும்
உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும்
தொல்லெயிற் றிவர்தலுந் தோலது பெருக்கமும்
அகத்தோன் செல்வமும் அன்றி முரணிய
புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும் திறற்பட
ஒருதான் மண்டில குறுமையும் உடன்றோர்
வருபகை பேணார் ஆரெயில் உளப்படச்

சொல்லப் பட்ட நாலிரு வகைத்தே (புறத்.10)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும். இந்த நூற்பாக்களால் உழிஞைத் திணைக்கு,

1. கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றம்
2. உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பு
3. தொல்லெயிற் றிவர்தல்.
4. தோலது பெருக்கம்
5. அகத்தோன் செல்வம்
6. முரணிய புறத்தோர் அணங்கிய பக்கம்.
7. திறம்பட ஒருதான் மண்டிய குறுமை
8. உடன்றோர் வருபகை பேணார் ஆரெயில்.

குறிப்பு

என்ற எட்டு வகைகள் உள்ளன என்பது தெளிவு.

3.3.1.1 கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றம்

தன்னை ஒரு பேரரசன் என்று ஏற்றுக் கொள்ளாத, தனக்குத் திறை கொடுக்க வேண்டும் என்ற தன் ஆணையை ஏற்றுக் கொள்ளாத பகைவேந்தர் தம் நாட்டைக் கொள்ளக் குறித்த கொற்றத்தைக் குறிக்கும். எ.கா:

மென்புல வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந
மலையின் இழிந்து மாக்கடல் நோக்கி
நிலவரை இழிதரும் பல்யாறு போலப்
புலவர் எல்லாம் நின்னோக் கினரே
நீயே, மருந்தில் கணிச்சி வருந்தவட் டித்துக்
கூற்று வெகுண்டு அன்ன முன்பொடு
மாற்றுஇரு வேந்தன் மண்ணோக் கினையே
(புறம்.42)

3.3.1.2 உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பு

நினைத்ததை நினைத்தவாறே முடித்திடும் வேந்தனது பெருமையைப் பேசுவது இத்துறை. எ.கா:

கடிமரம் தடியும் ஓசை தன்னூர்
நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப
ஆங்கினிது இருந்த வேந்தனொடு ஈங்குநின்
சிலைத்தார் முரசம் கறங்க

மலைத்தனை என்பது நாணுத்தக வுடைத்தே (புறம்.36:9-13)

‘உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பு’ என்றதால் அகத்தரசனை அழித்தது பற்றிக் கூறுவதும் இத்துறையே என்பர்.

3.3.1.3 தொல்லெயிற்று இவர்தல்

யாரும் அணுக முடியாத பழைய மதிலைப் பற்றி ஏறுதல் இத்துறையாகும். எ.கா: புல்லார் புகழொடு போக்கொழியப் பொங்கினனாய்ப்

பல்லார் மருளப் படை பரப்பி - ஒல்லார்
நிறத்திறுத்த வாஸ்தானை நேரார் மதிலின்
புறத்திறுத்தான் பூங்கழலி னான்” (புறப்.உழிஞை.10)

3.3.1.4 தோலது பெருக்கம்

தோல் என்பது கேடயத்தைக் குறிக்கும். இத்துறை தோற்படையின் பெருமையைப் பேசுவது ஆகும். எ.கா:

நின்ற புகழொழிய நில்லா உயிரோம்பி
இன்றுநாம் வைகல் இழிவாகும் - வென்றொளிரும்
பாண்டில் நிரைதோல் பணியார் பகையரணம்
வேண்டில் எளிதென்றான் வேந்து (புறப்.உழிஞை.12)

3.3.1.5 அகத்தோன் செல்வம்

கோட்டைக் குள்ளிருந்து முற்றுகையை எதிர்த்துப் போரிடும் அகத்துள்ள வேந்தனுக்குரிய செல்வச் சிறப்பைப் பேசுவது. அகத்தோன் செல்வம் மிக்கவனாயிருந்தால் புறத்தோனின் முற்றுகையை எளிதில் முறியடித்து விட முடியும் என்பது குறிப்பு. எ.கா:

அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்
உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளை யும்மே
இரண்டே, தீஞ்சளைப் பலவின் பழம்ஊழ்க் கும்மே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே
நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே (புறப்.109:1-8)

3.3.1.6 முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கம்

இது முற்றுகையிட்டு நிற்கும் புறத்தரசன் வருத்தம் கூறுவது. எ.கா:
செம்புறழ் புரிசைச் செம்மல் மூதூர்
வம்பணி யானை வேந்தகத்து உண்மையின்
நல்லஎன் னாது சிதைத்தல்
வல்லையால் நெடுத்தகை செருவத் தானே (புறம்.37:11-14)

3.3.1.7 திறம்பட ஒருதான் மண்டிய குறுமை

இது வலிமை மிகுந்த ஒருவன் தனியாக எதிர்த்தேறிப் புரியும் குற்றுழிஞைப் போர். இதனைக் குறும்போர் என்றும் கூறுவர். எ.கா:
கிண்கிணி களைந்த கால் ஒண்கழல் தொட்டுக்
குடுமி களைந்தநுதல் வேம்பின் ஒண்டளிர்
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மலைந்து

குறிப்பு

குறுந்தொடி அழித்தகைச் சாபம் பற்றி
நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பொலிய நின்றோன்
யார்கொல் வாழ்க அவன் கண்ணி தார்பூண்டு
தாலி களைந்தன்றும் இலனே பால்விட்டு
அயினியும் இன்றயின் றனனே வயின்வயின்
உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
வியந்தன்றும் இழிந்தன்றும் இலனே அவரை
அழுந்தப் பற்றி அகல் விசும்பு ஆர்ப்பெழக்
கவிழ்ந்து நிலஞ் சேர அட்டதை

மகிழ்ந்தன்றும் மலிந்தன்றும் அதனினும் இலனே (புறம்.77)

3.3.1.8 உடன்றோர் வருபகை பேணார் ஆரெயில்

சீற்றத்தோடு வெகுண்டு வருகின்ற படையைப்
பொருட்படுத்தாத வேந்தர் தம் அரிய மதிலின் பெருமை கூறுவது
இத்துறை. எ.கா:

மயிற்கணத்து அன்னார் மகிழ்தேறல் ஊட்டக்
கயிற்கழலார் கண்கனல் பூப்ப - எயிற்கண்ணார்
வீயப்போர் செய்தாலும் வென்றி அரிதரோ

மாயப்போர் மன்னன் மதில் (புறம்.உழிஞை (11))

உழிஞைத் திணையின் வகைகளைக் கூறும் தொல்காப்பியர்,
'அதுவே தானும் இருநால் வகைத்தே' என்று முதல் நூற்பாவில்
கூறிப் பின்னர் அடுத்த நூற்பாவிலும் இறுதியில், 'சொல்லப்பட்ட
நாலிருவகைத்தே' என்று சுட்டுவது 'கூறியது கூறல்' ஆகாதோ
எனின் ஆகாது என்று இளம்பூரணர் மறுக்கிறார். "பன்னிருபடல
ஆசிரியர் முதலானோர் உழிஞைத் திணை பதினெட்டு அல்லது
இருபத்தொன்பது வகைகளையுடையது என்பர். அன்னார் தம்
கொள்கையை மறுத்துத் தம் கொள்கையை நிலைநாட்டும் பொருட்டு
மீண்டும் தொகை கூறினார் ஆசிரியர் என்று கூறி, அதனால் இது,
கூறியது கூறல் ஆகாதென்பர்.

3.3.2 உழிஞைத் திணையின் துறைகள்

தொல்காப்பியர் உழிஞைத் திணைக்குரிய துறைகளாக
பன்னிரண்டு துறைகளைக் கூறுகிறார். அதனைப் பின்வரும் நூற்பா
உணர்த்தும்.

குடையும் வாரும் நாள்கோள் அன்றி

குறிப்பு

மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமும் கடைஇச்
சுற்றமர் ஒழிய வென்றுகைக் கொண்டு
முற்றிய முதிர்வும் அன்றி முற்றிய
அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும் மற்றதன்
புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை யானும்
நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியும் அதாஅன்று
ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனும்
மதில்மிசைக் கிவர்ந்த மேலோர் பக்கமும்
இகல்மதிற் குடுமிகொண்ட மண்ணுமங் கலமும்
வென்ற வாளின் மன்னோடு ஒன்றத்
தொகைநிலை என்னும் துறையொடு தொகைஇ
வகைநான் மூன்றே துறையென மொழிப (புறத்.11)

தொல்காப்பியர் கூறும் உழிவைக்குரிய பன்னிரண்டு துறைகள்
பின்வருமாறு:

1. குடை நாட்கோள்
2. வால் நாட்கோள்
3. மடையமை ஏணி மிசை மயக்கம்
4. கடைஇச் சுற்றமர் ஒழியவென்று கைக்கொண்டு முற்றிய
முதிர்வு
5. முற்றிய அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சி
6. புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை
7. நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசி
8. ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறன்
9. மதில் மிசைக்கு இவர்ந்த மேலோர் பக்கம்
10. இகல் மதிற் குடுமி கொண்ட மண்ணுமங்கலம்
11. வென்ற வாளின் மண்ணுமங்கலம்
12. தொகை நிலை

3.3.2.1 குடை நாட் கோள்

போருக்குச் செல்லும் வேந்தன் நல்ல நாளில் தன்
வெண்கொற்றக் குடையை அரண்மனையை விட்டு வெளியே
புறப்பாடு செய்தல் குடைநாட்கோள் ஆகும். இதனைப் புறவீடு
செய்தல் என்பர். எ.கா:

நெய்யணிக செவ்வேல் நெடுந்தேர் நிலைபுகுக
கொய்யுளைமா கொல்களிறு பண்விடுக - வையகத்து

குறிப்பு

முற்றக் கடியரணம் எல்லாமுரண் அவிந்த
கொற்றக் குடைநாட் கொள (புறப்.உழிஞை. 2)

3.3.2.2 வாள் நாட் கோள்

போருக்குச் செல்லும் வேந்தன் தன்வெற்றிப் போர்வாளை
நல்ல நாளில் எடுத்துச் செல்லுதல் வாள்நாட்கோள் ஆகும். எ.கா:
வாணாள் கொளலும் வழிமொழிந்து வந்தடையாப்
பேணார் பிறைதொடும் போர்மதில் - பூணார்
அணிகொள் வனமுலையார் ஆடரங்கம் ஏறிப்
பிணிகொள்பே யாடும் பெயர்த்து (புறப்.உழிஞை. 3)

3.3.2.3 மடையமை ஏணிமிசை மயக்கம்

மதிலின் பூட்டுவாய்ப் பொருந்திய ஏணிப்படிகளின் மேல்
ஏறுவோரும் எதிர்ப்போரும் ஒருவரோடு ஒருவர் மலைவது. எ.கா:
சுடுமண் நெடுமதில் சுற்றிப் பிரியார்
கடுமுரண் எஃகங் கழிய - அடுமுரண்
ஆறினார் அன்றி அரவும் உடும்பும்போல்
ஏறினார் ஏணி பலர் (புறப்.உழிஞை. 19)

3.3.2.4 கடைஇச் சுற்றமர் ஒழிய வென்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வு

கோட்டையை முற்றுகை இட்டவன் தன் படை மறவரை முன்
செலுத்தி எதிர்த்தோரைப் போரிட்டு, மதிற்புறப் போர் ஒழியுமாறு
வென்று, மதிலைக் கைப்பற்றி அக்கோட்டையின் அகத்தே உள்ள
வீரர்களைச் சூழும் முதிர்வு. எ.கா:
காலை முரசம் மதிலியம்பக் கண்கனன்று
வேலை விறல்வெய்யோன் நோக்குதலும் - மாலை
அடுதும் அடிசிலென்று அம்மதிலுள் இட்டார்
தொடுகழலார் மூழை துடுப்பு (புறப்.உழிஞை. 23)

3.3.2.5 முற்றிய அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சி

வெளியே உள்ளவர்களால் சுற்றிவளைக்கப்பட்ட
கோட்டையின் அகத்தே உள்ள வீரர்கள் விருப்பமுடன்
மேற்கொள்ளும் நொச்சிப் போர். இத்துறையில் உள்ள 'நொச்சி'

என்பதே பிற்காலத்தார் தனி ஒரு திணையாகக் கொள்ள வழிவகுத்தது. எ.கா:

நீறறு அறியா நிலமுதற் கலந்த
கருங்குரல் நொச்சிக் கண்ணார் குருஉத்தழை
மெல்லிழை மகளிர் ஐதகல் அல்குல்
தொடலை யாகவும் கண்டனம் இனியே
வெருவரு குருதியொடு மயங்கி உருவுகரந்து
தொறுவாய்ப் பட்ட தெரியல்ஊன் செத்துப்
பருந்துகொண் டுகப்பயாம் கண்டனம்
மறம்புகல் மைந்தன் மலைந்த மாறே” (புறம்.271)

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

3.3.2.6 புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை

புறத்தே நின்று போரிடும் உழிஞையான் விரும்பும் புதுமை. எ.கா:

கோடுயர் வெற்பில் நிலங்கண் டிரைகருதுந்
தோடுகொள் புள்ளின் தொகையொப்பக்-கூடார்
முரணகத்துப் பாற முழவுத்தோள் மள்ளர்
அரணகத்துப் பாய்ந்திழிந்தார் ஆர்த்து (புறப். உழிஞை.20)

3.3.2.7 பாசி நிலை

அரணைச் சுற்றியுள்ள அகழி நீரிடத்து, தள்ளத்தள்ள விலகிச் சேரும் பாசியைப் போல இருதிறப்படையும் தளர்ந்து அகலாமல் திரும்பப் திரும்ப விரும்பி மோதிக் கொள்ளும் பாசிநிலை. எ.கா:

நாவாயும் தோணியும் மேல்கொண்டு நண்ணாதார்
ஓவார் விலக்கி உடலவும் - பூவார்
அகழி பரந்தொழுகும் அங்குருதிச் சேற்றுப்
பகழி வாய்வீழ்ந்தார் பலர் (புறப்.உழிஞை.17)

3.3.2.8 பாசி மறன்

கோட்டையின் உள்ளே ஊரில் போரை விரும்பி ஒருவரையொருவர் முனைந்து பொருதும் பாசிமறன். எ.கா:

பாயினார் மாயும் வகையாற் பலகாப்பும்
ஏயினார் ஏய இகல்மறவர் - ஆயினார்
ஒன்றி யவரற ஊர்ப்புறத்துத் தார்தாங்கி
வென்றி அமரர் விருந்து (புறப்.நொச்சி.2)

குறிப்பு

3.3.2.9 மதில் மிசைக்கு இவர்ந்த மேலோர் பக்கம்

மதின் மேல் ஏறி மதிலைக் கொள்வதற்கு முயன்ற மதில் வீரர் பக்கம்.எ.கா:

அகத்தன வார்கழல் நோன்தாள் அரணின்
புறத்தன போரெழில் திண்தோள் - உறத்தழீஇத்
தோட்குரிமை பெற்ற துணைவளையார் பாராட்ட
வாட்குரிசில் வானுலகி னான் (புறப்.நொச்சி.7)

3.3.2.10 இகல் மதில் குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலம்

தன்னுடன் மலைந்து மதில்மேல் நின்ற பகைவனைக் கொன்று அவனுடைய தலையணியாகிய மணிமகுடத்தை கைப்பற்றுதல். எ.கா:

எங்கண் மலர எயிற்குமரி கூடிய
மங்கல நாளயாம் மகிழ்தூங்கக் - கொங்கலர்தார்ச்
சேய்சுடர்ப் பூண் மன்னவன் சேவடிக் கீழ் வைகினவே
மொய்சுடர்ப் பூண் மன்னர் முடி (புறப்.உழிஞை.28)

3.3.2.11 வென்ற வாளின் மண்ணு மங்கலம் (வாள் மண்ணும் நிலை)

உழிஞைப் போரில் வெற்றி பெற்றோர் தமது வெற்றிக்குக் காரணமாய் அமைந்த தங்கள் வாளினைத் தூய நீரில் நீராட்டுதல். எ.கா:

தீர்த்தநீர் பூவொடு பெய்து திசைவிளங்கக்
கூர்த்தவாள் மண்ணிக் கொடித்தேரான் - பேர்த்தும்
இடியர் பணைதுவைப்ப இம்மதிலுள் வேட்டான்
புடையார் அடையப் புகழ் (புறப். உழிஞை.27)

3.3.2.12 தொகைநிலை

மதிலழித்ததனால், மற்றும்ள்ள மதில்கள் வரைப்பில் மாறுபட்ட வேந்தரும் முரண்அவிந்த நிலையைச் சுட்டுவது. எ.கா:

கோள்வல் முதலைய குண்டுகண் அகழி
வானுற ஓங்கிய வளைந்துசெய் புரிசை
ஒன்னாத் தெவ்வர் முனைகெட விலங்கி
நின்னில் தந்த மன்னெயில் அல்லது (பதிற்.53:9-12)

3.4 தும்பைத்திணை

தனது வலிமையையே பொருளாகக் கொண்டு போர் செய்ய வந்த ஓர் அரசனைச் சென்று எதிர்த்துப் போரிட்டு அழித்தவே தும்பைத் திணையாகும். இது நெய்தல் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும். இத்திணை குறித்த தொல்காப்பிய நூற்பா பின்வருமாறு:

தும்பை தானே நெய்தலது புறனே
மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்று தலையழிக்கும் சிறப்பிற் றென்ப (புறத்.12)

கடலும் கடல் சார்ந்த இடமுமாகிய மணற்பகுதியே இருபெரு வேந்தரும் ஒரு களத்துப் பொருதற்குரிய இடமாகையாலும், நெய்தற்குரிய சிறு பொழுதாகிய எற்பாடே போர்த்தொழில் முடிவதற்குரிய காலமாகையாலும் இது நெய்தற்குப் புறனாயது என்பர். நெய்தலின் உரிப்பொருளாகிய இரங்கல் தும்பைக்கும் உரித்தாதல் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இருபெருவேந்தரும் ஒரு களத்துப் பொருதுதல் தும்பையாயிற்று.

தும்பைத்திணையின் சிறப்பியல்பு யாதெனப் பின்வரும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலிற்
சென்ற உயிரின் நின்றயாக்கை
இருநிலத் தீண்டா அருநிலை வகையொடு
இருபாற் பட்ட ஒருசிறப் பின்றே (புறத்.13)

கணையும் வேலும் துணையாகக் கொண்டு போரிடுவதால் சென்ற உயிர் நீங்கிய உடலானது நீர் அட்டை காலவயப்பட்டு உடலினின்று உயிர் பிரிக்கப்படுவது போல இருவகையாகப் பகுக்கப்படும். அற்ற துண்டங்கள் இணைந்து ஒன்றாதல் போல ஆடுதல் தும்பைத் திணையின் சிறப்பியல்பாம்.

“இரு நிலம் தீண்டா அரு என்பது நீருள் கிடக்கும் அட்டை . இரு கூறுபட்ட அட்டைகள் தனித்தனி ஊர்ந்து இயங்குவன போல வீரனின் துணிக்கப்பட்ட தலையும், உடலும் தனித்தனித் துடிக்கும்” என்பது இளம்பூரணர் உரையாம்.

3.4.1 தும்பைத் திணையின் துறைகள்

தானை, யானை, குதிரை என்ற
நோனார் உட்கும் மூவகை நிலையும்
வேல்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன்

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தான்மீண்டு எறிந்த தார்நிலை அன்றியும்
இருவர் தலைவர் தபுதிப் பக்கமும்
ஒருவன் ஒருவனை உடைபுடை புக்குக்
கூழை தாங்கிய பெருமையும் படையறுத்துப்
பாழி கொள்ளும் ஏமத் தானும்
களிற்றெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடுங் களிற்றொடு
பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன்
வாளோர் ஆடும் அமலையும் வாள்வாய்த்து
இருபெரு வேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமும்
ஒருவரும் ஒழியாத் தொகைநிலைக் கண்ணும்
செருவகத்து இறைவன் வீழ்வுறச் சினைஇ
ஒருவனை மண்டிய நல்லிசை நிலையும்
பல்படை ஒருவற்கு உடைதலின் மற்றவன்
ஒள் வாள் வீசிய நூழிலும் உளப்படப்

புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே (புறத்.14)

என்னும் நூற்பா தும்பைத் திணைக்குரிய பன்னிரண்டு துறைகளை
எடுத்துரைக்கும். அவையாவன,

1. தானை நிலை
2. யானை நிலை
3. குதிரை நிலை
4. தார்நிலை
5. இருவர் தலைவர் தபுதிப் பக்கம்
6. ஒருவன் ஒருவனை உடைபடை புக்குக் கூழைதாங்கிய
பெருமை
7. படை அறுத்துப் பாழிகொள்ளும் ஏமம்
8. களிறு எறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு
9. களிற்றோடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வாளோர்
ஆடும் அமலை
10. தொகை நிலை
11. நல்லிசை நிலை
12. நூழில்

3.4.1.1 தானை நிலை

பகைவர் அஞ்சும் தானை நிலை. தானை என்பது படை
மறவர்களைக் குறிக்கும். பகை மன்னர்கள் அஞ்சும் வகையில்

அமைந்துள்ள தானையின் நிலையைப் பாடுவது இத்துறையாம்.
எ.கா:

வெண்குடை மதியம் மேல்நிலாத் திகழ்தரக்
கண்கூடு இறுத்த கடன்மருள் பாசறைக்
குமரிப்படை தழீஇய கூற்றுவினை ஆடவர்
தமர்பிறர் அறியா அமர்மயங்கு அழுவத்து
இறையும் பெயரும் தோற்றின் நுமருள்
நாண்முறை தபுத்தீர் வம்மின் ஈங்கெனப்
போர்மலைந்து ஒருசிறை நிற்ப யாவரும்
அரவுமிழ் மணியிற் குறுகார்
நிறைதார் மார்பினின் கேள்வனைப் பிறரே” (புறம்.294)

3.4.1.2 யானை நிலை

பகைவர் அஞ்சும் யானைப்படையின் நிலை.
யானைப்படையின் சிறப்புகளைப் பாடுவது இத்துறையாகும். எ.கா:
கையொடு கையொடு ஒருதுணி கோட்டது
மொய்யிலைவேல் மன்னர் முடித்தலை - பைய
உயர் பொய்கை நீராட்டிச் செல்லுமே அங்கோர்
வயவெம்போர் மாண்ட களிறு

3.4.1.3 குதிரை நிலை

பகைவர் அஞ்சும் குதிரைப்படையின் நிலை.
குதிரைப்படையின் சிறப்புகளைப் பாடுவது இத்துறையாகும். எ.கா:
நிலம்பிறக் கிடுவது போற்குளம்பு கடையூஉ
உள்ளம் ஒழிக்குங் கொட்பின் மான்மேல்
எள்ளுநர்ச் செகுக்குங் காளை கூர்த்த
வெந்திறல் எஃகம் நெஞ்சுவடு விளைப்ப
ஆட்டிக் காணிய வருமே ... (புறம்.303)

3.4.1.4 தார்நிலை

வேற்படையோட வெற்றி நோக்கிக் களத்தின் முகப்பிற்
சென்று கொண்டிருந்த வேந்தனை மாற்றார் படை சூழ்ந்த போது,
அவ்வேந்தனின் தானைத் தலைவன் தன் நிலை விட்டுத் தன்
அரசனுக்குத் துணையாய்ச் சென்று தன் அரசனைச் சூழ்ந்தவரைப்
போரிட்டுக் கொல்லுதல் தார்நிலை ஆகும். எ.கா:
நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலனே

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே
இறையறு விழுமம் தாங்கி அமரகத்து
இரும்புசுவைக் கொண்ட விழுப்புண் நோய்தீர்ந்து
மருந்துகொள் மரத்தின் வாள்வடுமயங்கி
வடுவின்று வடிந்த யாக்கையன் கொடையெதிர்ந்து
ஈர்ந்தை யோனே பாண்பசிப் பகைஞன் (புறம்.180)

3.4.1.5 இருவர் தலைவர் தபுதிப்பக்கம்

இருபெரும் படையின் தலைவரும் ஒருவருடன் ஒருவர்
பொருதியதால் இருவரும் அழிந்து படுதல் இத்துறையாகும். எ.கா:
காய்ந்து கடுங்களிறு கண்கனலக் கைகூடி
வேந்தர் இருவரும் விண்படர - ஏந்து
பொருபடை மின்னப் புறக்கொடாப் பொங்கி
இருபடையும் நீங்கா இகல் (புறம்.தும்பை.12)

3.4.1.6 கூழை தாங்கியபெருமை

வீரன் ஒருவன் சிதறிப் போகவிருக்கும் தன்நெடும்
படையின்கண் புகுந்து அதன் பின்னணிப் படையினைத் தாக்கும்
பகைவரைத் தடுத்துக் கூழையைத் தாங்கும் பெருமையைக் கூறுவது.
எ.கா:

கோட்டங் கண்ணியும் கொடுத்திரை ஆடையும்
வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தொடுதலும்
ஒத்தன்று மாதோ இவற்கே செற்றிய
திணிநிலை அலறக் கூழை போழ்ந்துதன்
வடிமாண் எஃகம் கடிமுகத்து ஏந்தி
ஓம்புமின் ஓம்புமின் இவனே ஓம்பாது
தொடர்கொள் யானையிற் குடர்கால் தட்பக்
கன்றமர் கறவை மான
முன்சமத்து எதிர்ந்ததன் தோழற்கு வருமே” (புறம்.257)

3.4.1.7 படை அறுத்துப் பாழிகொள்ளும் ஏமம்

தாக்க வரும் மாற்றார்தம் படைக்கருவிகளைச் சிதைத்துத் தன்
உடல் வலிமையால் போரிட்டுக் காத்துக் கொள்ளும் பாதுகாப்பு
இத்துறையாகும். எ.கா:

நீலக் கச்சைப் பூவார் ஆடைப்
பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்
மேல்வருங் களிற்றொடு வேல்துரந்து இனியே

தன்னுந் துரக்குவன் போலும் ஒன்னலர்
எஃகுடை வலத்தர் மாவொடு பரத்தரக்
கையின் வாங்கித் தழீஇ

மொய்ம்பின் ஊக்கி மெய்க்கொண் டனனே (புறம்.274)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

3.4.1.8 களிறு எறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு

பகைவேந்தர் களிறுகளை எதிர்த்துப் போரிட்டுப் பட்ட
வீரர்களின் பெருமை கூறுவது இத்துறை. எ. கா:

ஆசாகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ

குன்றத்து அன்ன களிற்றொடு பட்டோன் (புறம்.307:1-2)

3.4.1.9 களிற்றொடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வாளோர் ஆடும் அமலை

களிற்றுடன் வந்து போரிட்டு மாண்ட வேந்தனை, அவனைக்
கொன்ற மன்னனின் வாட்படை வீரர்கள் நெருங்கிச் சென்று
அவ்வாறு வென்ற தம் மன்னனின் வீரத்தைப் பாடும் பாட்டு. அமல்
என்றால் நெருங்குதல் என்று பொருள். அமலை என்பது நெருங்கிப்
பாடும் பாட்டு என்று பொருள்படும்.

விழவுவீற் றிருந்த வியலூர் ஆங்கண்

கோடியர் முழுவின் முன்னர் ஆடல்

வல்லான் அல்லன் வாழ்கவன் கண்ணி

வலம்படு முரசம் துவைப்ப வாளுயர்த்து

இலங்கு பூணினன் பொலங்கொடி உழிஞையன்

மடம்பெரு மையின் உடன்றுமேல் வந்த

வேந்துமெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சி

வீந்துகு போர்க்களத்து ஆடுங் கோவே” (பதிற்.56)

3.4.1.10 தொகை நிலை

வாட்போரில் கலந்து கொண்ட இரு பெரு வேந்தரும் அவர்தம்
சுற்றமும் ஒருவரும் எஞ்சாமல் அனைவரும் போரில் மாண்ட நிலை
தொகை நிலை ஆகும்.

வருதார் தாங்கி அமர்மிகல் யாவது

பொருதாண்டு ஒழிந்த மைந்தர் புண்தொட்டுக்

குருதிச் செங்கைக் கூந்தல் தீட்டி

நிறங்கிளர் உருவில் பேளய்ப் பெண்டிர்

எடுத்தெறி அனந்தல் பறைச்சீர் தூங்கப்

பருந்தருந்து உற்ற தானையொடு செருமுனிந்து

குறிப்பு

அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்
தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கினவே (புறம்.62:1-8)

3.4.1.11 நல்லிசைநிலை

போர்க்களத்தில் தன் அரசன் கொல்லப்பட்டது கண்டு, அந்த அரசனின் படைத்தலைவன் வெகுண்டெழுந்து தன் அரசனைக் கொன்றவனைப் போரிட்டுக் கொன்றதால் பெரும் நற்புகழ் நிலையைக் கூறும் துறை இது. எ.கா:

வானம் இறைவன் படர்ந்தென வாஸ்துடுப்பா
மானமே நெய்யா மறம்விறகாத்-தேனிமிரும்
கள்ளவிழ் கண்ணிக் கழல்வெய்யோன் வாளமர்
ஒள்ளழலுள் வேட்டான் உயிர்.” (புறம்.தும்பை.26)

3.4.1.12 நூழிலாட்டு

‘பல்படை ஒருவற்கு உடைதலின் அவன் ஒள்வாள் வீசிய நூழில்’ என்கிறார் தொல்காப்பியர். இதற்குப் “பல படை ஒருவற்குக் கெடுதலின் அவன் ஒள்ளிய வாள் வீசிய நூழில்” என்று உரை எழுதுவார் இளம்பூரணர். ‘பல உயிரை ஒருவன் கொன்றதனை நூழில் என்றவாறு அறிக’ என்று விளக்குவார். எ.கா:

நாடுகெழு திருவிற் பசும்பூண் செழியன்
பீடும் செம்மலும் அறியார் கூடிப்
பொருதும் என்று தன்தலை வந்த
புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க
ஒருதா னாகிப் பொருதுகளத்து அடலே (புறம்.76:9-13)

இவ்வாறு தும்பைத் திணையின் பன்னிரண்டு துறைகளும் அமைகின்றன. இரு பெருவேந்தரும் போர்க்களத்தே போரிடும் பாங்கினைத் தும்பைத் திணைத் துறைகள் விளக்குகின்றன.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக

- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள் முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. விரிச்சி என்றால் என்ன?

.....

2. பூவை என்பது எதனைக் குறிக்கும்?

.....

3. கொற்ற வள்ளை என்றால் என்ன?

.....

4. பாசிநிலை என்றால் என்ன?

.....

5. நூழில் என்பது யாது?

.....

தொகுத்தறிவோம்

வெட்சித்திணை குறிஞ்சித் திணைக்குப் புறனாக அமையும். வெட்சி என்பது ஆநிறை கவர்தலாகும். தொல்காப்பியர் ஆநிறை மீட்டலையும் வெட்சித் திணையில் அடக்கி இலக்கணம் கூறுவர். முதலில் பதினான்கு துறைகளையும் அடுத்து இரண்டு துறைகளையும் அடுத்து இருபத்தொரு துறைகளையும் வெட்சித்திணைக்குரியதாகத் தொல்காப்பியர் வரையறுப்பர். வஞ்சித் திணை முல்லைத்திணைக்குப் புறனாகும். ஒழியாத மண்ணை விரும்புகின்ற ஓர் அரசனை மற்றொரு வேந்தன், அவனுடைய மண்ணாசை கொண்ட வஞ்ச நெஞ்சம் அறுமாறு தானே படையுடன் மேற்சென்று அடக்குவதே வஞ்சியாகும். வஞ்சித்திணையின் துறைகள் பதின்மூன்றாகும். உழிஞைத் திணை மருதத்திணைக்குப் புறனாகும். படையெடுத்துச் செல்லும் மன்னரின் வீரர் படை, பகை நாட்டின் கோட்டையை முற்றுகை இடுதலும், கோட்டைக்குள் உள்ள பகை நாட்டினர் முற்றுகையை எதிர்த்தலும் உழிஞைத் திணையெனப்படும். இதன் வகைகளாக எட்டும் துறைகளாகப் பன்னிரண்டும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. தும்பைத்திணை நெய்தல் திணைக்குப் புறனாகும். கணையும் வேலும் துணையாகக் கொண்டு போரிடுவதால் சென்ற உயிர் நீங்கிய உடலானது நீர் அட்டை

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

காலவயப்பட்டு உடலினின்று உயிர் பிரிக்கப்படுவது போல இருவகையாகப் பகுக்கப்படும். அற்ற துண்டங்கள் இணைந்து ஒன்றாதல் போல ஆடுதல் தும்பைத் திணையின் சிறப்பியல்பாம். தும்பைத்திணையின் துறைகள் பன்னிரண்டாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

உட்கு – அச்சம்; ஆநிரை – பசுக்கூட்டம்; பூசல் – போர்; ஆர் – ஆத்தி;
உன்னம் – ஒரு வகை மரம் ; தோல் – கேடயம்; குடுமி – மணிமகுடம்;
மண்ணுதல் – கழுவுதல்; அமலை – நெருங்கிப் பாடும் பாட்டு.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. ஆநிரை கவர்ச் செல்லும்முன் நற்சொற்களை ஆராய்வது விரிச்சி எனப்படும்.
2. காயாம்பூவைக் குறிக்கும்.
3. தோற்ற வேந்தன் (கொற்றவன்) அளிக்கும் திறைப் பொருள் ஆகும்.
4. அரணைச் சுற்றியுள்ள அகழி நீரிடத்து, தள்ளத்தள்ள விலகிச் சேரும் பாசியைப் போல இருதிறப்படையும் தளர்ந்து அகலாமல் திரும்பப் திரும்ப விரும்பி மோதிக் கொள்வது பாசிநிலையாகும்.
5. பல உயிரை ஒருவன் கொன்றது நூழில் ஆகும்.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. வெட்சித் திணையில் இலக்கணம் கூறுக.
2. வெட்சித்திணைக்குரிய துறைகளைக் கட்டுரைக்க.
3. வஞ்சித் திணை முல்லைத்திணைக்குப் புறனாவதை விளக்குக.
4. வஞ்சித்திணையின் துறைகளை விவரி.
5. உழிஞைத் திணையின் வகைகள் யாவை? விளக்குக
6. உழிஞைத் திணையின் துறைகளை எடுத்துரைக்க.
7. தும்பைத் திணையின் சிறப்பியல்பை எழுதுக.
8. தும்பைத் திணை மைந்து பொருளாக அமைதலை நிறுவுக.

கூறு – 4:

புறத்திணையியல் 15-30 நூற்பாக்கள் அமைப்பு

- 4.1 வாகைத்திணை
 - 4.1.1 வாகைத்திணைப் பாகுபாடு
 - 4.1.1.1 அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கம்
 - 4.1.1.2 ஐவகைப்பட்ட அரசர் பக்கம்
 - 4.1.1.3 இரு மூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கம்
 - 4.1.1.4 அறிவன் தேயம்
 - 4.1.1.5 நாலிரு வழக்கின் தாபதப் பக்கம்
 - 4.1.1.6 பாலறி மரபின் பொருநர்
 - 4.1.1.7 அனைநிலை வகை
 - 4.1.2 வாகைத்திணைக்குரிய துறைகள்
 - 4.1.2.1 பாசறைக் காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய வகை
 - 4.1.2.2 களவழி
 - 4.1.2.3 முந்தேர்க் குரவை
 - 4.1.2.4 பின் தேர்க் குரவை
 - 4.1.2.5 பெரும்பகை தாங்கும் வேல்
 - 4.1.2.6 அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றல்
 - 4.1.2.7 வல்லாண் பக்கம்
 - 4.1.2.8 அவிப்பலி
 - 4.1.2.9 ஒல்லார் இடவயின் புல்லிய பாங்கு
 - 4.1.2.10 சான்றோர் பக்கம்
 - 4.1.2.11 கடிமனை நீத்த பக்கம்
 - 4.1.2.12 எட்டுவகை குறித்த அவையகம்
 - 4.1.2.13 கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை
 - 4.1.2.14 இடையில் வண்புகழ்க் கொடை
 - 4.1.2.15 பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவல்
 - 4.1.2.16 பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்
 - 4.1.2.17 அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி
- 4.2 காஞ்சித் திணை
 - 4.2.1 காஞ்சித் திணையின் துறைகள்
 - 4.2.1.1 பெருங்காஞ்சி

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

- 4.2.1.2 முதுமைக் காஞ்சி
- 4.2.1.3 மறக்காஞ்சி
- 4.2.1.4 பேய்க்காஞ்சி
- 4.2.1.5 மன்னைக் காஞ்சி
- 4.2.1.6 வஞ்சினக் காஞ்சி
- 4.2.1.7 தொடாஅக் காஞ்சி
- 4.2.1.8 ஆஞ்சிக் காஞ்சி
- 4.2.1.9 மகட்பாற் காஞ்சி
- 4.2.1.10 முதுகாஞ்சி
- 4.2.1.11 மயக்கக் காஞ்சி (பூசல் மயக்கம்)
- 4.2.1.12 தாங்கரும்பையுள் (துன்பக் காஞ்சி)
- 4.2.1.13 மூதானந்தம்
- 4.2.1.14 முதுபாலை
- 4.2.1.15 கையறு நிலை
- 4.2.1.16 தபுதார நிலை
- 4.2.1.17 தாபத நிலை
- 4.2.1.18 மாலைநிலை
- 4.2.1.19 தலைப்பெயல் நிலை
- 4.3 பாடாண் திணை
 - 4.3.1 பாடாண் பாட்டிற்குரிய பொருண்மை மரபு
 - 4.3.2 பாடாண் பாட்டிற்குரிய செய்யுள் மரபு
 - 4.3.3 பிள்ளைத் தமிழின் தோற்றம்
 - 4.3.4 உலா இலக்கியத் தோற்றம்
 - 4.3.5 பாடாண்பாட்டிற்குரிய மரபு
 - 4.3.5.1 கடவுள் வாழ்த்தொடு வரும் பாடாண்
 - 4.3.6 கொற்றவள்ளையும் பாடாண் பாட்டே
 - 4.3.7 பாடாண்திணைக்குரிய துறைகள் – I
 - 4.3.7.1 கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப்ப பழித்தல்
 - 4.3.7.2 இயல்மொழி வாழ்த்து
 - 4.3.7.3 கடை நிலை (வாயில் நிலை)
 - 4.3.7.4 கண்படை நிலை
 - 4.3.7.5 வேள்வி நிலை
 - 4.3.7.6 வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலை

குறிப்பு

- 4.3.7.7 வாயுறை வாழ்த்து
- 4.3.7.8 செவியறிவுறாஉ
- 4.3.7.9 புறநிலை வாழ்த்து
- 4.3.7.10 கைக்கிளை
- 4.3.8 பாடாண் திணைக்குரிய துறைகள் – II
- 4.3.8.1 துயிலெடை நிலை
- 4.3.8.2 ஆற்றுப்படை
- 4.3.8.3 பிறந்தநாள் வயின் பெருமங்கலம்
- 4.3.8.4 சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமங்கலம்
- 4.3.8.5 நடை மிகுத்து ஏத்திய குடை நிழல் மரபு
- 4.3.8.6 வாள் மங்கலம்
- 4.3.8.7 மன்எயில் அழித்த மண்ணுமங்கலம்
- 4.3.8.8 பரிசில் கடைஇய கடைக் கூட்டு நிலை
- 4.3.8.9 இருவகை விடை
- 4.3.8.10 ஒம்படை

அறிமுகம்

இப்பகுதியில் வாகைத்திணையும் காஞ்சித் திணையும் பாடாண் திணையும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. வாகைத் திணை பாலைத் திணையின் புறனாகும். அதற்கு இது புறனானது எவ்வாறு எனில் பாலையாவது தனக்கென ஒரு நிலமின்றி எல்லா நிலத்தினும் எல்லாக் குலத்தினும் காலம் பற்றி நிகழ்வதாதலாலும், ஒத்தார் இருவர் புணர்ச்சியினின்றும் புகழ்ச்சி காரணமாகப் பிரியுமாறு போலத் தன்னோடு ஒத்தாரினின்றும் நீங்கிப் புகழப்படுதலாலும் அதற்கு இது புறனாயிற்று என்பார் இளம்பூரணர்.

காஞ்சித் திணை பெருந்திணையின் புறனாகும். அதற்கு இது புறனாயது எவ்வாறு எனின் 'ஏறிய மடற்றிறம்' முதலாகிய நோந்திறக் காமப்பகுதி அகத்திணை ஐந்தற்கும் புறனாயவாறு போல இது புறத்திணை ஐந்தற்கும் புறனாகலானும், இது போல் அதுவும் நிலையாமை நோந்திறம் பற்றியும் வருதலானும் அதற்கு இது புறனாயிற்று என்பார் இளம்பூரணர்.

பாடாண் திணை கைக்கிளைத் திணையின் புறனாகும். அதற்கு இது புறனாகியது எவ்வாறு எனில் கைக்கிளையாவது ஒரு நிலத்திற்கு உரித்தன்றி ஒரு தலைக் காமமாகி வருமன்றே. அதுபோல

குறிப்பு

இதுவும் ஒருபாற்கு உரித்தன்றி ஒருவனை ஒருவன் யாதானும் ஒரு பயன் கருதி வழிமொழிந்து நிற்பது ஆகலானும் கைக்கிளையாகிய காமப்பகுதிக்கண் மெய்ப்பெயர் பற்றிக் கூறுதலானும், கைக்கிளை போலச் செந்திறத்தாற் கூறுதலானும், அதற்கு இது புறனாயிற்று.

புறத்திணை ஏழுவகைப்படும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. பின்னால் வந்த பன்னிருபடலம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை போன்ற நூல்கள் புறப்பொருள் பன்னிரண்டு என்று விளக்கின. அவை பின்வருமாறு: 1. வெட்சி 2. கரந்தை 3. வஞ்சி 4. காஞ்சி 5. உழிஞை 6. நொச்சி 7. தும்பை 8. வாகை 9. பாடாண் 10. கைக்கிளை 11. பெருந்திணை 12. பொதுவியல் திணை.

நோக்கங்கள்

- வாகைத்திணையின் இலக்கணத்தையும் அதன் துறைகளையும் விளக்குதல்.
- காஞ்சித்திணையின் இலக்கணத்தையும் அதன் துறைகளையும் எடுத்துரைத்தல்.
- பாடாண் திணையின் இலக்கணத்தையும் அதன் துறைகளையும் உணர்த்துதல்.

4.1 வாகைத்திணை

‘வாகை’ என்பது வெற்றியைக் குறிக்கும் “போர்க்களம் சென்று மாற்றாரை வெற்றி காண்பது மட்டும் வாகையன்று” என்பார் தொல்காப்பியர். “வலியும், வருத்தமுமின்றிக் குறையாத முயற்சியையுடைய ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தொழிலில் பெறும் சிறப்பும் வெற்றியே” என்பார். இவ்வாகைத் திணை குறித்துத் தொல்காப்பியர் கூறும் கருத்தைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

வாகை தானே பாலையது புறனே
தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்

பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப (புறத்.15)

வாகைத்திணை, ‘பாலை’ என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. பாலைக்கென ஒரு தனி நிலம் இல்லாதது போல வாகையும் எல்லா நிலத்தினும் நிகழ்வது. ஆகையால் பாலைக்குப் புறனாயிற்று. பாலை பிரிவு நிகழுமாறு போலவே வாகையில் வெற்றி பெற்றவர் தன்னொடு ஒத்தாரினின்று

பிரித்துப் பார்த்து புகழப்படுவதலால் இதனையும் பிரிவு எனக் கொண்டு பாலைக்குப் புறனாயிற்று என்றனர்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

4.1.1 வாகைத்திணைப் பாகுபாடு

வாகைத்திணை ஏழுவகையாகப் பகுக்கப்படுகிறது. இப்பாகுபாட்டைத் தொல்காப்பிய நூற்பா பின்வருமாறு விளக்கும்.

அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்
இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்
மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்
நாலிரு வழக்கில் தாபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபில் பொருநர் கண்ணும்
அனைநிலை வகையொடு ஆங்கெழு வகையால்
தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர் (புறத்.16)

4.1.1.1 அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கம்

ஆறு திறனாகிய அந்தணர் பக்கம் என்பது இதன் பொருள் ஆகும். அந்தணர்க்கென கூறப்பட்ட திறன்கள் ஆறாகும். அவையாவன, 1. ஓதல், 2. ஓதுவித்தல், 3. வேட்டல், 4. வேட்பித்தல், 5. ஈதல் 6. ஏற்றல். இவற்றுள் ஓதல் என்பது கற்றல்; ஓதுவித்தல் என்பது கற்பித்தல்; வேட்டல் என்பது வேள்வி செய்தல்; வேட்பித்தல் என்பது வேள்வி செய்வித்தல்; ஈதல் என்பது இல்லென இரந்தோர்க்குக் கொடுத்தல்; ஏற்றல் என்பது தனது சிறப்பிற் குறையாமல், பிறர் தருவன ஏற்றுக் கொள்ளுதல் ஆகும்.

4.1.1.2 ஐவகைப்பட்ட அரசர் பக்கம்

அரசர்க்கெனக் கூறப்பட்ட ஐவகைத் திறன்களாவன, 1. ஓதல், 2. வேட்டல், 3. ஈதல், 4. படைவழங்குதல், 5. குடியோம்புதல். இவற்றுள் ஓதல் என்பது கற்றல்; வேட்டல் என்பது வேள்வி செய்தல்; ஈதல் என்பது இல்லென இரந்தோர்க்குக் கொடுத்தல்; படைவழங்கல் என்பது வீரர்களுக்குப் படைக்கலம் அளித்தல்; குடியோம்புதல் என்பது தன் நாட்டின் கண் வாழும் குடிமக்களைப் பாதுகாத்தல் ஆகும்.

குறிப்பு

குறிப்பு

4.1.1.3 இரு மூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கம்

ஏனோர் என்பது வணிகர், வேளாளரைக் குறிக்கிறது. இவர்களுள் வணிகர்க்குக் கூறப்படும் ஆறு திறன்கள் பின்வருமாறு: 1) ஓதல் 2) வேட்டல் 3) ஈதல் 4) உழவு 5) வாணிகம் 6) நிரைஓம்பல் என்பனவாம். வேளாளர்க்குரிய மரபுகள்: 1) உழவு, 2) உழவொழிந்த தொழில், 3) விருந்தோம்பல் 4) பகடுபுறந்தருதல், 5) வழிபாடு, 6) வேதம் தவிர்த்த பிற கல்வி என்பனவாம்.

4.1.1.4 அறிவன் தேயம்

மழை, வெயில், பனி என்ற மூவகைக் காலத்தையும் நெறியினால் ஆற்றிய அறிவன் பக்கம் என்பர். கணியன் என்பானே அறிவன் எனப்பட்டான். பகலும், இரவும் இடைவிடாமல் வானத்தைப் பார்த்து ஆண்டு நிகழும் வில்லும், மின்னும், கோள் நிலையும், மழைநிலையும் பார்த்துப் பயன் கூறல் அவன் திறனாம்.

4.1.1.5 நாலிரு வழக்கின் தாபதப் பக்கம்

எண்வகை வழக்கினை உடைய தவஞ் செய்வோர் பக்கம் என்பது இதன் பொருள். இவர்க்குரிய திறன்களாவன. 1) நீராடல் 2) நிலத்திடை உறங்கல் 3) தோல் உடுத்தல் 4) சடைபுனைதல் 5) எரியோம்பல் 6) ஊரடையாமை 7) காட்டிலுள்ள காய், கனி உண்ணல் 8) தெய்வ பூசையும் அதிதீபூசையும் செய்தல் என்பனவாம்.

4.1.1.6 பாலறி மரபின் பொருநர்

பாகுபாடு அறிந்த மரபினையுடைய பொருநர். அஃதாவது வாளானும், தோளானும் பொருதலும் வென்றி கூறலும் ஆகியனவாம்.

4.1.1.7 அனைநிலை வகை

இவை தவிரப் பிற நிலைகளால் வெற்றி பெறுதல் இங்கு பேசப்பெறும். சொல்லால் வெற்றி, பாட்டால் வெற்றி, கூத்தால் வெற்றி, சூதால் வெற்றி, தகர்ப்போர், பூழ்ப்போரால் வெற்றி முதலானவற்றைக் குறிக்கும்.

4.1.2 வாகைத்திணைக்குரிய துறைகள்

கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்
காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய வகையினும்
ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித்
தேரோர் தோற்றிய வென்றியுந் தேரோர்
வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவையும்
ஒன்றிய மரபிற் பின்தேர்க் குரவையும்
பெரும்பகை தாங்கும் வேலி னானும்
அரும்பகை தாங்கும் ஆற்ற லானும்
புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமும்
ஒல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச்
சொல்லிய வகையின் ஒன்றொடு புணர்த்துத்
தொல்லுயிர் வழங்கிய அவிப்பலி யானும்
ஒல்லார் இடவயிற் புல்லிய பாங்கினும்
பகட்டி னானும் மாவி னானுந்
துகட்டபு சிறப்பின் சான்றோர் பக்கமும்
கடிமனை நீத்த பாலின் கண்ணும்
எட்டுவகை நுதலிய அவையகத் தானும்
கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை யானும்
இடையில் வண்புகழ்க் கொடையி னானும்
பிழைத்தோர்த் தாங்குங் காவ லானும்
பொருளொடு புணர்ந்த பக்கத் தானும்
அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி யானும்
காமம் நீத்த பாலி னானுமென்று

இருபாற் பட்ட ஒன்பதின் துறைத்தே (புறத்.17)

வாகைத்திணையின் துறைகள் பதினெட்டும் பின்வருமாறு:

1. பாசறை	10. சான்றோர் பக்கம்
2. களவழி	11. கடிமனை நீத்தபால்
3. முன்தேர்க் குரவை	12. எட்டுவகை குறித்த அவையகம்
4. பின்தேர்க் குரவை	13. கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை
5. பெரும்பகை தாங்கும் வேல்	14. இடையில் வண்புகழ்க் கொடை
6. அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றல்	15. பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவல்
7. வல்லாண் பக்கம்	16. பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்
8. அவிப்பலி	17. அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி
9. ஒல்லார் இடவயின் புல்லிய பாங்கு	18. காமம் நீத்த பால்

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

4.1.2.1 பாசறைக் காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய வகை

கூதிர்ப் பாசறை, வேனிற் பாசறை ஆகிய இரு பாசறைகளையும் போரின் மீது கொண்ட காதலால் பொருந்திப் போர் செய்து பெற்ற வாகை.

கவலை மறுகின் கடுங்கண் மறவர்

உவலைசெய் கூறை ஒடுங்கத் - துவலை செய்

கூதிர் நலியவும் உள்ளான் கொடித்தேரான்

மூதில் மடவாள் முயக்கு (புறப். வாகை.45)

4.1.2.2 களவழி

இது களம்பாடுதலும், களவேள்வி பாடுதலும் என இரு வகை ஆகும். எ.கா: ஈரச் செறுவயின் தேர்ஏர் ஆக

விடியல்புக்கு நெடிய நீட்டிநின்

செருப்படை மிளிர்ந்த திருத்துறு பைஞ்சால்

பிடித்தெறி வெள்வேல் கணையமொடு வித்தி (புறம்.369:10-

14) – இது ஏரோர் களவழிக்குச் சான்றாகும்.

ஓஓ உவமை உறழ்வின்றி ஒத்ததே

காவிரி நாடன் கழுமலம் கொண்டநாள்

மாவுதைப்ப மாற்றார் குடையெலாங் கீழ்மேலாய்

ஆவுதை காளாம்பி போன்ற புனல்நாடன்

மேவாரை அட்ட களத்து(களவழி.36) - இது போரோர் களவழிக்குச் சான்றாகும்.

அடுகளம் வேட்ட அடு போர்ச் செழிய

ஆன்ற கேள்வி அடங்கிய கொள்கை

நான்மறை முதல்வர் சுற்றமாக

மன்னர் ஏவல் செய்ய மன்னிய

வேள்வி முற்றி வாள்வாய் வேந்தே (புறம்.62:11-15) - இது களவேள்விக்குச் சான்றாகும்.

4.1.2.3 முன்தேர்க் குரவை

வெற்றி பெற்ற வேந்தனின் தேருக்கு முன்னே அவனது படைவீரர்கள் ஆடும் குரவைக் கூத்து. இது தேருக்கு முன்னர் ஆடியதால் முன்தேர்க் குரவை ஆயிற்று. எ.கா:

உருகெழு பேய்மகள் அயரக்

குருதித்துகள் ஆடிய களங்கிழ வோயே (புறம். 371)

குறிப்பு

4.1.2.4 பின் தேர்க் குரவை

வெற்றிபெற்ற வேந்தனின் தேருக்குப் பின்னால் அவனது படை வீரர்கள் ஆடும் குரவைக் கூத்து. இது தேருக்குப் பின்னர் ஆடப்பட்டதால் பின் தேர்க்குரவை ஆயிற்று. வஞ்சமில் கோலாணை வாழ்த்தி வயவரும்

அஞ்சொல் விறலியரும் ஆடுபவே-வெஞ்சமத்துக்
குன்றேர் மழகளிறுங் கூந்தற் பிடியும் போல்

பின்தேர்க் குரவை பிணைந்து (புறப்.வாகை.8)

4.1.2.5 பெரும்பகை தாங்கும் வேல்

பெரிய பகையினைத் தாங்கிடும் வேலினைப் புகழ்வது இத்துறை. இதற்குச் சான்றாக ஒளவையாரின் “இவ்வே பீலியணிந்து” (புறம்.95) என்ற புறநானூற்றுப் பாடலைச் சான்றாகக் காட்டுவர் இளம்பூரணர்.

4.1.2.6 அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றல்

அரியதோர் வலிமை படைத்த பகையைத் தாங்கும் திறமையைப் பாடுவது இத்துறை. இதற்குச் சான்றாக ஒளவையாரின் “களம்புகல் ஓம்புமின்” (புறம்.87) என்ற புறநானூற்றுப் பாடலைச் சான்றாகக் காட்டுவார் இளம்பூரணர்.

4.1.2.7 வல்லாண் பக்கம்

பொருந்தாத வாழ்க்கையினை யுடைய வல்லாண்மை குன்றாப் பக்கம். எ.கா: எருது கால்உறாஅது இளைஞர் கொன்ற

சில்விளை வரகின் புல்லென் குப்பை
தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்
பசித்த பாணர் உண்டுகடை தப்பலின்
ஒக்கல் ஒற்கஞ் சொலியத் தன்னுர்ச்
சிறுபுல் ஆளர் முகத்தவை கூறி
வரகுகடன் இரக்கும் நெடுந்தகை

அரசுவரில் தாங்கும் வல்லா ளன்னே (புறம்.327)

4.1.2.8 அவிப்பலி

பகைவர்கள் நாணுமாறு தலைவரைக் குறித்து முன்பு சொன்ன வஞ்சின மரபின் ஒன்றொடு பொருந்தித் தொன்று தொட்டு வருகிற உயிரைப் பலியாக வழங்கிய அவிப்பலி. எ.கா:

சிறந்தது இதுவெனச் செஞ்சோறு வாய்ப்ப

குறிப்பு

மறந்தரு வாளமர் என்னும் - பிறங்கழலுள்
ஆருயிர் என்னும் அவிவேட்டார் ஆங்கஃதால்
வீரியரெய் தற்பால வீடு (புறப்.வாகை.30)

4.1.2.9 ஒல்லார் இடவயின் புல்லிய பாங்கு

பகைவர் நாட்டினைக் கைக்கொண்ட பின் அந்நாட்டின்கண்
பொருந்தியிருக்கும் பாங்கு. நாட்டைக் கைக்கொண்டபின்
போரில்லாத நிலையில் உவகையோடிருத்தல். எ. கா:

மாண்டனை பலவே போர்மிகு குருசில்நீ

.....

பிழையா விளையுள் நாடகப் படுத்து
வையா மாலையர் விசையுநர்க் கறுத்த
பகைவர் தேளத்து ஆயினும்

சினவாய் ஆகுதல் இறும்பூதாற் பெரிதே (பதிற்.32)

4.1.2.10 சான்றோர் பக்கம்

பகட்டினானும் (எருது) ஆவினானும் (பசு) குற்றம் தீர்ந்த
சிறப்பினையுடைய சான்றோர் பக்கம். சான்றோர் என்பது
குற்றமற்றவர் என்ற பொருளில் அமைந்துள்ளது. எ.கா:

உண்டா லம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
துஞ்சலும் இலர்பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்
புகழெனில் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அனையர் ஆகித்
தமக்கென முயலா நோன்தாள்

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே (புறம்.162)

4.1.2.11 கடிமனை நீத்த பக்கம்

பிறர்மனை நயவாமை. காமநீத்த பாலினாலும் என்று
பின்னர்க் கூறுவதிலிருந்து இது எங்ஙனம் வேறு படுமெனின் இது
மனையறத்தில் நின்றோர்ப் பொருட்டாகும். எ.கா:

பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
அறனன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு (குறள்.148)

4.1.2.12 எட்டுவகை குறித்த அவையகம்

எண்வகைச் சால்புகளும் குறித்து நிற்கும் மன்றம்.
எண்வகையாவன 1. குடிப்பிறப்பு 2. கல்வி 3. ஒழுக்கம் 4.
வாய்மை 5. தூய்மை 6. நடுவுநிலைமை 7. அழுக்காறாமை, 8.
அவாவின்மை என்பனவாம். இத்துறைக்குச் சான்றாக
'குடிப்பிறப்புடுத்துப் பனுவல் சூடி' என்னும் ஆசிரியமாலைப்
பாடலைச் சான்றாகக் காட்டுவார் இளம்பூரணர்.

4.1.2.13 கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை

வரையறுக்கப்பட்ட ஒழுக்கம் கருதும் நிலை. அவையாவன,
அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, நடுவுநிலைமை, வெஃகாமை,
புறங்கூறாமை, தீவினையச்சம், அழுக்காறாமை, பொறையுடைமை
என்பனவாம். மிகுதியாகலின் வாகையாயின. இத்துறைக்கு அந்தந்த
அதிகாரத்தில் உள்ள திருக்குறட் பாக்கள் சான்றாகின்றன.

4.1.2.14 இடையில் வண்புகழ்க் கொடை

இடைவிடாத வள்ளண்மையால் புகழ்தரும் கொடை. எ.கா:
மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிரீஇத் தாமாய்ந் தனரே (புறம்.165)

4.1.2.15 பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவல்

தம்மிடத்துத் தவறு செய்தோரைப் பொறுத்துக் காத்தல். எ.கா:
தம்மை இகழ்ந்தமை தாம் பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால் - உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்” (நாலடி.துறவு.8)

4.1.2.16 பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்

மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த பக்கம். எ.கா:
எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு (குறள்.355)
மெய்ப்பொருள் மட்டுமின்றி உலகப் பொருளொடு
பொருந்திய பக்கம் என்றும் கொள்வார் உரையாசிரியர்.

4.1.2.17 அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி

அருளொடு புணர்ந்த துறவு. (அகற்சி-அகலுதல்) இவ்விடத்து
இல்லற வாழ்க்கையை விட்டு அகலுதல் என்று பொருள். எ.கா:
அருட் செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள (குறள்.241)

4.1.2.18 காமம் நீத்த பக்கம்

ஆசையை நீத்த பக்கம். எ.கா:
காமம் வெகுளி மயக்கம் இம் மூன்றும்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய் (குறள்.360)
இதுகாறும் கூறப்பட்டவற்றால் வாகைத்திணையின்
பாகுபாடுகளும். வாகைத் திணைக்குரிய துறைகளும்
விளக்கப்பட்டன.

4.2 காஞ்சித் திணை

‘நிலையாமை’என்னும் நிலைத்ததொரு நெறியை
உணர்த்துவது தொல்காப்பியர் கூறும் காஞ்சித்திணையாம். இந்
நிலையாமை, 1) இளமை நிலையாமை, 2) செல்வம் நிலையாமை, 3)
யாக்கை நிலையாமை என மூன்று வகைப்படும். இவற்றை
நாலடியாரில் புலவர்கள் தனித்தனியே ஒவ்வொரு அதிகாரமாகப்
பாடியுள்ளனர். காஞ்சித் திணை குறித்துத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள
நூற்பா பின்வருமாறு:

காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பின் பன்னெறி யானும்
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே (புறத்.18)

“காஞ்சி என்ற புறத்திணை, பெருந்திணை என்ற
அகத்திணைக்குப் புறனாகும். ஒருவனுக்குத் துணையாகாமை
என்னும் சிறப்பினால் பல்நெறியானும் நில்லாத உலகத்தைப்
பொருந்திய நெறியுடைத்து” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம்.

4.2.1 காஞ்சித் திணையின் துறைகள்

மாற்றருங் கூற்றம் சாற்றிய பெருமையும்
கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்

குறிப்பு

பண்புற வருடம் பகுதி நோக்கிப்
புண்கிழித்து முடியும் மறத்தி னானும்
ஏமச் சுற்றம் இன்றிப் புண்ணோன்
பேளய் ஒம்பிய பேளய்ப் பக்கமும்
இன்னனென்று இரங்கிய மன்னை யானும்
இன்னது பிழைப்பின் இதுவா கியரெனத்
துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானும்
இன்னகை மனைவி பேளய் புண்ணோன்
துன்னுதல் கடிந்த தொடா அக் காஞ்சியும்
நீத்த கணவற் றீர்த்த வேலின்
பெயர்த்த மனைவி ஆஞ்சி யானும்
நிகர்த்துமேல் வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி
மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பா லானும்
முலையும் முகனும் சேர்த்திக் கொண்டோன்
தலையொடு முடிந்த நிலையொடு தொகைஇ
ஈரைந் தாகும் என்ப பேரிசை
மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்றம்
மாய்ந்த பூசல் மயக்கத் தானும்
தாமே எய்திய தாங்கரும் பையுளும்
கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்
செல்வோர் செப்பிய மூதா னந்தமும்
நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து
தனிமகள் புலம்பிய முதுபா லையும்
கழிந்தோர் தேளத்துக் கழிபடர் உறீஇ
ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்
காதலி இழந்த தாபத நிலையும்
நல்லோள் கணவனொடு நனியழல் புகீஇச்
சொல்லிடை இட்ட மாலை நிலையும்
அரும்பெருஞ் சிறப்பிற் புதல்வற் பயந்த
தாய்தப வருடம் தலைப்பெயல் நிலையும்
மலர்தலை உலகத்து மரபுநன் கறியப்
பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு

நிறையருஞ் சிறப்பின் துறையிரண் டுடைத்தே (புறத்.19)

காஞ்சித் திணை மொத்தம் இருபது துறைகளை உடைத்து.
அத்துறைகள் பின்வருமாறு.

1. பெருங்காஞ்சி	11. மயக்கக்காஞ்சி (பூசல்மயக்கம்)
2. முதுமைக் காஞ்சி	12. தாங்கரும்பையுள்
3. மறக்காஞ்சி	13. மூதானந்தம்
4. பேய்க் காஞ்சி	14. முதுபாலை

குறிப்பு

5. மன்னைக் காஞ்சி
6. வஞ்சினக் காஞ்சி
7. தொடாஅக்காஞ்சி
8. ஆஞ்சிக் காஞ்சி
9. மகட்பாற் காஞ்சி
10. முதுகாஞ்சி
15. கையறுநிலை
16. தபுதார நிலை
17. தாபத நிலை
18. மாலைக்காஞ்சி (மாலைநிலை)
19. தலைப்பெயல் நிலை
20. காடு வாழ்த்து

4.2.1.1 பெருங்காஞ்சி

மாற்றற்கு அரிய கூற்றம் வரும் என்று கூறப்பட்ட பெருங்காஞ்சித் துறை. இறப்பு ஒன்றே நிலையானது என்றேனும் ஒருநாள் இறப்பு வரும் என்று கூறுவது இத்துறை. எ.கா:

இருங்கடல் உடுத்த இப் பெருங்கண் மாநிலம்
உடையிலை நடுவணது இடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட ஏமங் காவலர்
இடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்கொளச் சென்று மாய்ந்தனரே (புறம்.363)

4.2.1.2 முதுமைக் காஞ்சி

அறிவான் மிக்கோர் (கழிந்தோர்) அறிவுமுதிர்ச்சி பெறாதோர்க்கு (ஒழிந்தோர்) சொன்ன முதுமைக் காஞ்சி. எ.கா:

“பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
கயல்முள் அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுள்
பயனில் மூப்பின் பல்சான் றீரே
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன்
பிணிக்குங் காலை இரங்குவிர் மாதோ
நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
எல்லோரும் உவப்ப தன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமா ரதுவே (புறம்.195)

4.2.1.3 மறக்காஞ்சி

இயல்புற வரும் பகுதி கருதி, வாய்த்த புண்ணைக் கிழித்து உயிர் துறக்கும் மறக்காஞ்சி. எ.கா:

நகையமர் ஆயம் நடுங்க நடுங்கான்

தொகையமர் ஓட்டிய துப்பின் - பகைவர்முன்
நுங்கிச் சினவுதல் நோனான் நுதிவேலான்
பொங்கிப் பரிந்திட்டான் புண்
(புறப்.காஞ்சி.15)

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

4.2.1.4 பேய்க்காஞ்சி

பேணுதற்குரிய சுற்றத்தார் இல்லாமையால்,
புண்பட்டவனைப் பேய் பேணுதலைக் குறிக்கும் பேய்க்காஞ்சி.
எ.கா:

ஆயும் அடுதிறலாற் கன்பிலார் இல்போலும்
தோயுங் கதழ்குருதி தோள்புடைப்பப் - பேயும்
களம்புகலச் சீறிக் கதிர்வேல்வாய் வீழ்ந்தான்
உளம்புகல ஓம்பல் உறும் (புறப்.காஞ்சி.16)

4.2.1.5 மன்னைக் காஞ்சி

இத்தன்மையான் என உலகத்தார் இரங்குவதாகிய மன்னைக்
காஞ்சி இத்துறைக்குச் “சிறியகட் பெறினே எமக்கீயும் மன்னே”
(புறம்.235) என்ற ஒளவையாரின் புறநானூற்றுப் பாடலைச்
சான்றாகக் காட்டுவார் இளம்பூரணர்.

4.2.1.6 வஞ்சினக் காஞ்சி

“இது செய்யத் தவறினேன் ஆயின் இன்னவாகக் கடவேன்”
என்று கூறும் ஒப்பற்ற சிறப்புடைய வஞ்சினக் காஞ்சி. எ.கா:

நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுநர்
இளையன் இவனென உளையக் கூறி

.....
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு
ஒருங்ககப் படேள னாயின் பொருந்திய
என்றிழல் வாழ்நர் செல்நிழற் காணாது
கொடியன்எம் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலேன் ஆகுக

.....
புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை

குறிப்பு

4.2.1.7 தொடாஅக் காஞ்சி

புண்பட்ட கணவனின் உடலைப் பேய் தொடாதவாறு
காத்திருக்கும் இன்னகை மனைவியின் நிலையைக் கூறும் துறை.
எ.கா:

காக்க வம்மோ காதலம் தோழி
வேந்துறு விழுமந் தாங்கிய
பும்பொறிக் கழற்கால் நெடுந்தகை புண்ணே (புறம்.281)

4.2.1.8 ஆஞ்சிக் காஞ்சி

உயிர் நீத்த கணவனின் உயிரைப் போக்கிய வேலாலேயே
தன் உயிரையும் மனைவி போக்கிக் கொண்ட ஆஞ்சிக் காஞ்சி. எ.கா:

கௌவைதீர் வேலிக் கடிதேகாண் கற்புடைமை
வெவ்வேல்வாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோன்-அவ்வேலே
அம்பிற் பிறமுந் தடங்கண் அவன்காதற்
கொம்பிற்கும் ஆயிற்றே கூற்று (புறப். காஞ்சி.23)

4.2.1.9 மகட்பாற் காஞ்சி

ஒத்து மாறுபட்ட வேந்தன் மகட்கொடை கேட்டு வந்தபோது
தம் தொல்குலப் பெருமையைக் கருதி, அதனை மறுத்து
வந்தவனொடு தம்முயிரைப் பொருட்படுத்தாது போரிடுவது
மகட்பாற் காஞ்சி. எ.கா:

நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக்
கடிய கூறும் வேந்தே தந்தையும்
நெடிய அல்லது பணிந்து மொழியலனே
இஃதிவர் படிவம் ஆயின் வைஎயிற்று
அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை
மரம்படு சிறுதீப் போல
அணங்கா யினள்தான் பிறந்த ஊர்க்கே (புறம்.349)

4.2.1.10 முதுகாஞ்சி

மாய்ந்த கணவனது தலையொடு தன்னுடைய முலையையும்,
முகத்தையும் அணைத்தவாறே அவனொடு மாய்ந்த முதுகாஞ்சி.
எ.கா:

கொலையானாக் கூற்றம் கொடிதே கொழுநன்
தலையானான் தையலாள் கண்டே-முலையான்
முயங்கினாள் வான்முகஞ் சேர்த்தினாள் ஆங்கே
உயங்கினாள் ஓங்கிற்று உயிர் (புறப்.காஞ்சி.13)

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

4.2.1.11 மயக்கக் காஞ்சி (பூசல் மயக்கம்)

மிகுந்த புகழுடன் பொருது மடிந்த மகனைச் சுற்றிய
சுற்றத்தார் அவன் மடிந்தமைக்காகச் செய்த பூசல் மயக்கம். எ.கா:

மீன்உண் கொக்கின் தூவி அன்ன
வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே (புறம்.277)

4.2.1.12 தாங்கரும்பையுள் (துன்பக் காஞ்சி)

சிறைப்பட்டார் தாம் உற்ற பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தினைக்
கூறும் துன்பக் காஞ்சி. எ.கா:

குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆளன்று என்று வாளில் தப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணும் அளவை
ஈன்ம ரோவிய வுலகத் தானே (புறம்.24)

4.2.1.13 மூதானந்தம்

கணவனோடு இறந்த மனைவியின் இறப்பை நோக்கி,
வழியில் செல்வோர் இரங்கிக் கூறிய மூதானந்தம், மிகுந்த அன்பால்
விளைந்த சாக்காடு மூதானந்தம் எனப்பட்டது. எ.கா:

ஓருயி ராக உணர்க உடன்கலந்தார்க்கு
ஈருயிர் என்பர் இடைதெரியார் - போரில்
விடன்ஏந்தும் வேலோற்கும் வெள்வளையி னாட்கும்
உடனே உலந்தது உயிர் (புறப்.சிறப்பிற் பொதுவியல்.9)

4.2.1.14 முதுபாலை

மிகவும் பெரிய சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து தனியளாய்
மனைவி ஒருத்தி வருந்தும் துறை முதுபாலை ஆகும். எ.கா:

ஐயோஎனின் யான் புலியஞ் சுவலே
அணைத்தனன் கொளினே அகன்மார்பு எடுக்கவல்லேன்
என்போற் பெருவிதிர்ப்பு உறுக நின்னை
இன்னா செய்த அறனில் கூற்றே
நிரைவளை முன்கை பற்றி
வரைநிழற் சேர்க நடத்திசின் சிறிதே (புறம்.255)

4.2.1.15 கையறு நிலை

இறந்தவர்களின் இழப்பை எண்ணிச் சாகாதவர்கள் வருந்திப்
புலம்பிய கையறு நிலை. எ.கா:

செற்றன் றாயினும் செயிர்த்தன் றாயினும்
உற்றன் றாயினும் உய்வின்று மாதோ
பாடுநர் போலக் கைதொழுது ஏத்தி
இரந்தன் றாகல் வேண்டும் பொலந்தார்
மண்டமர்க் கடக்குந் தானைத்
திண்தேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே (புறம்.226)

4.2.1.16 தபுதார நிலை

அன்பிற்குரிய மனைவியை இழந்தவனின் நிலையினைக்
கூறுவது தபுதாரநிலையாகும். (தபுதல்-இழத்தல், தாரம்-மனைவி)

யாங்குப் பெரிதாயினும் நோயள வெனைத்தே
உயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத் தன்மையின்
கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை
வெள்ளிடைப் பொத்திய விளைவிறகு ஈமத்து
ஒள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி
ஞாங்கர் மாய்ந்தனள் மடந்தை
இன்னும் வாழ்வல் என்னிதன் பண்பே (புறம்.245)

4.2.1.17 தாபத நிலை

அன்புடைக் கணவனை இழந்த மனைவியின் தாபத நிலை.
எ.கா:

அளிய தாமே சிறுவெள் ளாம்பல்
இளையம் ஆகத் தழையா யினவே, இனியே
பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுது மறுத்து

இன்னா வைகல் உண்ணும்
அல்லிப் படுஉம் புல்லா யினவே (புறம்.248)

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

4.2.1.18 மாலைநிலை

கணவன் இறந்ததனால் கணவனொடு மனைவியும் பெரிய
அழலில் புகுந்த போது இடையிட்ட மாலைக் காலத்துக் கூறும்
கூற்று மாலை நிலை ஆயிற்று. எ.கா:

..... எமெக்கெம்
பெருந்தோள் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பற
வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயும்ஓர் அற்றே (புறம்.246)

4.2.1.19 தலைப்பெயல் நிலை

அரும்பெரும் சிறப்பினையுடைய மகனைப் பெற்ற தாய்,
மகனிறந்த பொழுது தானும் உடனிறத்தல். (தலைப்பெயல்-சேர்தல்;
சாவில் சேர்தல்). எ.கா:

இடம்படு ஞாலத்து இயல்போ கொடிதே
தடம்பெருங்கண் பாலகன் என்னும் - கடன்கழித்து
முள்ளெயிற்றுப் பேதையாள் புக்காள் முரணவியா
வள்ளெயிற்றுக் கூற்றத்தின் வாய்” (புறப்.சிறப்பிற்
பொதுவியல்.5)

4.2.1.20 காடு வாழ்த்து

மலர்தலை உலகத்து மரபு நன்கு விளங்கப் பலரும் மாயத்
தான் மாயாத புறங்காட்டை (சுடுகாட்டை) வாழ்த்துதல் இத்துறை.
எ.கா:

களரி பரந்து கள்ளி போகிப்
பகலுங் கூவுங் கூகையொடு பேழ்வாய்
ஈம விளக்கின் பேஎய் மகளிரொடு
அஞ்சுவந் தன்றிம் மஞ்சபடு முதுகாடு
நெஞ்சமர் காதலர் அழுத கண்ணீர்
என்புபடு சுடலை வெண்ணீறு அவிப்ப
எல்லார் புறனுந் தான்கண்டு உலகத்து
மன்பதைக் கெல்லாந் தானாய்த்
தன்புறங் காண்போர்க் காண்பறி யாதே (புறம்.356)

குறிப்பு

குறிப்பு

நிலையாமையைப் பேசுவது இவ்வுலக வாழ்வைத் துறத்தல் வேண்டியன்று, நிலையாமை உணர்ந்து தன் வாழ்நாளின் சிறுமை உணர்ந்து அதற்குள் என்றும் நிலைத்த புகழை ஈட்ட வேண்டும் என்பதே காஞ்சித் திணை காட்டும் வாழ்வியல் நெறியாகும். இளமை நிலையற்றது, ஆகவே இளமை மாறுதற்குள் ஆற்ற வேண்டிய அருஞ்செயல்களை ஆற்றி முடிக்க வேண்டும். யாக்கை நிலையற்றது, ஆகையால் அது அழிவதற்குள் நல்ல செயல்களைச் செய்து முடிக்க வேண்டும். செல்வம் நிலையற்றது, ஆகையால் செல்வம் உள்ளபோதே அறங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதே காஞ்சித் திணை உணர்த்தும் வாழ்க்கைத் தத்துவம் ஆகும்.

4.3 பாடாண் திணை

பாடாண் திணை என்பதற்குப் பாடப்படும் ஆண்மகனது சிறப்பு என்பது பொருள். அஃதாவது, பாட்டுடைத் தலைவனின் வீரம், கொடை, புகழ் முதலியவற்றைச் சிறப்பித்துப் பாடுவது பாடாண் திணையாகும். இப் பாடாண் திணை எட்டு வகைப்படும். அவையாவன, 1) கடவுள் வாழ்த்து வகை 2) வாழ்த்தியல் வகை 3) மங்கல வகை 4) செவியறிவுறுத்தல் 5) ஆற்றுப்படை வகை 6) பரிசிறுறை 7) கைக்கிளை வகை 8) வசைவகை. பாடாண் திணையின் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர்,

பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே

நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே (புறத்.20)

என்னும் நூற்பாவில் சுட்டுவர். “பாடாண் திணையானது கைக்கிளை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும். பாடாண்திணை என்பது எட்டு வகைப்படும்” என்பதே இந்நூற்பாவின் பொருளாம்.

“கைக்கிளை ஒரு நிலத்திற்குரியதாக வராமல் ஒருதலைக் காமமாக வரும். பாடாணும் ஒருபாற்கு உரித்தன்றி ஒருவன் யாதானும் ஒரு பயன் கருதிய வழி மொழிந்து நிற்பதாகலானும், கைக்கிளை போலப் பாடாண் பகுதியிலும் இயற்பெயர் கூறப்படுவதாலும், கைக்கிளைக்கு நிலம், பொழுது வரையறை இல்லாதது போலப் பாடாண் திணைக்கும் இல்லாததாலும் பாடாண்திணை கைக்கிளைக்குப் புறனாயிற்று” என்பர் இளம்பூரணர்.

4.3.1 பாடாண் பாட்டிற்குரிய பொருண்மை மரபு

பாடாண் பாட்டிற்குரியதொரு பொருண்மையை உணர்த்தும் வகையில் பின்வரும் நூற்பா அமைகிறது.

அமரர்கண் முடியும் அறுவகை யானும்
புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும்
ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப (புறத்.21)

“கொடி நிலை முதலிய ஆறும் கடவுட் புகழ்ச்சி மட்டுமின்றிப் பாட்டுடைத் தலைவனைச் சார்ந்து வருதல் என்ற வகையானும் ஒருவனைப் பாடுதலால் பாடாண் பாட்டு ஆகும்” என்பர். அதாவது, கொடி நிலை, கந்தழி, வள்ளி, புலவராற்றுப் படை, புகழ்தல், பரவல் என்பவற்றிலும் ஐந்திணை தழுவிய காமம் பொருந்திவருதல் ஒரு கூற்றின் பாகுபாடு பாடாண் திணை யாவதற்குப் பொருந்தும் என்பர். கொடிநிலை முதலிய ஆறும் கடவுட் புகழ்ச்சியன்றிப் பாட்டுடைத் தலைவனைச் சார்த்தி வருதல், காமப் பகுதியிற் பாடும் பாட்டுடைத் தலைவனைச் சார்த்தி வருதல் என்ற இரு வகையானும் ஒருவனைப் புகழ்தலாற் பாடாண் பாட்டு ஆயிற்று என விளக்குவார் இளம்பூரணர்.

4.3.2 பாடாண் பாட்டிற்குரிய செய்யுள் மரபு

பாடாண் பாட்டிற்குரிய செய்யுள் பற்றி மரபினைப் பின் வரும் நூற்பா கூறுகிறது.

வழக்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும்
முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும் செந்துறை
வண்ணப் பகுதி வரைவின் றாங்கே (புறத்.22)

இந்நூற்பாவிற்கு, “அமரர் கண் முடியும் அறுவகையும் வழக்கில் பொருந்தி வரும் போது, பரவல், புகழ்ச்சி ஆகியவையும் முன்னோர் கூறிய காமக் குறிப்பினும் செந்துறைப் பாட்டினும் வரும் வண்ணப்பகுதி நீக்கப்படாது” என்பது பொருள் ஆகும். அதாவது இசைத்தமிழில் தேவபாணியும், அகப்பொருள்பாட்டும் பாடப்படலாம் என்ற விதிமுறை உண்டு. அந்நிலையில் செந்துறைப் பாட்டிற்கு உரிய செய்யுள் இவை என வரையறுக்கப்படவில்லை.

குறிப்பு

குறிப்பு

அதுபோன்று பாடாண் பாட்டிற்கும் உரிய செய்யுள் இவை என்ற வரையறை இல்லை; அது எல்லாச் செய்யுளானும் வரப்பெறும் என்பது பொருளாகும். பரவல் என்பது முன்னிலைக் கண்ணும், புகழ்ச்சி என்பது படர்க்கை இடத்தும் நிகழ்வதாகும்.

பாடாண் பாட்டில் காமப்பகுதி இடம் என்று கூறப்பட்டதற்கு ஒப்ப கடவுள் மாட்டும், ஏனோர் மாட்டும் காமப்பகுதி நீக்கார் என்ற பொருள்படப் பின்வரும் நூற்பா அமைகிறது.

காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்

ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர் (புறத்.23)

இந்நூற்பாவுக்கு “கடவுள் மாட்டுத் தெய்வப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமும், மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமும் பாடப்பெறும்” என்பது பொருள்.

நல்கினும் நாமிசையாள் நோம்என்னும் சேவடிமேல்

ஒல்கினும் உச்சியார் நோம்என்னும் - மல்கிருள்

ஆடல் அயர்ந்தாற்கு அரிதால் உமையாளை

ஊடல் உணர்த்துவதோர் ஆறு (புறப்.பாடாண்.48)

இப்பாடல் தெய்வப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமாகும்.

அரிகொண்ட கண்சிவப்ப அல்லினென் ஆகம்

புரிகொண்ட நூல்வடுவாப் புல்லி - வரிவண்டு

பண்நலங்கூட் டுண்ணும் பனிமலர்ப் பாகூர்என்

உண்ணலங் கூட்டுண்டா னூர் (புறப்.பாடாண்.49)

இப்பாடல் மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமாகும்.

4.3.3 பிள்ளைத் தமிழின் தோற்றம்

குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும் (புறத்.24)

என்ற நூற்பா “சிறுவர்கள் விளையாட்டு மகளிரொடு பொருந்திய காலத்து அச்சிறுவரிடத்தும் காமப்பகுதி கூறப்பெறும்” என்று கூறுகிறது. எ.கா:

வரிப்பந்து கொண்டொளித்தாய் வாள்வேந்தன் மைந்தா

அரிக்கண்ணி அஞ்சி அலற - எரிக்கதிர்வேல்

செங்கோலன் நுங்கோச் சினக்களிற்றின் மேல்வரினும்

எங்கோலம் தீண்டல் இனி (புறப்.பாடாண்.50)

இதுவே பிற்காலத்தில் ‘பிள்ளைத்தமிழ்’ எனத் தனியொரு இலக்கிய வகை தோன்ற வித்திட்டது எனலாம்.

4.3.4 உலா இலக்கியத் தோற்றம்

ஊரொடு தோற்றமும் உரித்தென மொழிப
வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான (புறத்.25)

“வழக்கொடு பொருந்தி நடக்கும் வகைமைக் கண் ஊரின்கண்
காமப்பகுதி நிகழ்த்தலும் உரித்து என்பர் புலவர்” என்பது
இந்நூற்பாவின் பொருளாம். ‘ஊரொடு தோற்றம்’ என்பது பேதை
முதலாகப் பேரிளம்பெண் ஈறாக வருவது. ‘வழக்கு’ என்பது
சொல்லுதற்கு ஏற்ற நிலைமை. ‘வகை’ என்பது அவரவர்
பருவத்திற்கு ஏற்கக்கூறும் வகைச்செய்யுள் என்பர் இளம்பூரணர்.
இத்துறை பிற்காலத்தில் “உலா” என்ற சிற்றிலக்கியம்
தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாக விளங்கியது எனலாம்.

4.3.5 பாடாண்பாட்டிற்குரிய மரபு

அகத்திணையியலில் அகப்பாடல்களில் இயற்பெயர்
சுட்டுவது மரபன்று என்று குறிப்பிடப்பட்டது. ஆனால் பாடாண்
பாட்டின்கண் மெய்ப்பெயர் இடம்பெறலாம் என்ற கருத்து பின்வரும்
நூற்பாவினால் விளங்குகிறது.

மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே (புறத்.26)

4.3.5.1 கடவுள் வாழ்த்தொடு வரும் பாடாண்

அமரர்கண் முடியும் அறுவகையுள் கொடிநிலை, கந்தழி வள்ளி
இந்த மூன்றும் பாட்டுடைத் தலைவனைச் சார்த்தி வரும் போது
கடவுள் வாழ்த்தொடு பொருந்தி வரும் என்பதைப் பின்வரும் நூற்பா
விளக்கும்.

கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே (புறத்.27)

4.3.6 கொற்றவள்ளையும் பாடாண் பாட்டே

கொற்ற வள்ளை ஓரிடத் தான (புறத்.28)

குறிப்பு

“கொற்றவள்ளை என்பதும் ஓரிடத்துப் பாடாண் பாட்டாகும்” என்பது இந்த நூற்பாவின் பொருளாகும். கொற்றவள்ளை என்பது தோற்ற கொற்றவன் அளிக்கும் திறைப் பொருளைக் குறிக்கும். இது வஞ்சித் திணையுள்ளும் வந்துள்ள துறையாகும். “துறை கூறுவதாயின் வஞ்சியாம்; புகழ்தல் கருத்தாயின் பாடாணாம்” என்று வேறுபாட்டினை விளக்குவர் இளம்பூரணர்.

4.3.7 பாடாண்திணைக்குரிய துறைகள் - I

பாடாண்திணைக்குரிய துறைகளை இரண்டு நூற்பாக்களில் எடுத்தியம்புவார் தொல்காப்பியர். ஒவ்வொரு நூற்பாவிலும் தனித்தனியே பத்துப் பத்துத் துறைகள் குறிக்கப்படுகின்றன.

கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தலும்
அடுத்தார்ந் தேத்திய இயல்மொழி வாழ்த்தும்
சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில்
காவலர்க் குரைத்த கடைநிலை யானும்
கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையும்
கபிலை கண்ணிய வேள்வி நிலையும்
வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலையும்
வாயுறை வாழ்த்தும் செவியறிவுறாஉவும்
ஆவயின் வருஉம் புறநிலை வாழ்த்தும்
கைக்கிளை வகையொடு உளப்படத் தொகைஇத்
தொக்க நான்கும் உளவென மொழிப” (புறத்.29)

இந்நூற்பாவால் அறியப்பெறும் பத்துத் துறைகள் பின்வருமாறு:

1. கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல்
2. இயல்மொழி வாழ்த்து
3. வாயில் நிலை (கடை நிலை)
4. கண்படை நிலை
5. வேள்வி நிலை
6. வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலை
7. வாயுறை வாழ்த்து
8. செவியறிவுறாஉ
9. புறநிலை வாழ்த்து
10. கைக்கிளை வகை

4.3.7.1 கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல்

கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல் என்பது மூவகைப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். 1. கொடுப்போர் ஏத்தல், 2) கொடார்ப் பழித்தல், 3) கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல்.

அஃது ஈவோரைப் புகழ்தல், ஈயாதாரைப் பழித்தல், ஈவோரைப் புகழ்ந்து ஈயாதாரைப் பழித்தல் என்பதாம். எ.கா:

பாரி பாரி யென்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனும் அல்லர் (புறம்.107) - இப்பாடல்

கொடுப்போரை ஏத்தியதற்குச் சான்றாகும்.

களங்கனி அன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
பாடிந் பனுவற் பாணர் உய்த்தெனக்
களிறில வாகிய புல்லரை நெடுவெளிற்
கான மஞ்ஞை கண்ணொடு சேப்ப
ஈகை அரிய இழையணி மகளிரொடு
சாயின் நென்ப ஆஅய் கோயில்
சுவைக்கினி தாகிய குய்யுடை அடிசில்
பிறர்க்கீ வின்றித் தம்வயி றருத்தி
உரைசால் ஓங்கு புகழ் ஓரிஇய

முரைசுகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே (புறம்.127) -

இப்பாடல் கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தலுக்குச் சான்றாகும்.

4.3.7.2 இயல்மொழி வாழ்த்து

'வென்றியும் குணனும் அடுத்துப் பரந்து ஏத்திய இயல்மொழி வாழ்த்து' என்பார் இளம்பூரணர். இதனை இயல்மொழி, வாழ்த்து, இயல்மொழி வாழ்த்து என்று மூன்றாகப் பகுத்துரைப்பர். எ.கா:

ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்
நீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
இனியை பெரும எமக்கே மற்றதன்
துன்னருங் கடாஅம் போல

இன்னாய் பெருமநின் ஒன்னா தார்க்கே (புறம்.94) -

இதன்கண் அதியமானின் இயல்பான தன்மை புகழ்ப்படுவதால் இப்பாடல் இயல்மொழி ஆயிற்று.

இமயத்து ஈண்டி இன்குரல் பயிற்றிக்
கொண்டல் மாமழை பொழிந்த

நுண்பல் துளியினும் வாழிய பலவே (புறம்.34) - இது

வாழ்த்து ஆயிற்று.

ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மினென
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்திற்
கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசும்பு நிழற்றும்
எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்

நன்னீர்ப் பஹுளி மணலினும் பலவே (புறம்.9) - இது
இயன்மொழியும் வாழ்த்தும் உடையதால் இயன் மொழி
வாழ்த்தாயிற்று.

4.3.7.3 கடை நிலை (வாயில் நிலை)

நெடுந் தொலைவிலிருந்து வருகின்ற புலவர்கள் தம் உடல்
வருத்தம் தீர வாயில் காவலர்களிடத்து உரைத்தது வாயில் நிலை.
எ.கா:

வாயிலோயே வாயிலோயே
வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித்தாம்
உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடை உள்ளத்து
வரிசைக்கு வருந்தும்இப் பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர்க்கு அடையா வாயி லோயே (புறம்.206)

4.3.7.4 கண்படை நிலை

அரசன் நன்கு துயின்றது கூறல் கண்படை நிலை என்னும்
துறையாகும். எ.கா: மேலார் இறைஅமருள் மின்னார்
சினஞ்சொரியும்

வேலான் விறன்முனை வென்றடக்கிக்-கோலால்
கொடிய உலகில் குறுகாமை எங்கோன்
கடியத் துயிலேற்ற கண் (புறப்.பாடாண்.8)

4.3.7.5 வேள்வி நிலை

கபிலை குறித்த வேள்வி நிலையைக் குறிப்பது இத்துறை.
எ.கா:

பருக்காமும் செம்பொன்னும் பார்ப்பார் முகப்பக்
குருக்கண் கபிலை கொடுத்தான-செருக்கோடு
இடிமுரசத் தானை இகலிரிய எங்கோன்
கடிமுரசங் காலைச் செய் வித்து (புறப்.பாடாண்.14)

4.3.7.6 வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலை

விளக்கினை ஏதுவாகக் கொண்டு வேலின் வெற்றியைப் பாடுதல் இத்துறையாகும். எ.கா:

வளிதுரந்தக் கண்ணும் வலந்திரியாப் பொங்கி
ஒளிசிறந்தாங்கு ஓங்கி வரலால்-அளிசிறந்து
நன்னெறியே காட்டும் நலந்தெரி கோலற்கு
வென்னெறியே காட்டும் விளக்கு (புறப்.பாடாண்.32)

4.3.7.7 வாயுறை வாழ்த்து

வேம்பும் கடுவும் போலப் பிற்காலத்திற்குப் பயன்தரும் என்று கடுஞ்சொற்களைக் கொண்டு ஓம்படைக் கிளவியால் மெய்யுறக் கூறுதல் வாயுறை வாழ்த்து என்னும் துறையாகும்.

வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்பும் கடுவும் போல வெஞ்சொல்
தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்குமென்று
ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தன்றே (தொல்.செய். 108)

என்பது வாயுறை வாழ்த்துக்குரிய இலக்கணமாகும். இதற்குக் “காய்நெல் அறுத்துக் கவளங் கொளினே” (புறம்.184) என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலைச் சான்று காட்டுவார் இளம்பூரணர்.

4.3.7.8 செவியறிவுறாஉ

உயர்ந்தோர் மாட்டு அடங்கி ஒழுகுதல் வேண்டும் என்று செவியறிவுறுத்துவது இத்துறை. எ.கா:

அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் தம்முன்னோர்
தந்தைதாய் என்றிவர்க்குத் தார்வேந்தே-முந்தை
வழிநின்று பின்னை வயங்குநீர் வேலி
மொழிநின்று கேட்டல் முறை (புறப்.பாடாண்.32)

4.3.7.9 புறநிலை வாழ்த்து

‘வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப் பழிதீர் செல்வமொடு, வழிவழி சிறந்து பொலிமின்’ என்று வாழ்த்துவது புற நிலை வாழ்த்து என்னும் துறையாகும். எ.கா:

தென்றல் இடைபோழ்ந்து தேனார் நறுமுல்லை
முன்றில் முகைவிரியும் முத்தநீர்த் தண்கோளுர்க்
குன்றமர்ந்த கொல்ஏற்றான் நிற்காப்ப-என்றுந்
தீரா நண்பின் தேவர்

குறிப்பு

சீர்சால் செல்வமொடு பொலிமதி சிறந்தே”
(யா.விரு.55.மேற்கொள்)

4.3.7.10 கைக்கிளை

ஒருதலைக் காமம் கைக்கிளை ஆகும். இது ஆண்பாற்
கைக்கிளை, பெண்பாற் கைக்கிளை என்று இருவகைப்படும்.

துடியடித் தோற்செவித் தூங்குகை நால்வாய்ப்
பிடியேயான் நின்னை இரப்பல்-கடிகமழ்தார்ச்
சேலேக வண்ணனொடு சேரி புகுதலும்எம்

சாலேகம் சார நட (முத்தொள்.50)

இது பெண்பாற் கைக்கிளைக்குச் சான்றாகும். இவ்வாறே பிறவும்
வரும்.

4.3.8 பாடாண் திணைக்குரிய துறைகள் - II

தாவில் நல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
சூதர் ஏத்திய துயிலெடை நிலையும்
கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்
சிறந்த நாளணி செற்றம் நீக்கிப்
பிறந்த நாள்வயின் பெருமங் கலமும்
சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமும்
நடைமிகுத்து ஏத்திய குடைநிழல் மரபும்
மாணார்ச் சுட்டிய வாளமங் கலமும்
மன்ளயில் அழித்த மண்ணுமங் கலமும்
பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்
பெற்ற பின்னரும் பெருவளன் ஏத்தி
நடைவயின் தோன்றிய இருவகை விடையும்
அச்சமும் உவகையும் எச்சம் இன்றி
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்
காலங் கண்ணிய ஓம்படை உளப்பட
ஞாலத்து வருஉம் நடக்கையது குறிப்பின்
காலம் மூன்றொடு கண்ணிய வருமே” (புறத்.30)

இந்நூற்பாவில் கூறப்படும் பாடாண் திணைத் துறைகள்
பின்வருமாறு:

1. துயிலெடை நிலை
2. ஆற்றுப்படை
3. பிறந்தநாள்வயின் பெருமங்கலம்
4. சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமங்கலம்
5. நடைமிகுத்து எத்திய குடைநிழல் மரபு
6. வாள்மங்கலம்
7. மன் எயில் அழித்த மண்ணுமங்கலம்
8. பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலை
9. இருவகை விடை
10. ஓம்படை

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

4.3.8.1 துயிலெடை நிலை

உறங்கும் புரவலர்க்குக் குறைவில் நல்ல புகழைக்கருதிக் கட்டியங்கூறும் துயிலெடை நிலை. இத்துறையே பிற்காலத்தில் 'திருப்பள்ளி எழுச்சி' என்ற சிற்றிலக்கிய வகையாக மலர்ந்தது. எ.கா:
அளந்த திறையார் அகலிடத்து மன்னர்
வளந்தரும் வேலோய் வணங்கக் - களந்தயங்கப்
பூமலர்மேற் புள்ளொலிக்கும் பொய்கைசூழ் தாமரைத்
தூமலர்க்கண் நேர்க துயில் (புறப்.பாடாண்.9)

4.3.8.2 ஆற்றுப்படை

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றித் தாம் பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறுத்திச் சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கம். இதுவே பிற்காலத்தில் 'ஆற்றுப்படை' என்ற இலக்கிய வகையாக மலர்ந்தது. எ.கா:

மெல்லியல் விறலிநீ நல்லிசை செவியிற்
கேட்பின் அல்லது காண்பறி யலையே
காண்டல் வேண்டினை யாயின் மாண்டநின்
விரைவளர் கூந்தல் வரைவளி உளரக்
கலவ மஞ்ஞையிற் காண்வர இயலி
மாரி யன்ன வண்மைத்
தேர்வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே (புறம்.133)

4.3.8.3 பிறந்தநாள் வயின் பெருமங்கலம்

பிறந்த நாளில் சினம் நீங்கி சிறந்த பெருநாள் விழாக் கொண்டாடும் பெருமங்கலம் இத்துறையாகும். எ.கா:
அந்தணர் ஆவொடு பொன்பெற்றார் நாவலர்

குறிப்பு

மந்தரம்போல் மாண்ட களிறூர்ந்தார் - எந்தை
இலங்கிலைவேல் கிள்ளி இரேவதிநாள் என்னோ
சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு (முத்தொள்.82)

4.3.8.4 சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமங்கலம்

ஆண்டு தோறும் முடி புனையும்வழி நிகழும் மிகப் புண்ணிய
நீராட்டு மங்கலத்தைக் குறிக்கும் துறை இது. இதற்குச் செய்யுள்
வந்தவழிக் காண்க என்பர் இளம்பூரணர்.

4.3.8.5 நடை மிகுத்து ஏத்திய குடை நிழல் மரபு

ஒழுக்கத்தை மிகுத்து ஏத்தும் குடை நிழல் மரபு கூறுவது
இத்துறையாகும். எ.கா: திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப்
போற்றுதும்

கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடைபோன்றிவ்
வங்க னுலகளித் தலான் (சிலம்பு.மங்கல.1)

4.3.8.6 வாள் மங்கலம்

பகைவரைக் கருதிய வாள் மங்கலம் என்பது இத்துறையாகும்.
எ.கா:

பிறர்வேல் போலா தாகி இவ்வூர்
மறவன் வேலோ பெருந்தகை உடைத்தே (புறம்.332)

4.3.8.7 மன்ளயில் அழித்த மண்ணுமங்கலம்

பகைவரது மதிலை அழித்த மண்ணு மங்கலம். அதாவது
பகைவரது மதிலை அழித்த பின் நீராடும் மறவிழாவைக் குறிப்பது
இத்துறை. இஃது உழிஞைத் திணையின்கண் கூறப்பட்டதாயின்
மண்ணு நீராடுதலின் இதற்கும் துறையாயிற்று. இதற்கு
உரையாசிரியர் உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க என்பர்.

4.3.8.8 பரிசில் கடைஇய கடைக் கூட்டு நிலை

புரவலனது தலைவாயிலை இரவலர் அணுகிப் புகழ்ந்து
பரிசில் கேட்கும் நிலை. இத்துறை பரிசில் பெறப் போதல் வேண்டு
மென்னும் குறிப்பும் உள்ளது என்பர். எ.கா: ஆடுநனி மறந்த
கோடுயர் அடுப்பின்

ஆம்பி பூப்பத் தேம்பசி உழவாப்
பாஅல் இன்மையின் தோலொடு திரங்கி

இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொறும் அழுஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கண்என்
மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
என்றிலை யறிந்தனை யாயின் இந்நிலைத்
தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலென் அடுக்கிய
பண்அமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்அமை முழவின் வயிரியர்
இன்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே” (புறம்.164)

குறிப்பு

4.3.8.9 இருவகை விடை

பரிசில் பெற்ற பிறகு புரவலர் கொடுத்த பரிசினைப் புகழ்ந்து பின் விடை பெறுதல். இது இரு வகைப்படும். 1. புரவலனை மிகுதியாகப் புகழ்ந்து பின்பு தானே விடை பெறுதல், 2. அரசன் பரிசு கொடுத்து இரவலன் போதல். இதனையே இளம் பூரணர் “பரிசில் பெற்ற வழிக் கூறுதலும், பெயர்த்த வழிக் கூறலும் ஆகும்” என்பர்.

4.3.8.10 ஓம்படை

நாளானும் புள்ளானும் வரும் நிமித்தத்தான் காலத்தை குறித்த ஓம்படை என்பது இத் துறையாகும். அச்சமாவது தீமை வரும் என்று அஞ்சுதல்; உவகையாவது நன்மை வரும் என்று மகிழ்தல். காலம் என்பது வருங்காலத்தைக் குறிக்கும். எ.கா:

நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின் (புறம்.195)

இவற்றால் பாடாண் திணை இருபது துறைகளையுடையது என்பது தெளிவாகும்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள் முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. களவழியின் இருவகைகள் யாவை?

.....

குறிப்பு

2. கடிமனை நீத்த பக்கம் என்பது யாது?

3. ஆஞ்சிக் காஞ்சி என்றால் என்ன?

4. பிள்ளைத் தமிழின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாகும் இலக்கணம் எது?

5. கடவுள் வாழ்த்தொடு பொருந்தி வருவன யாவை?

தொகுத்தறிவோம்

வாகைத்திணை பாலைத்திணைக்குப் புறனாகும். வலியும், வருத்தமுமின்றிக் குறையாத முயற்சியையுடைய ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தொழிலில் பெறும் சிறப்பு வாகை எனப்படும். வாகைத்திணை ஏழு வகைப்படும். வாகைத்திணையின் துறைகள் பதினெட்டு ஆகும். காஞ்சித்திணை பெருந்திணைக்குப் புறனாகும். 'நிலையாமை' என்னும் நிலைத்தொரு நெறியை உணர்த்துவது தொல்காப்பியர் கூறும் காஞ்சித்திணையாம். இதன் துறைகள் இருபது ஆகும். இவற்றுள் முதற் பத்துத் துறைகளை ஒரு வகையாகவும் அடுத்த பத்துத் துறைகளை மற்றொரு வகையாகவும் கருதுவர். பாடாண் திணை கைக்கிளைக்குப் புறனாகும். பாட்டுடைத் தலைவனின் வீரம், கொடை, புகழ் முதலியவற்றைச் சிறப்பித்துப் பாடுவது பாடாண் திணையாகும். பாடாண் திணை எட்டு வகைப்படும். இதன் துறைகள் இருபது ஆகும். அவற்றைத் தொல்காப்பியர் இரண்டு நூற்பாக்களில் பத்துப் பத்துத் துறைகளாக எடுத்துரைப்பர்.

அருஞ்சொற்பொருள்

குரவை – கூத்து; அகற்சி – துறவு; மன் – இரங்கற் குறிப்பு

உணர்த்தும் இடைச்சொல்; பையுள் – துன்பம்; தபுதல்-இழத்தல்;

தாரம்-மனைவி; தாபதம் – நோன்பு.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. களம்பாடுதல், களவேள்வி பாடுதல்.
2. பிறர்மனை நயவாமை.
3. உயிர் நீத்த கணவனின் உயிரைப் போக்கிய வேலாலேயே தன் உயிரையும் மனைவி போக்கிக் கொள்ளுதல்.
4. குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும்.
5. கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. வாகைத் திணை பாலைத்திணைக்குப் புறனாதலை விளக்குக.
2. வாகைத்திணையின் வகைகளையும் துறைகளையும் விவரி.
3. காஞ்சித் திணையின் இலக்கணங் கூறுக.
4. காஞ்சித்திணை நிலையாமையை எடுத்துரைப்பதைக் கட்டுரைக்க.
5. பாடாண்திணையின் வகைகள் யாவை?
6. பாடாண்திணையின் துறைகளைத் தொகுத்துரைக்க.

குறிப்பு

குறிப்பு

பிரிவு -2 களவு, கற்பு, பொருளியல் கூறு - 5: களவியல்

அமைப்பு

- 5.1 களவொழுக்கப் பொருட்பாகுபாடு
 - 5.1.1 இயற்கைப் புணர்ச்சி
 - 5.1.2 இடந்தலைப் பாடு
 - 5.1.3 பாங்கற் கூட்டம்
 - 5.1.4 தோழியிற் கூட்டம்
- 5.2 இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய படிநிலைகள்
 - 5.2.1 காட்சி
 - 5.2.2 ஐயம்
 - 5.2.3 தெளிதல்
- 5.3 தலைமகன் இயல்பு
- 5.4 தலைவியின் இயல்பு
- 5.5 களவுக்குரிய அவத்தைகள்
- 5.6 இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குரிய திறன்கள்
- 5.7 களவின்கண் தலைவன் கூற்று நிகழும் முறை
- 5.8 தலைவனின் இயல்புகள்
- 5.9 களவின்கண் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்கள்
- 5.10 தலைவியின் இயல்பு
- 5.11 களவில் தோழி
- 5.12 மதியுடம் பாடு
- 5.13 களவில் தோழி கூற்று நிகழும் இடங்கள்
- 5.14 களவில் செவிலி
- 5.15 நற்றாய் கூற்று
- 5.16 பாங்கற் கூட்டம் பற்றிய செய்திகள்
- 5.17 இரவுக்குறி, பகற்குறி பற்றிய மரபுகள்
- 5.18 வரைதல்

அறிமுகம்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் மூன்றாவது இயலாய் அமைவது களவியலாகும். ஒத்த தலைவன், தலைவி இருவருக்குமிடையே நிகழும் களவொழுக்கத்தை உணர்த்துவதனால்

குறிப்பு

இந்த இயலுக்குக் களவியல் என்று பெயராயிற்று. “களவாவது பிறர் பொருளை மறையிற் கோடல் ஆகும். ஊழின் வலிமையால் ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்ட போது அவ் ஒருவனது உள்ளத்தை அறியாமலே அவள் கவர்வதும்; அவ்வாறே அவ் ஒருத்தியினது உள்ளத்தை அவள் அறியாமலே அவன் கவர்வதும் ஆகிய செயல்கள் நிகழ்வதனால் தான் இதனைக் களவு என்றனர் போலும். களவியல் பொருளதிகாரத்தில் மூன்றாவதாக வைக்கப்பட்டிருப்பதற்குரிய பொருத்தத்தை “முதலில் கைக்கிளை முதற் பெருந்திணை வரையுள்ள எழுதிணைகளை அகத்திணையிலிற் கூறி, அவற்றின் புறத்து நிகழும் திணைகள் பற்றிப் புறத்திணையிலிற் கூறினார் ஆசிரியர். அவ்வேழு திணையிலும் ஒருதலை வேட்கையாகிய கைக்கிளையும், ஒப்பில் கூட்டமாகிய பெருந்திணையும் ஒழித்து, இருவர் அன்பும் ஒத்த நிலைமையாகிய நடுவண் ஐந்திணைக்கண் புணர்தலும், பிரிவும், இருத்தலும், இரங்கலும், ஊடலுமாகி உரிப்பொருள் ‘களவு, ‘கற்பு’ என்னும் இருவகைக் கைகோளினும் நிகழும் ஆதலின் அவ்விருவகைக் கைகோளினும் ‘களவு’ என்னும் கைகோள் இங்கு உணர்த்துவதால் அவற்றின் பின்கூறப்பட்டது” என விளக்குவர். இக்களவியலில் கூறப்படும் பொருட் பாகுபாட்டை 1. இயற்கைப் புணர்ச்சி, 2. இடந்தலைப் பாடு, 3. பாங்கற் கூட்டம், 4. தோழியற் கூட்டம் என நான்காகப் பகுப்பர்.

நோக்கங்கள்

- களவொழுக்கப் பொருட்பாகுபாடு பற்றி எடுத்துரைத்தல்.
- களவின் படிநிலைகளை விளக்குதல்.
- தலைவன், தலைவி இயல்புகளை உணர்த்துதல்.
- களவொழுக்க மரபுகளை அறியச்செய்தல்.
- களவொழுக்கத்தில் அகமாந்தர் நிகழ்த்தும் கூற்றுகளை விரித்துரைத்தல்.

5.1 களவொழுக்கப் பொருட்பாகுபாடு

5.1.1 இயற்கைப் புணர்ச்சி

தலைவியும், தலைவனும் ஊழ்வினையால் எதிர்ப்பட்டுத் தாமே கூடும் கூட்டம் இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பர். இதனையே காமப் புணர்ச்சி என்றும் கூறுவர். தலைவனும் தலைவியும் தமிழராய்

குறிப்பு

ஒரு சோலையில் எதிர்ப்பட்டுத் தன் உணர்வின்றி வேட்கை மிகுதியால் இணைவது ஆதலின் இது இப்பெயரைப் பெற்றது. தெய்வப் புணர்ச்சி, முன்னுறு புணர்ச்சி என்று வேறு பெயர்களாலும் இவ் இயற்கைப் புணர்ச்சி அழைக்கப்பெறும். புலவரால் கூறப்பட்ட இயல்பினால் புணர்ந்தார் ஆதலாலும் கந்தருவ வழக்கத்தோடு இயல்பினால் புணர்ந்தனர் ஆதலாலும் இது இயற்கைப் புணர்ச்சி ஆயிற்று. இதனையே தொல்காப்பியர் களவியலின் முதல் நூற்பாவில்,

இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்

துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே (கள.1)

என்று கூறுவர். இந்நூற்பாவிற்கு, “கைக்கிளை முதல் பெருந்திணை வரையிலான ஏழு திணைகளில் அன்பொடு பொருந்தித் திகழ்வன நடுவண் ஐந்திணையாகும். இந்த ஐந்திணையிடத்து நிகழும் காமக் கூட்டத்தினை ஆராயுங்கால், மறையோரிடத்து ஓதப்பட்ட மணம் எட்டனுள் துறையமை நல்யாழ் துணையமையோர் எனப்படும் கந்தருவர் நெறியாகும்” என்று உரை எழுதுவார் இளம்பூரணர்.

5.1.2 இடந்தலைப் பாடு

ஊழின் வலிமையால் சந்தித்துக் கூடிய தலைவனும் தலைவியும் அடுத்தடுத்துக் கூட நினைப்பது இயல்பன்றோ? இயற்கைப் புணர்ச்சி முடிந்த மறுநாள் தலைவன், “யான் இவளைக் கூடியது ஊழினால் தானே, இன்றும் அவ்விடத்தே அவ்வழி கூட்டுவிக்கும்” என்று எண்ணி முதல் நாள் கூடிய அதே இடத்திற்குச் சென்று தலைமகளைச் சந்தித்து கூடுவான். இதுவே இடந்தலைப் பாடு எனப்படும்.

5.1.3 பாங்கற் கூட்டம்

இடந்தலைப்பாடு என்பது அத்துணை எளியதன்று. பெரும்பாலும் இதில் இடையீடு நேரும். இவ்வாறு இடையீடு பட நேர்ந்தால் தலைவன் தன் துயரினைத் தன் பாங்கனிடம்

உணர்த்துவான். அந்நிலையில் பாங்கன் துணையோடு தலைவன் தலைவியைச் சந்தித்துக் கூடுவது பாங்கற் கூட்டம் எனப்படும்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

5.1.4 தோழியிற் கூட்டம்

பாங்கற் கூட்டமும் அத்துணை எளிதன்று. தலைவியுடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகும் தோழியின் உறுதுணை இருந்தால் தான் தலைவன் தலைவியை அடைய முடியும். இதனை உணர்ந்த தலைவன் தோழியை இரந்து பின்னின்று தோழியின் வாயிலாகத் தலைவியைக் கூடுவான். இதுவே தோழியிற் கூட்டமாகும்.

குறிப்பு

5.2 இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய படிநிலைகள்

களவில் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய படிநிலைகள் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என நான்கு வகைப்படும்.

5.2.1 காட்சி

அன்பின் ஐந்திணைக்குரிய காதல் உணர்ச்சியைச் சிறந்த முறையில் படைத்துக்காட்டும் இன்பவாழ்வில் முதல் முதலாக நடைபெறுவது இக்காட்சியேயாகும். அஃதாவது தலைவனும் தலைவியும் ஊழ் வலியினால் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு காதல் கொள்வது.

இருவர் உள்ளமும் ஒன்றி நல்வினைக் கண்ணே நிகழ்ந்த ஊழினது ஆணையால் தலைவனும் தலைவியும் ஓரிடத்து எதிர்ப்படுவர். ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவரை காண்பதையே 'காட்சி' என்பர்.

ஐந்திணையில் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபடும் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் காண்பதற்குப் பிறவிதோறும் ஒன்று கூட்டுதலும் வேறுபடுத்தலுமாகிய இருவகை ஊழ் ஒன்று கூட்டுதலாகிய ஊழ் துணைசெய்ய வேண்டும். இதனை,

ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரையின்றே (கள.2)

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். அந்நிலையில் தலைவனும் தலைவியும் பிறப்பே, குடிமை முதலிய பத்து வகையினும் ஒத்திருத்தல் வேண்டும். ஒருவேளை தலைவன் மிக்கோனாயினும் கடியப்படுவதில்லை. ஆனால், ஒருகாலும் தலைவி மிக்கோளாக இருத்தல் கூடாது என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம். “இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றினாயினும் தலைமகள் மிக்காளாயின் ஐந்திணையிற் கடியப்படும் என்றவாறு” என்பது இளம்பூரணர் உரையாம்.

5.2.2 ஐயம்

ஊழ்வலியினால் தலைவியைக் கண்ட தலைவன் தலைவியின் தோற்றப் பொலிவினைக் கண்டு “இவள் அணங்குகொல்? ஆய்மயில் கொல்? கனங்குழை மாதர்கொல்? என ஐயுறுவது ஐயம்” எனப்படும். இதற்குரிய நூற்பா பின்வருமாறு:

சிறந்துழி ஐயஞ் சிறந்த தென்ப

இழிந்துழி இழிவே சுட்ட லான (கள.3)

இந்த “ஐயம்” என்பது தலைமகன் மாட்டே நிகழும். எ.கா:

அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை

மாதர்கொல் மாலும்என் நெஞ்சு (குறள். 1081)

5.2.3 தெளிதல்

தலைவியின் தோற்றப் பொலிவுகண்டு அணங்கோ, ஆய்மயிலோ? என்றெல்லாம் ஐயுற்ற தலைமகன் சில குறிகளால் “இவள் மானிடப் பெண்ணே” எனத் தெளிவு கொள்கிறான். இதுவே தெளிதல் எனப்படும். இங்ஙனம் தெளிவு பெறுவதற்கு - ஐயத்தைக் களைவதற்கு - உரிய கருவிகள் எனச் சிலவற்றைத் தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பாவில் கூறுகிறார்.

வண்டே இழையே வள்ளி பூவே

கண்ணே அலமரல் இமைப்பே அச்சமென்று

அன்னவை பிறவும் ஆங்கண் நிகழ

நின்றவை களையும் கருவி என்ப” (கள.4)

இந்நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய இளம்பூரணர் “வண்டாவது மயிரின் அணிந்த பூவைச் சூழும் வண்டு அது பயின்றதன் மேலல்லது

குறிப்பு

செல்லாமையின் அதுவும் மக்களுள்ளாள் என்பதற்குக் கருவியாயிற்று. இழையென்பது அணிகலன். அது செய்யப்பட்டதெனத் தோற்றுதலானும், தெய்வப் பூண் செய்யா அணி ஆதலானும் அதுவும் அறிதற்குரிய கருவியாயிற்று. வள்ளி என்பது முலையினும் தோளினும் எழுதிய கொடி. அதுவும் உலகின் உள்ளதாகித் தோற்றுதலின் கருவியாயிற்று. அலமரல் என்பது தடுமாறுதல். தெய்வமாயின் நின்ற வழி நிற்கும்; அவ்வாறன்றி, நின்றழி நிற்கின்றாளள் என்று சுழற்சியும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று. இமைப்பென்பது கண்ணிமைத்தல். தெய்வத்திற்குக் கண் இமையாமையின் அதுவும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று. அச்சமென்பது ஆண்மக்களைக் கண்டு அஞ்சுதல். அது தெய்வத்திற்கு இன்மையான் அதுவும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று. அன்னவை பிறவும் என்றதனான் கால் நிலந்தோய்தல், வியர்த்தல், நிழலாடுதல் கொள்க” என்று குறிப்பார்.

காட்சி, ஐயம், தெளிவு, தேறல் இவை நான்கும் கைக்கிளைக்கும் உரித்தாகும். இவற்றில் குறிப்பறிதல் நிகழாமையின் இவையெல்லாம் அகமாகும்.

ஒத்த அன்பினால் நிகழ்தற்குரிய களவொழுக்கத்திற்குத் தலை மகளது உள்ளக் குறிப்பைத் தலைமகள் உணர்ந்து கொள்ளாதவே முதற்கண் வேண்டப்படுவதாகும். துணையாய் நிற்பவை அவர்களுடைய கண்களே யாகும். பெண்மைக்கே இயல்பாகவுள்ள நாணமும் மடமும் நிலைபெற்ற தலைவியிடம் ‘காமம்’ குறிப்பினானும், இடத்தினானும் அல்லது வேட்கை புலப்பட நிகழாது ஆதலால் கண்களையே துணையாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்

கூட்டி உரைக்கும் குறிப்புரை யாகும் (கள.5)

என்னும் நூற்பாவில் சுட்டுவர். “தலைவன் தலைவி என்ற இவ்விருவருக்கும் கவர்த்து நின்ற அறிவை ஒருமைப் படுத்தற் பொருட்டு, வேட்கையொடு கூட்டிக் கூறும் காமக் குறிப்புச் சொல் எதுவென்றால், இவ்விருவரது நாட்டம் (கண்கள்) ஆகும்” என்பது இதன் பொருள் ஆகும்.

ஒருவரை ஒருவர் கண்ட காலத்தே வேட்கை முந்துற்ற வழியேதான் இங்ஙனம் கண்ணினால் வரும் குறிப்பு நிகழும்; அல்லாக்கால் நிகழா. இதனை,

குறிப்பு

குறிப்பே குறித்தது கொள்ளு மாயின்
ஆங்கவை நிகழும் என்மனார் புலவர் (கள.6)

என்ற நூற்பாவில் ஆசிரியர் கூறுவார்.

இவ்வாறு இருவர் குறிப்பும் ஒத்து நின்றலை 'உள்ளப்புணர்ச்சி' என்றும், புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகியவற்றை 'வழிநிலைக் காட்சி' என்றும் கூறுவார்.

5.3 தலைமகன் இயல்பு

தலைவனுக்கு உரிய இயல்பாகத் தொல்காப்பியர் பெருமையையும் வலிமையையும் கூறுவார். இதனை,

பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன (கள.7)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். பெருமையாவது பழியும் பாவமும் அஞ்சுதல்; உரனாவது அறிவு என்பர் இளம்பூரணர். இதனானே, தலைமகளது வேட்கைக் குறிப்புக் கண்ட தலைமகன், அந்நிலையே புணர்ச்சியை நினையாது வரைந்தெய்தும் என்பது பெறுதும் என்பர் இளம்பூரணர்.

5.4 தலைவியின் இயல்பு

தலைவிக்குரிய இயல்புகளாகத் தொல்காப்பியர் அச்சம், நாணம், மடன் ஆகிய மூன்று பண்புகளையும் குறிப்பிடுவார். இதனை,

அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப (கள.8)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எனவே வேட்கையுற்றுழியும் அச்சத்தானாதல் நாணானாதல் மடத்தானாதல் புணர்ச்சிக்கு இசையாது நின்று வரைந்தெய்தல் வேண்டுமென்பது போந்தது. இவ்வாறு இருவரும் உள்ளப்புணர்ச்சியால் நின்று வரைந்தெய்தி மெய்யுறும் என்பர் இளம்பூரணர்.

5.5 களவுக்குரிய அவத்தைகள்

தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்த பின்னர் இருவரும் கூடி மகிழ விழைவர். மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழுவதற்கு முன்னர் நடைபெறும் சில நிலைகளைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்
ஆக்கஞ் செப்பல் நாணுவரை இரத்தல்
நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்
மறத்தல் மயக்கம் சாக்காடு என்றிச்
சிறப்புடை மரபினவை களவென மொழிப (கள.9)

இந்நூற்பாவுக்கு, “வேட்கை முதலாகச் சாக்காடு ஈறாகச் சொல்லப்பட்டவை காமச் சிறப்புடையனவாற்றாற் களவு ஆம் என்று சொல்வர்” என்பது பொருளாம். வேட்கை முதல் சாக்காடு ஈறாக உள்ள ஒன்பது நிலைகளையும் ஒவ்வொன்றாகக் காணலாம்.

1. வேட்கை - ஒருவரை ஒருவர் பெற வேண்டும் என்னும் உள்ள விழைவு.
2. ஒருதலையுள்ளுதல் - இடை விடாது நினைத்தல்.
3. மெலிதல் - உண்ணாமையான் வருவது.
4. ஆக்கஞ்செப்பல் - உறங்காமையும், உறுவ ஓதலும் முதலாயின கூறுதல்.
5. நாணுவரையிறத்தல் - நாண் நீங்குதல். எ.கா:
காமம் விடுவொன்றோ நாண்விடு நல்நெஞ்சே
யானோ பொறேனிவ் விரண்டு (குறள்.1247)
6. நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல் - காணப்படுவன எல்லாம் தான் கண்ட உறுப்புப் போல் தோன்றுதல்.
7. மறத்தல் - பித்தாதல்.
8. மயக்கம் - மோகித்தல்.
9. சாக்காடு - சாதல்.

“இவற்றை அவத்தைகள் எனினும் குற்றமில்லை” என்பர் இளம்பூரணர். வேட்கைக்கு முன்னதாக நிகழும் காட்சியையும் சேர்த்து அவத்தை பத்து என்பர்.

இந்நூற்பாவில் சொல்லப்பட்ட வேட்கை முதல் சாக்காடு வரையிலான ஒன்பதில் ‘சாக்காடு’ பத்தாவது அவத்தையாதலால்,

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

இதனைத் தவிர்த்த எட்டும் களவு நிகழ்தற்குக் காரணமாம் என்பர்.
இவை தலைமகனுக்கும், தலைமகளுக்கும் பொது.

5.6 இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குரிய திறன்கள்

தலைவி மாட்டு நிற்கும் அச்சமும், நாணும், மடனும் நீக்குதற்
பொருட்டு முன்னிலையாக்கல் முதலானவை எல்லாம் நிகழும்
என்பார் தொல்காப்பியர். இதனை,

முன்னிலையாக்கல் சொல்வழிப் படுத்தல்
நன்னயம் உரைத்தல் நகைநனி உறாஅ
அந்நிலை யறிதல் மெலிவுவிளக் குறுத்தல்
தன்னிலை யுரைத்தல் தெளிவகப் படுத்தலென்று
இன்னவை நிகழும் என்மனார் புலவர்
(கள.10)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

1. முன்னிலை யாக்கல் - தலைவியை முன்னிலைப் படுத்திக்
கூறுதல்.

2. சொல்வழிப்படுத்தல் - தான் சொல்லுகின்ற சொல்லின் வழி அவள்
நிற்குமாறு படுத்துக் கூறுதல்.

3. நன்னய முரைத்தல் - தலைமகளது தோற்றப் பொலிவின் நலன்
உரைத்தல். எ.கா: சேரல் மடவன்னஞ் சேரல்நடை யொவ்வாய்

சேரல் மடவன்னஞ் சேரல்நடை யொவ்வாய்

ஊர்திரை வேலி யுழக்கித் திரிவாள் பின்

சேரல் மடவன்னஞ் சேரல் நடை யொவ்வாய்

(சிலம்பு.கானல்வரி.23)

4. நகைநனியுறாஅ அந்நிலை அறிதல் - தலைமகன் தன் நன்னய
முரைத்தலைக் கேட்ட தலைவிக்கு இயல்பாக அகத்து உளவாகும்
மகிழ்ச்சியாக புறந்தோன்றும் முறுவல் குறிப்பு தோன்ற
அந்நிலையைத் தலைவன் அறிதல்.

5. மெலிவு விளக்குறுத்தல் - தலைவன் தன் உள்ளத்தே உறும்
நோயாற் புறத்து நிகழும் தளர்வினை விளக்கும் பொருட்டுக்
குறிப்பால் எடுத்துக் கூறுதல்.

6. தன்னிலையுரைத்தல் - புறநிகழ்ச்சியின் பொலிவிழவைக் கண்ட
தலைமகள் மாட்டு தலைவன் தன் உள்ள வேட்கை மீதூர்வினை
நிலைப்படக் கூறுதல்.

7. தெளிவு அகப்படுத்தல் - தலைவன் முன்னிலையாக்கல் முதலியன கூறிப் பின்னர் இயற்கைப் புணர்ச்சியினை விழைந்து நின்றானாக, அப்புணர்ச்சிக்கு முன்னர் ஒத்த பண்புடைமை உள்ளத்து இருவர் மாட்டும் வேண்டுதலின் தலைமகள் பண்பினைத் தலைவன் அறிந்து அத்தெளிவைத் தன்னகப்படுத்துத் தேர்தல் ஆகும்.

இவ்வாறு இங்குச் சொல்லப்பட்ட ஏழும் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய திறன்களாகும்.

5.7 களவின்கண் தலைவன் கூற்று நிகழும் முறை

களவிற் கூட்டம் நான்கு என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. 1) இயற்கைப் புணர்ச்சி, 2) இடந்தலைப்பாடு, 3) பாங்கற் கூட்டம், 4) தோழியிற் கூட்டம். இந்நால் வகைக் களவிற் கூட்டத்தின் கண்ணும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும். இதனை,

மெய் தொட்டுப் பயிறல் பொய்பா ராட்டல்
இடம்பெற்றுத் தழாஅல் இடையூறு கிளத்தல்
நீடு நினைந் திரங்கல் கூடுத லுறுதல்
சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்
தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தொகைஇப்
பேராச் சிறப்பின் இருநான்கு கிளவியும்
பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் பிரிந்தவழிக் கலங்கலும்
நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும்
குற்றங் காட்டிய வாயில் பெட்பினும்
பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுப்பினும்
ஊரும் பேரும் கெடுதியும் பிறவும்
நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறித்
தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும் தோழி
குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலும்
தண்டா திரப்பினும் மற்றைய வழியும்
சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினும்
அறிந்தோள் அயர்ப்பி னவ்வழி மருங்கில்
கேடும் பீடுங் கூறலும் தோழி
நீக்கலி னாகிய நிலைமையும் நோக்கி
மடல்மாக் கூறும் இடனுமா ருண்டே

(கள.11)

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

1. மெய்தொட்டுப் பயிறல்

தலைவன் தலைவியின் மெய்தீண்டிப் பயிறலின் போது கூற்று நிகழ்தல்.

2. பொய் பாராட்டல்

தலைவியின் கூந்தல் கலையாது இருந்தாலும் 'இக் கூந்தல் கலைந்திருக்கிறதே' என்று கூறி அதனைத் திருத்துவான் போல் அவள் கூந்தலைத் தடவுதல், அதுபோன்றே, 'நெற்றி வியர்த்திருக்கிறதே' என்று கூறித் துடைக்க முயலுதல். இவையெல்லாம் தலைவன் பொய்யாக ஒரு காரணம் படைத்துக் கொண்டு தலைவியை நெருங்குதல். இவைதான் பொய் பாராட்டல் எனப்படும்.

3. இடம் பெற்றுத் தழா அல்

மெய் தொட்டுப் பொய் பாராட்டியதன் பின் தலைவியின் மனமறிந்த தலைவன் 'அணி இடம் பெற்றுத் தழுவ வேண்டும்' என்று கூறுவான். இதுவே இடம் பெற்றுத் தழாஅல்' எனப்படும்.

4. இடையூறு கிளத்தல்

நாணம், மடம் இவற்றைக் கொண்ட தலைவி தன் அறிவு நலன் இழந்து ஒன்று மறியாது உயிர்ப்பாள். அஃதாவது புதிதாய்ப் புக்கார், ஊற்றுணர்வு என்றும் பயிலாத தம் மெல்லிய உடம்பிற்பட அறிவு இழப்பினும், உள்ளத்தே நெக்கு உயிர்ப்பாள் என்பதாம். அங்ஙனம் உயிர்த்தாள் காதல் மிகக் கொம்பினையோ, கொடியினையோ சார்ந்து நின்று தலைவனைப் பாரா நிற்பாள். அதனைக் கண்ட தலைவன் "இப்பொழுது இவ்வூற்றின்பத்திற்கு இடையூறாய் நின் மனத்தகத்து நிகழ்ந்தவை யாவை? என்று வினவுவான். அதுவே 'இடையூறு கிளத்தல்' எனப்படும்.

5. நீடு நினைந் திரங்கல்

இவ்வாறு இருவரியலும் ஒருங்கு இணைந்துங் கூடத் தலைவி பெருநாணத்தால் 'விதி வழி நடக்கும்' என எண்ணி எவ்வித மறு மாற்றமும் குறிப்பும் காட்டாமல் கண் புதைப்பாள். அதுகண்ட தலைவன் அவள் புறத்தே நின்று பார்த்தும் அவளைக் கூட முடியாமல் நினைத்து இரங்குவான். இதுவே நீடு நினைந்து இரங்கல் ஆகும்.

குறிப்பு

6. கூடுதல் உறுதல்

இவ்வாறு காட்சிக்குப் பின்னர் புணர்ச்சி நிகழும். இதற்குக் 'கூடுதல் உறுதல்' என்பது பெயர். "மெய்தொட்டுப் பயிறல்' முதல் 'கூடுதல் உறுதல்' வரை இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கே உரியவையாம் என்பார் இளம்பூரணர்.

7. சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெறுதல்

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குக் களனாக மேற் கூறப்பட்டவற்றுடன் அவ்விற்பத்தில் திளைத்தல், சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெறுதலாம். எ.கா:

கண்டு கேட்டு உண்டுகிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடிக் கண்ணே உள (குறள்.1101)

இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கான நுகர்ச்சி பெற்ற தலைமகள் கூற்றாம்.

8. தீராத் தேற்றம்

இவ்வாறு இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தாலும், அதன்கண் முடியாத தெளிவு உண்டு. இதனையே 'தீராத் தேற்றம்' என்பர். இவ்விடத்துத் தலைவியைத் தலைவன் தெளிவித்து நம்பிக்கை ஊட்டுவான். அவள் ஆற்றாமை உடையவளாகவே இருப்பாள். 'சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெறுதல்', தீராத் தேற்றம்', இவை இரண்டும் 'இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கும், 'இடந்தலைப்பாட்டுக்கும்' பொதுவானவையாகும் என்பர் இளம்பூரணர்.

இனிவரும் கூற்றுக்கள் பாங்கற் கூட்டத்தின் கண் தலைமகனுக்கு நிகழும் கூற்றுக்களாம்.

9. பெற்ற வழி மகிழ்ச்சி

இடந்தலைப்பாட்டினை யொட்டி நிகழும் இன்பினைப் பெற்ற வழி அகத்துத் தோற்றும் பெருமகிழ்வு. எ.கா:

நீங்கின் தெறுஉங் குறுகுங்கால் தண்ணென்னும்
தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள் (குறள்.1104) - இது

புணர்ச்சியான் மகிழ்ந்தது.

10. பிரிந்த வழிக் கலங்கல்

இவ்வாறு கூடின தலைமகள் பிரிந்தவழித் தலைமகள் கலக்கமுறுதல் ஆகும்.

11. நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைத்தல்

குறிப்பு

காம நுகர்ச்சி ஒன்றனை மட்டும் நினையாது இவளாலே நமக்கு இல்லறம் இனிதே நடக்கும் என்று கருதல்.

12. குற்றம் காட்டிய வாயில் பெட்டல்

தலைவனிடத்துச் சோர்வாலும், காதல் மிகுதியாலும் நேர்வுற்ற பழிபாவங்களைப் பாங்கன் எடுத்துக் காட்டல்; பின்னர் உடன் படல்.

இவை நான்கும் பாங்கற் கூட்டத்தில் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்களாகும். இனிவரும் கூற்றுக்கள் யாவும், தோழியிற் கூட்டத்தில் தலைமகனுக்கு நிகழும் கூற்றுக்களாம். தோழியிற் கூட்டத்தில் தலைவனுக்கு 14 இடங்களில் கூற்று நிகழும் என்பர்.

13. பெட்ட வாயில் பெற்று இரவு வலியுறுத்தல்

தலைவியைக் கூடப் பெற்ற தலைமகன், பின்னும் வரைந்து எய்தலாற்றாது களவிற் புணர்ச்சி வேண்டித் தோழியை இரந்து பின் நின்று 'கூட்டக் கூடுவன்' என்ற உள்ளத்தோடு இரத்தலை வலியுறுத்தல். பெட்ட வாயில் என்பதற்கு 'விருப்பமான தோழி' என்று பொருள் கொள்ளுதலும் உண்டு.

14. ஊர் வினாதல்

தலைவன் தோழியிடம் 'தலைவியின் ஊர் எது' என வினவுதல்.

15. பேர்வினாதல்

தலைவன் தோழியிடம் தலைவியின் 'பேர் யாது' என வினவுதல்.

16. கெடுதி வினாதல்

'என் அம்பிற் தப்பி வந்த மானைக் கண்டீரோ' என்று வினாவுதல் (கெடுதி-என்னால் கெடுதல் செய்யப்பட்டது-அம்பு எய்யப்பட்டது)

17. பிறவாறு வினாவுதல்

தோழியிடம் 'யான் இங்குத் தங்கினும் எம்மொடு புணரினும் கேடு உண்டோ' போல்வன வினாவுதல். எ.கா:

இல்லுடைக் கிழமை யெம்மொடு புணரில்

தீதும் உண்டோ மாத ரீரே

இவ்வாறெல்லாம் வினாவித் தோழிக்குத் தன் குறையை அறிவிக்கும் கூறுபாடு உண்டு. இதற்குப் பின்வரும் பாடல் சான்றாகும்.

தோளும் கூந்தலும் பலபா ராட்டி

வாழ்தல் ஒல்லுமோ நீநல்காக் காலே

(ஐங்.178)

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

18. தோழி குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறல்

தலைவியை அடைதலின் அருமை என்று கூறி ஆற்ற நினைத்த தோழியிடம் கூறுதல்.

19. தண்டாது இரத்தல்

தலைமகன் பலகாலும் சென்று இரத்தல்.

20. மற்றைய வழி

பலகாலும் சென்று இரத்தலைத் தவிரப் பிற வழி, அஃதாவது 'பின்னால் வருவன்' என்பது போன்றன.

21. சொல்வட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகை

தோழியானவள் 'முன்னுறு புணர்ச்சி' முறையே நீங்க விடாது உடன்பட்டுக் கூறிய போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

22. அறிந்தோள் அயர்ப்பு

'தலைவி, அறிவாள் ஒருத்தி அல்லள்' என்று தோழி கூறும் போதும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும் அல்லது தோழி தான் அறியாள் போலக் கூறும் போதும் கூற்று நிகழும் எனலாம். இதனைப் 'பேதைமையூட்டல்' என்பர் இளம்பூரணர்.

23. கேடு கூறுதல்

'உலகத்தார் மகட் கொள்ளுமாறுகொள்' எனத் தோழி கூறும் போதும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

24. பீடு கூறுதல்

தலைவியினது பெருமை கூறி நீக்க நினைத்த தோழியிடத்தும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

25. தோழி நீக்கலின் ஆகிய நிலைமை

தான் அச்சமுற்று அஞ்சின தன்மையைத் தோழி தலைவனுக்கு அறிவிக்குங்கால் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

26. மடன்மாக்கூறல்

'யான் மடலேறுவேன்' என்று கூறும் தலைவன் கூற்று 'நாணயம் உடையார் இதனைச் செய்யார்' என்று தோழி கூறியவழித் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

'இவ்வாறு தலைவன் இரந்து பின்னிற்றலும், மடலேறுவன் என்றலும் கைக்கிளை, பெருந்திணைப் பாற்படுமோ' எனின்

குறிப்பு

குறிப்பு

அவ்வாறு வருவன அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாகும் என்பதைப் பின்வரும் சூத்திரம் விளக்கும்.

பண்பிற் பெயர்ப்பினும் பரிவுற்று மெலியினும்
அன்புற்று நகினும் அவட்பெற்று மலியினும்
ஆற்றிடை யுறுதலும் அவ்வினைக் கியல்பே
(கள.12)

“பண்பிற் பெயர்த்தல், பரிவுற்று மெலிதல், அன்புற்று நகுதல், அவட்பெற்று மலிதல், ஆற்றிடை உறுதல் என்ற இந்த ஐந்திடத்தும் மடன்மாக் கூறுதல் இடையூறு படுதலும் தோழியிற் கூட்டத்திற்கு இயல்பு” என்பது இதன் பொருள். இங்கும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும் சூழல்களே கூறப்படுகின்றன.

1. பண்பிற் பெயர்த்தல்

தலைவன், “மடலேறுவன்” என்று கூறின் தோழி தலைமகனின் இளமைப் பண்பு கூறி, அதை விலக்குவாள். அப்போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

2. பரிவுற்று மெலிதல்

இரக்கமுற்றுத் தோழி மெலிந்த காலத்துத் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்

3. அன்புற்று நகுதல்

அன்பு தோன்றும் உள்ளத்துடன் தோழி சிரித்த போதும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

4. அவட்பெற்று மலிதல்

தோழியின் உடம்பாட்டினைப் பெற்று மகிழும் போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும் அல்லது தலைமகளைப் பகற்குறி, இரவுக் குறி என்ற இருவகைக் குறியினும் பெற்று மகிழும் போது கூற்று நிகழும் எனலாம்.

5. ஆற்றிடை உறுதல்

ஊர் செல்லும் வழியிடை இடையூறு உண்டாகும் போதும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

தோழியிற் கூட்டத்தால் தலைவியைக் கூடிய தலைமகன் வரைந்து எய்தும் வரை கூறும் கூற்று எனச் சிலவற்றைத் தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகிறார்.

“இருவகைக் குறிபிழைப் பாகிய இடத்துங்
காணா வகையிற் பொழுது நனி இகப்பினும்
தானகம் புகாஅன் பெயர்த்தல் இன்மையிற்
காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக் கலங்கி

குறிப்பு

வேட்கையின் மயங்கிக் கையறு பொழுதினும்
புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்
பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்
வேளாண் எதிரும் விருப்பின் கண்ணும்
தாளாண் எதிரும் பிரிவி னானும்
நாணுநெஞ் சலைப்ப விடுத்தற் கண்ணும்
வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய
புரைதீர் கிளவி புல்லிய எதிரும்
வரைவுடம் படுதலும் ஆங்கதன் புறத்தும்
புரைபட வந்த மறுத்தலொடு தொகைஇக்
கிழவோன் மேன என்மனார் புலவர்” (கள.17)

1. இருவகைக் குறி பிழைப்பாகிய இடத்து

பகற்குறி, இரவுக் குறி என்ற இருகுறிகளும் பிழைக்கும் போது தலைவனுக்குக் கூற்றுநிகழும்.

2. காணாவகையிற் பொழுது நனி இகப்பின்

தலைமகளைக் காணாத நிலையில், பொழுது மிகவும் கழியும் போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

3. தானகம் புகாஅன் பெயர்தல் இன்மையிற், காட்சி ஆசையில் களம்புக்குக் கலங்கி, வேட்கையின் மயங்கி கையறும் பொழுதில்

தலைவியைக் காணாத நிலையில் பொழுது மிகக் கழிந்துழிக் காட்சி ஆசையினால் குறிப்பிட்ட குறியிடத்துச் சென்று அங்குக் காணாது கலங்கி வேட்கையால் மயக்கமுற்றுச் செயலற்று நிற்கும் போதும் கூற்று நிகழும்.

4. புகாஅக் காலைப் புக்கு எதிர்ப் பட்டுழிப் பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்

தான் மனையகம் புகுதற்கு ஒவ்வாத காலத்தில் தலைவன் அவள் புக்கு எதிர்ப்பட்ட போது அங்குள்ள தாய் முதலியோரால் நீக்கப்படாத விருந்தின் பகுதியான் ஆகிய வழியும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

5. வேளாண் எதிரும் விருப்பின்கண்

தலைவி உபகாரம் எதிர்ப்பட்ட விருப்பின் கண்ணும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

6. தாளாண் எதிரும் பிரிவினான்

பொருள் வயிற் பிரிய நேரிடும் போதும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

7. நாணு நெஞ்சலைப்ப விடுத்தற் கண்ணும்

குறிப்பு

நாணம் நெஞ்சை வருத்த அதைக் கைவிடக் கருதியவிடத்தும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

8. வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய புரைதீர் கிளவி புல்லிய எதிரும்

வரைந்து கோடல் வேண்டித் தோழியாற் சொல்லப்பட்ட குறையற்ற கிளவி பொருந்திய எதிர்ப்பாட்டுக் கண்ணும் கூற்று நிகழும்.

9. வரைவு உடம்படுதல்

தோழி கூறிய சொற்கேட்டு வரைவுடம் படுதற்கண்ணும் கூற்று நிகழும்

10. ஆங்கதன் புறத்தும்

அவ்வரைவு நிகழ்ச்சிக் கண்ணும் கூற்று நிகழும்.

11. புரைபட வந்த மறுத்தல்

குற்றம் பட வந்த அலர் மறுத்தற் கண்ணும் கூற்று நிகழும். இதுகாறும் கூறப்பட்டவை தலைவனுக்கு நிகழும் கூற்றுக்களாம்.

5.8 தலைவனின் இயல்புகள்

இக்களவியலில் தலைவனின் இயல்புகளாகச் சில குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையும் நாளும்

துறந்த ஒழுக்கம் கிழவற் கில்லை (கள.45)

என்பது நூற்பா. “களவுக் காலத்தே ஓரை, நாள் இவற்றைக் கருதிக் கூட்டத்தைத் துறக்கும் ஒழுக்கம் தலைவனுக்கு இல்லை” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருள்.

ஆறினது அருமையும் அழிவும் அச்சமும்

ஊறும் உளப்பட அதனோ ரற்றே (கள.46)

இதுபோன்றே “தான் தலைவியைக் காணச் செல்லும் வழியினது கடுமையும், வழியில் விலங்குகள் போன்றவற்றால் ஏற்படும் ஊறும் கருதி அஞ்சி மன்னழிதல் தலைவனிடத்து இல்லை” என்பது பொருள்.

அம்பலும் அலரும் களவுவெளிப் படுத்தலின்

அங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும் (கள.49)

“அம்பல், அலர் இவற்றால் களவு வெளிப்படுவதற்குக் காரணமாய் அமைபவன் தலைவனே” என்பது இந்நூற்பாவில் பொருளாகும்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

5.9 களவின் கண் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்கள்

தலைவி, அச்சமும், நாணமும், மடனும் உடைய பெண்ணாவாள். தலைவியின்பால் காம ஒழுக்கத்தின்கண் குறிப்பினாலோ அன்றி இடத்தினாலோ அன்றி வேட்கை புலப்பட நிகழாது என்பதைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

காமத் திணையிற் கண்நின்று வருஉம்
நாணும் மடனும் பெண்மைய ஆகலின்
குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை
நெறிப்பட வாரா அவள்வயின் ஆன (கள.18)

தலைமகளின் வேட்கைக் குறிப்பை அவளுடைய கண்களே காட்டிவிடும். வேட்கை உரையாத கண் உலகத்தில் இல்லாமையால், தலைவன் ஏழுறற் பொருட்டு நாணும் மடனும் அவள் பால் உளவாம் என்ற பொருள்படப் பின்வரும் நூற்பா அமைகிறது.

காமஞ் சொல்லா நாட்டம் இன்மையின்
ஏழுற இரண்டும் உளவென மொழிப (கள.19)

தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சி கருதிச் சில கூறுவன். இவளும் அதற்கு உடன்படும் வேட்கையள் ஆயினும், அவன் கூற்றுக்கு மாற்றாக உடம்பட்ட நெறியைக் கூற மாட்டாள். அங்ஙனம் உடம்பட்டுக் கூறுதல் அருமையாகும். எனவே உடம்பாடல்லாத கூற்று மொழி அவள் பால் உண்டு என்பர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத் தாகலின்
அல்ல கூற்று மொழி அவள்வயி னான (கள.20)

களவின் கண் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழிடங்களைத் தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பாவில் கூறுகிறார்.

மறைந்தவற் காண்டல் தற்காட் டுறுதல்
நிறைந்த காதலில் சொல்லெதிர் மழுங்கல்
வழிபாடு மறுத்தல் மறுத்தெதிர் கோடல்
பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றல்
கைபட்டுக் கலங்கினும் நாணுமிக வரினும்
இட்டுப்பிரி விரங்கினும் அருமைசெய் தயர்ப்பினும்

குறிப்பு

வந்தவழி எள்ளினும் விட்டுயிர்த் தழுங்கினும்
நொந்துதெளி வொழிப்பினும் அச்சம் நீடினும்
பிரிந்தவழிக் கலங்கினும் பெற்ற வழி மலியினும்
வருந்தொழிற் கருமை வாயில் கூறினும்
கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலையும்
மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித் தோழிக்கு
நினைத்தல் சான்ற அருமறை உயிர்த்தலும்
உயிராக் காலத்து உயிர்த்தலும் உயிர்செவ
வேற்றுவரைவு வரின்அது மாற்றுதற் கண்ணும்
நெறிப்படு நாட்டத்து நிகழ்ந்தவை மறைப்பினும்
பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி
ஒருமைக் கேண்மையின் உறுகுறை தெளிந்தோள்
அருமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற்
பெருமை சான்ற இயல்பின் கண்ணும்
கையறு தோழி கண்ணீர் துடைப்பினும்
வெறியாட் டிடத்து வெருவின் கண்ணும்
குறியின் ஒப்புமை மருடற் கண்ணும்
வரைவுதலை வரினும் களவறி வுறினும்
தமர்தற் காத்த காரண மருங்கினும்
தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை
வந்தவன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கித்
தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத் தேறலும்
வழுவின்று நிலை இய இயற்படு பொருளினும்
பொழுதும் ஆறும் புரைவ தன்மையின்
அழிவுதலை வந்த சிந்தைக் கண்ணும்
காமஞ் சிறப்பினும் அவனளி சிறப்பினும்
ஏமஞ் சான்ற உவகைக் கண்ணும்
தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தையும்
அன்னவு முளவே ஓரிடத் தான. (கள.21)

களவில் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழுமிடங்கள் எனக் குறிப்பிடுவனவற்றுள் 'கூற்று நிகழா' இடங்கள் மூன்றும் சேர்த்து உரைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூற்பாவில் உள்ள முதல் மூன்றும் கூற்று நிகழா இடங்கள் ஆகும். அவை பின்வருமாறு:

1. மறைந்து அவற் காண்டல்

தன்னைத் தலைவன் காணாமல் மறைந்து நின்று கொண்டு தான் அவனைக் காணாதல். இவ்விடத்துக் கூற்று ஏதும் நிகழ்வதில்லை. எனினும் இது தலைவியின் செயல் என்பதால் இங்குக் கூறப்பட்டது.

குறிப்பு

2. தற்காட்டுறுதல்

தன்னைத் தலைவன் காணுமாறு நின்றல். இங்கும் கூற்று ஏதும் நிகழ்வதில்லை. எனினும் தலைவியின் செயல் என்பதால் இங்குக் கூறப்பட்டது.

3. நிறைந்த காதலிற் சொல்லெதிர் மழுங்கல்

நிறைந்த வேட்கையினால், தலைவன் கூறிய சொல்கேட்டு எதிர்மொழி கூறாது மடிந்து நின்றல். இங்கும் தலைவிக்குக் கூற்று ஏதும் நிகழ்வதில்லை.

4. வழிபாடு மறுத்தல்

இவன் வேட்கைக் குறிப்புக் கண்டு சாரலுற்ற வழி அதற்கு உடம்படாது மறுத்தல்.

5. மறுத்தெதிர் கோடல்

மறுத்தபடி மறுக்காமல் பின்னும் ஏற்றுக் கோடல்.

6. பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றல்

குற்றமற்ற முறுவல் சிறிதே தோற்றுவித்தல். இதுபுணர்ச்சிக்கு உடன்பாடு காட்டி நிற்கும். 'இது வரை கூறிய ஆறும் புணர்ச்சிக்கு முன்னர் நிகழ்வன்' என்பர்.

7. கைப்பட்டுக் கலங்கல்

தலைவன் கையகப்பட்டபின் "என் செய்தே மாயினேம்" என்று கலங்குதல்.

8. நாணுமிக வருதல்

தலைவி மிகுந்த நாணம் அடைதல்.

9. இட்டுப் பிரிவு இரங்கல்

தலைவன் இட்டு வைத்துப் பிரிவான் என்று அஞ்சி இரக்க முறுதல்.

10. அருமை செய்தயர்த்தல்

தலைவன் வருவதற்குரிய காவலாகிய அருமை செய்ததனால் அவனும் வருதலைத் தவிர்த்தலை அயர்ப்பு என்றார்.

11. வந்த வழி எள்ளல்

தலைவன் வந்தவிடத்து 'அலர்' ஆகும் என்று அஞ்சி இகழ்தல்

12. விட்டுயிர்த்து அழுங்கல்

மறையாது சொல்லி இரங்குதல்

13. நொந்து தெளிவு ஒழித்தல்

தலைவன் தெளிவித்த தெளிவை நொந்து அதனை ஒழித்தல்.

குறிப்பு

14. அச்சம் நீடல்

தலைவன் வருகின்றது இடையீடாக அச்சம் மிகுதல்.

15. பிரிந்தவழிக்கலங்கல்

தலைவன் பிரிந்த போது கலக்கமுறல்.

16. பெற்ற வழிமலிதல்.

தலைவனோடு கூட்டம் பெற்ற போது மகிழ்தல்.

17. வரும் தொழிற்கு அருமை வாயில் கூறல்

‘தலைவன் வருவதற்கு இடையீடாகக் காவலர் கடுகுதலால் ஈண்டு வருதல் அரிது’ என்று தோழி தலைவிக்குக் கூறும் போது கூற்று நிகழும்.

18. கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலத்திற் கூறுதல்

தோழி இவ்வாறு கூறியதனை மனங் கொள்ளாத காலத்தில் கூறுதல்.

இவ்வாறாகக் “கைப்பட்டுக் கலங்கல்” முதல் ‘கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலத்திற் கூறல்” வரையுள்ள பன்னிரண்டும் தலைமகள் தோழிக்குக் கூறுமிடங்கள் எனப் பொதுவாகக் கூறப்பட்டனவாம். இப்பன்னிரண்டும் ஒருத்தி மாட்டு ஒருங்கு நிகழ்வன அல்ல.

19. மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்த வழிக் தோழிக்கு நினைத்தல் சான்ற அருமறை உயிர்த்தல்

புறத்தே விளையாடாமல் மனையகப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்த வழியே சூழ்தல் அமைந்த அரிய மறைப் பொருள் எனப்படும். ‘வேட்கை யினைத் தோழியிடம் உரைத்தல்’ எனவே சிதையாத வழித் தோழிக்குச் சொல்லாளாம் என்பது போந்தது. வேட்கை மறைக்கப் படுதலின் மறையாயிற்று. இங்குச் சொல்லப்பட்ட 13 கூற்றும் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின் நிகழும் கூற்றுக்களாம். உயிராக் காலத்து உயிர்த்தலும் உயிர்செல என்பது இவ்வாறு கூறாத காலத்து உயிர் செல்லுமாறு சொல்லுதல் ஆம்.

20. வேற்று வரைவு வரின் அது மாற்றுதல்

தன்னை வேறு ஒருவன் மணந்து கொள்ள வந்தால் அதனை மாற்றுதல்.

21. நெறிப்படு நாட்டத்து நிகழ்ந்தவை மறைத்தல்

தலைவனோடு கூடியதால் ஏற்படும் கண் சிவப்பு, நுதல் வியர்ப்பு முதலான வேறுபாடுகள் நிகழ்ந்துழி அவற்றைத் தோழி அறியாமலும், செவிலி அறியாமலும் தலைவி மறைத்தல்.

குறிப்பு

22. பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி ஒருமைக் கேண்மையின் உறுகுறை தெளிந்தோள் அருமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற் பெருமை சான்ற இயல்பில் நின்றல்.

பொறி-ஊழ்; ஊழாற் காட்டப்பட்ட புணர்ச்சியைக் குறித்து ஒற்றுமைப்பட்ட நண்பினானே தலைவன் வரைதற்குக் குறையுறுகின்றதனைத் தெளிந்த தலைவி, செய்தற்கு அருமை அமைந்த எண் வகையினால், பெருமை இயைந்த இயல்பினளாகி நின்றல். இங்குச் சொல்லப்பட்ட எண்வகையாவன: மெய்ப்பாட்டியலில் 'மனன் அழிவில்லாத கூட்டம்' எனக் காட்டப்பட்ட எண்வகை மெய்ப்பாடுகளாம். அவையாவன: 1. முட்டுவயிற் கழறல் 2. முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல், 3. அச்சத்தின் அகறல், 4. அவன் புணர்வு மறுத்தல், 5. தூது முனிவின்மை, 6. துஞ்சிச் சேர்தல், 7. காதல் கைமிகல், 8. கட்டுரையின்மை ஆகியவையாம். இவற்றின் விளக்கம் பின்வருமாறு:

அ. முட்டுவயிற் கழறல்

களவொழுக்கம் நிகழும் போது நிலவு வெளிப்பாடு, காவலர் கடுகுதல், தாய் துஞ்சாமை, தலைவன் குறிவருவதற்கு இடையீடுபடுதல் ஆகியவற்றால் களவொழுக்கத்தினாற் பயனின்மை கூறி, இனி இவ்வொழுக்கம் அமையும் என வரைந்து எய்துதல்காறும் புணர்ச்சியை விரும்பாது கலக்கமின்றித் தெளிவுடையளாம்.

ஆ. முனிவுமெய் நிறுத்தல்

இந்த ஒழுக்கத்தினான் வந்த துன்பத்தைப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மெய்யின் கண்ணே நிறுத்தல். அவ்வழியும் குறி வழிச் செல்லாளாம்.

இ. அச்சத்தின் அகறல்

இதனைப் பிறர் அறிவர் என்ற அச்சத்தினால் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

ஈ. அவன் புணர்வு மறுத்தல்

தலைவன் புணர்ச்சி இவ்வழியும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

உ. தூதுமுனிவின்மை

தலைவன் மாட்டுத் தூதாகி வரும் சொற்கேட்டவை முனிவின்மை.

ஊ. துஞ்சிச் சேர்தல்

உறங்காமையின்றி உறக்கம் நிகழ்தல்.

எ. காதல் கைமிகல்

குறிப்பு

இவ்வாறு செய்யும் காதல் அன்பின்மையின்றி அன்பு மிகுதல்.
ஏ. கட்டுரையின்மை

கூற்று நிகழ்தலின்மை, இங்குக் கூறப்பட்ட எட்டும் கலக்கமில்லாத நிலைமையாதலின் 'பெருமை சான்ற இயல்பு' எனப்பட்டன.

22. பொய்தலையெடுத்த மடலேறுதல்

பொய்மையால் 'மடலேறுவேன்' எனத் தலைவன் கூறிய போதும் தலைவி வெறுத்த உள்ளத்தாளாய்க் குறிவழிச் செல்லாள்.

23. கையறு தோழி கண்ணீர் துடைத்தல்

தோழி தன் கையினால் தலைவியின் கண்ணீர் துடைத்த போதும் தலைவி குறிவழிச் செல்லாள்.

24. வெறியாட்டிடத்து வெருவுதல்

'தலைவியின் வேறுபாடு கண்ட செவிலி அதற்குக் காரணம் அறிதற்காக வெறியாட்டுவிக்க' வரும் அச்சத்தினானும் தலைவி குறிவழிச் செல்லாள்.

25. குறியின் ஒப்புமை மருண்ட போது

தலைவன் செய்த குறியை ஒப்புமை பற்றிச் சென்று அஃது அவ்வழி மருளும் போது குறிவழிச் செல்லாளாம்.

26. வரைவு தலை வரும் போது

தலைவன் வரையவருகின்ற நாள் நெருங்கி வரும் போதும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

27. களவு அறிவுறுதல்

களவு பிறருக்கு வெளிப்படும் போது குறிவழிச் செல்லாள்.

28. தமர் தற்காத்த காரண மருங்கில்

தன்னை ஐயமுற்றுத் தமர் காத்த காரணத்தால் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழ்தல்.

30. தன்குறி தள்ளிய தெருளாக்காலை வந்தவன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கித் தன் பிழைப்பாகத் தழீஇத் தேறல்

தன் குறி பிழைத்துத் தலைவன் எதிர்ப்படுதல் இல்லாக் காலத்து வந்து அவன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கித் தன் குறையாக உடம்பட்டுத் தலைவி தேறுவாள்.

31. வழுவின்று நிலைஇய இயற்படு பொருள்

தோழி தலைவனைக் குற்றம் கூறிய போதும் தலைவி 'அவன் குற்றமில்லாதவன்' என இயற்பட மொழிவாள். இவ்விடத்து

குறிப்பு

தன்வயின் உரிமையும், அவன்வயின் பரத்தமையும் தோன்றக் கூறுவாள் தலைவி.

32. பொழுதும் ஆறும் புரைவ தன்மையின் அழிவு தலைவந்த சிந்தை தலைவன் வரும் காலம், இடம் ஆகியன குற்ற முடையன ஆதலின் அப்போது அழிவு வந்த சிந்தைக் கண்ணும், தலைமகள் தன்னிடத்து உரிமையும் அவனிடத்து பரத்தமையும் தோன்றக் கூறுவாள்.

33. காமம் சிறத்தல்

தலைமகனிடத்து வேட்கை மிகுதல். அப்போதும் தன்னிடத்து உரிமையும், அவனிடத்துப் பரத்தமையும் தோன்றக் கூறுவாள்.

34. அவன் அளிசிறத்தல்

தலைவனின் தலையளி மிகுதல். அப்போதும் தன்வயின் உரிமையும், அவனிடத்துப் பரத்தமையும் தோன்றக் கூறுவாள்.

35. ஏமம் சான்ற உவகை

இவன் வரைந்தாலல்லாமல் நீங்கான் என்ற பாதுகாப்பு உணர்வால் வந்த மகிழ்ச்சி அடைந்த போதும் தன் வயின் உரிமையும், அவன் வயின் பரத்தமையும் தோன்றத் தலைவி கூறுவாள்.

இவ்வாறு மேற்கூறிய இடங்களில் எல்லாம் தலைமகளுக்குக் கூற்று நிகழும் என்பது உணர்த்தப் பட்டது. இவை தவிரத் தலைவி கூற்று நிகழும் இடங்கள் பற்றி மேலும் இரண்டு நூற்பாக்கள் உள்ளன. இவற்றைத் தலைவி தானே கூறுதல் என்பார் தொல்காப்பியர். நூற்பா பின்வருமாறு:

வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்
வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டினும்
உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற் கண்ணும்
தானே கூறும் காலமும் உளவே (கள.22)

இந்நூற்பா, தலைவி தானே கூறுமிடங்கள் என்று மூன்றனைக் குறிப்பிடுகிறது.

1. வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்துதல்

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவன் நீங்கிச் செல்கிறான். இந்நாளில் வரைந்து கொள்வேன் எனக் கூறித் தோழியிற் கூட்டத்துக்கு முயலாது நாட்களைக் கழிக்கிறான். தோழி ஐயப்படுவாளே என்று அதனை மறைத்து ஒழுகும் தலைவி, தலைவன் வரும் வரை ஆற்றாமல் வருந்துவாள்.

குறிப்பு

2. வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டுதல்

வரையாது ஒழுகும் காலத்தில் களவொழுக்கம் நிகழ்த்தும் தலைவன் செவிலி முதலியோரை எதிர்ப்படுவான்.

3. உரை எனத் தோழிக்கு உரைத்தல்

இந்த ஒழுக்கத்தினை நின்தோழிக்கு உரையெனத் தலைவன் கூறுதல். இதனையே ‘உரை எனத் தோழிக்கு உரைத்தல்’ என்பதனைத் ‘தலைவனுக்கு உரை’ என்று தோழிக்குத் தலைவி உரைத்தல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இது தவிரத் தலைவிதானே கூறும் இடம் பற்றி மற்றொரு நூற்பா உள்ளது. அது பின்வருமாறு:

உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்

செய்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்

தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு

காமக் கிழவன் உள்வழிப் படினும்

தாவில் நன்மொழி கிழவி கிளப்பினும்

ஆவகை பிறவும் தோன்றுமன் பொருளே (கள.23)

“யாவற்றினும் சிறந்த உயிரினும் மகளிர்க்கு நாண் சிறந்தது. அந் நாணை விடக் குற்றம் தீர்ந்த கற்பு சிறந்தது. இவ்வாறு முன்னோர் கூறிய கூற்றினை நினைத்துக் கொண்டு ‘காமக் கிழவன்’ ஆகிய தலைவன் இருக்குமிடத்தே தலைவி தானே சென்றாலும் வருத்தமில்லாச் சொல்லைத் தலைவி சொல்லுதல், இவை போன்ற பிறவற்றைச் சொல்லுதல் ஆகிய இவை அகப் பொருள் என உயர்ந்து தோன்றும்” என்பதே இந்த நூற்பாவின் பொருள் ஆகும்.

மகளிர்க்கு நாணம், கற்பு என்பன தலைமைப் பண்புகள். ‘தலைவி தன் தலைவன் இருக்குமிடத்துத் தானே செல்லுதல் நாணுடைமைக்கு இழுக்கன்றோ’ எனலாம். நாணத்தை விடக் கற்புச் சிறந்தது. ஆதலின் அக்கற்பைக் காத்தற் பொருட்டுச் செல்லலாம். அது தவறில்லை. தான் காதலித்த காதலனை அடைய நாணத்தை மட்டுமல்லாமல் உயிரையும் விடுவர் மகளிர். ஆதலால், நாணை விட்டுத் தலைவனிடம் தானே செல்லுதலும், தலைவனிடம் செல்வோம் என நெஞ்சிற்கோ தோழிக்கோ கூறுதலும் முறையேயாகும். இது வரைதல் வேட்கையால் விளைந்தது.

5.10 தலைவியின் இயல்பு

பெண்மைக்குரிய இயல்புகள் நாணும், மடனும் ஆகும். இவையே தலைவிக்குரிய இயல்புகளாம். இதனால் தலைவனைக் கண்டு தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த போதும் தன் விருப்பத்தை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் குறிப்பினால் வெளிப்படுத்துவாள். அவள் விருப்பத்தை அவளுடைய கண்களே குறிப்பால் உணர்த்தும். தலைவனோடு உண்டான புணர்ச்சித் திறத்தால் அவளது கண் சிவத்தல், நுதல் வியர்த்தல் முதலான வேறுபாடுகள் நிகழும் போது அவற்றைத் தோழியோ, செவிலியோ அறியாதவாறு மறைப்பாள். இயற்கை புணர்ச்சி நீங்கும் தலைவன் தோழியிற் கூட்டத்தில் கூட முடியாது வருந்துவான்.

இறுதியில் “எல்லாவற்றினும் சிறந்தது உயிர் அவ்வுயிரைவிடச் சிறந்தது நாண்; அந்த நாணைவிடச் சிறந்தது கற்பு என்பதால் களவினைக் கற்பாக நிலை நிறுத்தும் பொருட்டு, தன்பால் அளவற்ற அன்புடையவர்களாகத் திகழும் தோழியிடமும் செவிலியிடமும் ‘யான் இத்தலைவனையே மணந்து கொள்கிறேன்’ எனத் தன் துணைவனைச் சுட்டிக் கூறுவாள் தலைவி. இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

பன்னூறு வகையினும் தன் வயின் வருஉம்
நன்னய மருங்கின் நாட்டம் வேண்டலில்
துணைச் சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகும்
துணையோர் கரும மாத லான (கள.33)

“தலைவியிடத்தே தோழிக்கும் செவிலிக்கும் உள்ள அன்பு காரணமாக, பலநூறு வகையிலும் தலைவியிடம் காணப்படும் வேறுபாடுகளை ஆராய்வார்கள். அப்போது தன் துணையைச் சுட்டிக் கூறும் கூற்று தலைவியுடையதாகும். ஏனெனில் தோழியும் செவிலியும் துணைபுரிந்தே முடியும் காரியமாகையால்” என்பது பொருளாகும்.

“அச்சமும் நாணும் மடனும்”, “காமத்திணையில் கண்ணின்று வருஉம்”, “காமஞ்சொல்லா நாட்டம்”, “சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத்து” முதலிய நூற்பாக்களால் தலைவியின் பண்பு நலன்களை அறிய முடிகிறது. தலைவியின் நிலையினை அறியவும் இந்நூற்பாக்கள் துணையாகின்றன.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

5.11 களவில் தோழி

தோழியில்லாமல் களவு ஒழுக்கம் நீள்வதற்கு வழியில்லை. ஆதலால் களவொழுக்கத்தில் தோழியின் பங்கு இன்றியமையாததாகும். தலைவிக்குத் துணைநிற்போரில் முதலிடம் பெறுபவள் தோழியே யாவாள்.

தலைவிக்குத் தோழியர் பலர் இருப்பார். அப் பலருள்ளும் தலைவியால் பெரிதும் விரும்பப்படுபவளே களவில் தோழியாவாள். இத்தோழி யார் என்பதைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

தோழி தானே செவிலி மகளே (கள.35)

இந்நூற்பாவிற்கு, “களவுக் காலத்தும் இன்றியமையாத வளாகத் தலைவியால் வேண்டப் பட்டாள் செவிலிமகள் என்றவாறு. எனவே பயின்றார் எல்லோரும் தோழியர் ஆகார். அருமறை (களவு) கிளக்கப்படுதலான், உடன் முலையுண்டு வளர்ந்த செவிலி மகளே தோழி எனப்படுவாள் என்றவாறு” என்று உரை கூறுவார் இளம்பூரணர்.

செவிலிமகள் என்பதனால் மட்டும் இவளுக்குப் பொலிவில்லை. செவிலிமகளேயன்றிச் சூழவும் உசாத் துணையாகவும் வல்லள் ஆதல் வேண்டும் என்பர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

சூழ்தலும் உசாத்துணை நிலைமையிற் பொலிமே (கள.36)

தலைவன் தனது குறை முடிக்கும் படியும், தலைவி தனது வரைதல் வேட்கையையும் வினாதலே ‘உசாவுதல்’ எனப்பட்டது. இயற்கைப் புணர்ச்சி தோழியின் முடிதலும் உண்டு என்ற பொருளில் பின்வரும் நூற்பா அமைகிறது.

தோழியின் முடியும் இடனுமார் உண்டே (கள.31)

5.12 மதியுடம் பாடு

பாங்கற் கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னர். தலைவன் மறுமுறையும் தானே இடர் தலைப்பட்டுத் தலைவியைக் கூட முடியாதபோது, அவளை முன்பு ஆயத்து உய்த்த அவள் தோழியைக் குறிப்பால் அறிந்தவன் ஆதலால், அத்தோழியை இரந்து குறையுற்று, அவள் வழியாக நிலையாகத் தலைவியைக் கூட எண்ணுவான். தோழியிற்

குறிப்பு

கூட்டம் கருதுபவன் அத்தோழியை மதியுடம் படுத்த பின்னரே தன் குறை முடிக்க வேண்டும் என்று அவளிடம் தன் கருத்தைக் கூறுவான். மதியுடம் படுத்தல் என்றால் தோழியின் அறிவை உடன்படச் செய்தல் ஆகும். தலைவன் தன் குறையைக் கரந்த மொழியால் அறிவிக்க, அதனைக் கேட்டுத் தோழி, இருவர் கருத்தினையும் (தலைவன்-தலைவி) தன் மதியோடு ஒன்று படுத்து உணர்வாள். இவ்வாறு மூவர் மதியினையும் ஒருமைப் படுத்து உணர்தல் பற்றி மதியுடம்படுத்தல் ஆயிற்று என்பர். மதியுடம் படுத்தல் குறித்த நூற்பா பின்வருவமாறு:

குறையுற உணர்தல் முன்னுற உணர்தல்

இருவரும் உள்வழி அவன்வர உணர்தலென

மதியுடம் படுத்தல் ஒருமூ வகைத்தே (கள.37)

“மதியுடம்பாடு (மதியுடம்படுத்தல்) 1). குறையுற உணர்தல், 2). முன்னுற உணர்தல், 3). இருவரும் உள் வழி அவன் வரவுணர்தல் என மூவகைப்படும்” என்பது இந்த நூற்பாவின் பொருளாகும். “தலைவன் புணர்ச்சி உண்மை தோழி அறியும் திறம் பாகுபடுமாறு உணர்த்தும் நூற்பா” என்று இளம்பூரணர் இதனைக் கூறுவார். “தலைவன் குறையுற உணர்தலும், அவன் குறையுறாவழித் தலைவி குறிப்புக் கண்டு உணர்தலும், தானும் தலைவியும் கூடியிருந்துழித் தலைவன் வந்தமை கண்டு உணர்தலும் என மூவகைத்துத் தோழி அறிவுடம் படுதற்கண்ண என்றவாறு” என்று கூறி “மதியும் படுதல் எனினும், புணர்ச்சியுணர்தல் எனினும் ஒக்கும்” என்றும் கூறுவார் இளம்பூரணர். இவ்வாறு கூறப்பட்டவற்றால் தலைவன்-தலைவி இருவரிடத்துள்ள அன்புடைமை உணர்ந்த பின்னரே தலைவி-தலைவன் கூட்டத்திற்குத் தோழி முயற்சி செய்வாள். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

அன்ன வகையான் உணர்ந்தபின் அல்லது

பின்னிலை முயற்சி பெறாள்ளன மொழிப (கள.38)

“மேற் கூறப்பட்ட குறையுறவுணர்தல், முன்னுற உணர்தல், இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் ஆகிய மூன்று வகையானும் தோழி மதியுடம்பட்ட பின்னரன்றி இவ்விருவர் தம் கூட்டத்திற்கு முயலப்பெறாள் என்று கூறுவார் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும்.

தலைவன் தலைவியைக் கூட முயலும் காலத்தில் அவனுடைய நினைவிற்படும் திறன் அறிந்து ஆராய்ந்து

குறிப்பு

தலைவனிடம் தலைவியைக் கூட்டுவது தோழியிடத்துக் காணப்படும் செயல்திறனாகும் என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

முயற்சிக் காலத்து அதற்பட நாடி

புணர்த்த லாற்றலும் அவள்வயி னான (கள.39)

இதுவரை கூறியவற்றால் தோழியின் இயல்புகள் அறியப்படுகின்றன. தோழிக்குரிய மரபுணர்த்தப்பட்டது எனினும் ஒக்கும்.

5.13 களவில் தோழி கூற்று நிகழும் இடங்கள்

களவில் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்களைத் தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பாவில் விரிவாகக் கூறுகிறார்.

“நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும்
செய்வினை மறைப்பினும் செலவினும் பயில்வினும்
புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா டுள்ளுறுத்து வருஉம்
உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த பின்றை
மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
பல்வேறு கவர்பொருள் நாட்டத் தானும்
குறையுறற் கெதிரிய கிழவனை மறையுறப்
பெருமையிற் பெயர்ப்பினும் உலகுரைத் தொழிப்பினும்
அருமையின் அகற்சியும் அவளறி வுறுத்துப்
பின்வா வென்றலும் பேதைமை யூட்டலும்
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத் துரைத்தலும்
அஞ்சியச் சுறுத்தலும் உரைத்துழிக் கூட்டமொடு
எஞ்சாது கிளந்த இருநான்கு கிளவியும்
வந்த கிழவனை மாயஞ்செப்பிப்
பொறுத்த காரணங் குறித்த காலையும்
புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற் காலையும்
குறைந்தவட் படரினும் மறைந்தவ ளருகத்
தன்னோடும் அவளொடும் முன்னமுன் தளைஇப்
பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்கினும்
நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரி இடத்தினும்
எண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும்
புணர்ச்சி வேண்டினும் வேண்டாப் பிரிவினும்
வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய இடத்தினும்
புணர்ந்துழி உணர்ந்த அறிமடச் சிறப்பினும்
ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும்
செங்கடு மொழியால் சிதைவுடைத் தாயினும்

குறிப்பு

என்புநெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ
அன்புதலை அடுத்த வன்புறைக் கண்ணும்
ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்
காப்பின் கடுமை கையற வரினும்
களனும் பொழுதும் வரைநிலை விளக்கிக்
காதல் மிகுதி உளப்படப் பிறவும்
நாடும் ஊரும் இல்லும் குடியும்
பிறப்புஞ் சிறப்பும் இறப்ப நோக்கி
அவன்வயின் தோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ
அனைநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினும்
ஐயச் செய்கை தாய்க்கெதிர் மறுத்துப்
பொய்யென மாற்றி மெய்வழிக் கொடுப்பினும்
அவள்விலங் குறினும் களம்பெறக் காட்டினும்
பிறன்வரை வாயினும் அவன் வரைவு மறுப்பினும்
முன்னிலை அறனெனப் படுதலென் றிருவகைப்
புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்
வரைவுடன் பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டினும்
ஆங்கதன் தன்மையின் வன்புறை உளப்படப்
பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையினும்
தாங்கருஞ் சிறப்பின் தோழி மேன” (கள.24)

இவ்வாறு களவின் கண் தோழிக்குரிய கூற்றுக்களை எல்லாம் தொகுத்து மொத்தம் முப்பத்தி இரண்டு என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். அவை பின் வருமாறு:

- 1). பெருமையிற் பெயர்த்தல், 2). உலகுரைத்து ஒழித்தல்,
- 3). அருமையினகற்றல், 4) பின் வா என்றல், 5) பேதைமையூட்டல்,
- 6) முன்னுறு புணர்ச்சி முறை நிறுத்துரைத்தல், 7) அஞ்சி அச்சுறுத்தல், 8) உரைத்துழிக் கூட்டம், 9) இருவரும் உள் வழி அவன் வரவுணர்தல், 10) புணர்ந்த பின் அவன் வயின் வணங்கல்,
- 11) குறைநயப்பச் சேறல், 12) குறை நயப்பு வகை, 13) நயந்தமை கூறல், 14) அலராம் என்றல், 15) புணர்ச்சி வேண்டிய வழிக் கூறல்.
- 16) பிரிவு வேண்டிய வழிக் கூறல், 17) வேளாண் பெரு நெறி வேண்டிக் கூறல், 18) அல்ல குறிப்பட்ட வழிக் கூறல் 19) ஒம்படை கூறல், 20) இயற்பழித்து வற்புறுத்தல், 21) ஆறின்னாமை கூறல்,
- 22) காப்பு மிகுதி கூறல், 23) காதல் மிகுதி கூறல், 24) அவன்வயின் தோன்றிய கிளவி, 25) ஐயச் செய்கை தாய்க்கு எதிர்மறுத்தல், 26)

குறிப்பு

குறி பார்த்தல், குறி விலக்கல், 27) வெறி விலக்கல், 28) பிறன் வரைவு மறுப்பித்தல், 29) அவன் வரை உடம்படுத்தல், 30) வரைவு உடம்பட்டமை தலைவனுக்குக் கூறல், 31) உடம்பட்டமை தலைவிக்குக் கூறி வற்புறுத்தல் ஆகிய முப்பத்தொன்றும் முதலில் கூறப்பட்ட நாற்றம் தோற்றம் கவர்படு பொருள் படக் கூறி ஆராய்தலையும் சேர்த்தால் 32 கூற்றுகள் தோழிக்குரிய கூற்றுகள் ஆகும்.

நாற்றமு தோற்றமும் முதலியன கண்டு தோழி முன்னுறு புணர்ச்சியை உணர்தல்

தோழி மதியுடம் படும் போது அவள் தலைவியின் கண் தோன்றும் வேறுபாட்டினை ஆராயும் ஆராய்ச்சி எல்லாம் நாட்டம் ஒன்றாலேயே குறிக்கப்படும். நாற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி, செய்வினை மறைத்தல், செலவு, பயில்வு ஆகிய ஏழும் முன்னுறு புணர்ச்சியை உணர்தற்குக் காரணமாவன ஆகும்.

நாற்றம்

தலைவியின் மாட்டுளதாகிய இயற்கை மணம் மாறித் தலைவன் மாட்டுளதாகிய பூவினானும் சாந்தினானும் உறுமணம் களவினால் தலைவிமாட்டுளதாய் மாறுதல்.

தோற்றம்

புணர்ச்சியால் வரும் பொற்பு. தலைவனொடு கூடியதால் ஏற்பட்ட உடல் தோற்றத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம்.

ஒழுக்கம்

தோழியரோடு விளையாடலை வெறுத்துத் தன்னைப் பேணித் தனிமையில் ஒழுகுதல்.

உண்டி

உண்ணும் அளவிற் குறைதல்.

செய்வினை மறைத்தல்

பூக் கொய்தல். புனலாடல் போன்ற வினைகளைத் தோழியை மறைத்துத் தனித்து நிகழ்த்துதல் அன்றியும் தலைவனின் நட்பால் பெற்ற புணர்ச்சியாகிய கருமத்தினைப் புலப்பட விடாது தோழியை மறைத்தலும் என்றுமாம்.

செலவு

பல திசைகளிலும் சென்று விளையாடிய தலைவி (தலைவனைக் கண்ட இடம் நோக்கி) ஒரே திசையில் விளையாடச் செல்லுதல்.

பயில்வு

புதியதோரிடத்துப் பயில்தல்

குறிப்பு

தலைவிக்குப் புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடு நிகழ்ந்ததனைத் தோழி தன்னுள்ளதே வினாவி ஐய உணர்வின் மேலே கூறிய நாற்றம் முதலான ஏழினாலும் தெரிந்து புணர்ச்சி உண்டு என உணர்ந்த பின்னரே தலைவி மாட்டுத் தோழி சொல்லாடல் நிகழ்த்துவாள். கவர் பொருள்படக் கூறி ஆராய்வாள். கவர்படுபொருள் என்பது ஒன்றொடொன்று ஒவ்வாத வேறுபட்டனவாகிய இருபொருள் பயக்கும் சொற்களாலே உரையாடி ஆராய்தல் ஆம்.

இதனைத் தவிர்த்து ஏனைய இடங்களில் தோழி கூற்று நிகழுமாற்றைக் காணலாம்.

1. பெருமையிற் பெயர்த்தல்

தன் குறையுற வந்த தலைமகனை அவனது பெருமையைக் கூறி அவன் குறிப்பினை மாற்றுதல்

2. உலகு உரைத்து ஒழிதல்

“உலகத்தார் மகட்கொள்ளுமாறு முறைப்படி நீயும் கொள்வாயாக” என்று கூறி விலக்குதல்.

3. அருமையின் அகற்சி

கிட்டுதற்கு அரியவள் தலைவி என்று தலைவியின் அருமையைக் கூறித் தலைவனை அகற்றுதல்.

4. அவளறிவுறுத்துப் பின்வா என்றல்

தலைவன் மேலும் நின்று கொண்டேயிருப்பானாகில் “நின்னாற் காதலிக்கப்பட்ட என் தலைவியிடம் சென்று அறிவித்துவிட்டுப் பின் இங்கு வா” என்று கூறல்.

5. பேதைமை ஊட்டல்

“நேரினும் அவள் (தலைவி) அறியக் கூடியவள் அல்லள்” என்று தலைவியைப் பேதைப் பருவத்தாள் என்று கூறி விலக்குதல். தோழி தான் ஏதும் அறியாதவள் போலக் கூறினும் ‘பேதைமை யூட்டல்’ எனப்படும்.

6. முன்னுறு புணர்ச்சி முறை நிறுத்துரைத்தல்

முன்னுறு புணர்ச்சி முறையே நீங்கவிடாது உடன்பட்டுக் கூறல். மேலும் ‘முன்பு கூடினாற் போலக் கூட அமையும்’ என்று கூறுதல்.

7. அஞ்சி அச்சுறுத்தல்

தான் அச்சமுற்று அஞ்சின தன்மையைத் தலைவற்கு அறிவித்தல்; தமர் வருவர் என அஞ்சுதல்.

8. உரைத்துழிக் கூட்டம்

குறிப்பு

நின்னாற் காதலிக்கப்பட்டவள் யாவள்? என்று வினாயவழி இத்தன்மையள் எனச் சொல்லக் கேட்ட தோழி, அவளும் (தலைவி) நின் தன்மையாள் என அவளோடு கூட்டியுரைத்தல்.

மேலே கூறப்பட்ட எட்டும் குறை உணர்தலின் பகுதி என்பார் இளம்பூரணர்.

9. வந்த கிழவனை மாயம் செப்பிப் பொறுத்த காரணம் குறித்தல்

வந்த தலைவனைத் தலைவி பொறுத்த காரணம் குறித்த போதும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும். தலைவன் குறிப்பும் தலைவி குறிப்பும் உணர்தலும் தலைவன் கேட்டதற்கு மாற்றம் கூறுதலும் உண்டு.

10. புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கல்

புணர்ச்சியுற்றுப் பொருந்திய பின் தலைவனிடத்துத் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

11. குறைந்தவட் படர்தல் (குறைநயப்பச் சேறல்)

தலைவன் புணர்ச்சி உண்மையறிந்து பணிந்து நின்ற தோழி தானும் மனம் இரங்கித் தலைவியிடத்தே சென்று தலைவனது குறையைக் கூறுதல்.

12. குறை நயப்பு வகை

தலைவன்மாட்டுத் தோழி குறை நயப்பிக்கச் சென்ற போது தோழி சொல்லும் குறிப்பு மொழிக்குத் தன் வேட்கையை ஒளித்துத் தலைவி தோழி கூறுவதற்கு உடன்படாது நிற்கவே தோழி தானறிந்தவற்றைக் கூற்றினாலும், பின் குறிப்பினாலும் உணர்த்தித் தலைவியை இரந்து பின்னிற்கும் பல விடத்தும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

13. நயந்தமை கூறல்

தலைவி அருளப்பெற்ற வழி அதனைத் தலைவிக்கு கூறுமிடத்தும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

14. அலராகும் என்றல்

எண்ணுதற்கரிய பல நகையாட்டுக்களைத் தலைவனிடம் குறிக்கும் போதும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும். அஃது அலராகும் என்று கூறுதல் நகை என்பது எள்ளல் ஆகும்.

15. புணர்ச்சி வேண்டல்

அலராகும் என்று கூறிய பின்னரும் தலைவன் புணர்ச்சியை வேண்டின் அப்போதும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும். தலைவனுக்கு இடம் உணர்த்தல், குறி தேருங்கால் தலைவிக்குக் கூறுவாள்.

16. வேண்டாப் பிரிவு

குறிப்பு

புணர்ச்சி வேண்டாது பிரிவை வேண்டுதல் இது. தலைவன் பிரிவை வேண்டிய வழிக் கூறுதல். தலைவியை ஆற்றுவித்தல் எனப் பலவாறாகும்.

17. வேளாண் பெருநெறி வேண்டுதல்

தலைவனிடம் தோழி உபகாரமாகிய பெருநெறியைக் கேட்குமிடத்தும் கூற்று நிகழும்.

18. அல்ல குறிப்படுதல்

அல்லகுறிப்பட்ட வழித் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்

19. ஓம்படை கூறல்

தலைவனிடம் “தலைவியைப் பாதுகாத்துக் கொள்” என்று தோழி கூறுதல். ஒருவழித் தணக்கும் போதும் தோழி ஓம்படை கூறுவாள்.

20. இயற்பழித்து வற்புறுத்தல்

செவ்விய கடிய சொற்களால் தலைவன் அன்பு சிதைவுடைத்தாயினும், என்புருகுமாறு பிரியப்பட்டவனிடத்துச் சென்று தலைவன் அன்புடைமையின் அளிப்பன் என ஆற்றுவித்து வற்புறுத்தற் கண்ணும் தோழி கூற்று நிகழும்.

21. ஆற்றின் இன்னாமை கூறல்

தலைவன் வரும் வழியினது இன்னாத தன்மையைக் கூறுதல். இதனால் மறைமுகமாக ‘வரைவு கடாவுதலை’ உணர முடிகிறது.

22. காப்பு மிகுதி கூறுதல்

காவற் கடுமை கூறுதல். இதுவும் மறைமுகமாக வரைவு கடாவுதலாகும்.

23. காதல் மிகுதி கூறல்

தலைவியின் காதல் மிகுதியைக் கூறுமிடத்துக் கூற்று நிகழும்.

24. வரைதல் வேண்டல்

தோழி தலைவனை ‘வரைவு கடாவிய’ விடத்தும் கூற்று நிகழும்.

25. ஐயச் செய்கை தாய்க்கு எதிர் மறுத்தல்

ஐயுற்றுடன் நிற்கும் செவிலியின் செய்கைகளை எதிர்மறுத்த போது தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

குறிப்பு

26. குறிபார்த்தலை விலக்குதல்

ஐயுற்ற செவிலி தலைவியின் நிலையறியக் குறிப்பார்க்கச் சொல்லும் போது தடுத்து விலக்கும் நிலையில் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

27. வெறியாட்டினை விலக்குதல்

ஐயுற்ற செவிலி தலைவியின் நிலையறிய வெறியாட்டு நிகழ்த்துதலை விலக்கும் போதும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

28. பிறன் வரைவின் போது

பிறன் வரைவு வந்த போதும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்

29. அவன் வரைவு மறுப்பினும்

பிறன் வரைவு மறுப்பித்த போதும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்

30. முன்னிலை வகையான்

முன்னிலை வகையான் என்பது அறத்தொடு நின்றல். இவ்விடத்தும் கூற்று நிகழும்.

31. வரைவுடன் பட்டோர்க் கடாவுதல்

தமர் வரவு உடன்பட்டமையைத் தலைவனுக்கு உரைத்து 'வரைவுகடாதல்' நிலையில் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

32. ஆங்கதன் தன்மையின் வன்புறை

வரைவுடன்பட்ட தன்மையினால் தலைவியை வற்புறுத்தல் கண்ணும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் தோழியின் இயல்பும் தோழிக்குரிய கூற்று மரபுகளும் விளக்கப்பட்டன.

5.14 களவில் செவிலி

களவில் தலைவன், தலைவி, தோழி போலவே சிறப்புடன் பங்கு பெறும் மற்றொரு அகமாந்தர் செவிலி ஆவாள். தலைவியை ஈன்று எடுத்தவள் நற்றாய் எனில் அவளைப் பேணி வளர்த்தவள் செவிலி. செவிலியின் சிறப்புகள் பற்றியும் களவில் அவளுக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்கள் பற்றியும் தொல்காப்பியர் பல நூற்பாக்களில் எடுத்துரைப்பார்.

ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின்

தாயெனப் படுபவள் செவிலி யாகும்” (கள.34)

“மறை பொருளான களவொழுக்கம் யாவற்றையும் கூறும் 'தாய்' என்று சொல்லப்படுவாள் செவிலியாவாள்” என்பது

குறிப்பு

நூற்பாவின் பொருள் ஆகும். “தாய்” என்ற சொல் நற்றாய்க்கும், செவிலித் தாய்க்கும் பொதுவேயாயினும் நற்றாயினும் களவின் கண் சிறந்து விளங்குபவள் செவிலித்தாய் ஆதலின் ஈண்டு அவளையே குறித்தது. களவினைப் பொறுத்தமட்டில் நற்றாய் இத்துணைச் சிறப்பிலள் என்பார் இளம்பூரணர்.

செவிலி கூற்று நிகழும் இடங்கள் 13 எனத் தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பாவில் கூறிச் செல்கிறார்.

களவல ராயினும் காமமேற் படுப்பினும்
அளவுமிகத் தோன்றினும் தலைப்பெய்து காணினும்
கட்டினும் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்
ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்
ஆடிய சென்றுழி அழிவுதலை வரினும்
காதல் கைமிகக் களவின் அரற்றலும்
தோழியை வினாதலும் தெய்வம் வாழ்த்தலும்
போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியொடு கெழீஇக்
கற்பின் ஆக்கத்து நின்றற் கண்ணும்
பிரிவின் எச்சத்து மகள்நெஞ்சு வலிப்பினும்
இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பின் கண்ணும்
இன்ன வகையிற் பதின்மூன்று கிளவியொடு
அன்னவை பிறவுஞ் செவிலி மேன” (கள.25)

செவிலிக்கு கூற்று நிகழும் இடங்கள் பின்வருமாறு:

1) களவு அலராகுமிடத்து, 2) காம மேற்படுத்தல், 3) அளவு மிகத் தோன்றல், 4) தலைப்பெய்து காணுதல், 5) கட்டு வைப்பித்தல், 6) கழங்கு வைத்தல், 7) வெறியென இருவரும் ஒட்டிய திறத்தாற் செய்தி, 8) ஆடிய சென்றுழி அழிவு தலைவருதல், 9) காதல் கைமிகக் களவின் அரற்றல், 10) தெய்வம் வாழ்த்தல், 11) போக்குடன் அறிந்த பின் தோழியொடு கெழீஇக் கற்பின் ஆக்கத்து நின்றல், 12) பிரிவின் எச்சத்து மகள் நெஞ்சு வலித்தல், 13) இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பு.

1. களவு அலர் ஆதல்

தலைவியின் களவு புறத்தார்க்குப் புலனாகி அலர் துற்றப்படும் போது செவிலி இது பற்றித் தோழியை வினாவும் போது செவிலிக்குக் கூற்று நிகழும்.

2. காமம் மேற்படுதல்

குறிப்பு

தலையினது காம வேட்கை அளவுகடந்த போதும், செவிலி தோழியை வினாவும் இடத்துச் செவிலிக்குக் கூற்று நிகழும்.

3. அளவுமிகத் தோன்றல்

தலைவி பெதும்பைப் பருவத்தாளுக்குரிய உருவத் தோற்றம் மாறிப் புணர்ச்சியால் உடலில் மாற்றம் தோன்றி விளங்குதல் கண்ட செவிலி தோழியை வினவுமிடத்தும் செவிலிக்குக் கூற்று நிகழும்.

4. தலைப்பெய்து காணுதல்

தலைவனுடன் தலைவியை ஒன்றாகக் கண்ட போது செவிலிக்குக் கூற்று நிகழும்.

5. கட்டு வைப்பித்தல்

கட்டு வைப்பித்த போது அக்கட்டுவிச்சியர் சொற் கேட்டுத் தோழியை வினாவு மிடத்துச் செவிலிக்குக் கூற்று நிகழும்

6. கழங்கு வைத்தல்

கழங்கு வைத்த போதும் அவர் சொற் கேட்டுத் தோழியை வினாவுமிடத்துக் கூற்று நிகழும்.

7. வெறியென இருவரும் ஒட்டிய திறத்தாற் செய்தி

செவிலியும் நற்றாயும் பொருந்திய பக்கத்துக் கொண்டு வெறியாடுவோம் என்ற போது, தலைவி செயலழிந்த போதும் செவிலி தோழியை வினாவுதல் என்ற கூற்று நிகழும்.

8. ஆடிய சென்றுழி அழிவு தலை வருதல்

வெறியாடிடச் சென்ற போது அதற்குத் தலைவி வருந்தும் போது செவிலி கூற்று நிகழ்த்துவாள்.

9. காதல் கைம்மிகக் கனவின் அரற்றல்

காதல் மிகுதியால் தலைவனை நினைந்து கனவின்கண் அரற்றும் போதும் செவிலி தோழியை வினாவுவாள்.

மேற்கூறிய ஒன்பதும் செவிலி தோழியை வினவுவதாகவே அமையும். இவை நிகழ்ந்த வழித் தோழியை வினவுதல் நிகழும். இவை நிகழாக்கால் தோழியை வினவுதல் இல்லை. ஆகையால் 'தோழியை வினாதல்' என்பதனை ஒரு கூற்றாகக் கொள்ளக் கூடாது என்பார் இளம்பூரணர்.

10. தெய்வம் வாழ்த்தல்

இவ்வாறெல்லாம் நிகழ்ந்தது என்று தோழி கூறியவுடன் 'இதனை நற்றாய்க்கும் தந்தைக்கும் கூறலாம்' என எண்ணியும் அவ்வாறு கூற ஆற்றாதாளாய்த் தெய்வத்தை வாழ்த்தி வேண்டிக் கொள்வாள் செவிலி. தெய்வத்தை வேண்டுகலே வாழ்த்தல் ஆயிற்று.

11. போக்குடன் அறிந்த பின் தோழியொடு கெழீஇக் கற்பின் ஆக்கத்து நின்றல்

தலைவி தன் தலைவனொடு உடன் போக்கிற் சென்றுவிட்டதை அறிந்த போது தானும் தோழியொடு இணைந்து, இல்லத்திற்கண் நிறுத்தற் கண்ணும் செவிலிக்குக் கூற்று நிகழும்.

12. பிரிவின் எச்சத்து மகள் நெஞ்சு வலித்தல்

தலைவன் வரையாது பிரிந்தவழித் தலைவி தனியே தங்கியிருந்து, அவர் ஆகுதலுமின்றி, வேறுபாடும் இன்றி ஒரு மனைப் பட்டிருந்த போது அவளது உள்ளக் கருத்தை அறிந்த போதும் செவிலிக்குக் கூற்று நிகழும்.

13. இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பு

தலைவனது குடிப்பெருமை - தன் குடிப்பெருமையோடு ஒக்கும் என ஆராய்தலின் போதும் செவிலிக்கும் கூற்று நிகழும்.

அன்னவை பிறவும் என்றதனான், “நாற்றம் பெற்று நிலைப்புக் காண்டல், உண்டியிற் குறைதல், உடம்புநனி சுருங்கல், கண்துயில் மறுத்தல், கோலம் செய்யாமை” முதலியனவற்றைத் தலைவியிடத்துக் காணும் போதும் செவிலி கூற்று நிகழும் என்பார் இளம் பூரணர்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் செவிலியின் இயல்புகளும், செவிலிக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்களும் விளக்கப் பெற்றன.

5.15 நற்றாய் கூற்று

நற்றாய்க்குக் களவில் கூற்று நிகழும் இடம் என எதையும் தனியாகக் கூறவில்லை. எனினும் செவிலி கூற்றுக்கான நூற்பாவையடுத்து,

தாய்க்கும் வரையார் உணர்வுடம் படினே (கள.26)

என்ற நூற்பாவில், “நற்றாய் களவொழுக்கம் அறிவுறுத்தல் செவிலியொடு ஒக்கும்” என்னும் பொருள்படக் கூறுகிறார். செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்றல் போல நற்றாய் தந்தைக்கும் தன்னைக்கும் அறத்தொடு நிற்பாள். தந்தையும், தன்னையரும் தலைவியின் களவொழுக்கத்தைக் குறிப்பால் உணர்வர் என்பதனை,

தந்தையும் தன்னையும் முன்னத்தின் உணர்ப (கள.47)

என்ற நூற்பா விளக்கும்.

குறிப்பு

5.16 பாங்கற் கூட்டம் பற்றிய செய்திகள்

பாங்கன் என்பவன் தலைவனின் தோழன் ஆவான். பாங்கற் கூட்டம் 12 என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

பாங்கர் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப (கள. 13)
என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இப் பன்னிரண்டையும் தொல்காப்பியர் விளக்க வில்லை. ஆனால் இளம்பூரணர் இவற்றை, 1) பிரமம், 2) பிரசாபத்தியம், 3) ஆரிடம், 4) தெய்வம், 5) களவு, 6) உடன் போக்கு, 7) இற்கிழத்தி, 8) காமக் கிழத்தி, 9) காதற் பரத்தை, 10) அசுரம், 11) இராக்கதம், 12) பைசாசம் ஆகப் பன்னிரண்டு என்று விளக்குவார்.

இப்பன்னிரண்டில் முதல் மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பு என்றும், பின்னர் நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பு என்றும் தொல்காப்பியர் இரண்டு நூற்பாக்களில் விளக்குவார்.

முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே (கள.14)

பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே (கள.15)

“அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம்’ என்ற மூன்றும் கைக்கிளையின் பாற்படும்” என்றும் “பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் ஆகிய நான்கும் பெருந்திணையின் பாற்படும்” என்றும் விளக்குவார் இளம்பூரணர். எஞ்சியவை ஒத்த அன்பின் கூட்டத்திற்குரியனவாகும்.

5.17 இரவுக்குறி, பகற்குறி பற்றிய மரபுகள்

தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரும் பிறரறியாமல் சந்தித்தற்குரிய இடத்தைக் குறியிடம் என்றும் அவற்றை ‘இரவுக் குறி’, ‘பகற் குறி’ என்றும் கூறுவர். இதனை,

குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினும்

அறியக் கிளந்த ஆற்ற தென்ப (கள.40)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். இவற்றுள் பகற்குறி இடமானது மதிற்புறத்தே உள்ள சோலையும் பிறவிடங்களும் ஆம். இதனை,

குறிப்பு

பகற்புணர் களனே புறனென மொழிப
அவள்அறி வுணர வருவழியான” (கள.42)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். இரவுக் குறியானது புற மதிலுக்கும்
உன் மனைக்கும் இடையே மனையில் உள்ளோர் பேசும் பேச்சைக்
கேட்கக் கூடிய இடத்தே யாகும். இதனை,

இரவுக் குறியே இல்லகத் துள்ளும்
மனையோர் கிளவி கேட்கும் வழியதுவே
மனையகம் புகாஅக் காலை யான (கள.41)

என்ற நூற்பா விளக்கும். சில நேரங்களில் இக் குறிக்கண் தடை
நேர்வதுமுண்டு. இதனை “அல்ல குறிப்படுதல்” என்பர். இதனை,
அல்லகுறிப் படுதலும் அவள்வயின் உரித்தே

அவன் குறி மயங்கிய அமைவொடு வரினே (கள.43)

என்ற நூற்பா சுட்டும். தலைவி சென்று கூடுதற்குரிய இடத்தை
அவளே உணர்வாள் என்பதால் குறியிடம் கூறுவது தலைவியே
ஆவாள். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

அவன் வரம்பிறத்தல் அறந்தனக் கின்மையின்
களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகும்
தான்செலற் குரியவழி யாக லான (கள.30)

5.18 வரைதல்

வரைதல் என்பது மணத்தல் ஆகும். வரைதல் இரு
வகைப்படும் என்பர். 1. களவு வெளிப்பட்ட பின் வரைதல், 2. களவு
வெளிப்படாதே வரைதல்.

களவு வெளிப்பட்டு வரைதல் என்பது அறத்தொடு நின்றல்
மூலம் தமர் அறியக் கூறி அவர் உடன்பாடு பெற்று மணந்து
கொள்ளல்.

களவு வெளிப்படாது வரைதல் என்பது உடன்போக்குச்
சென்று தன்னூரில் தலைவன் வரைதலாகும். இரண்டும் அறத்தின்
பாற்பட்டதே என்பர். இதனை, வெளிப்பட வரைதல் படாமை
வரைதல்என்று

ஆயிரண்டு என்ப வரைத லானே (கள.50)

என்ற நூற்பா விளக்கும்.

வரையாது பிரிதல் களவொழுக்கத்தில் இல்லை.
களவொழுக்கம் கற்பாக மாறுவதே தமிழ்ப் பண்பாடாகும்.

வெளிப்படா தானே கற்பினொ டொப்பினும்

குறிப்பு

ஞாங்கர்க்க கிளந்த மூன்றுபொரு ளாக
வரையாது பிரிதல் கிழவோற் கில்லை (கள.51)

என்பது நூற்பா.

இதுகாறும் கூறப்பட்டமையால் கற்பொழுக்கத்திற்கு
வழிவகுக்கும் களவியல் செய்திகள் விளக்கம் பெறும்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட
இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில்
கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள்
முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. இயற்கைப்புணர்ச்சி என்றால் என்ன?

.....

2. ஐயம் களையும் கருவிகள் யாவை?

.....

3. தலைவனின் இயல்புகளைக் கூறுக.

.....

4. தலைவியின் இயல்புகளைச் சுட்டுக.

.....

5. களவை வெளிப்படுத்துவன யாவை?

.....

தொகுத்தறிவோம்

ஒத்த தலைவன், தலைவி இருவருக்குமிடையே நிகழும்
களவொழுக்கத்தை உணர்த்துவது களவியல் ஆகும். இது இயற்கைப்
புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், தோழியிற் கூட்டம்
என நான்கு வகைப்படும். களவில் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய
படிநிலைகள் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என நான்கு
வகைப்படும். இயற்கைப் புணர்ச்சியில் காண்பதற்குப் பிறவிதோறும்
ஒன்று கூட்டுதலும் வேறுபடுத்தலுமாகிய இருவகை ஊழள் ஒன்று
கூட்டுதலாகிய ஊழ் துணைசெய்ய வேண்டும். காட்சி, ஐயம், தெளிவு,
தேறல் இவை நான்கும் கைக்கிளைக்கும் உரித்தாகும். இவற்றில்

குறிப்பு

குறிப்பறிதல் நிகழுமாயின் இவையெல்லாம் அகமாகும். பெருமையும் வலிமையும் தலைவனுக்குரிய இயல்புகளாகும். அச்சம், நாணம், மடன் ஆகிய மூன்றும் தலைவிக்குரிய இயல்புகளாகும். களவில், தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளாக மொத்தம் நாற்பத்திரண்டு கூற்றுகள் அமைகின்றன. தலைவிக்குரிய கூற்றுகளாக முப்பத்தைந்து கூற்றுகள் திகழ்கின்றன. தோழிக்குரிய கூற்றுகளாக முப்பத்திரண்டு கூற்றுகள் விளங்குகின்றன. செவிலித்தாய்க்கு பதின்மூன்று கூற்றுகள் உள்ளன. செவிலித்தாய்க்குக் கூறியனவே உணர்வு உடம்படும் நிலையில் நற்றாய்க்கும் கூற்றுகளாகும். இரவுக்குறியும், பகற்குறியும் தலைமக்கள் களவில் சந்திக்கும் குறியிடங்களாகும். வரைதல் களவு வெளிப்பட்ட பின் வரைதல், களவு வெளிப்படா முன் வரைதல் என இரு வகைப்படும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

மன்றல் – மணம்; பால் – ஊழ்; அலமரல் – சுழற்சி (தடுமாற்றம்); உரன் – அறிவு; பீடு – பெருமை; பொறி-ஊழ்; ஓம்படை – பாதுகாத்தல்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. தலைவியும், தலைவனும் ஊழ்வினையால் எதிர்ப்பட்டுத் தாமே கூடும் கூட்டம் இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பர்.
2. வண்டு, இழை, வள்ளி, பூ, கண், அலமரல், இமைப்பு, அச்சம்.
3. பெருமை, உரன்.
4. அச்சம், நாணம், மடன்.
5. அம்பல், அலர்.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய படிநிலைகளை எழுதுக.
2. ஐயம் களையும் கருவிகளை எடுத்துரைக்க.
3. தலைவன், தலைவி இயல்புகளைக் கூறுக.
4. களவில் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளைத் தொகுத்துரைக்க.
5. களவில் தலைவிக்குரிய கூற்றுகளைக் கட்டுரைக்க.
6. களவில் தோழியின் பங்கும் பணியும் குறித்து விவரி.

7. களவில் செவிலித்தாய்க்குரிய கூற்றுகளை எழுதுக.
8. பகற்குறி, இரவுக்குறி குறித்தெழுதுக.

கூறு - 6:

கற்பியல்

அமைப்பு

- 6.1 கற்பு - கரணம்
- 6.2 கற்பில் தலைவன் கூற்று
- 6.3 கற்பில் தலைவனுக்குரிய மரபுகள்
- 6.4 கற்பில் தலைவி கூற்று நிகழுமிடங்கள்
- 6.5 வாயில்களாக வருவோர் மாட்டு நிகழும் கூற்று வகைகள்
- 6.6 கற்பில் தோழிக்குக் கூற்று நிகழுமிடங்கள்
- 6.7 கற்பில் செவிலி
- 6.8 கற்பில் காமக் கிழத்தியர்
- 6.9 கற்பில் ஊடல் தணிக்கும் வாயில்கள்
 - 6.9.1 பார்ப்பார் கூற்று
 - 6.9.2 பாங்கன் கூற்று மரபு
 - 6.9.3 அறிவர் கூற்று
 - 6.9.4 இளையோர் கூற்று
 - 6.9.5 கூத்தர் கூற்று
- 6.10 பிரிவும் தலைவன், தலைவியர் மரபும்
 - 6.10.1 பிரிவில் தலைவன் தலைவியர் நிலை

அறிமுகம்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் நான்காவது இயலாக அமைந்திருப்பது கற்பியல். கற்பிற்கு இலக்கணம் உணர்த்தும் இயலாதலால் கற்பியல் எனப்பெயர் பெற்றது என்பர். கற்பியல் செய்திகளைத் தொல்காப்பியர் ஐம்பத்து மூன்று நூற்பாக்களில் விரிவாகக் கூறுகின்றார். இவ்வியலில் 'கரணம்' என்பதன் விளக்கமும், அகமாந்தர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கூற்று

நிகழுமிடங்களும், பிரிவு வகைகளும் பேசப்படுகின்றன. பரத்தையிற் பிரிவு இவ்வியலில்தான் முதன் முதலில் பேசப்படுகிறது. அதனால் தலைவி கொள்ளும் ஊடலும், ஊடல் தணிக்கும் வாயில்கள் குறித்தும் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.

குறிப்பு

நோக்கங்கள்

- கற்பு என்பதற்கான விளக்கத்தை எடுத்துரைத்தல்.
- கற்பொழுக்கத்தில் அகமாந்தர்கள் நிகழ்த்தும் கூற்றுகளை விளக்குதல்.
- கற்பொழுக்கத்தில் நிகழும் தலைமக்களின் பிரிவு குறித்த மரபுகளை உணர்த்துதல்.
- பிரிவில் தலைவன், தலைவி நிலையை அறியச் செய்தல்.

6.1 கற்பு - கரணம்

கற்பு என்றாலே அது கரணமொடு புணர, தமர் கொடுக்கத் தலைவியைத் தலைவன் பெறுதல் ஆகும் என்பார் தொல்காப்பியர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன், கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே
(கற்.1)

“கற்பு என்பது கரணத்தொடு பொருந்திக் கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய தலைவன், கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடைய தலைவியைக் கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடையோர் கொடுப்பக் கொள்வது” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம்.

முதல் நூற்பாவில் கொடுப்பக் கொள்வதுவே ‘கரணம்’ என்ற தொல்காப்பியர் கொடுப்பார் இல்லாமலும் கரணம் உண்டு எனப் பின்வரும் நூற்பாவில் கூறுகிறார்.

கொடுப்போர் இன்றியும் கரண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான (கற்.2)

“தலைவி தலைவனுடன் உடன்போய் காலத்து,
தலைவனுடைய ஊரில் கொடுப்போர் இல்லாமையான்,

குறிப்பு

கொடுப்போர் இன்றியும் கரண நிகழ்ச்சி உண்டு” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம்.

“முற்காலத்தில் மேலோர் ஆகிய அந்தணர், அரசர், வணிகர் என்னும் மூன்று வருணத்தார்க்கும் புணர்த்த கரணம், கீழோராகிய வேளாண் மாந்தருக்கும் ஆகிய காலமும் உண்டு”. இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்

கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே (கற்.3)

இந்நூற்பாவில் மேலோர், கீழோர் ஆகிய சொற்களுக்கான உண்மைப் பொருள் யாதெனப் புலப்படவில்லை. உரையாசியர்கள் தத்தம் காலச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப உரை கூறுகின்றனர்.

“பண்டைத் தமிழகத்தில் களவு வெளிப்படுதலே கற்பு எனக் கொண்டு தலைவனும் தலைவியும் கூடி, இல்லறம் நடத்தி வந்தனர். இடைக் காலத்தில் சிலரிடையே பொய்யும் வழுவும் தோன்றியதால் பெரியோர்கள் கரணம் யாத்தனர் என்பதும் அக்கரணம் பலரறியப் பெண்ணின் பெற்றோர் கொடுப்பக் கொள்வதெனப்படும் என்பதும் புலனாகும். கரணம் தோன்றிய வரலாற்றைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப (கள.4)

இந்நூற்பாவிற்கு, “பொய் கூறலும் வழுவும் ஒழுகலும் தோன்றிய பின்னர் முனைவர் கரணத்தைக் கட்டினார்” என்று சொல்வர். பொய்யாவது செய்ததனை மறைத்தல், வழுவாவது செய்ததன் கண் முடிய நில்லாது தப்பி ஒழுகுதல். “கரணத்தோடு முடிந்த காலையில் அவை இரண்டும் நிகழாவாம். ஆதலால் கரணம் வேண்டுவதாயிற்று” என்று பொருளுரைப்பார் இளம்பூரணர்.

6.2 கற்பில் தலைவன் கூற்று

கற்பில் தலைமகன் கூற்று முப்பத்து மூன்று இடங்களில் நிகழும். இதனை,

“கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை

நெஞ்சுதளை அவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணும்

எஞ்சா மகிழ்ச்சி இறந்துவரு பருவத்தும்

அஞ்ச வந்த உரிமைக் கண்ணும்
 நன்னெறிப் படரும் தொன்னலப் பொருளினும்
 பெற்ற தேளத்துப் பெருமையின் நிலைஇக்
 குற்றஞ் சான்ற பொருளெடுத் துரைப்பினும்
 நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழி
 ஏழுறு கடவுள் ஏத்திய மருங்கினும்
 அல்லல் தீர ஆர்வமொ டளைஇச்
 சொல்லுறு பொருளின் கண்ணுஞ் சொல்லென
 எனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது
 வானோர் அழித்தம் புரையுமால் எமக்கென
 அடிசிலும் பூவும் தொடுத்தற் கண்ணும்
 அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேளத்தும்
 அந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினும்
 ஒழுக்கம் காட்டிய குறிப்பினும் ஒழுக்கத்துக்
 களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி
 அலமர லுள்ளமொ டளவிய இடத்தும்
 அந்தரத் தெழுதிய எழுத்தின் மான
 வந்த குற்றம் வழிகெட ஒழுகலும்
 அழியல் அஞ்சலென் றாயிரு பொருளினுந்
 தானவட் பிழைத்த பருவத் தானும்
 நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள வருளி
 பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்
 தன்னி னாகிய தகுதிக் கண்ணும்
 புதல்வற் பயந்த புனிறுதீர் பொழுதின்
 நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி
 ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும்
 செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற் கண்ணும்
 பயங்கெழு துணையணைப் புல்லிப் புல்லாது
 உயங்குவனள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகி
 அல்கல் முன்னிய நிறையழி பொழுதின்
 மெல்லென் சீறடி புல்லிய இரவினும்
 உறலருங் குரைமையின் ஊடன்மிகுத் தோளைப்
 பிறபிற பெண்டிரிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்
 பிரிவின் எச்சத்துப் புலம்பிய இருவரைப்
 பரிவு நீக்கிய பகுதிக் கண்ணும்
 நின்று நனிபிரிவின் அஞ்சிய பையுளும்
 சென்றுகை இகந்து பெயர்த்துள்ளிய வழியுங்
 காமத்தின் வலியுங் கைவிடின் அச்சமும்
 தானவட் பிழைத்த நிலையின் கண்ணும்
 உடன்சேறற் செய்கையொ டன்னவை பிறவும்

தொல்காப்பியம் –
 பொருளதிகாரம் -
 இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்
வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத் தானும்
மீட்டுவர வாய்ந்த வகையின் கண்ணும்
அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும்
பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினும்
காமக் கிழத்தி மனையோள் என்றிவர்
ஏழுறு கிளவி சொல்லிய எதிருஞ்
சென்ற தேஎத் துழப்புநனி விளக்கி
இன்றிச் சென்ற தன்னிலை கிளப்பினும்
அருந்தொழில் முடித்த செம்மற் காலை
விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணும்
மாலை ஏந்திய பெண்டிரும் மக்களும்
கேளிர் ஒழுக்கத்துப் புகற்சிக் கண்ணும்
ஏனைய வாயிலோ ரெதிரொடு தொகைஇப்
பண்ணமை பகுதிமுப் பதினொரு மூன்றும்
எண்ணருஞ் சிறப்பிற் கிழவோன் மேன (கற்.5)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

1. கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை நெஞ்சு தளை அவிழ்ந்த புணர்ச்சி

மணவினை முடிந்த பின் தலைவன், தலைவி இருவர் மாட்டும் கட்டுண்டு நின்ற நெஞ்சம், அக்கட்டு அவிழ்ந்தமையால் இருவரும் கூடிக் கலந்து மகிழ்ந்த போது தலைவற்குக் கூற்று நிகழும்.

2. எஞ்சா மகிழ்ச்சி இறந்துவரு பருவம்

இல்வாழ்வில் இடையறா இன்பம் நுகரும் பருவத்தும் தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

3. அஞ்ச வந்த உரிமை

தலைவன், தானும் பிறரும் அஞ்சும்படியாகத் தலைவியிடத்து உண்டாகிய கற்பாகிய உரிமைக் கண் கூற்று நிகழும்.

4. நன்னெறிப் படரும் தொன்னலப் பொருள்

அறம், பொருள், இன்பம் வழுவாத நன்னெறிக்கண் தலைமகள் மனை வாழ்க்கையை நடத்தும் போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

5. பெற்ற தேஎத்துப் பெருமையின் நிலைஇக் குற்றம் சான்ற பொருள் எடுத்துரைத்தல்

குறிப்பு

தலைவியை இல்லறத் தலைமையாகிய பெருமையின் கண் நிறுத்தி, முன்னர்க் களவுக் காலத்தில் நிகழ்ந்த குற்றம் சான்ற பொருளை எடுத்துக் கூறும்போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

6. நாமக் காலத்து உண்டெனத் தோழி, ஏழுறு கடவுள் ஏந்திய மருங்கு

தோழி, 'அச்சக் காலத்து நமக்குத் துணையாயிற்று' என ஏழுறு கடவுளை ஏத்துங்கால் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும். நாமம் = அச்சம், ஏமம் = காப்பு.

7. அல்லல் தீர ஆர்வமொடு அளைஇச் சொல்லுறு பொருள்

தலைவி தன் துன்பம் தீர ஆர்வத்தோடு பொருந்தச் சொல்லப்பட்ட பொருண்மைக்கண் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும். அதாவது களவுக் காலத்து தான் வருந்திய வருத்தம் தீரத் தனது காதல் மிகுதியைத் தலைவி சொல்லுங்கால் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

8. எனது சுவைப்பினும் நீ கைதொட்டது வானோர் அமிழ்தம்
புரையுமால் எமக்கு என அடிசிலும் பூவும் தொடுத்தல்

தலைவி சமைத்த உணவினை உண்ணும் தலைவன், அவள் சமைத்த திறனைப் புகழும் போது "நீ கையால் தொட்டது வானோர் அமிழ்தம் போன்றது எனக்கு" என்று கூறும் வகையில் அவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

9. அந்தணர் திறத்தும், சான்றோர் தேளத்தும் அந்தமில் சிறப்பிற்
பிறர் பிறர் திறத்தினும்

ஒழுக்கம் காட்டிய குறிப்பு

அறிவுடையோர் மாட்டும், பெரியோர் மாட்டும், சுற்றத்தார், பெற்றோர் முதலியோரிடத்தும் நடந்து கொள்ளும் முறையைக் குறிப்பினாற் சுட்டிக் காட்டும் போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

10. ஒழுக்கத்துக் களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி அலமரல்
உள்ளமொடு அளவிய இடத்து

களவுக் காலத்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறி அதன் காரணம் யாது? எனத் தலைவி வினவத் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும். அதாவது களவுக் காலத்தே "அன்று தங்களைப் பார்க்கவும், தொடவுங் கூடப் பெரு நாணம் அடைந்தேனே ஏன்? என்ன காரணம்?" என்று தலைவி கேட்ட போது தலைவன் அதற்குத் தக்க பதில் கூறுவான்.

11. அந்தரத்து எழுதிய எழுத்தின்மான வந்த குற்றம் வழிகெட ஒழுகல்

குறிப்பு

களவுக் காலத்து ஒழுகிய ஒழுக்கக் குறைபாட்டால் நிகழ்ந்த குற்றத்தை ஆகாயத்து எழுத்துப் போல வழிகெட ஒழுகுதற்கண் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

12. அழியல், அஞ்சல் என்று ஆயிரு பொருளினும் தானவன் பிழைத்த பருவத்த களவுக் காலத்தே 'அழியல்', 'அஞ்சல்' எனக் கூறித் தேற்றிய தலைவன் அவ்விரு பொருளைப் பிழைத்த காலத்துக் கூற்று நிகழும். இதற்கு இளம்பூரணர் 'புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் பிரிதல்' என்று கூறி விளக்குவார்.

13. நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள அருளிப் பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித் தன்னின் ஆகிய தகுதி

பொறுமையும் பெருமையும் மெய்யெனக் கொள்ளுமாறு அருளி ஆராய்தல் அமைந்த வாயிலொடு பொருந்தித் தலைவன் தன்னான் ஆகிய தகுதிக் கண்ணும் கூற்று நிகழும். அதாவது பொறுத்தல் வேண்டும் எனவும் சிறுமை செய்தல் குற்றம் எனவும் கூறுதல்.

14. புதல்வற் பயந்த புனிற்றுதீர் பொழுதின் நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும் செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தல்.

புதல்வனைப் பயந்த ஈன்று அணிமை நீங்கின பொழுதின்கண் நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தவளைக் குறித்து முனிவர் மாட்டும் அமரர் குறித்தும் செய்யும் பெரிய சிறப்பொடு சேர்த்தல். அவ்வாறு சேர்தற் கண்ணும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

15. பயங்கெழு துணையனைப் புல்லிப் புல்லாது உயங்குவனள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிய அல்கல் முன்னிய நிறையழி பொழுதின் மெல்லென் சீறடி புல்லிய இரவு

தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்துழி, ஊடல் கொண்ட தலைவி பயங்கெழு துணை அணையைப் புல்லிப் புல்லாது வருந்திக் கிடக்கத் தலைவியைக் கிட்டித் தங்குதலைக் குறித்த நிறையழி பொழுதில், தலைவியின் மெல்லிய சீறடியைப் புல்லி இரத்தல். அங்ஙனம் இரக்கும் போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

16. உறலருங்குரைமையின் ஊடல் மிகுத்தோளைப் பிறபிற பெண்டிற் பெயர்த்தல்

ஊடல் மிகுத்தவளை உறுதற்கு அருமையால் பிறபிற பெண்டிர் ஏதுவாக ஊடல் உணர்த்தல். அங்ஙனம் உணர்த்தற்கண்ணும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

17. பிரிவின் எச்சத்துப் புலம்பிய இருவரைப் பரிவு நீக்கிய பகுதி

குறிப்பு

பிரிவு நிமித்தமாக வருந்திய மனைவியையும், காமக் கிழத்தியையும் அவ்வருத்தத்தினின்றும் நீக்கும் போது தலைமகனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

18. நின்று நனி பிரிவின் அஞ்சிய பையுள்

மிகப் பிரியும் பிரிவின்கண் அஞ்சியதால் தலைவி உற்ற நோய். அவ்வாறு தலைவி இந்நோயுற்ற போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

19. சென்று கையிகந்து பெயர்ந்துள்ளியவழி

மேற்கூறியவாறினைக் கையிகந்து முன்னொருகாற் சென்று மீட்டும் அந்நெறியினைப் போக நினைத்த வழியும் கூற்று நிகழும்.

20. காமத்தின் வலி

பொருளினும் காமம் வலியுடைத்து என உட்கொண்ட விடத்தும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

21. கைவிடின் அச்சமும்

தலைவியைக் கைவிட்ட வழி அவளது உயிர்ப் பொருட்டு அஞ்சும் போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

22. தானவட் பிழைத்த நிலை

தலைவன் தலைவியை 'நின்னிற் பிரியேன்' என்ற சொல்லிற் தவறுபட்ட போதும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்

23. உடன் சேற்ற செய்கை

உடன் போக வேண்டும் என்று சொல்லிய வழியும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

24. அன்னவை பிறவும் மடம்பட வந்த தோழிக்கண்

மேற்சொல்லப்பட்டவையின்றினும் மடமைப்பட வந்த தோழிக்கண்ணும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

25. வேற்று நாட்டு அகல்வயின் விழுமத்தான்

வேற்று நாட்டுக்கு அகலும் வழி வரும் நோயின் கண்ணும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

26. மீட்டு வர வாய்ந்த வகையின் கண்ணும்

தலைவன் மீண்டு வந்த பொழுதும் அவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

27. அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்

பிரிந்துழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

28. பேரிசை ஊர்திப் பாகர் பாங்கின்

குறிப்பு

தான் உற்ற இன்பத்தினைப் பாகனுக்குக் கூறும் போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

29. காமக்கிழத்தி, மனையோள் என்றிவர் ஏழுறு கிளவி சொல்லிய எதிர்

காமக்கிழத்தியும், மனையாளும் பாதுகாவலாகக் கூறிய கூற்றின் எதிராகத் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

30. உழப்புநனி விளக்கி இன்றிச் சென்ற தம் நிலை கிளத்தல்

தாம் சென்ற தேயத்து வருத்தத்தை மிகவும் விளக்கித் தலைவியை ஒழித்துச் சென்ற தன் நிலைமை கிளக்கும் போதும் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

31. அருந்தொழில் முடித்த செம்மற் காலை விருந்தொடு நல்லவை வேண்டல்

அரிய வினையை முடித்து வந்த தலைமைக் காலத்து விருந்தினரோடு கூட நல்லவற்றைக் கிளத்தி விருப்பமுறுதற்கண் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

32. மாலை ஏந்திய பெண்டிரும் மக்களும் கேளிர் ஒழுக்கத்துப் புகற்சி

வினைமுற்றித் திரும்பிய தலைமகனை எதிரேற்றிக் கொள்ளும் மங்கல மரபினர், மாலை ஏந்திய பெண்டிரும் மக்களும், கேளிரும் எதிர்கோடல் கண்ணும் தலைமகன் உள்ளம் மகிழ்ந்து உரைக்கும்.

33. ஏனைய வாயிலோர் எதிர்

பெண்டிரும் அல்லாத வாயில்கள் ஆயினார் எதிர் கூறும் போது தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும்.

6.3 கற்பில் தலைவனுக்குரிய மரபுகள்

தலைமகனின் கூற்றுக்களைக் கூறிய தொல்காப்பியர், தலைமகன் தொடர்பான சில மரபுகளையும் இவ்வியலில் கூறியுள்ளார். அவையாவன,

1. தலைவி தலைமகனிடத்து ஊடல் கொள்ளல்

தலைமகள் ஊடிய காலத்துத் தலைவன் தேற்றத் தேறாமல் அளவுகடந்தாலும், களவில் தலைவி செய்த குறியை அவளே தப்பினாலும் புலத்தலும் ஊடலும் தலைவனுக்கே உரியனவாகும். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

உணர்ப்புவரை இறப்பினும் செய்குறி பிழைப்பினும்

புலத்தலும் ஊடலும் கிழவோற்குரிய

(கற்.15)

2. பணிந்த கிளவிக்குரியோன்

தலைவனைத் தொழுது வழிபடல் தலைவிக்குரிய மரபுதான் எனினும் தலைவனுக்குக் காமம் மிகுந்து விட்டால் தலைவியிடத்துப் பணிந்த மொழியினைப் பேசுதல் தலைவனின் இயல்பாகும். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி

காணுங் காலைக் கிழவோற் குரித்தே

வழிபடு கிழமை அவட்கிய லான (கற்.19)

தலைவன் விளையாட்டும் காமத்தின் பகுதியையே உணர்த்தும் என்று பொருள் தருகிறது பின்வரும் நூற்பா.

கிழவோன் விளையாட் டாங்கும் அற்றே (கள.23)

3. தலைமகன் கலங்குமிடம்

தலைவனுடைய இரண்டாவது மனைவியை முதல் மனைவி எதிர்ப்பட்ட நிலையிலும், முதல் மனைவி தன் மகனைக் கோலம் செய்து பின்முறை மனைவியிடம் வாயிலாகக் கொண்டு செல்லும் போதும், பரத்தமையிற் பிரிந்து ஒழுகுதல் போன்ற கடந்தகால நிகழ்ச்சியை நினைக்கும் போதும் தலைவன் உள்ளங் கலங்குவான் என்கிறது பின்வரும் நூற்பா.

பின்முறை ஆக்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத்

தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பா டாயினும்

மின்னிழைப் புதல்வனை வாயில் கொண்டு புகினும்

இறந்த துணையக் கிழவோன் ஆங்கண்

கலங்கலும் உரியன் என்மனார் புலவர் (கற்.31)

4. தற்புகழ் கிளவி

தலைவன் தன்னைத் தானே கிழவி முன் புகழ்ந்து கூறும் தற்புகழ்கிளவி வினைவயிற் பிரியுமிடத்தே நிகழும் என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

கிழவி முன்னர்த் தற்புகழ் கிளவி

கிழவோன் வினைவயின் உரிய என்ப (கற்.40)

5. பாசறையில் தலைவன்

பாசறையில் தலைவியோடு புணர்தல் இல்லை. ஆனால் புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் புணர்ச்சி உண்டு. இதனை,

எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடும் புணரார் (கற்.34)

புறத்தோ ராங்கண் புணர்வது ஆகும் (கற்.36)

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

என்னும் நூற்பாக்கள் சுட்டும்.

6. பிரிவில் தலைவன்

பிரிவின்கண் தலைவன் தலைவியை வற்புறுத்தியல்லது செல்லுவது இல்லை. பிரியக் கருதியவன் தலைவியின் பொருட்டுச் சிலநாட்கள் செலவழங்குவதும் உண்டு. ஆனால் அவன் செல்லாமல் இருந்துவிடல் நோக்கமன்று. தலைவியை வற்புறுத்தற்கே சற்றுக் காலம் தள்ளிப் போடுகிறான். இக்கருத்தைப் பின்வரும் நூற்பாக்கள் விளக்கும்.

செலவிடை அழுங்கல் செல்லாமை அன்றே
வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சியாகும் (கற்.44)

துன்புறு பொழுதினும் எல்லாங் கிழவன்
வன்புறுத் தல்லது சேறல் இல்லை (கற்.43)

7. வினைமுடித்து மீளும் தலைவன்

யாதானும் ஒரு வினை குறித்துப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வினை முடிந்த பின் மீண்டும் வரும் காலத்து வரும் வழி எத்துணைத் தொலைவு உடைத்தாயினும் இடைவழியில் தங்குதல் இல்லை. இது தலைவி மீது தலைவன் கொண்ட அன்பினை வெளிப்படுத்துகிறது. இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

வினைவயின் பிரிந்தோன் மீண்டுவரு காலை
இடைச்சுர மருங்கில் தவிர்தல் இல்லை
உள்ளம் போல உற்றுழி உதவும்
புள்இயல் கலிமா உடைமை யான (கற்.53)

இது காறும் கூறியவற்றால் தலைவன் கூற்று நிகழும் இடங்களும் தலைவனின் பண்புகளும் வெளிப்பட்டன.

6.4 கற்பில் தலைவி கூற்று நிகழுமிடங்கள்

கற்பில் தலைமகள் கூற்று நிகழும் இடங்கள் பத்தொன்பது என்பார் தொல்காப்பியர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

அவனறி வாற்ற அறியும் ஆகலின்
ஏற்றற் கண்ணும் நிறுத்தற் கண்ணும்
உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கின்
பெருமையில் திரியா அன்பின் கண்ணும்
கிழவனை மகடுஉப் புலம்புபெரி தாகலின்
அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்
இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடத்துங்
கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி

குறிப்பு

நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறீஇ
நளியி னீக்கிய இளிவரு நிலையும்
புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு
அகன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி
இயன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயர்த் தருக்கி
எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கினுந்
தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி
எங்கையர்க் குரையென இரத்தற் கண்ணும்
செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலும்
காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ
ஏழுறு விளையாட் டிறுதிக் கண்ணுஞ்
சிறந்த செய்கை அவ்வழித் தோன்றி
அறம்புரி நெஞ்சமொடு தன்வர வறியாமைப்
புறஞ்செய்து பெயர்தல் வேண்டிடத் தானும்
தந்தையர் ஒப்பர் மக்களென் பதனால்
அந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கினுங்
கொடியோர் கொடுமை சுடுமென ஒடியாது
நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப்
பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக் கண்ணுங்
கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல் வேண்டி
அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக்
காதல் எங்கையர் காணின் நன்றென
மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணுந்
தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை
மாயப் பரத்தை உள்ளிய வழியுந்
தன்வயின் சிறப்பினு மவன்வயின் பிரிப்பினும்
இன்னாத் தொல்குள் எடுத்தற் கண்ணும்
காமக் கிழத்தி நலம்பா ராட்டிய
தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும்
கொடுமை ஒழுக்கத்துத் தோழிக் குரியவை
வடுவறு சிறப்பிற் கற்பில் திரியாமைக்
காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்
ஆவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்
வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇக்
கிழவோள் செப்பல் கிழவ தென்ப (கற்.6)

1. அவன் அறிவு ஆற்ற அறியும்

தலைவனது அறிவினைத் தான் நன்றாக அறிவாள் ஆதலால்
தலைவனை உயர்த்திக் கூறுதற்குக் கூற்று நிகழும்.

2. நிறுத்தல்

குறிப்பு

தலைவனது பண்புநலன்களைத் தோழி கூறியவாறே தலைவி நிறுத்திக் கூறுதற்குக் கூற்று நிகழும்.

3. உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கின் பெருமையில் திரியா அன்பு

தனக்குத் தலைவி என்ற உரிமையைக் கொடுத்த தலைவனிடத்தில் பெருமையினின்றும் திரியாத அன்பு செய்தற்குக் கூற்று நிகழும்.

4. கிழவனை மகடூஉப் புலம்பு பெரிது ஆகலின் அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதி

பொருள் முதலியவற்றிற்குப் பிரிந்து சென்ற தலைவனைப் பிரிந்திருத்தலால் உண்டாகும் தனிமை பெரிதாதலால் அப்போது வருத்தம் பெருகிய காமத்தின் மிகுதியால் கூற்று நிகழும்.

5. இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடம்

தலைவிக்கு இன்பமும் துன்பமும் நிகழுமிடத்துக் கூற்று நிகழும்.

6. கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறீஇ நளியின் நீக்கிய இளிவரு நிலை

மகன் பிறத்தலான் விருப்பத்தையுடைய நெய்யணி காண விரும்பிய தலைவனை, தனது நெஞ்சு புண்ணாகுமாறு அவமதித்துப் பிரிந்தான் என்று எண்ணிய நிலையில் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

7. புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு அகன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி இயன்ற நெஞ்சம் தலைப்பெயர்த் தருக்கி எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கு

புதிதாகக் கொண்ட பரத்தையரது நலத்தின் பொருட்டு அகன்ற தலைவனைப் புணர்ச்சி மறுத்துப் பின் ஊடல் தணிந்த இடத்துத் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

8. தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி எங்கையர்க்கு உரை எனல்

பரத்தை மாட்டுத் தங்கிய ஒழுக்கத்தையுடைய தலைவனைப் பணிந்து “நீ கூறும் பணிந்த மொழிகளை என் தங்கையர்க்கு (பரத்தையர்க்கு) உரைப்பாயாக” என்று வேண்டுகிற தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

9. செல்லாக் காலை செல்கென விடுத்தல்

பரத்தையிடத்துத் தன் தலைவன் செல்வான் என்பதை முன்பே அறிந்த தலைவி ஊடல் உள்ளத்தால் அவன் போகாத காலத்தும்

‘போ’ என்று கூறல் (இஃதூடலே அன்றி உண்மையில் “செல்” என்பதில்லை)

10. காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ ஏழுறு விளையாட்டு இறுதி

தெருவில் விளையாடும் தலைவியின் குழந்தையைக் காமக்கிழத்தி எடுத்துக்கொண்டுபோய் விளையாடுதலைத் தலைவி மறைந்திருந்து பார்த்துக் கூறும் கூற்று என்பர்.

11. சிறந்த செய்கை அவ்வழித் தோன்றி அறம்புரி நெஞ்சமொடு தன்வரவு அறியாமைப் புறம் செய்து பெயர்த்து வேண்டிடம்

தன்மகவோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் தலைவியின் புறத்தே தோன்றி, தன் வரவைத் தலைவி அறியாளாக நின்று தலைவியைப் புறஞ் செய்து அவளிடத்துண்டாகிய ஊடலைப் பெயர்க்க, தலைவன் வேண்டுமிடத்துத் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

12. மகப்பழித்து நெருங்குதல்

தந்தையரை ஒப்பர் மக்கள் என்பதால் அந்தமில் சிறப்புடைய, தம் மக்களைப் பழித்து நெருங்குதல். இவ்விடத்தும் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

13. தலைவனே வாயிலாக வந்த போது

பாணன், கூத்தர், விறலி முதலானோர் வாயிலாக வரத் தலைவி மறுத்துவிட இறுதியில் தலைவனே வாயிலாக வர அப்போது தலைவி அவனுடைய தவறினைச் சுட்டிக் காட்டும் நிலையில் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

14. அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை எங்கையர் காணின் நன்று எனல்

தனது கொடுமை ஒழுகத்தினைத் தலைவி பொறுத்தருள வேண்டும் எனத் தலைவன் தலைவியின் காலில் வீழ்ந்து பணிய, “நின்னிடத்துக் காதல் கொண்ட எங்கையர் (பரத்தையர்) காணின் நன்று” என்று எள்ளல்.

15. தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை மாயப் பரத்தை உள்ளிய வழி தலைவன்

பரத்தையர்மாட்டுச் செல்லும்போது, தன் மகனையும் உடன் அழைத்துச் செல்ல, அப்பரத்தையர்கள் மகிழ்ந்து அச்சிறுவனுக்குப் பல நல்ல அணிகலன்களை அணிவித்து அனுப்ப, தன் தலைவனை வெகுண்டு பேசுவது போலத் தன் மகனையும் வெகுண்டு பேசுவார் தலைவி. இந்நிலையில் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

16. தன்வயிற் சிறப்பினும் அவன்வயிற் பிரிப்பினும் இன்னாத் தொல்
சூள் எடுத்தல்

தலைவி தன்னிடமுள்ள அன்பின் சிறப்பையும், தலைவனிடம்
உள்ள பிரிவின் நிலையையும் நினைந்து, முன்பு தலைவன் செய்த
சூள் உரைத்ததை எடுத்த போதும் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

17. காமக்கிழத்தி நலம் பாராட்டிய தீமையின் முடிக்கும் பொருள்

தலைவி காமக்கிழத்தியின் நலத்தினைப் பாராட்டியது
தீமைபற்றி வருவதாகும். அதாவது தலைவனைப் பழிக்கும் நிலையில்
தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்

18. தலைமகளின் கொடுமை ஒழுக்கம் பற்றித் தோழிக்குரியவை
கூறல்

தலைவனின் கொடுமை ஒழுக்கங்கள் முழுமையும் தோழிக்குக்
கூறாது, கூற வேண்டியதை மட்டும் கூறும் நிலையில் தலைவிக்குக்
கூற்று நிகழும்,

19. வாயிலின் வருடம் வகை

பார்ப்பார், பாங்கன், செவிலி, பாணன், விறலி, இளையர்,
விருந்தினர், கூத்தர், அறிவர், கண்டோர் ஆகிய வாயில்கள் மாட்டுத்
தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

இவ்வாறு தலைவிக்குரியன 19 கூற்றுக்கள் என்பர்.

6.5 வாயில்களாக வருவோர் மாட்டு நிகழும் கூற்று வகைகள்

இந்நூற்பாவைத் தவிர்த்துச் சில நூற்பாக்களிலும் தலைவி
கூற்று நிகழும் இடங்கள் சுட்டப்படுகின்றன.

புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோள் மனையிருந்து

இடைச்சுரத் திறைச்சியும் வினையும் சுட்டி

அன்புறு தக்க கிளத்தல் தானே

கிழவோன் செய்வினைக்கு அச்சமாகும் (கற்.7)

“தலைவனுடன் புணர்ந்து உடன்போக்கில் சென்ற தலைவி,
கற்புக்கடன் பூண்டு ஒழுக்கும் காலத்துத் தம் மனைக்கண் இருந்து தான்
முன்பு இடைச்சுரத்தில் தலைவனுடன் கண்ட விலங்கு, புள் முதலான
கருப்பொருள் முதலியவற்றையும் அவற்றின் தொழிலையும் குறித்துத்
தலைவன் அன்புறுதற்குத் தக்கவற்றைக் கூறுதலே தலைமகள்

இயற்றும் தொழிற்கு அச்சமாகும்” என்பது இந் நூற்பாவின் பொருளாகும்.

தோழி உள்ளிட்ட வாயில்களைத் தன் தலைவன் பால் போகவிட்ட அக்காலத்தும் முற் கூறிய கூற்று நிகழும் என்பர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா சுட்டும்.

தோழியுள்ளுறுத்த வாயில் புகுப்பினும்
ஆவியின் நிகழும் என்மனார் புலவர் (கற்.8)

தலைவன் சோர்ந்த காலத்து, தாயைப் போல் தழுவிக்கொள்ளுதல் தலைவியின் கடமை என்கிறது பின்வரும் நூற்பா.

தாய் போற் கழறித் தழீஇக் கோடல்
ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப
கவ்வொடு மயங்கிய காலை யான (கற்.32)

தலைவியும், காமக்கிழத்தியும் ஆகிய இவ்விருவரும் தம் தலைவன் பணிந்த மொழியினை ஏற்றுக் கோடல் இயல்பு. அன்றியும், தலைமகனது சோர்வு காத்தல் தலைமகளின் கடமையாகும். தலைவி ஈன்ற மகனாயினும் அம்மகனுக்குக் காமக் கிழத்தியும் 'தாய்' எனப்படுவாள். எனவே காமக்கிழத்தி உயர்வும் தன் உயர்வு என்றே தலைவி கருதுவாள். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

அவன் சோர்வு காத்தல் கடனெனப் படுதலின்
மகன்தா யுயர்புந் தன்னுயர் பாகுஞ்
செல்வன் பணிமொழி இயல்பாக லான (கற்.33)

பொய்யாகக் கூறாது மெய்யாகக் கூறும் அருள் முந்தி வெளிப்படும் அன்பு நிறைந்த சொற்கள் தலைவிக்குரியதாகும். தலைவியின் இப்பண்பைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

அருள் முந்துறுத்த அன்புபொதி கிளவி
பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட் குரித்தே (கற்.20)

தலைவி தன்னைப் புகழ்ந்து பேசும் தற்புகழ்கிளவி தலைவன் முன்பு எவ்விடத்தும் இல்லை என்கிறது பின்வரும் நூற்பா.

தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முன் கிளத்தல்
எத்திறத்தானும் கிழத்திக் கில்லை
முற்படவகுத்த இரண்டலங் கடையே (கற்.39)

'இரண்டிடம்' என்பது தலைவன் பரத்தை மாட்டுச் சென்று வந்த போது இரத்தலும் தெளித்தலும் ஆகிய இரண்டிடம் தவிர்த்து என்க.

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

இதுகாறும் கூறியவற்றால் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்களும் கற்பெனும் திண்மை, அன்பு, நல்லொழுக்கம், மென்மை, பொறை, அடக்கம், விருந்து பேணல், சுற்றத்தாரைப் பாதுகாத்தல் என்னும் தலைவியின் இயல்புகளும் விளக்கப்பட்டன.

6.6 கற்பில் தோழிக்குக் கூற்று நிகழ்மிடங்கள்

கற்பின்கண் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்கள் பத்தொன்பது என்பதைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

பெறற்கரும் பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த
தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும்
அற்றமழி வுரைப்பினும் அற்றம் இல்லாக்
கிழவோற் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினும்
சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும்
அடங்கா ஒழுக்கத் தவன்வயின் அழிந்தோளை
அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்
பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி
இழைத்தாங்கு ஆக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்
வணங்கியல் மொழியான் வணங்கற் கண்ணும்
புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகர்ச்சியும்
சிறந்த புதல்வனைத் தேராது புலம்பினும்
மாணலந் தாவென வகுத்தற் கண்ணும்
பேணா ஒழுக்கம் நாணிய பொருளினும்
சூள்வயின் திறத்தால் சோர்வுகண் டழியினும்
பெரியோர் ஒழுக்கம் நாணிய பொருளினும்
பெருநகை யில்லாப் பிழைப்பினும் அவ்வழி
உறுதகை யில்லாப் புலவியின் மூழ்கிய
கிழவோள் பால் நின்று கெடுத்தற் கண்ணும்
உணர்ப்பு வயின் வாரா ஊடலுற் றோள் வயின்
உணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன் பால் நின்று
தான்வெகுண்டாக்கிய தகுதிக் கண்ணும்
அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய
எளிமைக் காலத் திரக்கத் தானும்
பாணர் கூத்தர் விறலியர் என்றிவர்
பேணிச் சொல்லிய குறைவினை எதிரும்
நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇயர்
காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும்
மரபுடை எதிரும் உளப்படப் பிறவும்
வகைபட வந்த கிளவி எல்லாம்

குறிப்பு

தோழிக்குரிய என்மனார் புலவர்” (கற்.9)

1. பெறற்கரும் பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பு

தோழியால் மணவினை கை கூடியது எனத் தலைவன் தோழியைப் பாராட்ட, தோழி அஃது என்கடமை ‘ஆதலின் என்னைச் சிறப்பித்தல் முறையன்று’ எனல்.

2. அற்றம் அழிவு உரைத்தல்

களவுக் காலத்து உற்ற வருத்தம் நீங்கினமை கூறுதல்.

3. சுற்றம் இல்லாக் கிழவோன் சுட்டிய தெய்வக் கடன்

களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட தலைமகன் தன் தலைவியை வரைந்து கொள்ள வேண்டும் எனத் தெய்வத்தை வேண்டியிருந்த தோழி, வரைவின் பின் அத்தெய்வம் அதனை முடித்து வைத்தமைக்காக அத் தெய்வத்திற்கு பரவுக் கடன் செலுத்த வேண்டும் என்று கூறுதல்.

4. சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறுத்தல்

சிறப்புடைய பெரும் பொருளான இற்கிழமையைத் தலைமகளிடத்து அளித்த தலைவன் பின்னர் அறம் காரணமாகவோ, பொருள் காரணமாகவோ, இசையும் கூத்தும் முதலியவற்றான் அவளை (தலைவியை) மறந்து ஒழுகும் காலத்து தலைவி வருந்துவது கண்டு ஆற்றாது தோழி தலைவனிடம் கூறுதல்.

5. அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன் வயின் அழிந்தோளை அடங்கக் காட்டுதற் பொருள்

புறத்தொழுக்கம் உடைய தலைவனிடத்து மனன் அழிந்த தலைவியை “அவன் அத்தகையன் அல்லன்” எனக் காட்டுவதற்கு ஏதுவான பொருட்பக்கம்

6. பிழைத்து வந்திருந்த கிழவனை நெருங்கி இழைத்தாங்கு ஆக்கிக் கொடுத்தல்

பரத்தையின் மனையில் தங்கி வந்த தலைவனை நெருங்கித் தலையளிக்குமாறு கூறித் தலைமகளிடத்து ஊடல் தணித்துக் கூட்டுதல்.

7. வணங்கிய மொழியால் வணங்கல்

பரத்தையிற் பிரிவு கூடாது எனப் பணிந்து வணங்கி உரைத்தல்.

8. புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகர்ச்சி

புறம்பட்ட விளையாட்டினைத் தலைவன் பொருந்திய குற்றம்.

குறிப்பு

9. சிறந்த புதல்வனைத் தேராது புலம்பல்

தலைவன், தலைவி இருவருக்கும் சிறந்த புதல்வனை நினையாமையால் தலைமகன் தனிமையுறுதற் கண்ணும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

10. “மாண்நலம் தா” என வகுத்தலும்

“நீ கொண்ட நலத்தினைத் தந்து விட்டுப் போ” எனக் கூறல்.

11. பேணா ஒழுக்கம் நாணிய பொருள்

தலைமகனைப் பேணா ஒழுக்கத்தினால் தலைமகள் நாணிய பொருண்மைக் கண்ணும் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

12. சூள்வயிற் திறத்தால் சோர்வு கண்டு அழிதல்

தலைவியானவள் சூளுறவிற் சோர்வு கண்டு அழிந்து கூறியதால் கூற்று நிகழ்தல்.

13. பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிது எனக் கிளந்து பெறுதகை இல்லாப் பிழைப்பு

பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரியதாகும். “நீ பொய் கூறினை ஆதலின் தலைமகளைப் பெறும் தகுதி உனக்கில்லை” என்று கூறுதல்.

14. அவ்வழி உறுதகையில்லாப் புலவியின் மூழ்கிய கிழவோள்பால் நின்று கெடுத்தல்.

மேற்சொல்லியவற்றால், தலைவன் தவறு செய்த காரணத்தால் அவன் சென்று தலைவியை அடைய முடியாது. புலவி கொண்ட தலைவிபால் சென்று அப்புலவியைத் தீர்த்தல்.

15. உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் உற்றோள்வயின் உணர்த்தல்

வேண்டிய கிழவோள்பால் நின்று தான் வெகுண்டு ஆக்கிய தகுதி தலைவன் உணர்த்தியும் உணராது ஊடல் கொண்ட தலைவியிடத்து ஊடலைத் தீர்த்தல் வேண்டித் தலைவன் நிற்கும் நிலையில் தலைவி அவனை வெகுண்டுரைக்கும் போது, தோழி தலைவியின் ஊடலைத் தீர்த்தல்.

16. அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய எளிமைக் காலத்து இரக்கம்

தோழி தலைவனிடத்து, “தலைவி மிகவும் அரியள் என எண்ணத்தக்க களவுக் காலத்து அவள் பெருமையைக் காத்தாய்; ஆனால் மிக எளியள் என எண்ணத்தக்க இந்தக் கற்புக் காலத்தில்

அதனைக் காவாதே நின்றாய்; இஃது இரங்கத்தக்கது” என்று கூறுதல்.

17. பாணர், விறலியர், கூத்தர் என்றிவர் பேணிச் சொல்லிய குறைவினை எதிர்தல்

வாயிலாக வந்த பாணர், விறலியர், கூத்தர் ஆகியோர் வாயில் வேண்டுமிடத்து வாயில் மறுத்தல்.

18. நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇயர் காத்த தன்மையிற் கண் நின்று பெயர்த்தல்

தலைவியை நீத்த தலைவனை அவளுடன் இல்லறத்தே நிற்கச் செய்ய வேண்டி அவனைப் (பரத்தையிற் பிரிவு என்னும்) புறத்தே போக விடாமல் பாதுகாத்தமையால் அவன் தன்னிடத்தே வந்த போது கண்ணோட்ட மின்றி அப்பிரிவை நீக்குதல்.

19. பிரியுங்காலை எதிர்நின்று சாற்றிய மரபுடை எதிர்

தலைவன் சேயிடை (நெடுந்தொலைவு) பிரியுங் காலத்து முன்னின்று சொல்லிய மரபுடைய மாறுபாடு. அஃதாவது கற்பினுட் பிரிவு மரபு கெடாமலே கூற வேண்டும் என்பதாகும்.

இவ்வாறு 19 இடங்களில் தோழி கூற்று நிகழும் என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். மேலும் சில நூற்பாக்களிலும் தோழியின் இயல்பும் கூற்றும் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தலைவனது பரத்தமையைப் போக்குதல் வேண்டியும், தலைவன் கூற்றை உண்மை எனக் கொள்ளும் மடமை தலைவிக்கு உண்மையால், தலைவிக்கு ஏற்றதை அறிந்து கூறுதல் தோழியின் கடமையாதலாலும், தலைவனை “நீ எம் தலைவியிடத்து அன்பிலை மிகவும் கொடியை” என்றும் கூறி ஊடல் தணித்தற்கும் தோழி உரியள் என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

பரத்தை மறுத்தல் வேண்டியுங் கிழத்தி

மடத்தகு கிழமை உடைமை யானும்

அன்பிலை கொடியை என்றலும் உரியள் (கற்.17)

மேலும் தலைவன்-தலைவி இருவருக்குமிடையே புலத்தலும் பின்னர் அது நீடித்து ஊடலும் நிகழும் காலத்துச் சொல்லத்தகும் முறையோடு தலைவனிடம் பணிந்து மொழிதல் தோழிக்கு உரியதாகும் என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா சுட்டும்.

புலத்தலும் ஊடலும் ஆகிய இடத்துஞ்

சொலத்தகு கிளவி தோழிக் குரிய (கற்.16)

குறிப்பு

குறிப்பு

6.7 கற்பில் செவிலி

கற்பில் செவிலி பெறும் இடம் மிகவும் வரையறுக்கப்பட்டதாகவே உள்ளது. செவிலி கூற்றினை விவரிக்கும் நூற்பா பின்வருமாறு.

கழிவினும் நிகழ்வினும் எதிர்வினும் வழிகொள
நல்லவை உரைத்தலும், அல்லவை கடிதலும்

செவிலிக் குரிய ஆகும் என்ப (கற்.12)

மூன்று காலத்திலும் தன் குலத்தில் உள்ளோர் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு 'கற்பு' முதலிய நல்லவற்றைக் கூறுதலும், அல்லவற்றைக் கடிதலும் செவிலித் தாய்க்குரியதாகும் என்பது இந்த நூற்பாவின் பொருளாகும். இந்நூற்பாவுக்கு விளக்கம் கூற வந்த இளம்பூரணர், "இறந்த கால முதலியவற்றாற் கூறுதலாவது முன்புள்ளோர் இவ்வாறு செய்து நன்மை பெற்றார், இவ்வாறு செய்து தீமை பெற்றார் எனவும் இப்பொழுது இன்னோர் இவ்வாறு செய்து பயன் பெறா நின்றாரெனவும் இவ்வாறு செய்தார் பின்பு நன்மை தீமை பெறுவர் எனவும் கூறுதல். அவை அறனும் பொருளும் இன்பமும் பற்றி நிகழும். அவையாவன, தலைமகன் மாட்டும் உலகத்தார் மாட்டும் ஒழுகும் திறன் கூறுதல்" என்று விளக்குவார்.

6.8 கற்பில் காமக் கிழத்தியர்

களவில் இல்லாத சில புதிய அகமாந்தர்கள் கற்பில் இடம் பெறுவர். அவர்களுள் காமக் கிழத்தியர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர் ஆவர். காமக் கிழத்தியர் வேறு; பரத்தையர் வேறு என்பது இளம்பூரணர் உரையால் தெளிவாகிறது. "உரிமை பூண்டமையாற் காமக் கிழத்தியர்பாற் பட்டனர். பரத்தையர் யாரெனின், அவர் ஆடலும், பாடலும் வல்லாராகி, அழகு மிளமையும் காட்டி, இன்பமும் பொருளும் வெஃகி, ஒருவர் மாட்டுந் தங்காதார்" என்று வேறுபடுத்துவார் இளம்பூரணர்.

காமக் கிழத்தியர் கற்பில் கூற்று நிகழ்த்துதற்குரியராவர். காமக் கிழத்தியர் கூற்று நிகழ்த்துமிடங்கள் குறித்து விளக்கும் நூற்பா பின்வருமாறு:

குறிப்பு

புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்
இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்
பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி உவப்பினும்
மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை
பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணும்
காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையில்
தாய்போற் கழறித் தழீஇய மனைவியைக்
காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணும்
இன்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ இழையணிந்து
பின்னை வந்த வாயிற் கண்ணும்
மனையோ ளொத்தலின் தன்னோர் அன்னோர்
மிகையெனக் குறித்த கொள்கைக் கண்ணும்
எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவும்
கண்ணிய காமக் கிழத்தியர் மேன” (கற்.10)

1. புல்லுதல் மயக்கும் புலவி

தலைவன் தன்னிடத்துச் சில நாளும், தலைவியிடத்துச் சிலநாளும் தங்குதலால் தலைவி புலக்குமிடத்துக் காமக் கிழத்தியர் வெகுண்டு கூறுதல்.

2. இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சி

தலைவனின் மனையகத்தோர் செய்த செயலை இகழ்ந்து கூறுதல். இல்லோர் எனப் பன்மையிற் கூறியதால் தலைவன், தலைவி இருவரையும் இகழ்தலாம்.

3. பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டு நனி உவத்தல்

பல்வேறு சிறுவரோடு தலைவியின் புதல்வன் விளையாடுதலைக் கண்டு மிகவும் உவத்தல்.

4. மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை பொறையின்று பெருகிய பருவரல்

களவொழுக்கத்தால் மணந்து கொண்ட தலைவியொடு தலைவன் ஆறும், குளமும், ஆடுதல் கண்டு பொறுமையின்றிப் பெருகிய துன்பத்தும் கூற்று நிகழும்.

5. காதற் சோர்வில் கடப்பாட்டு ஆண்மையில் தாய் போல் கழறித் தழீஇய மனைவியைக் காய்வின்றி அவன்வயின் பொருத்தல்.

தன் மாட்டுக் காதல் சோர்வு காரணமாகவும், ஒப்புரவுத் தன்மையாலும், தான் செவிலித் தாய் போலிருந்து தலைவியை உடன்படுத்திக் கொண்டு தலைவனைக் கழறி, அத்தலைவியின் சினம் தணித்துத் தலைவனிடத்துப் பொருத்துதல்.

குறிப்பு

6. இன்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇய இழை அணிந்து பின்னை வந்த வாயில்

பல வாயில்களையும் மறுத்த பின்னர் இனிய நகையையுடைய புதல்வனைத் தழுவி அணிகலன் அணிந்து தலைமகன் வாயிலாகக் கொண்டு புகுதல்.

7. மனையோள் ஒத்தலின் தன்னோர் அன்னோர் மிகையெனக் குறித்த கொள்கை

தானும் தலைவியோடு ஒத்தவளாகக் கருதித் தன்னைப் போல உள்ள பிற பெண்களை விடத் தானே சிறந்தவள் என்று குறித்த கொள்கை.

8. எண்ணிய பண்ணை

ஆறு, குளம், சோலை முதலானவற்றால் தலைவனோடு சேர்ந்து விளையாடும் எண்ணப்பட்ட விளையாட்டு. 'பிறவும்' என்றதனால் தலைமகட்குரித்தாகச் சொல்லப்பட்டவற்றுள் ஒப்பன கொள்ளப்படும் என்பார் இளம்பூரணர்.

6.9 கற்பில் ஊடல் தணிக்கும் வாயில்கள்

கற்புக் காலத்தில் தலைவன்-தலைவியின் இடையே வாயிலாக விளங்குவோரைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாட்டி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப (கற்.52)

இவ்வாயில்கள் குறித்த மரபுகள் பல தொல்காப்பியரால் வரையறுக்கப்படுகின்றன.

வாயிலாகச் செயல்படுவோர் அனைவரும் தலைவன்-தலைவி இவர்களின் மகிழ்ச்சிக்காகவே செயல்பட வேண்டும். தலைவியும் தலைவனும் நுகரும் இன்பத்திற்குத் துணை புரிவோராய் விளங்குதல் வேண்டும். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

எல்லா வாயிலும் இருவர் தேஎத்தும்
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள என்ப (கற்.37)

வாயிலாக விளங்குவோர் மகிழ்ச்சிப் பொருண்மை கூறுதலின்றி அன்பு நீங்கிய கடுஞ்சொல் கூற வேண்டின் தலைவன் சிறைப் புறத்தாகிய வழிக் கூறலாம். நேருக்குநேர் கடுஞ்சொல் கூறலாகாது. வேறொருவர் மீது கூறுவது போற் கூறலாம். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

குறிப்பு

அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின்

சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர் (கற்.38)

தலைவி எவ்வளவு ஊடல் கொண்டிருந்தாலும் வாயில்கள் அவளிடம் தலைவனின் கொடுமையைக் கூறக் கூடாது. ஆனால் புலந்துள்ள தலைவியைத் தலைவன் கூடுதற்குரிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்துமானால் “நம் தலைவன் நம்மைப் பணிதல் வேண்டியிருக்கப் புறக்கணித்து விட்டான்” என்பது போல அவனுடைய கொடுமையை மென்மையாகக் கூறலாம் என்பார். இதனைப் பின்வரும் நூற்பாக்கள் உரைக்கும்.

மனைவி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை

தம்முள வாதல் வாயில்கட் கில்லை

(கற்.24)

மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி

மனைவிக் குறுதி உள்வழி உண்டே

(கற்.25)

தலைவன் குறைவேண்டிய போது வாயில்கள் தலைவனை நோக்கி முன்னிலைப் புறமொழி கூறுவர் என்பர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா சுட்டும்.

முன்னிலைப் புறமொழி எல்லா வாயிற்கும்

பின்னிலைத் தோன்றும் என்மனார் புலவர்

(கற்.26)

இவ்வாறு வாயில்களுக்குரிய மரபுகளை உணர்த்திய தொல்காப்பியர் வாயில்களின் கூற்று குறித்தும் சில நூற்பா படைத்துள்ளார்.

கற்புங் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்

மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்

விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்

முகம்புகல் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்தல்

அகம்புகல் மரபின் வாயில்கட் குரிய

(கற்.11)

இந்நூற்பா வாயில்களின் கூற்று நிகழுமிடம் உணர்த்தினாலும் நூற்பாவில் பெரும் பகுதி தலைமகளின் பண்புநலன்களை உணர்த்துகின்றது. இத்தகு கிழவோள் மாண்புகளைத் தலைவனுக்கு எடுத்துரைத்தல் வாயில்களின் கடமையாகும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

குறிப்பு

6.9.1 பார்ப்பார் கூற்று

வாயில்களில் பார்ப்பார் கூற்று 6 வகையில் நிகழும் என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

காமநிலை யுரைத்தலும் தேர்நிலை உரைத்தலும்
கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்துக் கூறலும்
ஆவொடு பட்ட நிமித்தம் கூறலும்
செலவுறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய
(கற்.36)

1. காம நிலை உரைத்தல்

தலைவனிடம், நீ பிரியின் தலைவியின் காமம் மிகும் எனல்.

2. தேர்நிலை உரைத்தல்

அவ்வாறு கூறி அவன் தெளியுமாறு காரணம் காட்டிக் கூறுதல்

3. கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்துக் கூறல்

தலைவனின் குறிப்பைத் தலைவிக்கு விளங்குமாறு கூறுதல்.

4. ஆவொடுபட்ட நிமித்தங் கூறல்

ஆ பால் சொரிதல் அடிப்படையில் நன்மை தீமை குறித்த நிமித்தம் கூறுதல்.

5. செலவுறு கிளவி

தலைவனின் செலவினைக் கூறுதல்.

6. செலவு அழுங்கு கிளவி

இப்போது செல்வது தீது எனக் கூறிச் செலவழுங்குவித்தல்.

6.9.2 பாங்கன் கூற்று மரபு

தலைவன் கூற்றுக்கு எதிர் கூறுதல் பாங்கனுக்குரியது. தலைவன் கூறாமலே அவன் குறிப்பினைத் தான் உணர்ந்து கூறல், பாங்கனுக்குச் சிறுபான்மையாம். பின்வரும் நூற்பாக்கள் இதனை எடுத்துரைக்கும்.

மொழிஎதிர் மொழிதல் பாங்கற் குறித்தே (கற்.41)

குறித்தெதிர் மொழிதல் அஃகித் தோன்றும் (கற்.42)

6.9.3 அறிவர் கூற்று

செவிலிக்குக் கூறிய கூற்றுக்களே அறிவர்க்கும் பொருந்தும் என்பார் தொல்காப்பியர். இதனை,

சொல்லிய கிளவி அறிவர்க்கும் உரிய (கற்.13)
என்ற நூற்பா சுட்டும். மேலும் அறிவர்க்கே உரித்தானதாகப் பின் வரும் நூற்பா அமைகிறது.

இடித்துவரை நிறுத்தலும் அவர தாகுங்
கிழவனும் கிழத்தியும் அவர்வரை நின்றலின் (கற்.14)

“தலைவனும் தலைவியும் அறிவரது ஏவல் வழி நிற்பர் ஆதலின், அவரைக் கழறி ஓர் எல்லையின் கண் நிறுத்தலும் அறிவரது தொழிலாகும்” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும்.

6.9.4 இளையோர் கூற்று

இளையோர் கூற்று ஏழு என்பர். அவற்றைப் பின்வரும் நூற்பா உரைக்கும்.

ஆற்றது பண்பும் கருமத்து வினையும்
ஏவன் முடிபும் வினாவுஞ் செப்பும்
ஆற்றிடைக் கண்ட பொருளும் இறைச்சியுந்
தோற்றஞ் சான்ற அன்னவை பிறவும்
இளையோர்க் குரிய கிளவி யென்ப (கற்.29)

1. ஆற்றது பண்பு

தலைவன் தனியாகவோ தன் தலைவியுடனோ போகத் துணிந்தால், அப்போது ஆற்றினது (வழியினது) பண்பினைக் கூறல்.

2. கருமத்துவினை

செய்யும் தொழிலின் பொருள்செயல் வகை முடிக்கும் திறத்தை அறிந்து கூறுதல்.

3. ஏவல் முடிபும்

தலைவன் ஏவியமை முடித்து வந்தமை கூறல்.

4. வினாவல்

தலைவன் ஏவலைத் தாம் கேட்டல் அல்லது ‘செய்கையாவை’ எனத் தலைவனை வினவுதல்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

5. செப்பல்

தலைவன் வினவாத போதும் தலைவிக்கு வேண்டியவற்றைத் தலைவன்பாற் செப்பல்.

6. ஆற்றிடைக்கண்ட பொருள்

செல்லும் சுரத்திடைக் கண்ட நிமித்தம் முதலிய பொருள்களைத் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உறுதி பயக்குமாறு உரைத்தல்.

7. இறைச்சி

சுரத்திடைக் கண்ட விலங்கினங்கள் புள்ளினங்களைத் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவருக்கோ, தலைவனுக்கு மட்டுமோ சுட்டிக் கூறல்.

மேலும் தலைவனுக்குடனிருந்து குற்றேவல் செய்தலும், மெய்க்காப்பாளராக நின்று பாதுகாத்தலும் உயர்ந்தோர்க்குச் செய்யும் தொழிற்பகுதி எல்லாம் இளையோர்க்குரிய என்பர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

உழைக்குறுந் தொழிலுங் காப்பும் உயர்ந்தோர்
நடக்கை யெல்லா மவர்கட் படுமே (கற்.30)

6.9.5 கூத்தர் கூற்று

கூத்தருக்குரிய கூற்று மொழி எட்டு என்பர். இவற்றைப் பின்வரும் நூற்பா சுட்டும்.

தொல்லவை உரைத்தலும் நுகர்ச்சி ஏத்தலும்
பல்லாற்றானும் ஊடலில் தகைத்தலும்
உறுதி காட்டலும் அறிவுமெய்ந் நிறுத்தலும்
ஏதுவின் உரைத்தலும் துணியக் காட்டலும்
அணிநிலை உரைத்தலும் கூத்தர் மேன (கற்.27)

1. தொல்லவை உரைத்தல்

முன்பு அன்புமிக்கார் தலைமக்கள் இருவர் நுகர்ந்தவாறு இத்தன்மைத்து எனல்.

2. நுகர்ச்சி ஏத்தல்

நும் இன்ப நுகர்ச்சி அம்முன்னோர் நுகர்ச்சியினும் சிறந்தது எனல்.

3. ஊடலில் தகைத்தல்

குறிப்பு

பலநெறிகளாலும் தலைவனை ஊடலினின்றும் மீட்டல்.

4. உறுதிகாட்டல்

இவ்வூடல் தணிந்ததனால் இன்ன பயன் உண்டு என்றும் நன்மை பயக்கும் என்றும் கூறல்.

5. அறிவு மெய் நிறுத்தல்

தான் துணிந்ததே மெய்யாகும் என்று கொண்ட தலைவிபால் 'இது தக்கதன்று' என அறிவு கொளுத்துதல்.

6. ஏதுவின் உரைத்தல்

இவ்வாறு செய்தால் இத்தகு குற்றம் விளையும் எனக் காரணங்காட்டிக் கூறல்.

7. துணியக் காட்டல்

அவள் துணியும் வகையில் காரணம் காட்டுதல்.

8. அணிநிலை உரைத்தல்

நீ அணிந்துள்ளவை யாதொரு பயனுமின்றிப் (தலைவனால் துய்க்கப் பெறாமல்) புலரவிடுவதால் என்ன பயன்' என்று கூறல்.

கூத்தர் பாணர் ஆகிய இருவர்க்கும் உரிய கிளவி உணர்த்துகிறது பின்வரும் நூற்பா:

நிலம் பெயர்ந் துரைத்தல் அவள்நிலை உரைத்தல்

கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை உரிய (கற்.28)

“தலைவன் பிரிந்தவிடத்துத் தலைவியிடம் சென்று அவன் பிரிவுணர்த்தலும், தலைவி நின்ற நிலையினைத் தலைவன்பாற் கூறலும் ஆகிய இரண்டும் கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் பொருந்தியவை உரிய” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் வாயில்களின் கூற்றுமுறையும் அவற்றின் மரபும் உணர்த்தப்பட்டன.

6.10 பிரிவும் தலைவன், தலைவியர் மரபும்

பாலைத்திணைக்குரிய உரிப்பொருளான பிரிதலை 1) தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல் 2) தலைவியோடு சேர்ந்து உடன்போக்குச் செல்லும்போது தமரைப் பிரிதல் என்று அகத்திணையியல் கூட்டும். இங்குப் பேசப்படும் பிரிவு என்பது தலைமகன்தான் ஆற்றவேண்டிய கடமைகளின் பொருட்டு அல்லது பொருள் ஈட்டுதற் பொருட்டு அல்லது பரத்தையர்மாட்டுச்

குறிப்பு

செல்வதால் தலைவியைப் பிரியும் பிரிவாகும். பரத்தையர்ப் பிரிவு என்பது கற்பியலுக்கே உரிய பிரிவாகும். ஓதல் முதலான அறுவகைப் பிரிவுகள் பற்றிய விளக்கங்கள் அகத்திணையியலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இருப்பினும் கற்பியலில் தான் பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் கால வரையறையைச் சுட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர்.

1. ஓதற் பிரிவு

கல்வி கற்கப் பிரிவது 'ஓதற் பிரிவு' எனப்படும். இந்தப் பிரிவுக்குரிய காலம் மூன்று ஆண்டினைக் கடக்கக் கூடாது. இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது (கற்.47)

மூன்றாண்டு என்பது பிரிந்து சென்ற தலைவன் மூன்று ஆண்டுகட்கு மேல் பிரிந்திருக்கக் கூடாது என்று பொருளாகும்.

2. தூது மற்றும் காவல் பிரிவு

வேந்தனுக்கு உற்றுழி, தூது, காவல் எனப் பிரியும் பிரிவுக்கு ஓர் ஆண்டினது எல்லையே காலமாகும். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா உரைக்கும்.

வேந்தறு தொழிலே யாண்டின தகமே (கற்.48)

3. பொருள்வயிற் பிரிவு

பொருள்வயிற் பிரிவு போன்ற ஏனைப் பிரிவுகளுக்குக் காலம் ஓராண்டுக்கு உட்பட்டதாகும். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

ஏனைப் பிரிவும் அவ்வியல் நிலையும் (கற்.49)

இங்கு 'அவ்வியல்' என்பது வேந்தறு தொழிலுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட காலத்தை உணர்த்தும்.

6.10.1 பிரிவில் தலைவன் தலைவியர் நிலை

இப் பிரிவுக் காலத்தில் தலைவன், தலைவியர் எவ்வாறு நடந்து கொள்வதாகச் செய்யுள் எழுதுதல் வேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் சில மரபுகளைக் கூறியுள்ளார்.

1. தலைவன் தான் மேற்கொண்ட வினையில் ஈடுபடுங் காலத்துத் தன் தலைவியை நினைத்து ஆற்றாமையினால் புலம்பினான் என்று செய்யுள் செய்யப் பெறார். ஆனால் வினை

குறிப்பு

முடித்த பின்னர் தான் தலைவியை நினைத்து இரங்குவதாகச் செய்யுள் செய்ய வேண்டும் என்பர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும் (கற்.45)

இந்நூற்பாவிற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர், “வினையிடத்துள் நினைப்பராயினும் அமையும்; உரைக்கப் பெறார் என்பதூஉம் வென்றிக் காலத்துக் குற்றமறத் தோன்றும் என்பதூஉம் கொள்ளப்படும்” என்பர்.

2. தலைவன் பரத்தையிற் பிரிவின்கண் தலைவிக்குப் பூப்பு உண்டான போது பூப்பு நிகழ்ந்த மூன்று நாள் கழிந்த பின்பு பன்னிரண்டு நாளும் தலைவன்-தலைவி ஆகிய இருவரும் பிரிந்துறையார் என்பர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

பூப்பின் புறப்பா டீரறு நாளும்
நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான (கற்.46)

இந்நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய இளம்பூரணர், “பூப்பு நிகழ்ந்த மூன்று நாளும் புணர்ச்சிக்கு விலக்காகையால் அப்போது தலைவன், தலைவியைப் பிரிவான் என்பது கருத்து. பூப்புத்தோன்றி மூன்று நாள் கழிந்த பின்பு இப் பன்னிரண்டு நாளும் நீங்குதல் அறமன்று. இதனாற் பயன் என்னையெனின் அது கருத்தோன்றும் காலம் என்க” என்பர். “அஃதாவது இக் கருத்தோன்றுங் காலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் புணர்ச்சியின்பம் பெற வேண்டும். அதனால் மக்கட் பேறு எய்த வேண்டும். அவ்வாறு எய்தாதவாறு அவளை விட்டுப் பிரிந்தால் அஃதறமாகாது” என்றும் உரைப்பார்.

3. ஆறுகளிலும், குளங்களிலும், சோலைகளிலும் விளையாடி இன்பம் நுகர்தல் தலைவன் தலைவிக்குரிய மரபு ஆகும். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

யாறுங் குளனுங் காவும் ஆடிப்
பதிஇகந்து நுகர்தலும் உரிய என்ப (கற்.50)

4. கற்பியலின் இறுதியில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்குமுரியதோர் மரபுணர்த்தும் நூற்பா இடம் பெறுகிறது.

காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

குறிப்பு

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே (கற்.51)

“தலைவனும், தலைவியும், இல்லறம் புரியத் துணையான தோழி முதலான உரிமைச் சுற்றத்தோடும், காப்பு அமைந்த மக்களோடும் கூடியிருந்து இல்லறம் நடத்தி, காமம் தீர்ந்த காலத்து அறத்தின் மேல் மனதைச் செலுத்துவது முன்னர் நடத்திய இல்லறத்தின் பயனாகும்” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும்.

தலைவனும் தலைவியும் கூடி நின்று இன்பம் துய்த்தவர்கள் சிற்றின்ப வேட்கையிலேயே மூழ்கி, வாழ்நாள் முழுவதையும் வீணாக்கி விடாமல் இவ்வின்பத்தின் வாயிலாக ‘யான்’ ‘எனது’ என்னும் செருக்கற்ற நிலையினை எய்தித் தன் பெண்டு, பிள்ளை, வீடு, சொத்து இவையுண்டு தானுண்டு என்ற எண்ணம் விட்டுத் “தூய உள்ளம், பெரிய உள்ளம், தொல்லுலக மக்கள் எல்லாம் ஒன்றே” என்னும் தாயுள்ளம் கொண்டோராய் விளங்கிட வேண்டும் என்பதைத்தான் இந்நூற்பா உணர்த்துகிறது.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள் முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. கற்பெனப் படுவது யாது?

.....

2. தலைவனுக்குத் தற்புகழ் கிளவி எப்பொழுது நிகழும்?

.....

3. வினைமுடித்து மீளும் தலைவனுக்கு உரிய மரபு யாது?

.....

4. அருள் முந்துறுத்த அன்புபொதி கிளவி யாருக்குரியது?

.....

5. ஓதற் பிரிவுக்குரிய கால வரையறை என்ன?

.....

தொகுத்தறிவோம்

கற்பு என்பது கரணத்தொடு பொருந்திக் கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய தலைவன், கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடைய தலைவியைக் கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடையோர் கொடுப்பக் கொள்வது ஆகும். கொடுப்பார் இல்லாமலும் கரணம் உண்டு. தொடக்கத்தில் கரணம் இல்லை; பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய நிலையிலேயே கரணம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. கற்பில் தலைமகன் கூற்று முப்பத்து மூன்று இடங்களில் நிகழும். கற்பில் தலைமகள் கூற்று நிகழும் இடங்கள் பத்தொன்பது ஆகும். கற்பின்கண் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்களும் பத்தொன்பது ஆகும். கற்பில் செவிலி பெறும் இடம் மிகவும் வரையறுக்கப்பட்டதாகவே உள்ளது. கற்பொழுக்கத்தில் காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழ்த்தும் இடங்கள் எட்டு ஆகும். கற்பொழுக்கத்தில் ஊடல் தணிக்கும் வாயில்களின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது. பார்ப்பார், பாங்கன், அறிவர், இளையோர், கூத்தர் ஆகியோருக்கான கூற்று மரபுகள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. பிரிவில் தலைவன், தலைவிக்குரிய மரபும் நிலையும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

அருஞ்சொற்பொருள்

கரணம் - வதுவைச்சடங்கு; நாமம் - அச்சம்; ஏமம் - காப்பு; அழுங்கல் - தங்குதல்; கலிமா - குதிரை; கவவு - துன்பம்; பாட்டி - பாடினி.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணர்தல்.
2. தலைவனுக்குத் தற்புகழ் கிளவி வினைவயிற் பிரியுமிடத்து நிகழும்.
3. இடைச்சுர மருங்கில் தவிர்தல் இல்லை.
4. தலைவிக்குரியது.
5. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மிகாமல்.

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. கரணம் என்றால் என்ன? விளக்குக.
2. கற்பில் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளை விவரி.
3. கற்பில் தலைவிக்குரிய கூற்றுகளைக் கட்டுரைக்க.
4. கற்பில் தோழிக்குரிய கூற்றுகளைத் தொகுத்துரைக்க.
5. கற்பொழுக்கத்தில் காமக்கிழத்திக்குரிய கூற்றுகளை எடுத்துரைக்க.
6. கற்பொழுக்கத்தில் வாயில்களின் பங்கும் பணியும் குறித்து விவரி.
7. இளையோருக்குரிய கூற்றுகள் யாவை?
8. “சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே” – விளக்குக.

கூறு – 7:

பொருளியல்

அமைப்பு

- 7.1 பாடலின் பொருள் உணரும் மரபு
- 7.2 தலைவன் தலைவிக்குரிய ஒரு பாற் கூற்று
- 7.3 தலைவிக்குரிய கூற்று மரபுகள்
- 7.4 தலைவி மடனொடு நின்றல்
- 7.5 நால்வருக்கும் உரிய மரபுகள்
- 7.6 அறத்தொடு நின்றல்
- 7.6.1 தோழி அறத்தொடு நின்றல்
- 7.6.2 செவிலி அறத்தொடு நிற்கும் மரபு
- 7.7 பெண்களின் இயல்பு
- 7.8 வரைவு கடாதல்
- 7.9 தலைவனுக்குரிய மரபு
- 7.10 உண்ணாதவற்றை உண்டன போலக் கூறுதல்
- 7.11 களவில் தலைவன் இயல்பும் திறனும்
- 7.12 புலனெறி வழக்குகள்

- 7.13 வழக்கெனல் ஆகாதன
- 7.14 சொல்வழுவும், மரபுவழுவும்
- 7.15 பொருள் கொள்ளும் மரபு
- 7.16 இன்பம் என்பது மனத்தே உள்ளது
- 7.17 பரத்தையிற் பிரிவுக்குரியோர்
- 7.18 களவில் தலைமகன் மரபுகள்
- 7.19 கற்பில் தலைவன் பணிவு
- 7.20 தலைவியின் எழில் நலம் பாராட்டல்
- 7.21 தலைவிக்குரிய இயல்புகள்
- 7.22 தலைவி செயலில் உள்ள வழக்காத்தல்
- 7.23 தோழியின் சில கூற்று மரபுகள்
- 7.24 தலைவன்-தலைவிக்குரிய பொதுமரபு
- 7.25 வாயில்கள் மரபு
- 7.26 காட்டலாகாப்பொருள்கள்
- 7.27 இறைச்சியும் உள்ளுறையும்

அறிமுகம்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் ஐந்தாவது இயலாகப் பொருளியல் அமைந்துள்ளது. இதற்குப் “பொருள் இயல்பு உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். என்னை பொருளியல்பு உணர்த்தியவாறு எனின், மேற் சொல்லப்பட்ட இயல்களிலும், இனிச் சொல்லும் இயல்களிலும் வரும் பொருளினது தன்மை உணர்த்துதலிற் பொருளியல் உணர்த்திற்றாம். அதனை ‘ஒழிபியல்’ எனினும் இழுக்காது. அகப்பொருள், புறப்பொருள் என்பன இரண்டு பொருண்மையினும் எஞ்சி நின்றமை கூறினமையின்” என்று விளக்குவார் இளம்பூரணர். இவ்வியலில் மொத்தம் 52 நூற்பாக்கள் உள்ளன.

நோக்கங்கள்

- பாடலின் பொருள் உணரும் மரபு உணர்த்துதல்.
- தலைவன், தலைவிக்குரிய ஒருபாற் கூற்றுகளை விளக்குதல்.
- தலைவன், தலைவிக்குரிய கூற்று மரபுகளை எடுத்துரைத்தல்.
- அறத்தொடு நின்றல், வரைவு கடாதல், இறைச்சி, உள்ளுறை பற்றிய மரபுகளை அறியச் செய்தல்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

- தோழி, வாயில்கள் ஆகியோருக்குரிய கூற்று மரபுகளை உணரச் செய்தல்.

குறிப்பு

7.1 பாடலின் பொருள் உணரும் மரபு

ஒரு பாடலின் பொருளை எவ்வாறு உணர வேண்டும் என்பதனை இந்த இயலின் முதல் நூற்பா விளக்குகிறது. நூற்பா பின்வருமாறு:

இசைதிரிந்து இசைப்பினும் இயையும் பொருளே

அசைதிரிந்து இசையா என்மனார் புலவர் (பொருளி.1)

“இசை திரிந்து ஒலிப்பினும் இயையும். அப்போது அச்சொற்கு அங்கமாகிய அசை திரிந்தொலியா என்றவாறு” என்று விளக்குகிறார் இளம்பூரணர். அஃதாவது சொல்லோடு தொடர்புபடும் வாய்ப்பாட்டால் தொடராத பிறிதோர் வாய்ப்பாட்டால் தொடுப்பினும் பொருட்டொடர்பு உண்டாயிற் பொருள் இயையும் வழி அசைச் சொற்கள் திரியாது நின்ற நிலையே பொருள்படும் என்று கொள்ள வேண்டும். எ.கா:

ஊறொரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின்

ஆறென்பர் ஆய்ந்தவர் கோள் (குறள்.662)

என்ற குறட்பாவிற்குப் பொருள் கொள்ளும் போது இரண்டு என்னும் தொகைக்கு ஊறொராமை எனப் பொருள் கூற வேண்டும். தொடர் மொழிக்கண் பொருள் இயையும் வகையினை இந்த நூற்பா விளக்குகிறது.

7.2 தலைவன் தலைவிக்குரிய ஒரு பாற் கூற்று

காமப் பொருண்மை உரைக்கும் தலைவன் அல்லது தலைவி இருவர்க்கும் பொதுவான கூற்றுகளைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்துகிறது.

நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையிற்

காமம் கண்ணிய மரபிடை தெரிய

எட்டன் பகுதியும் விளங்க ஒட்டிய

உறுப்புடை யதுபோல் உணர்வுடைய யதுபோல்

மறுத்துரைப் பதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்துஞ்

சொல்லா மரபின் அவற்றொடு கெழீஇச்

செய்யா மரபில் தொழிற்படுத் தடக்கியும்

அவரவர் உறுபிணி தம்போற் சேர்த்தியும்
அறிவும் புலனும் வேறுபட நிரீஇ
இருபெயர் மூன்றும் உரிய வாக
உவம வாயிற் படுத்தலும் உவமம்

ஒன்றிடத் திருவர்க்கும் உரிய பாற் கிளவி (பொருளி.2)

இந்த நூற்பா தலைவன் தலைவி இருவருக்குமுரிய ஒருபாற் கூற்றுகளை விளக்குகிறது. அவை நான்கு வகைப்படும்.

1. நோயும் இன்பமும் ஆகிய இருவகை நிலைகளையுடைய காமத்தைக் குறித்த மரபு தெரிய எண்வகைச் சுவைகளும் விளங்க நெஞ்சமானது பல உறுப்புக்களைக் கொண்டுள்ளது போலவும், நெஞ்சொடு புணர்த்தும் கூற்று. எண்வகைச் சுவை என்பது, நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்பனவற்றையாம். எ.கா:

அவர்நெஞ்ச அவர்க்காதல் கண்டும்எவன் நெஞ்சே

நீஎமக்கு ஆகா தது (குறள்.1221) - இக்குறள் தன் நெஞ்சை மறுத்துத் தலைவி உரைப்பது போல் அமைந்த கூற்றாகும்.

2. சொல்லாதவற்றைச் சொல்லுவனவாகவும், செய்யாதவற்றைச் செய்வனவாகவும் கூறுவர். மேகம், மரம், கடல், அன்னம், கிளி, வண்டு முதலியன பேசாதன எனினும் அவை பேசுவதாகக் கூறுவதும், இவை செயல்படாதவை எனினும் செயல்படுவதாகக் கூறுதலும் ஒருபாற்றுக் கூற்றுக்களில் ஒரு வகையாகும். “இதுவே பிற்காலத்தில் ‘தூது’ என்றொரு இலக்கிய வகை தோன்ற ஏதுவாய் அமைந்தது” என்பர்.

3. பிறர் உற்ற நோயைத் தம் நோய் போலச் சேர்த்திக் கூறுதல் ஒரு வகையாகும். பிறர் என்பது உயர்திணை, அஃறிணை இரண்டையும் உள்ளடக்கியதாகும். எ.கா:

பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிகடல்

தூவறத் துறந்தனன் துறைவனென் றவன்றிறம்

நோய்தெற உழப்பார்கண் இமிழ்தியோ எம்போலக்

காதல்செய் தகன்றாரை உடையை யோநீ

(கலித்.129)

4. அறிவையும், அறியப்படும் பொருளையும் வேறுபட நிறுத்தி, இருவகைப் பட்ட பெயரும் மூவகைப்பட்ட பொருட்களும் உரித்தாக உவமம் பொருந்துமிடத்து உவம வாயிற்படுத்திக் கூறல்.

குறிப்பு

குறிப்பு

இவை எல்லாம் தலைமகனுக்கும், தலைமகளுக்கும் உரிய ஒருபாற் கூற்றுக்கள் ஆகும். மேற்கூறியவற்றால் காமம் இடையீடு பட்டுழிக் கணாக் கண்டு கூறுதலும் உண்டு என்பர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

கனவும் உரித்தால் அவ்விடத் தான
(பொருளி.3)

இக் கனவும் தலைவன் தலைவி இருவர்க்கும் உரியதாகும். இக்கனவு தலைவனும் தலைவியும் உடன் போக்கிற் சென்ற வழித் தாய்க்கும் உரியது என்பார் ஆசிரியர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

தாய்க்கும் உரித்தால் போக்குடன் கிளப்பின் (பொருளி.6)

7.3 தலைவிக்குரிய கூற்று மரபுகள்

தலைவிக்குரிய கூற்றுக்கள் குறித்துப் பின்வரும் நூற்பாக்கள் பேசுகின்றன.

வண்ணம்பசந்து புலம்புறுகாலை
உணர்ந்தது போல உறுப்பினைக்கிழவி
புணர்த்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே
(பொருளி.7)

“தலைவியின் உடல் வண்ணம் பசந்து தனிமையுறும் காலத்துத் தன் உறுப்புகள் தலைவனின் பிரிவினை உணர்ந்தன போலப் பொருந்திய வகையால் கூறவும் பெறும்” என்பது இந்த நூற்பாவின் பொருளாம். எ.கா:

தண்ணந் துறைவன் தணந்தமை நம்மினும்
முன்னம் உணர்ந்த வளை (குறள்.1277) - இப்பாடலில் தலைவனது பிரிவை வளையல் உணர்ந்தது போலத் தலைவி கூறியதனைக் காணலாம்.

தலைவி கூட்டம் இன்மையால் உடம்பும் உயிரும் மெலிந்த பொழுதும், “உடம்பும் உயிரும் என்ன வருத்தமுற்றன கொல்” என்று தான் வருந்தாது போலக் கூறுவாளன்றித் தானே தலைவனைச் சென்று சேரமாட்டாள் என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

உடம்பும் உயிரும் வாடியக் கண்ணும்
என்னுற் றனகொல் இவையெனின் அல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கில்லை (பொருளி.8)

குறிப்பு

இந்த நூற்பாவும் தலைவிக்குரிய மரபு உணர்த்துகிறது. இந்த நூற்பாவில் 'கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை' என்று கூறியவர் அடுத்த நூற்பாவிலேயே தலைவி தனித்து நெஞ்சொடு உசாவுங் காலத்தில் கிழவோனைச் சேர்தல் உரியதாகலும் உண்டெனக் கூறுவர்.

ஒரு சிறை நெஞ்சோ டுசாவுங் காலை

உரிய தாகலும் உண்டென மொழிப (பொருளி.9)

உசாவுதல் என்பது தன் நெஞ்சோடு மட்டுமின்றித் தன் தோழியோடு உசாவுதல் என்றும் கொள்ளலாம் என்பார் இளம்பூரணர்.

7.4 தலைவி மடனொடு நின்றல்

தலைவன் தலைவியிடத்துப் “புறத்தொழுக்கம் இல்லை” எனக் கூறி மறைத்து உணர்த்தும் வழியும், அவ்வாறு கூறிய தலைவனை அடைய வேண்டும் என்று புணர்ச்சி வேட்கை தோன்றும் போதும் ஆகிய இடங்கள் தவிர்த்த இடங்களில் எல்லாம் தலைவி மடனொடு நின்றல் கடன் என்பர். எனவே தன் வயிற்காத்தலும், அவன்வயின் வேட்டலும் ஆகிய ஈரிடத்தும் தலைவி மடனழிந்து கூறுவாள் என்பதாம். இக்கருத்து பின்வரும் நூற்பாவால் புலப்படும்.

தன்வயிற் கரத்தலும் அவன் வயின் வேட்டலும்

அன்ன இடங்கள் அல்வழி யெல்லாம்

மடனொடு நின்றல் கடனென மொழிப

(பொருளி.10)

மடம் என்பது சொன்னதை மெய்யெனக் கொண்டு அதனை விடாமல் பேணும் மனவடக்கம் ஆகும்.

'யானை வந்தது காண்பதற்காகத் தாங்கினேன்' என்று தலைவன் தான் பரத்தை வீடு சென்றதை மறைத்துக் கூறிய போது தலைவி அதனை மெய்யெனக் கொண்டால் அது 'மடம்' எனப்படும். அவ்வாறன்றி “அறிந்தேன் பரத்தையாகிய யானையை, அந்த யானை வனப்புடைத்தாகலும் கேட்டேன்” என்றாள் எனின் அது மடனழிதல் ஆகும்.

குறிப்பு

7.5 நால்வருக்கும் உரிய மரபுகள்

தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் என்னும் நால்வர்க்கும் உரிய மரபுகளைப் பின்வரும் நூற்பாக்கள் பேசுகின்றன.

பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கும் உரித்தே

நட்பின் நடக்கை யாங்கலங் கடையே (பொருளி.5)

“நட்பின் வழங்கும் வழக்கமில்லாத விடத்து, பயிலாது வரும் ஒரு கூற்றுச் சொல் தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் ஆகிய நால்வர்க்கும் உரித்து” என்பது நூற்பாவின் பொருளாம்.

“உயிரும் நாணும் மடப்பமும் என்ற சொல்லப்பட்ட மூன்றும் குற்றம் தீர்ந்த நால்வர்க்கும் உரியவாம்” என்ற கருத்தைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

உயிரும் நாணும் மடனும் என்றிவை

செயிர்தீர் சிறப்பின் நால்வருக்கும் உரிய (பொருளி.6)

இதில் செயிர்தீர் சிறப்பின் என்றதனால் ஏனையோர் போலன்றி இந்த நால்வரும் ஒரு தன்மையர் ஆவர். இந்த நால்வரும் ஆக்கமும், கேடும் ஒருவர் மாட்டு வந்தால் தமக்கு உற்றது போல் நினைப்பர் ஆகையால், ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாது ஒருயிர் போலவும், நாணமும் மடனும் நால்வருக்கும் ஒக்கும் ஆதலான், வருந்தும் போது வருத்தமும் ஒக்கும் எனவும் கூறியவாறு” என்பார் இளம்பூரணர்.

7.6 அறத்தொடு நின்றல்

தலைவனும் தலைவியும் ஊழின் பயனாய் எதிர்ப்பட்டு உள்ளத்தெழுந்த அன்பின் பெருக்கினால் இருவரும் ஒருவராய் ஒழுகிய உள்ளப்புணர்ச்சியாம் களவொழுக்கம் கற்பாய் மாறுவதற்குத் துணை நிற்பது அறத்தொடு நின்றலாகும். ‘அறத்தொடு நின்றல்’ குறித்துப் பொருளியலில் தொல்காப்பியர் விளக்குகிறார். யாரும் அறியாது நிகழ்ந்த களவொழுக்கத்தை மெல்லத் தலைவி தோழிக்குக் கூற தோழி செவிலிக்குக் கூறச் செவிலி நற்றாய்க்குக் கூறுவதே அறத்தொடு நின்றலாம். நற்றாயே தலைவியின் தந்தைக்கும், தனையர்க்கும் வெளிப்படுத்துவாள். தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தில் தான் தோழி அறத்தொடு நிற்பாள். தலைவி கூறாமல்

தோழி தனக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் அதனை வெளிப்படுத்தமாட்டாள். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

அறத்தொடு நிற்கும் காலத் தன்றி

அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப (பொருளி.12)

“தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் காலத்து அல்லாமல் தோழி தானே அறத்தொடு நிற்கும் மரபில்லை” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம்.

முதற்கண் தலைவியானவள் தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள். அவ்வாறு நின்ற பின்பே தோழி அறத்தொடு நிற்பாள்.

7.6.1 தோழி அறத்தொடு நின்றல்

தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றலை ஏழுவகையாகக் குறிப்பிடுவார் தொல்காப்பியர். அது பின்வரும் நூற்பாவால் புலப்படும்.

எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கையுரைத்தல்

கூறுதல் உசாஅதல் ஏதீடு தலைப்பாடு

உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ

அவ்வெழு வகைய என்மனார் புலவர் (பொருளி.12)

1. எளித்தல்

தலைவன் நம்மாட்டு மிகவும் எளியன் என்று கூறி அறத்தொடு நின்றல்.

2. ஏத்தல்

தலைவன் மிகவும் உயர்ந்தவன் என உயர்த்திக் கூறி அறத்தொடு நின்றல்.

3. வேட்கையுரைத்தல்

தலைவியிடத்துத் தலைவன் கொண்ட வேட்கையினையும், தலைவனிடத்துத் தலைவி கொண்ட வேட்கையினையும், கூறி அறத்தொடு நின்றல்.

4. கூறுதல்

தலைவியை இத்தலைவனுக்கே கொடுத்தல் வேண்டும் என்று கூறி அறத்தொடு நின்றல்.

5. உசாதல்

வெறியாட்டும், கழங்கும் இட்டுரைத்த போதும் வேலனோடோ, பிறரோடோ உசாவி அறத்தொடு நின்றல்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

6. ஏதீடு தலைப்பாடு

ஏதேனும், ஓர் ஏதுவை இடையிட்டுக் கொண்டு தலைமைப்பட்டமை கூறி அறத்தொடு நின்றல்.

7. உண்மை செப்பும் கிளவி

‘தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் உண்டான நட்பு இத்தன்மைத்து’ என உள்ளது உள்ளவாறே உரைத்து அறத்தொடு நின்றல்.

தலைவி, தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள். தோழி, செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள். செவிலி நற்றாய்க்கும் நற்றாய் தந்தை தனையர்க்கு அறத்தொடு நிற்பாள்.

7.6.2 செவிலி அறத்தொடு நிற்கும் மரபு

தோழி அறத்தொடு நிற்பதன் முன்னம் செவிலி குறிப்பால் உணர்தலைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

உற்றுழி யல்லது சொல்ல லின்மையின்

அப்பொருள் வேட்கைக் கிளவியி னுணர்ப

(பொருளி.13)

“காமம் மிக்க வழி யல்லது சொல் நிகழ்ச்சி இன்மையின், தலைவி தான் கருதிய பொருள்மேல் உண்டாகும் வேட்கையைத் தலைவி தன்னாலே அறிவாள்” என்பர். இம்மரபு செவிலிக்கும், நற்றாய்க்கும் பொது என்பர்.

7.7 பெண்களின் இயல்பு

பெண்களுக்குரிய இயல்புகளைப் பின்வரும் நூற்பா உரைக்கும்.

செறிவும் நிறைவுஞ் செம்மையும் செப்பும்

அறிவும் அருமையும் பெண்பா லான

(பொருளி.14)

“அடக்கம், அமைதி, மனம் கோடாமை, சொல்லுதல், எது நன்மை பயப்பது எது தீமை பயப்பது என அறியும் அறிவு, உள்ளக் கருத்தறிதல் இவை யாவும் பெண்களுக்குரிய இயல்புகளாம்” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம்.

குறிப்பு

“இந்த நூற்பாவாற் சொல்லுவது யாதெனின், அறத்தொடு நின்றல் வகை இனிக் கூறுகின்ற வரைவு கடாதற்குப் பகுதியும் உண்மை வகையானும் புனைந்துரை வகையானும் கூறுங்கால் இவை பேதையராகிய பெண்டிர்க்கு இயையுமோ என ஐயுற்றதற்குக் கூறப்பட்டது” என்பார் இளம்பூரணர். செறிவு என்பது அடக்கம்; நிறைவு என்பது அமைதி; செம்மை என்பது மனங்கோடாமை; செப்பு என்பது சொல்லுதல்; அறிவு என்பது நன்மை பயப்பனவும் தீமை பயப்பனவும் அறிதல் என்பார்.

7.8 வரைவு கடாதல்

களவொழுக்கத்தில் இணைந்த தலைவனும் தலைவியும் மணம் முடிக்கும் நிலையிலேயே கற்பு வாழ்க்கை தொடங்கும். களவொழுக்கத் தலைவன்பால் “இத்தலைவியை மணமுடிக்க வேண்டும்” என எடுத்துக் கூறும் பணி தோழியினுடையதாகும். இதனை ‘வரைவுகடாதல்’ என்று இலக்கண நூல்கள் கூறும். தலைவியை வரைதல் வேண்டும் என்னும் கருத்தால் தோழி சிலவற்றைக் கூறுவாள். தோழி நிகழ்த்தும் கூற்றுகள் சிலவற்றுக்கான பயனாக வரைவுகடாதல் விளங்குதலை,

“பொழுதும் ஆறும் காப்புமென் றிவற்றின்
வழுவி னாகிய குற்றங் காட்டலும்
தன்னை அழிதலும் அவணாறு அஞ்சலும்
இரவினும் பகலினும் நீவா என்றலும்
கிழவோன் தன்னை வாரல் என்றலும்
நன்மையும் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்
புரைபட வந்த அன்னவை பிறவும்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப”

(பொருளி.15)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

1. தலைவன் வருகின்ற இராப் பொழுதும், அக்காலத்து வழியும், ஊரின் கண் உள்ள கடுமையான காவலும் என்று கூறப்பட்டவற்றால் விளையும் வழுவினை எடுத்துக் காட்டல்.

2. தான் மனன் அழிந்து கூறுதல்.

3. தலைவிக்கு வரும் இடையூறுகளைக் கூறுதல்.

குறிப்பு

4. இரவில் வந்தால் 'பகலில் வா' என்றல், பகலில் வந்தால் 'இரவில் வா' என்றல்.

5. தலைவனை 'நீ வராதே' எனல்.

6. நன்மையாகவும், தீமையாகவும் பிறபொருளை எடுத்துக் கூறல்

7. தலைவனைக் கொடியன் என்றலும் நொதுமலர் வரைகின்றார் என்றலும், அன்னை வெறியாட்டு எடுக்கின்றாள் என்றலும் பிறவுமாகும்.

இங்கு கூறப்பட்ட ஏழும் புணர்ச்சி விருப்பமின்மையாற் கூறப்பட்டனவல்ல வரைதல் வேண்டும் என்ற பொருளுடையனவேயாம்.

தலைவன் களவொழுக்கத்தை நீட்டித்த விடத்துத் தோழி வேட்கைப் பொருளாற் கூறுதலை மறுத்து, உள்ளது உள்ளவாறே உரைத்தலும் உண்டென்பார் ஆசிரியர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங்கு உரைத்தல்

மரீஇய மருங்கின் உரித்தென மொழிப (பொருளி.16)

7.9 தலைவனுக்குரிய மரபு

களவின் போது தலைவன் தேர், யானை, குதிரை போன்ற ஊர்திகளில் ஊர்ந்து வந்து தலைவியைக் கூடுதற்கு உரியன் என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

தேரும் யானையும் குதிரையும் பிறவும்

ஊர்ந்தனர் இயங்கலும் உரியர் என்ப (பொருளி.17)

7.10 உண்ணாதவற்றை உண்டன போலக் கூறுதல்

உண்ணாதல் தொழிலை நிகழ்த்த இயலாத பொருளை உண்டன போலக் கூறுவதும் மரபு. இதனை,

உண்டதற்குரிய அல்லாப் பொருளை

உண்டன போலக் கூறலும் மரபே (பொருளி.18)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

கண்ணும் கொளச்சேறி நெஞ்சே இவையென்னைத்

தின்னும் அவர்க்காண லுற்று (குறள்.1244)

7.11 களவில் தலைவன் இயல்பும் திறனும்

களவுக் காலத்தில் தலைமகனின் இயல்பு குறித்துச் சில நூற்பாக்கள் பேசுகின்றன.

பொருளென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே
காப்புக்கைம் மிகுதல் உண்மை யான
அன்பே அறனே இன்பம் நானொடு
துறந்த ஒழுக்கம் பழித்தன் றாகலின்
ஒன்றும் வேண்டா காப்பி னுள்ளே (பொருளி.19)

“தலைமகளைத் தமர் காக்குங்காவல் மிகுதியான போது அன்பு, அறன், இன்பம் நாணம் முதலியன நீங்கப் பெறும். தலைவி வெளியே செல்ல முடியாது காப்பு மிகுதல் உண்மையான போது பொருள்வயிற் பிரிதல் என்று கூறுதல் நீக்கப்படாது” என்பது நூற்பாவின் பொருளாம்.

அவ்வாறு தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரியும் போது உடன்போக்குக் கருதிய தலைமகட்குத் தான் செல்லும் வழி கல்லும் கரடும் ஆகிய ‘சுரம்’ என்று கூறுதலும் நீக்கப்படாது என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா உரைக்கும்.

சுரம் என மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே (பொருளி.20)

7.12 புலனெறி வழக்குகள்

மக்கள் வாழ்க்கையில் இயல்பாகக் காணப்படும் ஒழுக்கம் உலக வழக்கு எனப்படும். உலக வழக்கில் சிறந்தனவாயுள்ளவற்றை ஒன்றாகத் தொகுத்துப் பாடல்களாக எழுதிவைப்பர். அப்பாடல்களாகிய நூல்வழக்கு, நாடக வழக்கு எனப்படும். உலகவழக்கும், நாடக வழக்கும் சேர்ந்ததே புலனெறி வழக்கு ஆகும். இப்புலனெறி வழக்கையே செய்யுள் வழக்கு என்பர்.

உயர்ந்தோர் கூறும் வழக்கு வழிப்படுதலின் அவ்வழக்கினது நெறியிலே நடத்தல் செய்யுட்குக் கடன் ஆகும். இதனை,

உயர்ந்தோர் கிளவி வழக்கொடு புணர்தலின்
வழக்கு வழிப்படுதல் செய்யுட்குக் கடனே (பொருளி.21)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

குறிப்பு

குறிப்பு

7.13 வழக்கெனல் ஆகாதன

அறத்திற் கழிவுடையன பொருட்பயம்பட வருமெனில் அவற்றை வழக்கு என்று வழங்குதல் பழித்தது ஆகும் என்பர். அறத்திற் கழிந்தன என்பது அகத்தில் பிறர்மனைக்கூட்டம் ஆகும். அறத்திற் கழிவுடைய புறப்பொருள் ஆவது ஆநிரை கோடல் போன்றனவாகும். இதனை,

அறக்கழி வுடையன பொருட்பயம் படவரின்
வழக்கென வழங்கலும் பழித்த தென்ப (பொருளி.22)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

அறம் முதலியன வழுவின்று ஆயினும் நாண் அழிய வரும் பொருண்மை புணர்த்தற்கு என்பதை,

மிக்கபொருளினுட் பொருள்வகை புணர்க்க
நாணுத் தலைப் பிரியா நல்வழிப் படுத்த (பொருளி.23)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். “அகப் பொருட்கண்ணே நாண் நீங்காத நல்வழிக்கட் படுத்தப் பொருள் வகை புணர்க்க” என்பது நூற்பாவின் பொருளாம். எ.கா:

பிறர்நாணத் தக்கது தான்நாணா னாயின்
அறன் நாணத்தக்க துடைத்து (குறள்.1018)

7.14 சொல்வழுவும், மரபுவழுவும்

பொருளியலில் சொல்வழுவும் குறித்தும், மரபு வழி குறித்தும் பேசுகிறார் தொல்காப்பியர். இவை மொழியமைப்புக் குறித்த செய்தியாகும்.

முறைப்பெயர் மருங்கினற் கெழுதகைப் பொதுச் சொல்
நிலைக்குரி மரபின் இருவீற்றும் உரித்தே (பொருளி.24)

“முறைப்பெயரிடத்து ‘எல்லா’ என்னும் பொதுச் சொல் ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் ஒப்ப உரியதாகும்” என்பது நூற்பாவின் பொருளாம். எல்லா என்பது பெண்பாலை ஆண்பாலும், ஆண்பாலைப் பெண்பாலும் கூறற்கு உரியதாகும். தோழியும் தலைவியும் தலைவனை ‘எல்லா’ எனவும், தலைவியையும் தோழியையும் தலைவன் எல்லா எனவும் கூறுதல் மரபாகும்.

குறிப்பு

சொல்லதிகாரத்துச் சொல்ல வேண்டியவற்றைப் ஈண்டுப் பொருளதிகாரத்தில் கூறியது பொருந்துமா? என்ற வினா எழும் எனக் கருதி இளம்பூரணர் இதற்கு, “இச்சொல் காமப் பொருளாகத் தோன்றுதலாற் சொல்லதிகாரத்து ஒதாது ஈண்டு ஒதப்பட்டது” என்று விளக்கம் தருகிறார்.

தாயத்தின் அடையா ஈயச் செல்லா
வினைவயின் தங்கா வீற்றுக் கொளப்படா
எம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்றம்
அல்ல வாயினும் புல்லுவ உளவே (பொருளி.25)

என்னும் நூற்பா மரபு வழுவமைத்தல் கூறுகிறது. “தந்தை பொருள் மகனுக்குரியதாதல், ஒருவன் கொடுப்ப ஒருவன் பெறுதல், உழவு முதலியவற்றான் வருதல், பகையினால் வந்தது கோடல் ஆகிய இந்நான்கினாலும் வரும் பொருளினது உரிமைத்தோற்றம் அல்லவாயினும் பொருந்துவ உள்” என்பது நூற்பாவின் பொருளாகும். கிழமைத் தோற்றம் என்ற தொடருக்குத் தோழி தலைவியின் உடலை என்னுடல் என்று கூறும் கூற்றைச் சான்றாகக் கூறுவார் உரையாசிரியர். எ.கா:

விரும்பிநீ என்தோள் எழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கும் நினைத்துக் காண்
(கலித்.18) - இங்குத் தலைமகள் தோளைத் தோழி எனதெனக் கூறியது காண்க.

7.15 பொருள் கொள்ளும் மரபு

“ஒருபக்கத்துக் கூறிய பொருண்மை ஒழிந்த பக்கத்தும் வரும் வகைத்து” என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

ஒருபாற் கிளவி ஏனைப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தானே வழக்கென மொழிய (பொருளி.26)

மனையோள் மாட்டும் காமக்கிழத்தி மாட்டும் நிகழும்
புணர்ச்சியும் பிறவும் ஊடலும் பரத்தையர் மாட்டும் நிகழும்.

7.16 இன்பம் என்பது மனத்தே உள்ளது

இன்பம் என்பது மனம் பொருந்தி வரும்
விருப்பத்தையுடையது என்னும் கருத்தைப் பின்வரும் நூற்பா
விளக்கும்.

குறிப்பு

எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தான் அமர்ந்து வருடம் மேவற் றாகும் (பொருளி.27)

எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தன் மனம் பொருந்தி வரும் விருப்பத்தையுடைத்து. எனவே மனம் பொருந்திய வழிப் பரத்தையர் மாட்டும் இன்பம் உளதாகும் எனவும் மனம் பொருந்தாத வழி மனைவியர் மாட்டும் இன்பமின்றாம் எனவும் பொருள் உரைப்பார் இளம்பூரணர்.

7.17 பரத்தையிற் பிரிவுக்குரியோர்

பரத்தையர் மாட்டு வாயில் விடுதல் நான்கு வருணத்தார்க்கும் உண்டு என்பதனையும், அவ்வாறு பிரியும் பிரிவில் நிலம் பெயர்ந்து செல்லுதல் இல்லை என்பதனையும் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்து

நிலத்திரி பின்றஃ தென்மனார் புலவர் (பொருளி.28)

7.18 களவில் தலைமகன் மரபுகள்

களவின் போது தலைவிக்கு எந்த எந்த இடங்களில் தலைவனுடன் உடன் போதல் குறிப்பும், வரைவுகடாதல் குறிப்பும் தோன்றும் என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

ஒருதலை உரிமை வேண்டினும் மகடூஉப்

பிரிதல் அச்சம் உண்மை யானும்

அம்பலும் அலரும் களவுவெளிப் படுக்குமென்று

அஞ்ச வந்த ஆங்கிரு வகையினும்

நோக்கொடு வந்த இடையூறு பொருளினும்

போக்கும் வரைவும் மனைவிகண் தோன்றும் (பொருளி.29)

“ஒருதலையாகத் தலைமகள் உரிமை பூண்டலை வேண்டியவிடத்தும், பிரிதல் நிகழும் என்ற அச்சம் தோன்றியக் கண்ணும், களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் அம்பல், அலர் இவை தோன்றியக் கண்ணும் தலைவன் வருகைக்குக் காத்திருந்த போது தோன்றும் இடையூறுகள் நிகழும் போதும் தலைமகனுடன் உடன் போக்கிற் செல்ல வேண்டும் என்றும், வரைவுகடாதல் வேண்டும் என்றும் தோன்றும்” என்பது நூற்பாவின் பொருளாம்.

7.19 கற்பில் தலைவன் பணிவு

தலைவியை விட உயர்ந்தவனாகவே காணப்படும் தலைவன் தலைவியிடம் பணிந்து நிற்கும் இடம் எதுவெனப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

மனைவி உயர்வும் கிழவோன் பணிவும்

நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய (பொருளி.31)

“புலவியின் போது (ஊடலின் போது) தலைமகள் உயர்வும், தலைமகன் பணிவும் உரிய” என்பது பொருளாம்.

7.20 தலைவியின் எழில் நலம் பாராட்டல்

களவில் தலைவியின் நலம் பாராட்டிய தலைமகன் கற்பின் போதும் அவளது எழில் நலத்தைப் பாராட்டுவான். இதனை,

நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற்

புகழ்தகை வரையார் கற்பினுள்ளே (பொருளி.32)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். இதற்கு “கற்புக் காலத்தும் தலைவியின் எழிலைக் கண்டு, வேட்கை மிகுதியால் புகழ்தலை நீக்கார்” என்பது பொருளாகும். எ.கா:

அணைமருள் இன்றுயில் அம்பணைத் தடமென்றோள்

துணைமலர் எழில்நீலத் தேந்தெழில் மலருண்கண்

மணமெளவல் முகையன்ன மாவீழ்வான் நிரைவெண்பல்

மணநாறு நறுந்தண் மாரிவீழ் இருங்கூந்தல்

அலர்முலை யாகத் தகன்ற அல்குல்

சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்

பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி (கலித்.14)

7.21 தலைவிக்குரிய இயல்புகள்

தலைவன் தன்னைப் பாராட்டுவதிலிருந்து தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து செல்ல விருக்கிறான் என்பதைத் தலைவி உணர்வாள் என்பதைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

செய்பொருள் அச்சமும் வினைவயிற் பிரிவும்

மெய்பெற உணர்த்துங் கிழவிபா ராட்டே

(பொருளி.36)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

“தலைவன் பிரியும் காலத்துத் தலைவியைப் பாராட்டும் பாராட்டு, அவன் பொருள் வயிற் பிரியுமிடத்து வழியின் தன்மை குறித்த அச்சத்தையும், வினைவயிற் பிரிவையும், தலைவிக்கு உணர்த்தும்” என்பது பொருளாம்.

“கற்பின்கண் தலைவி தன் தலைவனின் பரத்தமையைப் புகழ்ந்து கூறினாலும் உள்ளத்தின் கண் ஊடல் இருக்கும்” என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தையை ஏத்தினும்

உள்ளத் தூடல் உண்டென மொழிப (பொருளி.37)

“தலைவி வேறொருத்தியின் குணங்கள் இத்தன்மையன என்று தலைவனிடம் கூறித் தலைவனது குறிப்பினை அறிவாள்” என்னும் கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

கிழவோள் பிறள்குணம் இவையெனக் கூறிக்

கிழவோன் குறிப்பினை உணர்தற்கும் உரியள் (பொருளி.38)

7.22 தலைவி செயலில் உள்ள வழக்காத்தல்

ஏதேனும் ஒரு பருவத்தைக் குறித்த வழி அந்தப் பருவம் இரண்டு திங்கள் இருக்கும் எனினும் அப்பருவம் தோன்றிய உடனே அதனைக் கண்டு செயலற்றுப் போய் அக்காலம் முழுவதும் கழிந்தது போலக் கூறுதல் உண்டு. இது வழுவேயாம். அவ்வாறு கூறுதல் அறியாமையினாலோ, வருத்தத்தாலோ, மயக்கத்தாலோ, அக்காலத்திற்குரிய பொருள் மிகத் தோன்றுவதாலோ இந்நான்கு பொருளாலும் நிகழும் என்ற கருத்தை பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

பொழுது தலைவைத்த கையறு காலை

இறந்த போலக் கிளக்குங் கிளவி

மடனே வருத்தம் மருட்கை மிகுதியொடு

அவைநாற் பொருட்கண் நிகழும் என்ப (பொருளி.40)

இவ்வாறு வரும் செய்யுள், காலம் பிழைத்துக் கூறுகின்றதல்ல; மரபுவழுவமைதியாகக் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். சான்றாக,

பொருகடல் வண்ணன் புனைமார்பில் தார்போல்

திருவில் விலங்கூன்றித் தீம்பெயல் தாழ

வருதுமென மொழிந்தார் வாரார்கொல் வானம்

கருவிருந்து ஆலிக்கும் போழ்து (கார்நாற்.1) – இது பருவம் கண்ட வழி 'வாரார் கொல்' என்றமையால் இறந்தது போலக் கிளந்தவாறு ஆயிற்று. பிறவும் இவ்வாறே வரும் என்பர்.

தலைமகளுக்கு உரிய மற்றுமோர் மரபினைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினும்
மெய்ம்மை யாக அவர்வயி னுணர்ந்து
தலைத்தாட் கழறல்தம் எதிர்ப்பொழு தின்றே
மலிதலும் ஊடலும் அவையலங் கடையே (பொருளி.39)

“பரத்தையர் தாமுற்ற துன்பத்தினைத் தலைவியிடம் கூறிய வழியும் அவர்களின் துன்பத்தை மெய்ம்மையாக உணர்ந்து வைத்தும் தலைமகன் மாட்டுக் கழறுதல் தலைவன் எதிர்ப்பட்ட பொழுது இல்லை. மகிழ்ச்சியும் புலவியும் அல்லாத காலத்து” என்பது நூற்பாவின் பொருளாகும்.

“கூறினும் என்ற உம்மை எதிர்மறை; கூறாமை பெரும்பான்மை. அதனை ஐயப்படாது துணிதலான் மெய்ம்மையாக வென்றார். அதனைத் தலைமகன் வந்த வழிக் கூறுவாளாயின் தனக்குப் புணர்ச்சியிற் காதலில்லையாம்; சொல்லாலாயின் அவள் கூறியவதனாற் பயனில்லையாம். அதனைப் கலவியிறுதியினும், புலவியினும் கூறப்பெறும்” என்பர் இளம்பூரணர்.

7.23 தோழியின் சில கூற்று மரபுகள்

களவில் தோழிக்குரிய மரபுகள் குறித்துப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி
நிரம்ப நீக்கி நிறுத்தல் அன்றியும்
வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெய்தலும்
நல்வகை யுடைய நயத்திற் கூறியும்
பல்வகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே
(பொருளி.41)

“தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றித் தருமாறு இரந்து கேட்கும் தலைவனைத் தோழி, மிகத் தொலைவில் நீக்கி நிறுத்தல் (சேட்படை) அல்லாமல் 'நும் கூட்டத்தை யான் முன்பே அறிவேன்' என்று

குறிப்பு

மெய்யாகவே கூறலும், தலைவன், 'அப்புணர்ச்சி இல்லை' என்றால் அவனைப் 'பொய்யன்' எனக் கூறுதலும், நல்ல கூறுபாடுடைய சொற்களைக் கேலியாகக் கூறியும் இங்ஙனம் பல்வேறு வகையானும் படைத்து மொழிந்து சொல்லவும் பெறும்" என்பது நூற்பாவின் பொருளாம்.

இங்ஙனம் தலைவனிடம் தோழிகூறுதல் வழுவே ஆயினும் நாடக வழக்காகவும் உலகியல் வழக்காகவும் புனைந்துரைத் தமையான் மரபு வழுவமைதி ஆகும்.

தோழிக்குரியதோர் மரபு வழக்காத்தல் குறித்து மேலும் இரு நூற்பாக்கள் உள்ளன.

உறுகண் ஓம்பல் தன்னியல் பாகலின்

உரிய தாகும் தோழிகண் உரனே (பொருளி.43)

“தலைமகனுக்குரிய துன்பத்தைப் போக்குதல் தோழிக்கு இயல்பாகலின் தோழி அறிவுடையளாக விளங்குதல் அவளுக்கு உரியதாகும்” என்பது இந் நூற்பாவின் பொருளாகும்.

உயர்மொழிக் கிளவியும் உரியவால் அவட்கே (பொருளி.44)

“உயர்த்துச் சொல்லும் கூற்றும் தோழிக்குரித்து என்பர்” என்பது பொருளாம். இது தோழி தலைவனை உயர்த்திக் கூறல், தலைவியை உயர்த்திக் கூறல் என்ற இரண்டுக்கும் பொருந்தும் என்பர்.

7.24 தலைவன்-தலைவிக்குரிய பொதுமரபு

தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவருக்கும் உரிய பொதுவான மரபு குறித்து இரண்டு நூற்பாக்கள் உள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

உயர்மொழிக் கிளவி உறமுங் கிளவி

ஐயக் கிளவி ஆடுஉ விற் குரித்தே (பொருளி.42)

“உயர்த்திச் சொல்லுதற்கு உரிய சொல்லானது தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உரியதாகும். ஐயக் கிளவி தலைவனுக்கே உரியதாகும்” என்பது நூற்பாவின் பொருளாம். தலைவி மாட்டு ஐயக்கிளவி இன்று என்றவாறாம். அதனாற் குற்ற மென்னையெனின், தெய்வமென்று ஐயுறுங்கால் அதனை முன்பு கண்டறிவாளாதல் வேண்டும். காணாமையின் ஐயமில்ள் என்க” என்பர் இளம்பூரணர்.

சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குரவு
அனைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே
(பொருளி.48)

“சினமும் பேதைமையும் பொறாமையும் வறுமையும் என்று சொல்லப்பட்ட அந்நான்கு வகையும் யாதானும் ஒரு பொருளைச் சிறப்பித்தல் காரணமாக வரும்” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம்.

7.25 வாயில்கள் மரபு

வாயில்களுக்குரிய மரபினைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.
வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல்
தாவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே (பொருளி.45)

“அவரவர் சொல்லத்தகும் கூறுபாட்டினால் வாயில்கள் கூறும் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல் கேடின்றி உரிய” என்பது இதன் பொருள்.

சொல்லினும் எழுத்தினும் தோன்றா மரபை,
அன்னை என்னை என்றலும் உளவே
தொன்னெறி முறைமை சொல்லினும் எழுத்தினுந்
தோன்றா மரபின என்மனார் புலவர் (பொருளி.50)

என்னும் நூற்பாவில் சுட்டுவர். “அன்னை என்னை என்று சொல்லுதலும் உள. அவை முன்னோர் சொல்லிச் சென்ற முறைமையாகும். அவை தாம் சொல்லினாலும் சொல்லிற்கு உறுப்பாகிய எழுத்தினானும் பொருள் தோன்றாத மரபினையுடைய என்று சொல்லுவர் புலவர்” என்பது பொருளாகும்.”

7.26 காட்டலாகாப்பொருள்கள்

காட்டலாகாப் பொருள் யாவை என்பதை உணர்த்தும் நூற்பா பின்வருமாறு:

‘ஒப்பும் உருவும் வெறுப்பும் என்றா
கற்பும் ஏரும் எழிலும் என்றா
சாயலும் நாணும் மடனும் என்றா
நோயும் வேட்கையும் நுகர்வும் என்றாங்கு
ஆவயின் வருஉங் கிளவி எல்லாம்
நாட்டியல் மரபின் நெஞ்சுகொளின் அல்லது

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

காட்ட லாகாப் பொருள் என்ப” (பொருளி.51)

“ஒப்பு, உரு, வெறுப்பு, கற்பு, ஏர், எழில், சாயல், நாண், மடன், நோய், வேட்கை, நுகர்வு எனப்பட்ட அவ்வழிவரும் சொல்லெல்லாம், நாட்டில் வழங்கும் மரபினானே பொருளை மனத்தினால் உணரினல்லது இது பொருள் எனக் காட்டலாகாத பொருளையுடையன” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம்.

1. ஒப்பு - ‘தந்தையை ஒக்கும் மகன்’ என்பது.

2. உரு - என்பது உட்கு, பயிலாத பொருளைக் கண்டுழி வருவதோர் மன நிகழ்ச்சி.

3. வெறுப்பு - என்பது செறிவு. அது அடக்கம் குறித்து நின்றது.

4. கற்பு -என்பது மகளிர்க்கு மாந்தர் மாட்டு நிகழும் மன நிகழ்ச்சி

5. ஏர் - என்பது தளிரின் கண் தோன்றுவதோர் பொலிவுபோல எல்லா உறுப்பினும் ஒப்பக் கிடந்து, கண்டார்க்கு இன்பத்தைத் தருவதோர் நிறவேறுபாடு.

6. எழில் - என்பது அழகு

7. சாயல் - என்பது மென்மை

8. நாண் - பெரியோரது ஒழுக்கத்துக்கு மாறுபட்டன செய்யாமைக்கு நிகழ்வதோர் நிகழ்ச்சி.

9. மடன் - பெண்டிர்க்கு உள்ளதோர் இயல்பு.

10. நோய் - என்பது துன்பம்.

11. வேட்கை - யாதானும் ஒன்றைப் பெறல் வேண்டும் எனச் செல்லும் மன நிகழ்ச்சி.

12. நுகர்வு - இன்ப, துன்பங்களை நுகரும் நுகர்ச்சி.

இவையெல்லாம் காட்டலாகாப் பொருள் என்பதால் இவை இவ்வுலகில் இல்பொருளோ எனின் அன்று அவை உள்பொருளே என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

இமையோர் தேளத்தும் எறிகடல் வரைப்பினும்

அவையில் காலம் இன்மை யான (பொருளி.52)

“தேவருலகத்திலும், கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகத்திலும் மேற்சொல்லப்பட்ட பொருள் இல்லாத காலம் இன்மையான் உள்பொருள் என்றே கொள்ளப்படும்” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம்.

7.27 இறைச்சியும் உள்ளுறையும்

அகத்திணையியலில் ‘உள்ளுறை உவமம்’ என்ற ஒன்றைச் சொன்னது போல் இப் பொருளியலில் ‘இறைச்சி’ என்ற ஒன்றை மூன்று நூற்பாக்களில் சொல்கின்றார் தொல்காப்பியர். அதில் முதல் நூற்பா பின்வருமாறு:

இறைச்சி தானே உரிப்புறத் ததுவே (பொருளி.33)

“இறைச்சிப் பொருள் என்பது உரிப்பொருளின் புறத்ததாகத் தோன்றும்” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும். கருப்பொருளாகிய நாட்டிற்கும், ஊர்க்கும், துறைக்கும் அடையாகி வருவது இறைச்சியாம். எ.கா:

நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே
(குறுந்.3)

இப்பாடலில் நாட்டிற்கு அடையாகி வந்த கருப்பொருளாகிய குறிஞ்சிப்பூவும் பெருந்தேனும் இறைச்சிப் பொருள்களாம்.

“இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” எனப் பாடம் ஓதுவாரு முளர். அவர்கள் பொருட்புறத்து என்பதற்கு கருப்பொருட் புறத்தது என்று பொருள் கொள்வர்.

இறைச்சியில் தனிப்பட்ட குறிப்புப் பொருள் தோன்றும், அதனைத் தெரியும் திறனுடையோர்க்கு அது புலனாகும் என்பார் தொல்காப்பியர். இதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமார் உளவே
திறத்தியல் மருங்கின் தெரியு மோர்க்கே
(பொருளி.34)

“பொருள் திறத்து இயலும் பக்கத்து ஆராய்வார்க்கு இறைச்சிப் பொருள் வயின் தோன்றும் பொருளும் உள்” என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம். இவ்விறைச்சிப் பொருள் 1) வேறோர் பொருள் கொள்ளக் கிடத்தல், 2) கிடவாதிருத்தல் என்று இரு வகைப்படும். இறைச்சி பற்றிய மற்றொரு நூற்பா,

குறிப்பு

குறிப்பு

அன்புறு தகுவன இறைச்சியிற் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே (பொருளி.35)

என்றமைந்துள்ளது. “பிரிவாற்றாத காலத்து, இறைச்சிப் பொருள்களுள் தலைவன் அன்பு செய்வதற்குத் தகுவனவற்றைக் கருதிக் கூறலும் வற்புறுத்தலாகும்” என்பது நூற்பாவின் பொருளாகும்.

“துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவும் உரைத்தனரே”
(கலித்.11)

என்ற பாடல் அடிகளில் உள்ள “பின் உண்ணும் களிற்று” என்பது இறைச்சிப் பொருள் வற்புறுத்தற் குறிப்பின்கண் வந்தது.

உள்ளுறை குறித்தும் மூன்று நூற்பாக்கள் பொருளியலில் இடம் பெறுகின்றன. உள்ளுறை ஐந்து வகைப்படும் என்பதனைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்கும்.

உடனுறை உவமம் சுட்டு நகை சிறப்பெனக்

கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே (பொருளி.46)

உள்ளுறை என்பது பிறிது ஒரு பொருள் புலப்படுமாறு நிற்பதொன்றாகும். அது கருப்பொருள் பற்றி வரும் என அகத்திணையியலிற் கூறப்பட்டது. அது ஐந்து வகைப்படும். அவையாவன 1. உடனுறை, 2. உவமம், 3. சுட்டு, 4. நகை, 5. சிறப்பு.

1. உடனுறை - உடன் உறைவதொன்றைச் சொல்ல, அதனாலே பிறிதொரு பொருள் விளக்குவது.

2. உவமம் - உவமையைச் சொல்ல உவமிக்கப்படும் பொருள் தோன்றுவது.

3. சுட்டு - ஒரு பொருளைச் சுட்டிப் பிறிதோர் பொருட்படுத்தல்.

4. நகை - நகையினாற் பிறிதொரு பொருள் உணர நின்றல்.

5. சிறப்பு - இதற்குச் சிறந்தது இது எனக் கூறுவதனானே பிறிதோர் பொருள் கொளக் கிடப்பது.

அந்தமில் சிறப்பின் ஆகிய இன்பம்

தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே (பொருளி.47)

என்பதும் உள்ளுறை குறித்த நூற்பாவேயாம். “முடிவில்லாத சிறப்பின் ஆகிய இன்பத்தின்கண் உள்ளுறைப் பொருண்மை

குறிப்பு

வருதலும் வகுத்த இயல்பே” என்பது நூற்பாவின் பொருள். எ.கா:
நுண்எழில் மாமைச் சுணங்கணி ஆகம்தம்
கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியும் அமையார்என்
ஒண்ணுதல் நீவுவார் காதலர் மற்றவர்
எண்ணுவ தெவன்கொ லறியேன் என்னும் (கலித்.4)
அடுத்து வரும் நூற்பா உள்ளுறைப் பாற்படுவதோர்
சொல்லை உணர்த்துகிறது. இதனை,
மங்கல மொழியும் அவையல் மொழியும்
மாறில் ஆண்மையில் சொல்லிய மொழியுங்
கூறிய மருங்கிற் கொள்ளும் என்ப
(பொருளி.48)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். மங்கல முதலாகக் கூறப்பட்ட மூன்றும்
உள்ளுறைப்பாற்படும் என்பது பொருளாம்.

1. மங்கல மொழி - என்பது மங்கலத்தாற் கூறும் சொல். அது
செத்தாரைத் துஞ்சினார் எனல்.
2. அவையல் மொழி - என்பது இடக்கரடக்கிக் கூறுவது. அது
கண்கழீஇ வருதும் என்பதும்.
3. மாறிலாண்மையிற் சொல்லிய மொழி - என்பது ஒருவனைச்
சிங்கம் வந்ததென்றாற் போற் கூறுவது.
இவையெல்லாம் சொல்லாற் பொருள்படாமையின்
உள்ளுறையின் பாற்படும் என்பார் இளம்பூரணர்.

இவ்வாறு பொருளியலிலும் இறைச்சி, உள்ளுறை பற்றிய
கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட
இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில்
கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள்
முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. கனவு காணுதல் யார்யாருக்குரிய மரபு?

2. பெண்பாலர்க்குரிய இயல்புகள் யாவை?

குறிப்பு

.....
3. வழக்கென வழங்கலும் பழித்தது எனக் கொள்ளத்தக்கது எது?

.....
4. ஐயக்கிளவி யாருக்கு உரியது?

.....
5. உள்ளுறை எத்தனை வகைப்படும்?
.....

தொகுத்தறிவோம்

பொருளியல் அகத்துக்கும், புறத்துக்கும், களவுக்கும், கற்புக்கும் பொதுவான செய்திகளைக் கூறும் இயல் ஆகும். இளம்பூரணர் பொருளியலை ஒழிபியல் என்று கூறுவர். சொல்லோடு தொடர்புபடும் வாய்ப்பாட்டால் தொடராது பிறிதோர் வாய்ப்பாட்டால் தொடுப்பினும் பொருட்டொடர்பு உண்டாயிற் பொருள் இயையும் வழி அசைச் சொற்கள் திரியாது நின்ற நிலையே பொருள்படும். தலைவன், தலைவி இருவருக்குமுரிய ஒருபாற் கூற்றுகள் நான்கு வகைப்படும். நட்பின் வழங்கும் வழக்கமில்லாத விடத்து, பயிலாது வரும் ஒரு கூற்றுச் சொல் தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் ஆகிய நால்வர்க்கும் உரித்தாகும். தலைவனும் தலைவியும் ஊழின் பயனாய் எதிர்ப்பட்டு உள்ளத்தெழுந்த அன்பின் பெருக்கினால் இருவரும் ஒருவராய் ஒழுகிய உள்ளப்புணர்ச்சியாம் களவொழுக்கம், கற்பாய் மாறுவதற்குத் துணை நிற்பது அறத்தொடு நின்றலாகும். யாரும் அறியாது நிகழ்ந்த களவொழுக்கத்தை மெல்லத் தலைவி தோழிக்குக் கூற, தோழி செவிலிக்குக் கூற, செவிலி நற்றாய்க்குக் கூறுவதே அறத்தொடு நின்றலாம். நற்றாயே தலைவியின் தந்தைக்கும், தனையர்க்கும் வெளிப்படுத்துவாள். தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தில் தான் தோழி அறத்தொடு நிற்பாள். தலைவி கூறாமல் தோழி தனக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் அதனை வெளிப்படுத்தமாட்டாள். தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றல் எளித்தல் முதலாக ஏழு வகைப்படும். வரைவு கடாதலும் ஏழு நிலையில் அமைகின்றது. ஒப்பு முதலியன காட்டலாகாப் பொருள்களாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இறைச்சிப் பொருள் என்பது உரிப்பொருளின் புறத்ததாகத் தோன்றும். உள்ளுறை

என்பது உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு என ஐந்து வகைப்படும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

கரத்தல் – மறைத்தல்; பால்கெழு கிளவி - பயிலாது வரும் ஒரு கூற்றுச் சொல்; உசாதல் – வினவுதல்; ஏதீடு – காரணத்தை இடையிட்டு; செப்பு – உரைத்தல்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. தலைவன், தலைவி, தாய்.
2. செறிவு, நிறைவு, செம்மை, செப்பு, அறிவு, அருமை.
3. அறக்கழிவுடையன.
4. ஐயக்கிளவி தலைவனுக்கு உரியது.
5. உள்ளுறை ஐந்து வகைப்படும்.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. இருவற்கும் உரிய பாற்கிளவிகள் யாவை? விளக்குக.
2. தலைவிக்குரிய கூற்று மரபுகளை தொகுத்துரைக்க.
3. அறத்தொடு நின்றல் மரபுகளை விவரி.
4. “வரைதல் வேட்கைப்பொருள்” – விளக்குக.
5. காட்டலாகாப் பொருள்கள் குறித்தெழுதுக.
6. இறைச்சி குறித்தெழுதுக.
7. உள்ளுறையின் வகைகளை விளக்குக.
8. பொருளியல் ஒழிபியலாகக் கருதத்தக்கது என்னும் கூற்றை நிறுவுக.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

அமைப்பு

- 8.1 சுவையும் சுவைக்குறிப்பும்
- 8.2 எண்வகை மெய்ப்பாடுகள்
 - 8.2.1 நகையும் நகைப்பொருளும்
 - 8.2.2 அழகையும் அழகைப்பொருளும்
 - 8.2.3 இளிவரலும் இளிவரல் பொருளும்
 - 8.2.4 மருட்கையும் மருட்கைப் பொருளும்
 - 8.2.5 அச்சமும் அச்சப்பொருளும்
 - 8.2.6 பெருமிதமும் பெருமிதப் பொருளும்
 - 8.2.7 வெகுளியும் வெகுளிப் பொருளும்
 - 8.2.8 உவகையும் உவகைப்பொருளும்
- 8.3 அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடுகள்
- 8.4 அகத்திற்கே உரிய மெய்ப்பாடுகள்
 - 8.4.1 முதல் அவத்தை மெய்ப்பாடு
 - 8.4.2 இரண்டாம் அவத்தை மெய்ப்பாடு
 - 8.4.3 மூன்றாம் அவத்தை மெய்ப்பாடு
 - 8.4.4 நான்காம் அவத்தை மெய்ப்பாடு
 - 8.4.5 ஐந்தாம் அவத்தை மெய்ப்பாடு
 - 8.4.6 ஆறாம் அவத்தை மெய்ப்பாடு
 - 8.4.7 புறனடை
- 8.5 கைக்கிளைக்கு உரியதொரு மரபு
- 8.6 பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடு
- 8.7 மனன் அழியாதவழி நிகழ்வன
- 8.8 அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்
- 8.9 தலைவன் தலைவியர்க்கு உரிய ஒப்பு
- 8.10 தலைமகட்கு ஆகாதன
- 8.11 மெய்ப்பாட்டியல் புறனடை

அறிமுகம்

மெய்ப்பாட்டியல் என்பது பொருளதிகாரத்தின் ஆறாம் இயலாகும். மெய்ப்பாடு உணர்த்தினமையான் இவ்வியல் இப்பெயர் பெற்றது. மெய்யின்கண் தோன்றுவது மெய்ப்பாடு எனப்படும். தொல்காப்பியர் நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்னும் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளை அடிப்படையான மெய்ப்பாடுகளாக வரையறுப்பர். அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடுகளையும் அகத்திற்கே உரிய மெய்ப்பாடுகளையும் கைக்கிளை, பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளையும் மனன் அழியாதவழி நிகழ்வனவற்றையும் தொல்காப்பியர் இவ்வியலில் 27 நூற்பாக்களில் எடுத்துரைப்பர்.

நோக்கங்கள்

- சுவையும் சுவைக்குறிப்பும் பற்றி விளக்குதல்.
- எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையும் அவற்றிற்குரிய பொருளையும் எடுத்துரைத்தல்.
- அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடுகளை அறியச் செய்தல்.
- அகத்திற்கேயுரிய மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்துதல்.
- கைக்கிளைக்குரியதொரு மரபையும் பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளையும் விளக்குதல்.
- மனன் அழியாதவழி நிகழ்வனவற்றை உணரச்செய்தல்.
- அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள், தலைமக்கட்குரிய ஒப்பு, ஆகாதன பற்றி எடுத்துரைத்தல்.

8.1 சுவையும் சுவைக்குறிப்பும்

விளையாட்டு ஆயத்தின்கண் தோன்றிய முப்பத்திரண்டு பொருளையும் குறித்து, அதன் புறத்து நிகழும் பொருள் பதினாறு என்று சொல்லுவர். இதனை, பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும் கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப (மெய்ப்ப.1)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா விளக்கும். இதில் சுவையும் சுவைக்குறிப்பும் பதினாறு என்னும் கருத்து உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் கூட்டும் முப்பத்திரண்டு (எண்ணான்கு) பொருள்கள் நகை முதலானவற்றிற்கு ஏதுவாகும் எள்ளல் முதல் விளையாட்டு ஈறாக பின்வரும் நூற்பாக்களில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. இம்முப்பத்திரண்டு பொருளும் சுவையும் சுவைக்குறிப்புமாகிய பதினாறு (நானான்கு) பொருளில் அடங்கும்.

வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை, நடுவுநிலைமை என்னும் ஒன்பதும் சுவையாகும். வீரக் குறிப்பு, அச்சக் குறிப்பு, இழிப்புக் குறிப்பு, வியப்புக் குறிப்பு, காமக் குறிப்பு, அவலக் குறிப்பு, உருத்திரக் குறிப்பு, நகைக் குறிப்பு, நடுவுநிலைமைக் குறிப்பு என்னும் ஒன்பதும் சுவைக் குறிப்பாகும். இவற்றுள் நடுவுநிலைமையாகிய சுவையும் நடுவுநிலைமைக் குறிப்பாகிய சுவைக்குறிப்பும் ஒழித்து ஏனைய பதினாறும் விளையாட்டு ஆயத்தின்கண் தோன்றிய முப்பத்திரண்டு பொருளுக்கும் புறனாவன ஆகும். இப்பதினாறு பொருளும் கற்று நல்லொழுக்கு ஒழுகும் அறிவுடையார் அவைக்கண் தோன்றாமையான் 'பண்ணைத் தோன்றிய' என்றார் என்பர் இளம்பூரணர்.

யாதொன்றானும் விகாரப்படாமை நடுவுநிலைமை எனப்படும். இதனை மத்திமம் என்றும் சாந்தம் என்றும் கூறுவர். இதனைப் பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளில் அடக்காமைக்குக் காரணம் அது வழக்கிலக்கணம் அன்று என்பதேயாகும் என்பர் இளம்பூரணர்.

சுவை என்பது காணப்படு பொருளால் காண்போர் உள்ளத்தில் வருவதொரு வேறுபாட்டைக் குறிக்கும். பேயையோ புலியையோ கண்ட ஒருவன் அஞ்சியவழி, அவனுக்கு மயக்கமும் கரத்தலும் நடுக்கமும் வியப்பும் ஏற்படும். அவற்றுள் அச்சத்திற்கு ஏதுவாகிய பேயும் புலியும் சுவைப்படுபொருள். அவற்றைக் கண்ட காலந்தொட்டு நீங்காது நின்ற அச்சம் சுவை. அதன் மயக்கமும் கரத்தலும் குறிப்பு. நடுக்கமும் வியர்ப்பும் அதனோடு ஒன்றிய நிகழ்ச்சியாகிய சத்துவம். இவற்றுள் நடுக்கமும் வியர்ப்பும் பிறர்க்குப் புலனாவன; ஏனைய மன நிகழ்ச்சி. இவ்வாறே ஒவ்வொரு

குறிப்பு

சுவைக்கும் சுவைப்படுபொருள், சுவைக்குறிப்பு, சத்துவம் என்பன அமையும்.

எட்டு வகையான சுவைகளுள் வியப்பு எனினும் அற்புதம் எனினும் ஒக்கும். காமம் எனினும் சிருங்காரம் எனினும் ஒக்கும். அவலம் எனினும் கருணை எனினும் ஒக்கும். உருத்திரம் எனினும் வெகுளி எனினும் ஒக்கும். வீரம் என்பது மாற்றாரைக் குறித்து நிகழ்வது. அச்சம் என்பது அஞ்சத் தகுவன கண்டவழி நிகழ்வது. இழிப்பு என்பது இழிக்கத்தக்கன கண்டுழி நிகழ்வது. வியப்பு என்பது வியக்கத்தக்கன கண்டுழி நிகழ்வது. காமம் என்பது இன்ப நிகழ்ச்சியான் நிகழ்வது. அவலம் என்பது இழவு பற்றிப் பிறப்பது. உருத்திரம் என்பது அவமதிப்பாற் பிறப்பது. நகை என்பது இகழ்ச்சி முதலாயினவற்றாற் பிறப்பது என உரை கூறுவர் இளம்பூரணர்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பதினாறு பொருளும் எட்டு என வரும் பக்கமும் உண்டு. இதனை,

நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே (மெய்ப்.2)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். அதாவது சுவை, சுவைக்குறிப்பு என்னும் பதினாறு பொருளையும் சுவை எட்டுமாக்கி நிகழ்த்தல் என்பர் இளம்பூரணர்.

8.2 எண்வகை மெய்ப்பாடுகள்

நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்னும் எட்டும் மெய்ப்பாடு என்று சொல்லுவர். இதனை,

நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பால் எட்டாம் மெய்ப்பா டென்ப (மெய்ப்.3)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். மெய்ப்பாடு என்பதை இளம்பூரணர்,

உய்ப்போன் செய்தது காண்போர்க் கெய்துதல்
மெய்ப்பா டென்ப மெய்யுணர்ந் தோரே

என்னும் செயிற்றியனார் நூற்பாவைக்கொண்டு விளக்குவர். அச்சமுற்றான் மாட்டு நிகழும் அச்சம் சத்துவத்தினான் புறப்பட்டுக் காண்போர்க்குப் புலனாகும் தன்மை மெய்ப்பாடு எனக்

குறிப்பு

கொள்ளப்படும் என உரை கூறுவர். இச்சுவை பற்றிய இலக்கணம் கூத்தினுட் பயன்படல் உண்டாதலின் ஈண்டு வேண்டாவோவெனின் என வினா எழுப்பும் இளம்பூரணர், ஈண்டுச் செய்யுட் செய்யுங்காற் சுவைபடச் செய்ய வேண்டுதலின் ஈண்டுங் கூற வேண்டும் என்க என விடை கூறுவர். எனவே மெய்ப்பாடு பற்றிய இலக்கணம், செய்யுள் இயற்றுவார்க்கும் பயன்படும் என்பதாலேயே தொல்காப்பியர் தனி இயலில் இதனை விரித்துரைத்துள்ளார் என்பது தெளிவாகும். தொல்காப்பியர் செய்யுள் உறுப்புகளுள் ஒன்றாக,

உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருளின்

மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும் (செய்.196)

என மெய்ப்பாட்டை (செய்.1) விளக்குவதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

இளம்பூரணர் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையும், “நகை என்பது இகழ்ச்சியிற் பிறப்பது. அழுகை என்பது அவலத்திற் பிறப்பது. இளிவரல் என்பது இழிப்பிற் பிறப்பது. மருட்கை வியப்பிற் பிறப்பது. அச்சம் அஞ்சத் தகுவனவற்றாற் பிறப்பது. பெருமிதம் வீரத்திற் பிறப்பது. வெகுளி வெறுக்கத்தக்கனவற்றாற் பிறப்பது. உவகை சிருங்காரத்திற் பிறப்பது” என விளக்குவர். இவை எட்டும் அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடுகள் என்பர் இளம்பூரணர்.

8.2.1 நகையும் நகைப்பொருளும்

நகைப்படுபொருள் கண்டதன்வழி முறுவலோடு வரும் மகிழ்ச்சிப் பொருள் நகை எனப்படும். எள்ளல், இளமை, பேதைமை, மடன் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கும் நகைப்பொருள் ஆகும். இதனை,

எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று

உள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப (மெய்ப்.4)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். முடவர் செல்லும் செலவு எள்ளுதற் பொருண்மை யாயிற்று; மடவோர் சொல்லுஞ் சொல் மடமைப் பொருண்மை யாயிற்று; கவற்சி பெரிதுற் றுரைப்போர் கூற்றுப் பேதைமை யாயிற்று; குழவி கூறும் மழலை இளமைப் பொருளாயிற்று என செயிற்றியனார் பலவாகக் கூறும்

குறிப்பு

நகைப்பொருளைத் தொல்காப்பியர் சுட்டும் நான்கினுள் அடக்குவர் இளம்பூரணர். புணர்ச்சி நிமித்தமாகக் கூற்று நிகழ்ந்துழி வரும் நகை இளமை என்பதனாற் கொள்க என்றும் மடம் என்பதற்கும் பேதைமை என்பதற்கும் வேறுபாடு என்னையெனின், மடம் என்பது பொருண்மை அறியாது திரியக் கோடல்; பேதைமை என்பது கேட்டதனை உய்த்துணராது மெய்யாக் கோடல் என்றும் எள்ளல் இளமை எனப் பொதுப்பட்டு நின்றமையான் தன்மாட்டு நிகழும்வழிக் கொள்க என்றும் உரை கூறுவர் இளம்பூரணர்.

“நகையாகின்றே தோழி” என்னும் நெடுந்தொகைப் பாட்டினுள்,

தண்துறை ஊரன் திண்தார் அகலம்
வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய
பரிவொடு வருஉம் பாணன் தெருவிற்
புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி யாழிட்
டெம்மனைப் புகுதந் தோனே அதுகண்டு
மெய்ம்மலி உவகை மறையினென் எதிர்சென்
றும்மனை அன்றஃ தும்மனை யென்ற
என்னுந் தன்னும் நோக்கி

மம்மர் நெஞ்சினோன் தொழுதுநின் றதுவே (அகம்.56)

எனக் கூறி ‘நகையாகின்றே தோழி’ என்றமையின் எள்ளல் பற்றி நகை தோன்றியது.

8.2.2 அழகையும் அழகைப்பொருளும்

இழிவு, இழவு, அசைவு, வறுமை என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பொருண்மையும் அழகைக்குப் பொருளாகும். இதனை,

இழிவே இழவே அசைவே வறுமையென

விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே (மெய்ப்ப.5)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். பிறர் தன்னை எளியன் ஆக்குதலாற் பிறப்பது இழிவு. உயிரானும் பொருளானும் இழத்தல் இழவு. தளர்ச்சி அசைவு; அதாவது தன்னிலையில் தாழ்தல். நல்குரவு வறுமை. இவை ஏதுவாக அழகை பிறக்கும். இது தன்மாட்டு உற்றதனானும் பிறர் மாட்டு உற்றதனானும் பிறக்கும்.

ஐயோ எனின்யான் புலியஞ் சுவலே

குறிப்பு

அணைத்தனென் கொளினே அகன்மார் பெடுக்க வல்லேன்
என்போற் பெருவிதுப் புறுகநின்னை
இன்னா துற்றஅறனில் கூற்றே
நிரைவளை முன்கை பற்றி

வரைநிழற் சேர்கம் நடந்திசிற் சிறிதே (புறம்.255)

என்னும் பாடல் இழிவு பற்றி வந்த அழகைக்குச் சான்றாகும்.

8.2.3 இளிவரலும் இளிவரல் பொருளும்

மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என்று சொல்லப்பட்ட
நான்கு பொருண்மையும் இளிவரலுக்குப் பொருளாகும். இவை
நான்கும் தன் மாட்டுத் தோன்றினும் பிறர் மாட்டுத் தோன்றினும்
நிகழும். இதனை,

மூப்பே பிணியே வருத்த மென்மையோடு

யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே (மெய்ப்.6)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

முதுமை - மூப்பு; நோய் - பிணி; துன்பம் - வருத்தம்; நல்குரவு
- மென்மை. பிணியுறவு கண்டு இழித்தல் பிணி எனப்படும். எனவே
உடம்பு தூயதன்று என இழித்தலும் அடங்கும் என்றும்
நாற்றத்தானும் தோற்றத்தானும் பொருந்துவனவும் இளிவரல்
பொருளாகும் என்றும் உரை கூறுவர் இளம்பூரணர்.

தாழாத் தளராத் தலைநடுங்காத் தண்டுன்றா

வீழா இறக்கும் இவள்மாட்டும் - காழிலா

மம்மர்கொள் மாந்தர்க் கணங்காகும் தன்கைக்கோல்

அம்மனைக்கோல் ஆகிய ஞான்று. (நாலடி.14)

என்றது பிறர்மாட்டு மூப்புப் பற்றிப் பிறந்த இளிவரல்.

மாக்கேழ் மடநல்லாய் என்றரற்றுஞ் சான்றவர்

நோக்கார்கொல் நொய்யதோர் துச்சிலை - யாக்கைக்கோர்

ஈச்சிற கன்னதோர் தோலறினும் வேண்டுமே

காக்கை கடிவதோர் கோல் (நாலடி.41)

என்றது உடம்பினை அருவருத்துக் கூறும் பிணி பற்றிப் பிறந்த
இளிவரல்.

செற்றார்பின் செல்லாப் பெருந்தகைமை காமநோய்

உற்றார் அறிவதொன் றன்று (குறள்.1255)

என்றது பிறர் வருத்தங் கண்டு பிறந்த இளிவரல்.

இற்பிறந்தார் கண்ணேயும் இன்மை இளிவந்த
சொற்பிறக்கும் சோர்வு தரும் (குறள்.1044)

என்றது நல்குரவு பற்றிப் பிறந்த இளிவரல்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

8.2.4 மருட்கையும் மருட்கைப் பொருளும்

புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் என்று சொல்லப்பட்ட
நான்கினானும் மருட்கை பிறக்கும். இதனை,

புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே (மெய்ப்ப.7)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். மதிமை சாலா மருட்கை என்றமையான்,
அறிவுடையார் இப்பொருட்கண் வியவார் என்பர் இளம்பூரணர்.

யாதொன்றானும் எவ்விடத்தினும் எக்காலத்தினும்
தோன்றாததொரு பொருள் தோன்றியவழி வியத்தல் புதுமை
எனப்படும். அது கந்தருவர் அந்தரம் (வான்) போவது கண்டு
வியத்தல் போல்வன.

பண்டு கண்ட பொருள்கள் போலாது, பொருள்கள்
அவ்வளவிற்பெருத்தன கண்டு வியத்தல் பெருமை எனப்படும்.
அவை மலையும் யானையும் செல்வமும் முன்கண்ட அளவின்
மிக்கன கண்டவழி வியப்பு வருதல் போல்வன.

பிறவும் நுண்ணியன கண்டு வியத்தல் சிறுமை எனப்படும்.
அது கடுகின்கட் பல துளை போல்வன.

ஒன்றன் பரிணாமங் கண்டு வியத்தல் ஆக்கம் எனப்படும். அது
தன்னளவின்றி நன்னிலஞ் சார்பாகத் தோன்றும் மரம் முதலாயின
ஆகிய வழி வியத்தலும், நல்கூர்ந்தான் யாதொன்றும் இலாதான்
ஆக்கமுற்றானாயின், அதற்குக் காரணம் உணராதான் அது கண்டு
வியத்தலும், இளையான் வீரங் கண்டு வியத்தலுமாம்.

பொலம்பூ வேங்கை நலங்கிளர் கொழுநிழல்
ஒருமுலை இழந்தாளோர் திருமா பத்தினிக்
கமரர்க் கரசன் தமர்வந் தீண்டியவள்
காதற் கொழுநனைக் காட்டி அவளோடெம்
கட்புலங் காண விட்புலம் போயது

இறும்பூது போலும் அஃதறிந்தருள் நீயென” (சிலப். பதிகம்)
என்றது புதுமை.

8.2.5 அச்சமும் அச்சப்பொருளும்

அணங்கு, விலங்கு, கள்வர், அரசன் என்று சொல்லப்பட்ட
நான்கினும் மாறுபடுதல் அமையாத அச்சம் பிறக்கும். இதனை,
அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்
பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே (மெய்ப்.8)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். கொலை, களவு, கள், காமம், பொய்
என்பனவற்றை நிகழ்த்தினவர்க்கு அரசனான் அச்சம் வருதலின்
அவனும் அஞ்சு பொருளாயினான் என்பர் இளம்பூரணர்.

மையல் வேழ மடங்கலின் எதிர்தர
உய்விடம் அறியேம் ஆகி ஒய்யெனத்
திருந்துகோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப நாண்மறந்து
விதுப்புறு மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்திச்
சூருறு மஞ்சையின் நடுங்கி (குறிஞ்சிப். 165-169)

என்றது விலங்கு கண்டு அச்சம்.

8.2.6 பெருமிதமும் பெருமிதப் பொருளும்

கல்வி, தறுகண்மை, புகழ், கொடை என்று சொல்லப்பட்ட
நான்கினானும் பெருமிதம் பிறக்கும். இதனை,
கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே (மெய்ப்.9)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். இவை நான்கினானும்
பிறரொருவரைவிட மிகுத்தவழிப் பிறக்கும் மகிழ்ச்சி பெருமிதம்
ஆகும். தன்னைப் பெரியராக நினைத்தல் பெருமிதம் எனப்படும்.

உறுசுடர் வானோ டொருகால் விலங்கின்
சிறுசுடர்முற் பேரிருளாய் கண்டாய் – எறிசுடர்வேல்
தேங்குலாம் பூந்தெரியல் தேர்வேந்தே நின்னொடு
பாங்கலா வீரர் படை (புறப். வெ.7:8)

என்றது தறுகண்மை பற்றிப் பிறந்த பெருமிதம்.

8.2.7 வெகுளியும் வெகுளிப் பொருளும்

உறுப்பறை, குடிகோள், அலை, கொலை என்று
சொல்லப்பட்ட நான்கினானும் வெகுளி பிறக்கும். இதனை,

உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை என்ற
வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே (மெய்ப்.10)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இப்பொருள் நான்கும் தான் பிறரைச்
செய்யுங்காலும் வெகுளி பிறக்கும்; தன்னைப் பிறர் செய்யுங்காலும்
பிறக்கும் என்று கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

அங்கமாயினவற்றை அறுத்தல் – உறுப்பறை; கீழ்வாழ்வாரை
நலிதல் – குடிகோள்; வைதலும் புடைத்தலும் – அலை; கொல்லுதற்
கொருப்படுதல் – கொலை.

உறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமந் ததையத் தாக்கி முரசமோ
டொருங்ககப் படேள னாயின் (புறம்.72)

என்பது வைதலாகிய அலை பற்றிப் பிறந்த வெகுளி.

ஊடற்கண்ணும் வெகுளி தோன்றுமால் எனின், அஃது
இன்பத்திற்குக் காரணமாதலான் தலைமகள் புருவ நெரிவும்
வாய்த்துடிப்பும் கண்ட தலைமகற்கு வெகுட்சி பிறவாது உவகை
பிறக்கும். தலைமகள் வெகுளுவானாயின் அதன்பாற்படும் என்பர்
இளம்பூரணர்.

8.2.8 உவகையும் உவகைப்பொருளும்

செல்வ நுகர்ச்சியானும், கண்டுகேட்டு உண்டு உயிர்த்து
உற்றறியும் ஐம்புலன்களான் நுகர்தலானும், மகளிரோடு
புணர்தலானும், சோலையும் ஆறும் புகுந்து விளையாடும்
விளையாட்டினானும் உவகை பிறக்கும். இதனை,

செல்வம் புலனே புணர்வுவிளை யாட்டென
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே (மெய்ப்.11)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

குறிப்பு

தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு (குறள்.1107)

என்றவழித் தம்மிலிருந்து தமது பாத்துண்ட செல்வ நுகர்ச்சி.
முயக்கம்- புணர்ப்பு என்பர் இளம்பூரணர். எனவே செல்வம், புணர்வு
பற்றிப் பிறந்த உவகை என்பது புலனாகும்.

8.3 அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடுகள்

எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் நான்கு நான்கு பொருளினான்
பிறக்கும் என முப்பத்திரண்டு பொருளை வரையறுத்து விளக்கிய
தொல்காப்பியர் அவை ஒரு பக்கமாக, ஒரு பக்கம் உடைமை
முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் உள என்பர். இதனை,

ஆங்கவை ஒருபால் ஆக வொருபால்
உடைமை இன்புறல் நடுவுநிலை யருளல்
தன்மை அடக்கம் வரைதல் அன்பெனாஅக்
கைம்மிகல் நலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்தல்
நாணல் துஞ்ச லரற்றுக் கனவெனாஅ
முனிதல் நினைதல் வெருஉதல் மடிமை
கருதல் ஆராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பெனாஅக்
கையா றிடுக்கண் பொச்சாப்புப் பொறாமை
வியர்த்தல் ஐயம் மிகைநடுக் கெனாஅ
அவையும் உளவே அவையலங் கடையே (மெய்ப்.12)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். இவை அகத்திற்கும் புறத்திற்கும்
பொதுவான மெய்ப்பாடுகள் என்பர் இளம்பூரணர்.

1. யாதானும் ஒரு பொருளை உடையனாயினமையான் வரும்
மனநிகழ்ச்சி உடைமை எனப்படும். எ.கா:

நெடுநல் யானையும் தேரு மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாமென்
றுறுதுப் பஞ்சாது (புறம். 72)

2. நட்டாராகிப் பிரிந்து வந்தோரைக் கண்டவழி வருவதொரு
மனநிகழ்ச்சி போல்வது இன்புறல் எனப்படும். எ.கா:

.... உள்ளியது,

வினைமுடித்தன்ன இனியோள் (நற்.3)

குறிப்பு

3. ஒருமருங்கு ஓடாது நிகழும் மனநிகழ்ச்சி நடுவுநிலைமை எனப்படும். எ.கா:

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி (குறள்.118)

4. எல்லா உயிர்க்கும் அளி செய்தல் அருள் எனப்படும். எ.கா:

அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும் (கலித்.11)

5. தன்மை என்பது சாதியியல்பு. பார்ப்பார், அரசர், இடையர், குறவர் என்று இன்னோர்மாட்டு ஒருவரை ஒருவர் ஒவ்வாமல் கிடக்கும் இயல்பு. அது மெய்க் கட்டமையின்கண் வேறுபட்டு வருதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர். எ.கா:

வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்

உயவ லுர்திப் பயலைப் பார்ப்பான் (புறம்.315) – பார்ப்பார்

இயல்பு.

புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய

எய்கணை கிழித்த பகட்டெழில் மார்பின்

மறலி அன்ன களிற்றின்மிசை யோனே (புறம்.13) – அரசர்

இயல்பு.

6. மனம், மொழி, மெய்யின் அடங்குதல் அடக்கம் எனப்படும். அது பணிந்த மொழியும் தானை மடக்கலும் வாய் புதைத்தலும் போல்வன என்பர் இளம்பூரணர். எ.கா:

ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின் (குறள்.126) –
மனத்தின் அடங்குதல்.

யாகாவா ராயினும் நாகாக்க (குறள்.127) – மொழியின்
அடங்குதல்.

நிலையில் திரியா தடங்கியான் தோற்றம் (குறள்.124) –
மெய்யின் அடங்குதல்.

7. செய்யத் தகுவனவும் தவிரத் தகுவனவும் வரைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம் வரைவு எனப்படும். எ.கா:

பெண்விழைந்து பின்செலினும் தன்செலவிற் குன்றாமை

கண்விழைந்து கையுறினுங் காதல் பொருட்கின்மை (திரி.29)

8. பயின்றார் மாட்டுச் செல்லுங் காதல் அன்பு எனப்படும். எ.கா:

புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை

குறிப்பு

அகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு (குறள். 79)

9. குற்றமாயினுங் குணமாயினும் அளவின் மிகுதல் கைம்மிகல் எனப்படும். அது நிலையின் வேறுபடுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. கை என்பது அளவு குறித்ததோர் இடைச்சொல் என்பர் இளம்பூரணர். எ.கா:

குணனிலனாய்க் குற்றம் பலவாயின் (குறள்.868)

10. பிறரை நெருக்குதல் நலிதல் எனப்படும். அதன்கண் நிகழும் மனநிகழ்ச்சி நலிதலாயிற்று. எ.கா:

பகைமெலியப் பாசறையு ளான் (நெடுநல். இறுதிவெண்பா)

11. எண்ணம் என்பது சூழ்ச்சியாகும். இதுவும் ஒரு மனநிகழ்ச்சி. எ.கா:

சூழ்வார்கண் ணாக ஒழுகலான் மன்னவன்

சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல் (குறள்.445)

12. பிறனை வாழ்த்துதல் வாழ்த்தல் எனப்படும். எ.கா:

வாழியாதன் வாழி (ஐங்.1)

எங்கோ வாழிய குடுமி (புறம்.9)

இவ்வாறு வருவழி ஆண்டு வரு மனநிகழ்ச்சி மெய்ப்பாடாம்.

13. தமக்குப் பழி வருவன செய்யாமை நாணல் எனப்படும். எ.கா:

பிறர்பழியுந் தம்பழியும் நாணுவர் நாணுக்

குறைபதி என்னு முலகு (குறள்.1015)

14. உறக்கம் துஞ்சல் எனப்படும். அதுவும் உறங்காமை போலாமையின் மெய்ப்பாடாயிற்று. எ.கா:

... .. முனிவின்றி

நனந்தலை யுலகமுந் துஞ்சும் (குறுந்.6)

15. உறக்கத்தின்கண் வரும் வாய்ச்சோர்வு அரற்று எனப்படும். அஃதும் ஏனைச் சொல்லின் வேறுபடுதலின் அரற்றென ஒரு மெய்ப்பாடாயிற்று. முன் உறக்கம் வைத்தலானும் பின் கனவு வைத்தலானும் இப்பொருள் உரைக்கப்பட்டது என்றும் அரற்று என்பது ஒரு பொருளைப் பலகாற் கூறுதல்; அஃது அப்பொருள்மேற் காதலாற் கூறுதலின் அதுவுமொரு மெய்ப்பாடாயிற்று எனவுமாம் என்றும் கூறுவர் இளம்பூரணர். எ.கா:

பொன்னார மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபேர்

உன்னேனென் றுாமுலக்கை பற்றினேற் – கென்னோ
மனனொடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப்
புனல்நாடன் பேரே வரும் (முத்தொள்.104)

16. கனவு - இது நனவு போலாமையின் மெய்ப்பாடாயிற்று. எ.கா:
நனவினாற் கண்டதூஉ மாங்கே கனவுந்தான்
கண்டபொழுதே இனிது (குறள்.1215)

17. முனிதல் – வெறுத்தல். எ.கா:
காலை யெழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
வாலிழை மகளிர்த் தரீஇச் சென்ற
மல்லல் ஊரன் எல்லினன் பெரிதென
மருவருஞ் சிறுவன் தாயே
தெறுவது அம்மஇத் திணைப்பிறத் தல்லே (குறுந். 45)

என்னும் பாடல் குடிப்பிறத்தலை வெறுத்தலுக்குச் சான்றாகும்.

18. நினைத்தல் – கழிந்ததனை நினைத்தல். அது மறந்தாங்கு
மறவாது பின்புந் தோற்றுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. எ.கா:
நினைப்பவர் போன்று நினையார்கொல் தும்மல்
சினைப்பது போன்று கெடும் (குறள்.1203)

19. வெருஉதல் – அச்சம் போல நீடுநில்லாது கதுமெனத் தோன்றி
மாய்வதொரு குறிப்பு. அதாவது 'துணுக்' எனத் தோன்றும் உணர்வு.
எ.கா:

ஒருஉநீ எங்கூந்தல் கொள்ளல்யாம் நின்னை
வெருஉதுங் காணுங் கடை (கலித்.87)

20. மடி – சோம்புதல்.
மடிமை குடிமைக்கண் தங்கின்தன் ஒன்னார்க்
கடிமை புகுத்தி விடும். (குறள். 608)

21. கருதல் – குறிப்பு.
குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லா லொருகண்
சிறக்கணித்தாள் போல நகும். (குறள். 1095)

22. ஆராய்ச்சி – ஒரு பொருளைக் குறித்து அதன் இயல்பு
எத்தன்மைத்து என ஆராய்தல். ஆராய்தல் எனினுந் தெளிதல்
எனினுந் தேர்தல் எனினும் நாடல் எனினும் ஒக்கும். எ.கா:
நன்மையும் தீமையும் நாடி நலம்புரிந்த (குறள். 511)
ஆயும் அறிவினர் (குறள்.918)

குறிப்பு

குறிப்பு

தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான்(குறள்.508)

23. விரைவு – ஒரு பொருளைச் செய்ய நினைத்தான் அது தாழ்க்கில் அப்பயன் எய்தான் கடிதின் முடித்தல் வேண்டுமெனக் குறித்த மன நிகழ்ச்சி. எ.கா:

கன்றமர் கறவை மான (புறம். 275)

24. உயிர்ப்பு – முன்பு விடும் அளவினதன்றிச் சுவாதம் நீள விடுதல். எ.கா:

பானாட்

பள்ளியானையி னுயிர்த்தென்

உள்ள மின்னுந் தன்னுழை யதுவே (குறந். 142)

25. கையாறு – காதலர் பிரிந்தால் வருந் துன்பமும் அந்நிகரனவும் வருவது. அதாவது இன்பம் பெறாமையான் வரும் துன்பம். இது மனத்தின்கண் நிகழ்வதொரு மெய்ப்பாடு. எ.கா:

தொடிநிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்

கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ (கலித். 24)

26. இடுக்கண் – துன்பமுறுதல். அதாவது துன்பமாயின வந்துறுதல். இது மனத்தானும் மெய்யானும் தோற்றுவதொரு மெய்ப்பாடு. எ.கா:

அடுக்கி வரினு மழிவிலா னுற்ற

இடுக்கண் இடுக்கட் படும் (குறள். 625)

27. பொச்சாப்பு – மறத்தல்.

பொருள்தீர்ந்த பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் மருள்தீர்ந்த

மாசறு காட்சி யவர் (குறள். 199)

28. பொறாமை – பிறர்க்கு ஆக்க முதலாயின கண்டவழி, அதனைப் பொறாது நடக்கும் மனநிகழ்ச்சி. அதனை அழுக்காறு என்ப. எ.கா:

அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத்

தீயுழி உய்த்து விடும் (குறள். 168)

29. வியர்த்தல் – தன்மனத்தின் வெகுட்சி தோன்றியவழிப் பிறப்பதொரு புழுக்கம். எ.கா:

பொள்ளென வாங்கே புறம்வேரார் காலம்பார்த்

துள்வேர்ப்பர் ஒள்ளி யவர் (குறள். 487)

30. ஐயம் – ஒரு பொருளைக் கண்டவழி, இதுவெனத் துணியாத நிலைமை. எ.கா:

அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை

- மாதர்கொல் மாலுமென் நெஞ்சு. (குறள்.1081)
31. மிகை – ஒருவனை நன்கு மதியாமை. எ.கா:
மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம்
தகுதியான் வென்று விடல் (குறள். 158)
32. நடுக்கம் – யாதானும் ஒரு பொருளை இழக்கின்றோமென வரு
மனநிகழ்ச்சி. எ.கா:
கொடுங்குழாய் துறக்குநர் அல்லர்
நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே. (கலித்.13)

8.4 அகத்திற்கே உரிய மெய்ப்பாடுகள்

தொல்காப்பியர் களவியலில் கூறிய வேட்கை, ஒருதலை
உள்ளுதல், மெலிதல், ஆக்கஞ் செப்பல், நாணுவரை இறத்தல்,
நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல், மறத்தல், மயக்கம், சாக்காடு
என்னும் ஒன்பதுடன் (தொல். பொருள். கள.9) காட்சி விகற்பம்
ஒன்றை முதலாவது அவத்தையாகச் சேர்த்து அவத்தைகள் பத்து
என்பர் இளம்பூரணர்.

8.4.1 முதல் அவத்தை மெய்ப்பாடு

புகுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்
நகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையொடு
தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப (மெய்ப்ப.13)

என்னும் நூற்பா முதல் அவத்தைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளை
உணர்த்தும். காட்சி விகற்பமாகிய ஐயமும் துணிவும் முதல்
அவத்தையாகும். பெண்பாலார் குறிப்பின்கண் வரும் மெய்ப்பாடு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று என்பர் இளம்பூரணர். புகுமுகம் புரிதல்
முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும் முதல் அவத்தைக்கண் நிகழும்
மெய்ப்பாடுகளாகும்.

1. தலைமகன் புணர்ச்சிக் குறிப்பினையப் புகுது மாறுபடாது
பொருந்துதல் புகுமுகம் புரிதல் எனப்படும். எ.கா:
கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கம்இம் மூன்றும் உடைத்து (குறள். 1085)

குறிப்பு

2. முகம்புக்கு தலைவனைப் பொருந்திய தலைமகள் உட்கும் (அச்சம்) நாணும் வந்துழி வரும் நுதல் வியர்ப்பு பொறிநுதல் வியர்த்தல் எனப்படும்.

3. தலைமகன் கூறுவன கேட்டு நகை வந்துழி, நயத்தலாகிய விருப்பத்தினைப் புலனாகாமை மறைத்தல் நகுநய மறைத்தல் எனப்படும்.

4. தலைவி, தன் மனனழிவு பிறர்க்குப் புலனாகாமை நிறறல் சிதைவு பிறர்க்கின்மை எனப்படும்.

இவ்வாறு தகுதியுடையனவாய் முறைப்பட வருவன நான்கும் முதல் அவத்தைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

8.4.2 இரண்டாம் அவத்தை மெய்ப்பாடு

கூழை விரித்தல் காதொன்று களைதல்

ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்த் துடுத்தலொடு

கெழீஇய நான்கே இரண்டென மொழிப (மெய்ப்.14)

என்னும் நூற்பா இரண்டாம் அவத்தைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்தும். வேட்கை இரண்டாம் அவத்தையாகும். பெறல் வேண்டும் என்னும் உள்ள நிகழ்ச்சி வேட்கை எனப்படும். கூழை விரித்தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முறைமையுடைய நான்கும் இரண்டாம் அவத்தைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாகும். பிறருக்கு ஐயம் ஏற்படாத வகையில் தலைவி தம் காமக் குறிப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இம்மெய்ப்பாடுகள் நிகழும் என்பர் இளம்பூரணர்.

1. நகுநயமறைத்த தலைவி, காதல்மேல் வேட்கை செல்லுமாயின் வாளாது நிறறலாற்றாது மயிரினைக் குலைத்தல் கூழை விரித்தல் எனப்படும்.

2. தலைவி காதில் அணிந்த ஒன்றை விழுமாறு செய்து, அதனைத் தேடுகின்றாள் போல நிறறல் காதொன்று களைதல் எனப்படும்.

3. முறைமையாக அணிந்த அணியைத் தைவருதல் (தடவுதல்) ஊழணி தைவரல் எனப்படும்.

4. ஆடையைக் குலைத்து உடுத்துதல் உடைபெயர்த்துடுத்தல் எனப்படும்.

8.4.3 மூன்றாம் அவத்தை மெய்ப்பாடு

அல்குல் தைவரல் அணிந்தவை திருத்தல்
இல்வலி யறுத்தல் இருகையும் எடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே மூன்றென மொழிப (மெய்ப்ப.15)

என்னும் நூற்பா மூன்றாம் அவத்தைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்தும். ஒருதலை உள்ளதல் மூன்றாம் அவத்தையாகும். இடைவிடாது நினைத்தல் ஒருதலை உள்ளதல் எனப்படும். அல்குல் தைவரல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும் மூன்றாம் அவத்தைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

1. அல்குல் தைவரல் என்பது, மேல் உடைபெயர்த்துடுத்தவள் அதனைப் பேணும் மதிப்பு உள்வழித் தம்மைப் பேணுதல் பெண்டிர்க்கு அழகு என உரை கூறுவர் இளம்பூரணர். அவ்வகையில் தலைவி அடிவயிற்றுப் பகுதி ஆடையைத் தடவி சரி செய்தல் அல்குல் தைவரல் எனப்படும்.
2. தலைவி அணிந்துள்ள அணிகலன்களைத் திருத்தல் அணிந்தவை திருத்தல் எனப்படும்.
3. தன்னைச் சார நினைத்த தலைவனைத் தமது இற்பிறப்புச் சொல்லி இசைவில்லாதாரைப் போல மறுத்துக் கூறுதல் இல்வலியறுத்தல் எனப்படும்.
4. அவ்வாறு மறுத்த வாய்பாட்டாற் கூறினும் இரண்டு கையினையும் பிறிதொரு காரணம் பற்றிக் கிளர்த்தல் இருகையுமெடுத்தல் எனப்படும். அது புணர்ச்சிக்கு ஒருப்பட்ட தலைவியின் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தும். இதனாற் பயன் நாண் நீங்குதல் ஆகும்.

8.4.4 நான்காம் அவத்தை மெய்ப்பாடு

பாராட் டெடுத்தல் மடந்தப வுரைத்தல்
ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல்
கொடுப்பவை கோடல் உள்ப்படத் தொகைஇ
எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப (மெய்ப்ப.16)

என்னும் நூற்பா நான்காம் அவத்தைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்தும். மெலிதல் என்பது நான்காம் அவத்தையாகும்.

குறிப்பு

குறிப்பு

உண்ணாமையான் வருவது மெலிதல் ஆகும். பாராட்டெடுத்தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும் நான்காம் அவத்தைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

1. தலைமகன் நின்ற நிலையையுங் கூறிய கூற்றையும் தனித்த வழியும் எடுத்து மொழிதல் பாராட்டெடுத்தல் எனப்படும்.
2. பெண்டிரது இயல்பாகிய மடப்பங் கெடச் சில கூறுதல் மடந்தப வுரைத்தல் எனப்படும். அது தலைமகன் கூற்று நிகழும்வழி அதற்கு மாற்றங் கொடுத்தலன்றித் தன் வேட்கை கூறுஞ் சொல்லைக் குறிக்கும்.
3. ஊராரும் சேரியாரும் கூறும் அருளில்லாத கூற்றைக் கேட்டு அலர் ஆயிற்று என நாணுதல் ஈரமில் கூற்றம் ஏற்று அலர் நாணுதல் எனப்படும்.
4. கண்ணியாயினு தழையாயினும் பிறவாயினும் தலைமகன் கொடுத்தவற்றைக் கொள்ளுதல் கொடுப்பவை கோடல் எனப்படும். மனத்தினான் உரிமை பூண்டாலல்லது பிறன்பொருள் வாங்காமையின், இதுவுமொரு மெய்ப்பாடாக ஓதப்பட்டது என்பர் இளம்பூரணர்.

8.4.5 ஐந்தாம் அவத்தை மெய்ப்பாடு

தெரிந்துடம் படுதல் திளைப்புவினை மறுத்தல்
கரந்திடத் தொழிதல் கண்டவழி உவத்தலொடு

பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப (மெய்ப்ப.17)

என்னும் நூற்பா ஐந்தாம் அவத்தைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்தும். ஆக்கஞ் செப்பல் என்பது ஐந்தாம் அவத்தையாகும். உறங்காமையும் உறுவ ஓதலும் முதலாயின கூறுதல் ஆக்கஞ் செப்பல் எனப்படும். தெரிந்துடம்படுதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும் ஐந்தாம் அவத்தைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

1. தலைமகன் கொடுப்பவை கொண்ட தலைமகள் ஆராய்ந்து உடம்படுதல் தெரிந்துடம்படுதல் எனப்படும்.
2. விளையாட்டு ஆயமொடு திரிவாள் வேட்கை நலிதலான் அவ்விளையாட்டு வினையை மறுத்தல் திளைப்பு வினை மறுத்தல் எனப்படும்.

3. தலைமகனைக் காண்டல் வேட்கையான் ஒளித்துப் பார்த்தொழிதல் கரந்திடத் தொழிதல் எனப்படும்.
4. தலைமகனைக் கண்டவழி மகிழ்தல் கண்டவழி உவத்தல் எனப்படும்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

8.4.6 ஆறாம் அவத்தை மெய்ப்பாடு

புறஞ்செய்ச் சிதைதல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தலொடு
விளம்பிய நான்கே ஆறென மொழிப (மெய்ப்ப.18)

என்னும் நூற்பா ஆறாம் அவத்தைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்தும். நானுவரையிறத்தல் என்பது ஆறாம் அவத்தையாகும். நாண் நீங்குதல் நானுவரையிறத்தல் எனப்படும். புறஞ்செய்ச் சிதைதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும் ஆறாம் அவத்தைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

1. தலைமகள் கோலஞ் செய்யும் வழியதற்கு மகிழ்ச்சியின்றிச் சிதைவுடையளாதல் புறஞ்செய்ச் சிதைதல் எனப்படும்.
2. பொலிவழிந்து தோன்றல் புலம்பித் தோன்றல் எனப்படும்.
3. கூறுங்கூற்றுக் கலக்கமுற்றுக் கூறுதல் கலங்கி மொழிதல் எனப்படும்.
4. செயலறவு தோன்றக் கூறுதல் கையறவுரைத்தல் எனப்படும்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஆறு அவத்தைகளும் பெண்பாலார் எல்லார்க்கும் பொது. இவை புணராதவழி தோன்றுதல் பெரும்பான்மை என்பர் இளம்பூரணர். மேலும் ஏழாவது அவத்தை முதல் பத்தாவது அவத்தை ஈறாக நிகழும் மெய்ப்பாடுகளைக் கூறாமையுடைய காரணத்தையும் குறிப்பிடுவர். ஏழாமவத்தை நாண் நீங்கிய காதலின் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதியாகிய பெருந்திணைப் பாற்படும்; ஒத்த காமத்து நிகழாது. எட்டாவது உன்மத்தம். ஒன்பதாவது மயக்கம். பத்தாவது சாக்காடு. ஆதலான் நடுவணைந்திணைக்கண் வருவன ஆறு எனக் கூறினான் என்று கொள்க என்பர்.

குறிப்பு

8.4.7 புறனடை

முதல் அவத்தை முதல் ஆறாம் அவத்தை ஈறாக நிகழும் மெய்ப்பாடுகளும் அதனோடு தொடர்புடைய பிறவும் நிலைபெற்ற வினையுடைய நிமித்தம் ஆகும் என்பர். வினை என்பது கற்பிற்குரிய கரணத்தைக் குறிக்கும். எனவே இவையெல்லாம் கற்பிற்குரிய கரணத்துக்கு நிமித்தமாம் என்பர் இளம்பூரணர். இதனை,

அன்ன பிறவும் அவற்றொடு சிவணி

மன்னிய வினைய நிமித்த மென்ப (மெய்ப்.19)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். அன்னவை பிறவும் என்பதில், நோக்காமை நோக்கி இன்புறுதல், தனியிடை நகுதல், நோக்குங் காலைச் செற்றார்போல் நோக்குதல், மறைந்து காண்டல், தற்காட்டுறுத்தல் என்னும் மெய்ப்பாடுகளை அடக்குவர் இளம்பூரணர்.

கரண நிகழ்ச்சி உயிர் மெலிந்தவிடத்து இன்மையும் உரித்து என்று மேலே கூறியதற்குப் புறனடை கூறுவர் தொல்காப்பியர். இதனை,

வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையும் உரித்தே (மெய்ப்.20)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எனவே, இயற்கையும் நிகழும் என்றவாறாம். உம்மை எதிர்மறையாகலான், கரண நிகழ்தல் பெரும்பான்மை. உயிர் மெலிவிடம் என்றமையான் ஐந்தாவது முதலாக இயற்கை நிகழும் என்று கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

8.5 கைக்கிளைக்கு உரியதொரு மரபு

நடுவண் ஐந்திணையல்லாத கைக்கிளைப் பொருண்மைக்கண்ணும் புகுமுகம் புரிதல் முதலாயின உள என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

அவையும் உளவே அவையலங் கடையே (மெய்ப்.21)

என்னும் நூற்பா காட்டும். அவையலங்கடை என்றமையாற், பாடாண்பாட்டிற் கைக்கிளையும் கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். இந்நூற்பாவில் முதலில் சுட்டப்பட்டுள்ள அவை என்னும் சுட்டுப்பெயர் புகுமுகம்புரிதல் முதலாயினவற்றைக்

குறிக்கும். பின்னர் சுட்டப்பட்டுள்ள அவை என்னும் சுட்டுப்பெயர் களவையும் கற்பையும் குறிக்கும்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

8.6 பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடு

குறிப்பு

இன்பத்தை வெறுத்தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட இருபதும் பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் ஆகும். இதனை,

இன்பத்தை வெறுத்தல் துன்பத்துப் புலம்பல்
எதிர்பெய்து பரிதல் ஏதம் ஆய்தல்
பசியட நின்றல் பசலை பாய்தல்
உண்டியிற் குறைதல் உடம்புநனி சுருங்கல்
கண்துயில் மறுத்தல் கனவொடு மயங்கல்
பொய்யாக் கோடல் மெய்யே என்றல்
ஐயஞ் செய்தல் அவன்தம ருவத்தல்
அறனழிந் துரைத்தல் ஆங்குநெஞ் சழிதல்
எம்மெய் யாயினும் ஒப்புமை கோடல்
ஒப்புவழி யுவத்தல் உறுபெயர் கேட்டல்
நலத்தக நாடிற் கலக்கமும் அதுவே (மெய்ப்.22)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

1. இன்பத்தை வெறுத்தல் – கோலஞ்செய்தல் முதலியனவற்றை வெறுத்தலும், தென்றலும் நிலவும் முதலாயினவற்றை வெறுத்தலும்.

எ.கா:

கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேங் கரப்பாக் கறிந்து. (குறள்.1127)
சிறுகுழல் ஓசை செறிதொடஇ வேல்கொண்
டெறிவது போலும் எமக்கு.

2. துன்பத்துப் புலம்பல் – துன்பத்தின்கண்ணே புலம்புறுதல். எ.கா:

இன்பங் கடல்மற்றுக் காமம் அஃதடுங்கால்
துன்பம் அதனிற் பெரிது (குறள். 1166)

3. எதிர்பெய்து பரிதல் – தலைமகன் முன்னின்றி அவனின்றானாகப் பெய்துகொண்டு வருந்துதல். எ.கா:

கண்ணுள்ளிற் போகார் இமைப்பிற் பருவரார்
நுண்ணியர்எங் காத லவர் (குறள். 1126)

4. ஏதம் ஆய்தல் – குற்றம் ஆராய்தல். எ.கா:

குறிப்பு

- துப்பின் எவனாவர் மற்கொல் துயர்வரவு
நட்பினுள் ஆற்று பவர் (குறள். 1165)
5. பசியட நின்றல் – உண்ணாமை. எ.கா:
நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சுதும் வேபாக் கறிந்து. (குறள்.1128)
6. பசலை பாய்தல் – பசலை பரத்தல். எ.கா:
பசந்தாள் இவளென்ப தல்லால் இவளைத்
துறந்தார் அவரென்பார் இல். (குறள். 1188)
7. உண்டியிற் குறைதல் – உணவு சுருங்குதல். எ.கா:
பாலும் உண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு (அகம்.48)
8. உடம்பு நனி சுருங்கல் – உண்ணாமை காரணமாகத் தன்னுடம்பு
மிகச் சுருக்கமுறுதல். எ.கா:
பணைநீங்கிப் பைந்தொடி சோருந் துணைநீங்கித்
தொல்கவின் வாடிய தோள். (குறள். 1234)
9. கண்துயில் மறுத்தல் – உறங்காமை. எ.கா:
மன்னுயிர் எல்லாந் துயிற்றி அளித்திரா
என்னல்ல தில்லை துணை (குறள். 1168)
10. கனவொடு மயங்கல் – கனவை நனவென மயங்குதல். எ.கா:
நனவினால் நல்காக் கொடியார் கனவினால்
என்னெம்மைப் பீழிப் பது (குறள்.1217)
11. பொய்யாக் கோடல் – தலைவன் கூற்று தன்னைப் பொய்யாகக்
கோடல். எ.கா:
வாயல்லா வெண்மை யுரையாது சென்றீநின்
மாய மருள்வா ரகத்து (கலித்.88)
12. மெய்யே என்றல் – உரைத்த மாற்றத்தை மெய்யெனக் கூறுதல்.
எ.கா:
மெய்யே வாழி தோழி சாரல்
..... நாடன்
தான்குறி வாராத் தப்பற்குத்
தாம்பசந் தனவென் தடமென் தோளே (குறுந்.121)
13. ஐயஞ் செய்தல் – தலைவன் குறிப்பு கண்டு ஐயப்படுதல். எ.கா:
ஒண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவர்
கண்ணுவ தெவன்கொல் அறியேன் என்னும் (கலித். 4)

குறிப்பு

14. அவன்தம ருவத்தல் – தலைவன் தமரைக் கண்டவழி உவத்தல்.
எ.கா:

செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் திவ்விரா
எம்மொடு சேர்ந்துசென் றீவாயாய் செம்மால்
நலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிலி செய்த
புலம்பெலாந் தீர்க்குவேம் மன் (கலித்.83)

15. அறனழித் துரைத்தல் – அறத்தினை அழித்துக் கூறுதல். எ.கா:
விளியுமென் இன்னுயிர் வேறல்லம் என்பார்
அளியின்மை யாற்ற நினைந்து (குறள்.1209)

16. ஆங்கு நெஞ்சழிதல் – அறனழித்துரைக்குமிடத்து நெஞ்சழிந்து
கூறுதல். எ.கா:

பெறாஅமை அஞ்சும் பெறிற்பிரி வஞ்சும்
அறாஅ விடும்பைத்தென் நெஞ்சு. (குறள்.1295)

17. எம் மெய்யாயினு ஒப்புமை கோடல் – யாதானுமோர்
உடம்பாயினுந் தன்னோடு ஒப்புமை கோடல். எ.கா:
புன்கண்ணை வாழி மருள்மாலை எங்கேள்போல்
வன்கண்ண தோநின் துணை (குறள்.1222)

18. ஒப்புவழி உவத்தல் – தலைமகனோடு ஒக்கும் எனப் பிறிதொன்று
கண்டவழி உவத்தல். எ.கா:

யாவருங் காணுநர் இன்மையிற் செத்தனள் பேணி (அகம்.16)

19. உறுபெயர் கேட்டல் – தலைவன் பெயர் கேட்டு மகிழ்தல். எ.கா:
நசைஇயார் நல்கார் எனினும் அவர்மாட்
டிசையும் இனிய செவிக்கு (குறள். 1199)

20. கலக்கம் – மனங் கலங்குதல். மேல் 'கலங்கி மொழிதல்' என்பது
ஒருகாற் சொல்லின்கண் வந்து பெயர்வது. இது மனங்கலங்கி நிற்கும்
நிலை. எ.கா:

பொங்கிரு முந்நீர் அகமெல்லாம் நோக்கினை
திங்களுள் தோன்றி யிருந்த குறுமுயால்
எங்கேள் இதனகத் துள்வழிக் காட்டமோ
காட்டியா யாயிற் கதநாய் கொளுவுவேன்
வேட்டுவ ருள்வழிச் செப்புவே னாட்டி
மதியொடு பாம்பு மடுப்பேன் மதிதிரிந்த
என்னல்லல் தீரா யெனின் (கலித்.144)

இச் சூத்திரம் பொதுப்படக் கூறினமையான் தலைமகற்கு ஏற்ப வருவன கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

8.7 மனன் அழியாதவழி நிகழ்வன

முட்டுவயிற் கழறல் முதலாக எட்டு மெய்ப்பாடுகள் மனன் அழியாதவழி நிகழ்வன. இவை நடுவண் ஐந்திணைக்குரியனவாகும். இதனை,

முட்டுவயிற் கழறல் முனிவுமெய்ந் நிறுத்தல்
அச்சத்தின் அகறல் அவன்புணர்வு மறுத்தல்
தூதுமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்
காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை யின்மையென்று
ஆயிரு நான்கே அழிவில் கூட்டம் (மெய்ப்.23)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

1. களவு இடையீடு பட்டுழி, அதற்கு வருந்தாது இவ்வாறாகி நின்றதென அவனைக் கழறியுரைத்தல் முட்டுவயிற் கழறல் எனப்படும்.
2. வெறுப்பினைப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மெய்யின்கண்ணே நிறுத்தல் முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல் எனப்படும்.
3. இவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப் புலனாகும் எனக் கூட்டத்தின் அகன்று ஒழுகுதல் அச்சத்தின் அகறல் எனப்படும்.
4. தலைமகன் புணர்ச்சிக்கண் வாராக் காலத்துத் தானும் மனன் அழியாது நிற்கும் நிலை அவன் புணர்வு மறுத்தல் எனப்படும்.
5. தூது விட்ட வழி வெறுக்காமை தூது முனிவின்மை எனப்படும்.
6. கவற்சியான் உறங்காமையன்றி உரிமை பூண்டமையான் உறக்கம் நிகழ்தல் துஞ்சிச் சேர்தல் எனப்படும்.
7. காதல் கைம்மிக்கு வருதல் காதல் கைம்மிகல் எனப்படும்.
8. கூற்று நிகழ்த்துதலன்றி உள்ளக்கருத்தினை மறைத்து அமர்ந்திருத்தல் கட்டுரையின்மை எனப்படும்.

8.8 அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்

தெய்வம் அஞ்சுதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பத்துப் பொருள்களும் அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்களாகும். இதனை,

குறிப்பு

தெய்வம் அஞ்சல் புரையறந் தெளிதல்
இல்லது காய்தல் உள்ள துவர்த்தல்
புணர்ந்துழி யுண்மை பொழுதுமறுப் பாதல்
அருண்மிக உடைமை அன்புமிக நின்றல்
பிரிவாற் றாமை மறைந்தவை யுரைத்தல்
புறஞ்சொல் மாணாக் கிளவியொடு தொகைஇ
சிறந்த பத்துஞ் செப்பிய பொருளே (மெய்ப்.24)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இவை நடுவண் ஐந்திணைக்குரிய பொருள்களாகும்.

1. தெய்வ மஞ்சல் – தெய்வத்தினை அஞ்சுதல். எ.கா:
மன்ற மராத்த பேமுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறுஉம் என்ப (குறுந்.87)

2. புரையறந் தெளிதல் – குற்றமற்ற அறம் இதுவெனத் தெளிதல்.
எ.கா:

‘கடன்மிக் கனவே’ என்றவழிப் பரத்தமை கண்டு புலவாது,
‘இதனைப் போற்றல் இல்லுறை மகளிர்க்கு இயல்பு என்னும்
அறத்தினானே’ எனக் கூறியவாறு கண்டுகொள்க என்பர்
இளம்பூரணர்.

3. இல்லது காய்தல் – தலைமகன்கண் இல்லாத குறிப்பினை
அவன்மாட்டு உளதாகக் கொண்டு காய்தல். எ.கா:

யாரினும் காதலம் என்றேனா ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று (குறள்.1314)

4. உள்ளதுவர்த்தல் – உள்ளதனை உவர்த்து (வெறுத்து)க் கூறுதல்.
அது தலைவன் செய்கின்ற தலையளியை வெறுத்தல். எ.கா:

வெய்யாரும் வீழ்வாரும் வேறாகக் கையின்
முகையலர்ந் தன்ன முயக்கின் தொகையின்றே
தண்பனி வைகல் எமக்கு (கலித்.78)

5. புணர்ந்துழி உண்மை – புணர்ந்தவழி ஊடலுள்வழி மறைத்துக்
கூறாது அவ்வழி மனநிகழ்ச்சி யுண்மை கூறுதல். எ.கா:

குளிரும் பருவத்தே ஆயினுந் தென்றல்
வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதாம் – ஒளியிழாய்
ஊடி யிருப்பினும் ஊர னறுமேனி
கூடல் இனிதா மெமக்கு (ஐந்திணையம்.30)

குறிப்பு

6. பொழுது மறுப்பாதல் – தலைவன் வரும் பொழுது நியமமின்றி மறுப்பு வந்துழிப் பொழுதினைப் பற்றி நிகழும் மனநிகழ்ச்சி. எ.கா:

புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதறியேன்
எல்லியா கெல்லையென் றாங்கே பகல்முனிவேன்
எல்லிய காலை யிராமுனிவேன் யானுற்ற
அல்லல் களைவார் இலேன். (கலித்.144)

7. அருண்மிக வுடைமை – தலைமகன் மாட்டு அருள் புலப்பட நிற்கும் நிலை. எ.கா:

‘முதைச்சுவற் கலித்த’ என்னும் அகப்பாட்டினுள் (88),
நடுங்குதுயர் களைந்த நன்ன ராளன்
சென்றனன் கொல்லோ தானே ...
வடுவாழ் புற்றின வழக்கறு நெறியே

8. அன்புமிக நின்றல் – அன்பு புலப்பட நின்றல். எ.கா:

கொடிய னாயினும்ஆக
அவனே தோழிஎன் னுயிர்கா வலனே (சிற்றட்டகம்)

9. பிரிவாற்றாமை – பிரிவின்கண் ஆற்றாமை. எ.கா:

செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை (குறள்.1151)

10. மறைந்தவை யுரைத்த புறஞ்சொல் மாணாக் கிளவி – மறைந்த ஒழுக்கத்தைக் கூறிய புறஞ்சொல்லாகிய அலர் மாட்சிமைப்படாத கிளவி. மறைந்தவை யுரைத்த புறஞ்சொல் என்பது அலரைக் குறிக்கும். மாணாமை என்பது அவ்வலர் மாட்சிமைப்படாமற் கற்புகடம் பூண்டலைக் குறிக்கும். எ.கா:

நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர்க் கொண்டனொடு
செலவயர்ந் திசினால் யானே
அலர்சுமந் தொழிகவிவ் வழங்க லாரே (நற்.149)

8.9. தலைவன் தலைவியர்க்கு உரிய ஒப்பு

பிறப்பு முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பத்தும் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உரிய ஒப்புப் பாகுபாடுகளாகும். இதனை,

பிறப்பே குடிமை ஆண்மை யாண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே யருளே உணர்வொடு திருவென

முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே (மெய்ப்ப.25)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

1. பிறப்பு – அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர், வேட்டுவர், குறவர், நுளையர் என்றாற்போல வருங்குலம்.
2. குடிமை – குலத்தினுள்ளார் எல்லாருஞ் சிறப்பாக ஒவ்வாமையின் அச்சிறப்பாகிய ஒழுக்கம் பற்றிய குடிவரவு.
3. ஆண்மை – ஆண்மைத் தன்மை; அஃதாவது, ஆள்வினையுடைமையும் வலி பெயராமையுமாம். “மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்” (மர.112) என்பதனால் தலைமகள் மாட்டுப் பெண்மையும் கொள்ளப்படும். அது பெண்டிர்க்கு இயல்பாகிய நாணம் முதலாயினவும் பெண்ணீர்மையும் கொள்ளப்படும்.
4. ஆண்டு – ஒருவரினொருவர் முதியரன்றி ஒத்த பருவத்தராதல்; அது குழவிப்பருவங் கழித்து பதினாறு பிராயத்தானும் பன்னிரண்டு பிராயத்தாளும் ஆதல்.
5. உருவு – வனப்பு.
6. நிறுத்த காமவாயில் – நிலைநிறுத்தப்பட்ட புணர்ச்சிக்கு வாயில். அஃதாவது, ஒருவர்மாட்டு ஒருவர்க்கு நிகழும் அன்பு.
7. நிறை – அடக்கம்.
8. அருள்- பிறர் வருத்தத்திற்குப் பரியும் கருணை.
9. உணர்வு – அறிவு.
10. திரு – செல்வம்.

8.10 தலைமகட்கு ஆகாதன

நிம்பிரி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பதினொன்றும் தலைமக்கட்காகாத குணங்களாகும். இதனை,

நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொற் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை
இன்புறல் ஏழைமை மறப்போ டொப்புமை
என்றிவை யின்மை என்மனார் புலவர் (மெய்ப்ப.26)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

1. நிம்பிரி – அழுக்காறு; அவ்வியம்.
2. கொடுமை – அறனழியப் பிறரைச் சூழும் சூழ்ச்சி.
3. வியப்பு – தம்மைப் பெரியராக நினைத்தல்.

குறிப்பு

குறிப்பு

4. புறமொழி – புறங் கூறுதல்
5. வன்சொல் – கருஞ்சொற் கூறல்
6. பொச்சாப்பு – தம்மைக் கடைப்பிடியாமை; அது சோர்வு.
7. மடிமை – முயற்சியின்மை
8. குடிமையின்புறல் – தம் குலத்தினானும் தம்குடிப்பிறப்பினானும் தம்மை மதித்து இன்புறுதல்.
9. ஏழைமை – பேதைமை.
10. மறப்பு – யாதொன்றாயினும் கற்றதனையுங் கேட்டதனையும் பயின்றதனையும் மறத்தல்.
11. ஒப்புமை – ஆண்பாலாயினும் பெண்பாலாயினுந் தான் காதலிக்கப்பட்டாரைப் போல்வாரைக் கண்டவழி அவர் போல்வர் என ஆண்டு நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சி. அஃது உலகின்கட் கீழ்மக்கள்மாட்டுங் கண்ணில்லோர்மாட்டும் நிகழ்தலின் அது தலைமக்கட்காகாதென விலக்கப்பட்டது.

8.11 மெய்ப்பாட்டியல் புறனடை

இவ்வியலில் சொல்லப்பட்ட நல்ல நயத்தினையுடைய மெய்ப்பாடெல்லாம் ஆராயுங்காற் கண்ணானுஞ் செவியானும் விளங்க உணரும் அறிவுடைமாந்தர்க் கல்லது கருதுதல் அரிது என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதின் உணரும்

உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின்

நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங் குரைத்தே. (மெய்ப்.27)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள் முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. மெய்ப்பாடு என்றால் என்ன?

2. எண்வகை மெய்ப்பாடுகள் யாவை?

3. பெருமிதம் பிறக்கும் பொருள்களைச் சுட்டுக?

4. ஆறாம் அவத்தைக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் யாவை?

5. தலைவன், தலைவிக்குரிய பத்து ஒப்புகளைக் கூறுக.

தொகுத்தறிவோம்

வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை, நடுவுநிலைமை என்னும் ஒன்பதும் சுவையாகும். வீரக் குறிப்பு, அச்சக் குறிப்பு, இழிப்புக் குறிப்பு, வியப்புக் குறிப்பு, காமக் குறிப்பு, அவலக் குறிப்பு, உருத்திரக் குறிப்பு, நகைக் குறிப்பு, நடுவுநிலைமைக் குறிப்பு என்னும் ஒன்பதும் சுவைக் குறிப்பாகும். இவற்றுள் நடுவுநிலைமையாகிய சுவையும் நடுவுநிலைமைக் குறிப்பாகிய சுவைக்குறிப்பும் ஒழித்து ஏனைய பதினாறும் விளையாட்டு ஆயத்தின்கண் தோன்றிய முப்பத்திரண்டு பொருளுக்கும் புறனாவன ஆகும். நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்னும் எட்டும் மெய்ப்பாடு என்று சொல்லுவர். ஒவ்வொரு மெய்ப்பாடும் நான்கு நான்கு பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறக்கும். உடைமை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடுகளாகும். அகத்திற்கேயுரிய மெய்ப்பாடுகளாக ஆறு அவத்தைகள் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு அவத்தைக்கும் நான்கு நான்கு பொருள்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இன்பத்தை வெறுத்தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட இருபதும் பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் ஆகும். முட்டுவயிற் கழறல் முதலாக எட்டு மெய்ப்பாடுகள் மனன் அழியாதவழி நிகழ்வன. இவை நடுவண் ஐந்திணைக்குரியனவாகும். தெய்வம் அஞ்சுதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பத்துப் பொருள்களும் அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்களாகும். பிறப்பு முதலாகச் சொல்லப்பட்ட

குறிப்பு

குறிப்பு

பத்தும் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உரிய ஒப்புப் பாகுபாடுகளாகும். நிம்பிரி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பதினொன்றும் தலைமக்கட்கு ஆகாத குணங்களாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

பண்ணை – விளையாட்டு ஆயம்; உட்கு – அச்சம்; கூழை – கூந்தல்; முட்டு – இடையீடு.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. மெய்யின்கண் தோன்றுவது மெய்ப்பாடு எனப்படும்.
2. நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை
3. கல்வி, தறுகண்மை, புகழ், கொடை
4. புறஞ்செய்ச் சிதைதல், புலம்பித் தோன்றல், கலங்கி மொழிதல், கையறவுரைத்தல்.
5. பிறப்பு, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்டு, உருவு, நிறுத்த காம வாயில், நிறை, அருள், உணர்வு, திரு.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. சுவை, சுவைக்குறிப்பு குறித்தெழுதுக.
2. எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையும் அவை பிறக்கும் பொருள் குறித்தும் விவரி.
3. அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடுகளை எடுத்துரைக்க.
4. அகத்திற்கே உரிய மெய்ப்பாடுகளைத் தொகுத்தெழுதுக.
5. பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளைக் கட்டுரைக்க.
6. மனன் அழியாதவழி நிகழும் மெய்ப்பாடுகளை விளக்குக.
7. அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்கள் யாவை?
8. தலைவன், தலைவிக்குரிய ஒப்புப் பொருள்கள், ஆகாத குணங்கள் குறித்தெழுதுக.

கூறு - 9: உவமவியல்

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

அமைப்பு

- 9.1 உவமத்தின் பாகுபாடு
- 9.1.1 உவமைப் பொருள்கள் விரவி வருதல்
- 9.1.2 உவமைகள் - சிறப்பு விதி
- 9.2.3 உவமை நிலைக்களன்கள்
- 9.3 முதல், சினை - உவமை கூறும் மரபு
- 9.4 சுட்டிக்கூறா உவமம்
- 9.5 உவமமும் பொருளும்
- 9.6 பொருளே உவமம்
- 9.7 உவமை உணர்த்தும் சொற்கள்
- 9.7.1 வினை உவமச்சொற்கள்
- 9.7.2 பயன் உவமச்சொற்கள்
- 9.7.3 மெய் உவமச்சொற்கள்
- 9.7.4 உரு உவமச்சொற்கள்
- 9.7.5 புறனடை
- 9.8 உவமை வகை எட்டாதல்
- 9.9 பெருமை, சிறுமை
- 9.10 உவமப் பொருளின் உற்றது உணர்தல்
- 9.10.1 மேலதற்கு ஒரு புறனடை
- 9.11 இரட்டைக்கிளவி
- 9.12 முன்ன மரபு உவமை
- 9.13 உவமப்போலி
- 9.13.1 உவமப்போலிக்குப் புறனடை
- 9.14 அகமாந்தர் உவமை கூறும் மரபு
- 9.14.1 இனியுறு கிளவி, துனியுறு கிளவி
- 9.15 புறனடை
- 9.16 உவமை மரபுகள்
- 9.17 ஐயநிலை உவமம்
- 9.18 உவமைகள் அடுக்கிய தோற்றம்

குறிப்பு

அறிமுகம்

உவமவியல் என்பது பொருளதிகாரத்தின் ஏழாம் இயலாகும். ஒருபுடை ஒப்புமை பற்றி உவமை உணர்த்தினமையான் இவ்வியல் இப்பெயர் பெற்றது. மெய்ப்பாடு பற்றித் தோன்றி வழங்குவது. புலன் அல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கு இன்பம் பயத்தலும் உவமையின் பயன்களாகும். ஆப்போலும் 'ஆமா' (காட்டு விலங்கு) என உணர்த்தியவழி, அதனைக் காட்டகத்து கண்டான், முன் கேட்ட ஒப்புமை பற்றி இஃது 'ஆமா' என்று அறியும். "தாமரை போல் வாள்முகத்துத் தையலீர்" என்றவழி, அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கு இன்பம் பயக்கும். இது ஏழு திணைகளுக்கும் பொதுவாகிப் பெரும்பான்மையும் அகப்பொருள் பற்றி வரும். மேல் குறிப்புப் பற்றி வரும் மெய்ப்பாடு கூறினார்; இது பண்பும் தொழிலும் பற்றி வருதலின் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. இவ்வியலில் மொத்தம் 38 நூற்பாக்கள் உள்ளன.

நோக்கங்கள்

- உவமையின் பாகுபாடு, நிலைக்களன்கள் ஆகியவற்றை விளக்குதல்.
- முதல், சினை உவமை கூறும் மரபு, சுட்டிக்கூறா உவமை, உவமும் பொருளும், பொருளே உவமை குறித்து எடுத்துரைத்தல்
- உவமை உணர்த்தும் சொற்களை அறியச் செய்தல்.
- உவமை வகை, பெருமை - சிறுமை, உவமைப் பொருளின் உற்றது உரைத்தல் பற்றித் தெளிவுபடுத்துதல்.
- இரட்டைக் கிளவி, முன்ன மரபு உவமை, உவமைப்போலி, அகமாந்தர் உவமை கூறும் மரபு, இனியுறு கிளவி துனியுறு கிளவி, உவமை மரபுகள், ஐய உவமை, உவமைகள் அடுக்கிய தோற்றம் ஆகியவற்றை விளக்குதல்.

9.1 உவமத்தின் பாகுபாடு

தொழிலும் பயனும் வடிவும் நிறனும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கும் பாகுபட வந்த உவமைக்கண் புலனாகும். இதனை, வினைபயன் மெய்உரு என்ற நான்கே

குறிப்பு

வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம் (உவம.1)
என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

எனவே, உவமை கட்டபுலமாவனவற்றானும் கட்டபுலமல்லாதன
வற்றானும் அறியப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். வினை, பயன், மெய்
(வடிவு), உரு (நிறம்) என்பனவற்றால் அறியப்படுவது
கட்டபுலமாவனவாகும். செவி, நா, மூக்கு, மெய், மனம்
என்பனவற்றால் அறியப்படுவது கட்டபுலமல்லாதனவாகும்.
வினையாவது நீட்டல், முடக்கல், விரித்தல், குவித்தல் முதலாயின.
பயனாவது, நன்மையாகவும் தீமையாகவும் பயப்பன. வடிவாவது
சதுரம், கோணம் முதலாயின. நிறமாவன வெண்மை, பொன்மை
முதலாயின. நிறமாவன வெண்மை, பொன்மை முதலாயின.
செவிப்புலனாவது ஓசை. நாவினால் அறியப்படுவது கைப்பு, கார்ப்பு
முதலிய சுவை. மூக்கான் அறியப்படுவன நன்னாற்றம், தீநாற்றம்.
மெய்யினான் அறியப்படுவன வெண்மை, தண்மை முதலாயின.
மனத்தான் அறியப்படுவன இன்ப துன்ப முதலியன.

எ.கா:

புலிபோலப் பாய்ந்தான் – வினை
மாரியன்ன வண்கை (புறம்.133) – பயன்
துடி போலும் இடை – வடிவு
தளிர்போலும் மேனி – நிறம்
குயில் போன்ற மொழி – செவியான் அறியப்பட்டது
வேம்பு போலக் கைக்கும் – நாவினான் அறியப்பட்டது
தீப்போலச் சுடும் – மெய்யினான் அறியப்பட்டது
ஆம்பல் நாறுந் துவர்வாய் (குறுந்.300)- மூக்கினான்
அறியப்பட்டது
தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு. (குறள்.1107) – மனத்தான்
அறியப்பட்டது

9.1.1 உவமைப் பொருள்கள் விரவி வருதல்

வினை, பயன், மெய், உரு முதலான உவமைகள் ஒரோவொரு
பொருளான் வருதலன்றி, இரண்டும் பலவும் விரவியும் வரும்.
இதனை,

விரவியும் வருஉம் மரபின என்ப (உவம.2)
என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

இலங்கு பிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று (அகம்.
கடவுள் வாழ்த்து) – இதில் வடிவும் நிறனும் விரவி வந்தன.

9.1.2 உவமைகள் - சிறப்பு விதி

வினை, பயன், மெய், உரு முதலான உவமைகள் ஆராயுங்
காலத்து உயர்ந்ததன் மேலன. அதாவது, வினை முதலாகச்
சொல்லப்பட்டன உயர்தல். இதனை,

உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங் காலை (உவம.3)
என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

அரிமான் அன்ன அணங்குடைத் துப்பின் (பட்டினப்.298) –
துப்புடையன (வலிமை) பலவற்றினும் அரிமா உயர்ந்ததாகலின்
அதனை உவமையாகக் கூறப்பட்டது.

தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி (குறுந். கடவுள் வாழ்த்து) –
சிவப்புடைய பலவற்றினும் தாமரை உயர்ந்ததாகலின் அதனை
உவமையாகக் கூறப்பட்டது.

9.2.3 உவமை நிலைக்களன்கள்

உவமை தம்மின் உயர்ந்தவற்றோடு உவமிக்கப்பட்டன
வேனும் சிறப்பு, நலன், காதல், வலி ஆகிய நான்கையும்
நிலைக்களனாகக் கொண்டு வரும். இதனை,

சிறப்பே நலனே காதல் வலியோடு
அந்நாற் பண்பும் நிலைக்கள மென்ப (உவம.4)
என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

எ.கா:

முரசுமுழங்கு தானை மூவரும் கூடி
அரசவை இருந்த தோற்றம் போலப்
பாடல் பற்றிய பயனுடை எழாஅல் (பொருந்.54-56) – சிறப்புப்
பற்றி வந்தது.

ஓவத் தன்ன வியனுடை வரைப்பின் (புறம்.251) – நலம் பற்றி
வந்தது.

கண்போல்வான் ஒருவனுளன் - காதல் பற்றி வந்தது.

அரிமான் அன்ன அணங்குடைத் துப்பின் - வலி பற்றி வந்தது.

இவ்வாறு சிறப்பு, நலன், காதல், வலி என்னும் நான்கும் ஒழியத் தாழ்ந்த பொருளோடும் உவமை பொருந்துமிடத்து உவமிக்கப்படும். இதனோடு சேர்த்து உவமை தோன்றும் நிலைக்களன்கள் ஐந்தாகும். இதனை,

கிழக்கிடும் பொருளோ டைந்து மாகும் (உவம.5)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

ஒண்செங் கழுநீர்க் கண்போ லாயித

மூசிபோகிய சூழ்செய் மாலையன் (அகம்.48)

9.3 முதல், சினை - உவமை கூறும் மரபு

முதலுஞ் சினையுமென்று சொல்லப்பட்ட இருவகைப் பொருட்குங் கருதிய மரபினான் அவற்றிற்கு ஏற்பவை உரியவாகும். இதனை,

முதலுஞ் சினையுமென் றாயிரு பொருட்கும்

நுதலிய மரபி னுரியவை யுரிய (உவம.6)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். செப்பும் போதும் வினாவும் போதும் சினைமுதற்கிளவியில் சினைக்கு சினையும் முதலுக்கு முதலும் பொருந்தி வருதல் வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தில்,

செப்பினும் வினாவினும் சினைமுதற் கிளவிக்கு

அப்பொரு ளாகும் உறழ்துணைப் பொருளே (கிளவி.16)

என்பர். ஆனால் உவமை கூறும்போது அவ்விதியைப் பின்பற்ற வேண்டியது இல்லை. முதற்கு முதலும் முதற்கு சினையும் சினைக்கு சினையும் சினைக்கு முதலும் என்றவாறு உவமை அமையலாம். எ.கா:

ஒருகுழை ஒருவன்போல் இணர்சேர்ந்த மராஅமும் (கலித்.26) - முதலுக்கு முதல் உவமமாயிற்று.

அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட

குடைநிழல் தோன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ (கலித்.84) - முதற்குச் சினை உவமமாயிற்று.

தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி (குறுந்.கடவுள்வாழ்த்து) - சினைக்குச் சினை உவமமாயிற்று.

நெருப்பின் அன்ன சிறுகட் பன்றி (அகம்.84) – சினைக்கு முதல் உவமமாயிற்று.

9.4 சுட்டிக்கூறா உவமம்

உவமிக்கப்படும் பொருட்கு உவமை இது எனச் சுட்டிக் கூறாமை சுட்டிக்கூறா உவமம் எனப்படும். அவ்வாறு வருமாயின், உவமச் சொல்லோடு பொருந்த உவமிக்கப்படும் பொருளோடு புணர்ந்து உவம வாய்பாடு கொள்க என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

சுட்டிக்கூறா உவம மாயின்

பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்த்தன கொளவே (உவம.7)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இதனால் உவம வாய்பாடு தோன்றா உவமம் பொருட்குப் புணராக்கண்ணும் உவமை உள்ளது என்பது சொல்லப்பட்டது. எ.கா:

மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து

நோக்கக் குழையும் விருந்து (குறள்.90) – இதில் 'அதுபோல' என்னும் உவம உருபு சுட்டிக் கூறப்பெறாமலேயே உவமை ஆயிற்று.

9.5 உவமமும் பொருளும்

உவமமும் பொருளும் ஒத்து வருதல் வேண்டும். மிக்கும் குறைந்தும் வருதல் குற்றம். இரட்டைக் கிளவியாயினும், நிரனிறுத்தமைத்த நிரனிறைச் சுண்ணமாய் வரினும், மிக்கும் குறைந்தும் வருதலன்றி யுவமை யடையடுத்து வரினும், தொழிற்பட்டு வரினும், ஒன்றும் பலவுமாகி வரினும் வருமொழியும் அவ்வாறே வருதல் வேண்டும். இதனை,

உவமமும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும் (உவம.8)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

உவமமும் பொருளும் ஒத்தன கூறலேயன்றிப் பெருகக் கூறலுஞ் சிறுகக் கூறலும் சிறப்பு என்னும் நிலைக்களத்து நீங்காச் சிறப்பின் வருஉம் வழக்கப்பாட்டினை யுடையவாகும். எனவே

வழக்கின்கட் பயின்று வாராத இறப்ப வுயர்தலும் இறப்ப இழிதலும் ஆகா என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இதனை,

பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பின் தீராக்
குறிப்பின் வருஉ நெறிப்பா டுடைய (உவம.10)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

அவாப்போ லகன்றதன் அல்குன்மேற் சான்றோர்
உசாஅப் போல வுண்டே மருங்குல் - இதில் அல்குல்
பெரிதென்பான் ஆசையோடு உவமித்தலின் இது தக்கதாயிற்று;
மருங்குல் நுண்ணிதென்பான் சான்றோர் உசாவோடு (ஆராய்வு)
உவமித்தலின் அதுவும் தக்கதாயிற்று. அவை சிறப்புப்பற்றி வந்தன.

இந்திரனே போலு மிளஞ்சாத்தன் (யாப்.வி. மேற்.) - இஃது
இறப்ப வுயர்ந்தது. வழக்கிறந்து வருதலின் இவ்வாறு வரும் உவமை
கூறப்படாது.

வள்ளெயிற்றுப் பேழ்வாய் ஞமலிக்கு மான்குழாம்
எள்ளி யிரிவதுபோ லெங்கெங்கும் - வள்ளற்கு
மாலார் கடல்போல மண்பரந்த வாட்டானை
மேலாரு மேலார் விரைந்து (யாப். வி. மேற்.) - இஃது இறப்ப
இழிதல்.

இவ்வாறு சான்று காட்டி உரை கூறும் இளம்பூரணர்,
“அஃதேல், ‘நாயனையார் கேண்மை தழீஇக் கொளல்வேண்டும்’
(நாலடி.213) என வருமால் எனின், அது நாயின்கட் கிடந்ததொரு
நற்குணம் பற்றி வருதலின் இறப்ப இழிதல் ஆகாது.” என
விளக்குவது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

9.6 பொருளே உவமம்

உவமிக்கும் பொருள் தன்னை உவமமாக்கிக் கூறினும்
மயக்கமற்ற சிறப்பு நிலைமையான் எய்தும் உவமையாகும். இதனை,
பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினும்
மருளறு சிறப்பினஃ துவம மாகும் (உவம.9)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

இரும்புமுகஞ் செறித்த ஏந்தெழில் மருப்பிற்
கருங்கை யானை கொண்முவாக - இதில் பொருளே
உவமமாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. ஒருசாராசிரியர் ரூபகம் (உருவகம்)

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

சொல்லப்பட்டது என்ப; உவமை பற்றி வருதலின் இஃது உவமையின் பாகுபாடு என்பது இவ்வாசிரியன் கருத்து என்பர் இளம்பூரணர்.

9.7 உவமை உணர்த்தும் சொற்கள்

அன்ன முதலாகப் புரைய ஈறாக ஆறாறாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறும் உவமை உணர்த்துஞ் சொற்களாகும். இதனை,

அவைதாம்,

அன்ன ஏய்ப்ப உறழ ஒப்ப

என்ன மான என்றவை யெனாஅ

ஒன்ற ஒடுங்க ஒட்ட வாங்க

வென்ற வியப்ப வென்றவை யெனாஅ

எள்ள விழைய இறப்ப நிகர்ப்பக்

கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாஅக்

காய்ப்ப மதிப்பத் தகைய மருள

மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாப்

புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல

வெல்ல வீழ வாங்கவை யெனாஅ

நாட நளிய நடுங்க நந்த

ஓடப் புரைய என்றவை யெனாஅ

ஆறா றுவமமும் அன்னவை பிறவுங்

கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே (உவம.11)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். அன்ன பிறவாற் கொள்ளப்படுவன: நோக்க, நேர, அனை, அற்று, இன், ஏந்து, ஏர், சீர், கெழு, செத்து, ஏர்ப்ப, ஆர என்றித் தொடக்கத்தன கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

‘பல்குறிப்பின’ என்றதனான் இச்சொற்கள் பெயரெச்ச நீர்மையவாய் வருவனவும் வினையெச்ச நீர்மையவாய் வருவனவும் முற்று நீர்மையவாய் வருவனவும் இடைச்சொல் நீர்மையவாய் வருவனவும் எனக் கொள்க. புலி போன்ற சாத்தன், புலிபோலுஞ் சாத்தன் என்பன பெயரெச்சம். புலிபோன்று வந்தான், புலிபோலப் பாய்ந்தான் என்பன வினையெச்சம். புலி போலும், புலி போன்றனன் என்பன முற்று. இன்னும் ‘பல்குறிப்பின’ என்றதனான் விரிந்தும் தொக்கும் வருவனவுங் கொள்க. தேன்போல இனிய மொழி என்பது விரிந்தது. தேன்போலும் மொழி என்பது உவமை விரிந்து ஒப்புமை

குறித்துத் தொக்கு நின்றது. தேமொழி என்பது எல்லாந் தொக்கது என்றும் கூறுவர்.

ஈண்டு எடுத்தோதப்பட்ட முப்பத்தாறனுள் ஒன்று, என்ற, மாற்ற, பொற்ப, நாட, நடுங்க என்பன ஒழித்து நின்ற முப்பதும், அன்ன பிறவாற் கொள்ளப்பட்டவற்றுள் நோக்க என்பதும் நேர என்பதும் சிறப்பு விதி யுடையவாதலின் அவற்றிற்கு உதாரணம் ஆண்டு காட்டுதும் என்பர் இளம்பூரணர். ஏனைய உவமச் சொற்களுக்குரிய எடுத்துக்காட்டுகள் பின்வருமாறு:

வேலொன்று கண் - ஒன்று

கயலென்ற கண் - என்ற

மணிநிற மாற்றிய மாமேனி - மாற்ற

மதியம் பொற்ப மலர்ந்த வாண்முகம் - பொற்ப

வேயொடு நாடிய தோள் - நாட

படங்கெழு நாகம் நடுங்கு மல்குல் - நடுங்க

குன்றி னனையாருங் குன்றுவர் (குறள்.965) - அனை

இறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று (குறள்.22) - அற்று

மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துவீழ் தாடி (கலித்.15) - இன்

துணைமல ரெழினீலத் தேந்தெழின் மலருண்கண் (கலித்.14) -

ஏந்து

முத்தேர் முறுவலாய் (கலித்.93) - ஏர்

எச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கு மச்சீர் (நாலடி.345) - சீர்

யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன் (அகம்.கடவுள் வாழ்த்து) -

கெழு

கிளைசெத்து மொய்த்த தும்பி (நற்.35) - செத்து

9.7.1 வினை உவமச்சொற்கள்

அன்ன முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டும் வினை உவமத்திற்குரிய சொற்களாகும். இதனை,

அன்ன வாங்கு மான இறப்ப

என்ன உறழத் தகைய நோக்கொடு

கண்ணிய எட்டும் வினைப்பா லுவமம் (உவம.12)

என்னும் நூற்பாசட்டும். எ.கா:

“கொன்றன்ன வின்னா செயினும்” (குறள்.106)

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

“பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு” (முருகு.2)
“புலவுநுனைப் பகழியுஞ் சிலையு மானச்
செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறமும்” (பெரும்பாண்.269-
270)

“புலியிறப்ப வொலி தோற்றலின்”

“புலியென்னக் கலிசிறந் துராஅய்”

“செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை” (முருகு.5)

“பொருகளிற் றெருத்தின் புலிதகையப் பாய்ந்து”

“மானோக்கு நோக்கு மடநடை யாயத்தார்”

அன்ன முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டும் வினை உவமச் சொற்களுள் அன்ன என்னும் சொல் ஒழிந்த பயன், மெய், உரு ஆகிய பொருளொடுஞ் செல்லும். இதனை,

அன்னஎன் கிளவி பிறவொடுஞ் சிவணும் (உவம.13)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

“மாரியன்ன வண்கை” (புறம்.133) – இது பயன்

“பரியரைக் கழுகின் பாளையம் பசங்காய்

கருவிருந் தன்ன கண்கூடு சிறுதுளை” (பெரும்பாண்.7-8) –
இது மெய்.

“செவ்வா னன்ன மேனி” (அகம். கடவுள் வாழ்த்து)

“பாலன்ன மென்மொழி” – இவை உரு.

9.7.2 பயன் உவமச்சொற்கள்

எள்ள என்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டும் பயனிலை உவமைக்குச் சொல்லாகும். இதனை,

எள்ள விழையப் புல்லப் பொருவக்

கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ்

என்றாங் கெட்டே பயனிலை யுவமம் (உவம.14)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

“எழிலி வானம் எள்ளினன் தருஉங்

கவிகை வண்கைக் கடுமான் றோன்றல்”

“மழைவிழை தடக்கை வாய்வா ளெவ்வி”

“புத்தே ஞலகிற் பொன்மரம் புல்ல”
“விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சி”
“கார்கள்ள வுற்ற பேரிசை யுதவி”
“இருநிதி மதிக்கும் பெருவள் ளீகை”
“வீங்குகரை நல்லான் வென்ற வீகை”
“விரிபுனற் பேர்யாறு வீழ யாவதும்
வரையாது சுரக்கும் உரைசால் தோன்றல்”

9.7.3 மெய் உவமச்சொற்கள்

கடுப்ப என்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டும் மெய் உவமத்திற்குரிய சொல்லாகும். இதனை,
கடுப்ப ஏய்ப்ப மருளப் புரைய
ஒட்ட ஒடுங்க ஒட்ட நிகர்ப்பவென்று
அப்பா லெட்டே மெய்ப்பா லுவமம் (உவம.15)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

“விண்ணதிர் இமிழிசை கடுப்ப” (மலைபடு.2)
“அகலிரு விசும்பிற் குறைவில் ஏய்ப்ப”
“வேய்மருள் பணைத்தோள் நெகிழ” (அகம்.1)
“வேய்புரை மென்றோள்” (கலித்.29)
“முத்துடை வான்கோ டொட்டிய முலைமிசை
வியப்பன தழீஇ”
“பாம்புரு வொடுங்க வாங்கிய நுசுப்பின்”
“செந்தீ யோட்டிய வஞ்சுடர்ப் பருதி”
“கண்ணொடு நிகர்க்குங் கழிப்பூங் குவளை”

9.7.4 உரு உவமச்சொற்கள்

போல என்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டும் உரு உவமத்திற்குரிய சொல்லாகும். இதனை,
போல மறுப்ப ஒப்பக் காய்த்த
நேர வியப்ப நளிய நந்தவென்
றொத்துவரு கிளவி உருவி னுவமம் (உவம.16)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எ.கா:

குறிப்பு

“தன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யும் ஊர்கிழ வோனே” (ஐங்.41)
“மணிநிற மறுத்த மலர்ப்பூங் காயா”
“ஒண்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிறம்”
“கணைக்கால் நெய்தல் காய்த்திய கண்ணியம்”
“கார்விரி கொன்றைப் பொன்றேர் புதுமலர்” (அகம்.கடவுள்
வாழ்த்து)
“தண்டளிர் வியப்பத் தகைபெறு மேனி”
நளிய, நந்த என்பனவற்றிற்கு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க
என்பர் இளம்பூரணர்.

9.7.5 புறனடை

மேற் பாகுபடுத்து உணர்த்தப்பட்ட சொற்கள்
கூறியவாற்றானன்றித் தத்தம் மரபின் தோன்றும் பொருளும்
உளவாம் என்பர். இதனை,

தத்த மரபின் தோன்றுமன் பொருளே (உவம.17)
என்னும் நூற்பா விளக்கும். இதனானே, நூல் செய்கின்ற காலத்து
வினை முதலாகிய பொருள்கள் ஓதிய வாய்பாட்டான் வருதல்
பெருவழக்கிற்று என்று கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். எ.கா:

“முழவுறழ் தடக்கையி னியல வேந்தி” (முருகு.215)
“மாவென்ற மடநோக்கின்” (கலித்.57)
“வேய்வென்ற தோள்” (கலித்.138)
“மாரிவீ ழிருங்கூந்தல்” (கலித்.14)
“பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர்” (முருகு.145)
“குறுந்தொடி ஏய்க்கு மெலிந்துவீங்கு திவவின்”
(பெரும்பாண்.13)

“செயலையந் தளிர்ரேய்க்கும் எழினலம்” (கலித்.15)
“பாஅன்மருண் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி” (கலித்.21)
“வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்” (முருகு.127)

“ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல” (அகம்.22)

“தாமரைபோல் வாள்முகம்” (திணைமாலை.1)

“கள்வர்போ நோக்கினும் நோக்கும்” (கலித்.61)

“ஒழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ”(அகம்.30)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

9.8 உவமை வகை எட்டாதல்

வினை, பயன், மெய், உரு என உவமை நான்கு வகையாதலே யன்றி எட்டு ஆகும் பக்கமும் உண்டு. இதனை,

நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே (உவம.18)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். வினை என்பது, வினையும் வினைக்குறிப்பும் என இருவகைப்படும். பயன் என்பது, நன்மை பயத்தலும் தீமை பயத்தலும் என இரு வகையாகும். மெய் என்பது, வடிவும் அளவும் என இரு வகையாகும். உரு என்பது, நிறமுங் குணமும் என இருவகையாகும். இவ்வகையினான் எட்டாயின. எ.கா:

பொன்னன்ன செல்வத்தன் – என்பது வினைக்குறிப்பு

ஞாயிறனையைநின் பகைவர்க்கு(புறம்.59) – என்பது தீப்பயன்

நெடுவரை மிசையிற் பாம்பென விழிதருங்

கடுவரற் கலுழி – என்பது அளவு

பாலன்ன மொழி – என்பது குணம்.

ஏனையவற்றிற்கு உதாரணம் மேற்காட்டப்பட்டன.

9.9 பெருமை, சிறுமை

பெருக்கவுஞ் சிறுக்கவும் கூறுதல் மெய்ப்பாடு எட்டன்வழிப் பக்கம் புலப்படத் தோன்றும். இதனை,

பெருமையுஞ் சிறுமையு மெய்ப்பா டெட்டன்

வழிமருங் கறியத் தோன்று மென்ப (உவம.19)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எனவே மெய்ப்பாடு தோன்றாதவழி இப்புணர்ப்பினாற் பயனின்றாம். எ.கா:

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

அவாப்போல் அகன்றதன் அல்குன்மேற் சான்றோர்
உசாஅப்போல உண்டே மருங்குல் – என்பது பெருமையுஞ்
சிறுமையும் பற்றி உவகை நிகழ்ந்தது.

கலங்கவிழ்த்த நாய்கன்போற் களைதுணைப் பிறிதின்றி
(யா.வி.ப.318) - என்பது துன்பப் பெருக்கம் சொல்லி அவலம்
வந்தது.

பெருஞ்செல்வர் இல்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல
வருஞ்செல்லும் பேரும்என் நெஞ்சு (முத்தொள்.88) – இது
பெருக்கம் பற்றி இளிவரல் வந்தது.

9.10 உவமப் பொருளின் உற்றது உணர்தல்

உவமப் பொருளானே சொல்லுவான் குறிக்கப்பட்ட
பொருளை யுணருந் தெளியும் பக்கமும் உள, கூறுபாட்டியலான்
என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

உவமப் பொருளின் உற்ற துணருந்

தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான (உவம.20)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். தெளிமருங்காவது துணிவு பக்கம்.
எனவே துணியாமை உவமத்தின்கண்ணே வந்தது. அவ்வாறு
வரினும் இதுவேயெனத் துணிதலின் துணிபக்கமாவது.

ஐதேய்ந் தன்று பிறையு மன்று

மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று

வேயமன் றன்று மலையு மன்று

பூவமன் றன்று சுனையு மன்று

மெல்ல வியலும் மயிலு மன்று

சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று (கலித்.55)

என்றவழித் துணியாது நின்றன நுதலும் முகனும் தோளும் கண்ணும்
சாயலும் மொழியும் எனத் துணிந்தவாறு கண்டு கொள்க. இன்னும்
இதனானே,

கயலெழுதி வில்லெழுதிக் காரெழுதிக் காமன்

செயலெழுதித் தீர்ந்தமுகந் திங்களோ காணீர்

(சிலப்.கானல்.11)

என்றவழிக் கண் புருவங் கூந்தலை யுவமப் பெயரான் வழங்குதலுங்
கொள்க.

9.10.1 மேலதற்கு ஒரு புறனடை

உவமப்பொருளை உவமிக்கப்படும் பொருளாக உணருங்காலை மருவிய மரபினானாய வழக்கொடு வரும். இதனை, உவமப் பொருளை உணருங் காலை மருவிய மரபின் வழக்கொடு வருமே (உவம.21) என்னு நூற்பா சுட்டும். எனவே மருவாதன அவ்வாறு கயல், சிலை என்றாற்போலக் கூறப்படாது என்றவாறு.

9.11 இரட்டைக் கிளவி

உவமை இரண்டு சொல்லோடு அடுத்து வருவதனோடு, உவமிக்கப்படும் பொருளும் இரண்டு பொருளாகி வருதல் வேண்டும். இது இரட்டைக் கிளவி எனப்படும். அவ்வழி இரண்டு சொல்லும் ஒருசொல் நீர்மைப்பட்டு வருதல் வேண்டும். இதனை, இரட்டைக் கிளவி இரட்டை வழித்தே(உவம.22) என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எ.கா: விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல் கற்றாரோ டேனை யவர் (குறள்.410)

9.12 முன்ன மரபு உவமை

உவமையானது, உவமைப்பொருள் தானன்மையான் உவமைப் பொருளொடு படாது பொருள் தோற்றிய இடத்தொடு நோக்கி முன்ன மரபினாற் சொல்லுங் காலத்துத் துணிவுடையோர் கொளின் அவர் துணிந்த துணிவின்கண்ணே வரும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை, பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கி முன்ன மரபிற் கூறுங் காலைத் துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே (உவம.23) என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். முன்னமாவது, இடத்தொடு பார்த்து ஏற்கும் பொருட்கட் கூறுவது ஆகும். இதனைத் தொல்காப்பியர், இவ்விடத் திம்மொழி இவரிவர்க் குரியவென்று

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

அவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது முன்னம் (செய்.199)
என்று கூறுவர்.

மேலைச் சூத்திரத்தளவும் பிறிது பொருளொடு உவமை கூறிப்
போந்தார். இனி பொருள் தன்னோடே யுவமை கூறுகின்றார் என்று
கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

நிலவுக்காண் பதுபோல அணிமதி ஏர்தர (கலித்.119)
என்றவழிக் காணப் பிறிதாகிய பொருளொடு உவமை கூறாமையிற்
பிறிதொடு படாதாயிற்று. மதியினது எழுச்சியை நோக்குதலிற்
பிறப்பொடு நோக்கிற்று. அவ்விடத்திற்கேற்ப கூறுதலின்
முன்னமாயிற்று. அம்மதியினது தோற்றம் இத்தன்மைத்தெனத்
துணிதலின் அதன்கண் உவமைச்சொல் வந்தது.

வள்ளிதழ் கூம்பிய மணிமரு ளிருங்கழிப்
பள்ளிபுக் கதுபோலும் பரப்புநீர்த் தண்சேர்ப்ப (கலித்.121)
என்பதும் அது.

9.13 உவமப்போலி

உவமை போன்று வருவன உவமப்போலி எனப்படும். இது
ஐந்து வகைப்படும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

உவமப் போலி ஐந்தென மொழிப (உவம.24)
என்னும் நூற்பா விளக்கும். இளம்பூரணர், “அவையாவன:
இதற்குவமையில்லை எனவும், இதற்கிதுதானே யுவமை எனவும், பல
பொருளினு முளதாகிய வறுப்புக்களைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டு
சேர்த்தின் இதற்குவமையாம் எனவும், பலபொருளினுமுளதாகிய
கவின் ஓரிடத்து வரின் இதற்கு உவமையாம் எனவும், கூடாப்
பொருளொடு உவமித்து வருவனவும்” என்பர். எ.கா:

“நின்னோர் அன்னோர் பிறரிவர் இன்மையின்
மின்னெயில் முகவைக்கு வந்திசிற் பெரும” (புறம்.373) –
இதற்கு உவமையில்லை.

“மன்னுயிர் முதல்வனை யாதலின்
நின்னோர் அனையைநின் புகழொடு பொலிந்தே” (பரி.1) –
இதற்கிது தானே உவமை.

“நல்லார்கள் நல்ல வறுப்பாயின தாங்கள் நாங்கள்
எல்லா முடனாதுமென் றன்ன வியைந்த வீட்டாற்

குறிப்பு

சொல்வாய் முகங்கண் முலைதோளிடையல்குல் கைகால்
பல்வார் குழலென் றிவற்றாற்படிச் சந்த மானாள்” - பல
பொருளினு முளதாகிய வுறுப்புக்களைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டு
சேர்த்தின் இதற்குவமையாம்.

“நாள்கோள் திங்கள் ஞாயிறு கனையழல்
ஐந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத் தனையை” (பதிற்.14) -
பலபொருளினுமுளதாகிய கவின் ஓரிடத்து வரின் இதற்கு
உவமையாம்.

“வாரா தமைவானோ வாரா தமைவானோ
வாரா தமைகுவன் அல்லன் மலைநாடன்
ஈரத்து ளின்னவை தோன்றின் நிழற்கயத்து
நீருட் குவளைவெந் தற்று” (கலித்.41) - கூடாப் பொருளோடு
உவமித்து வருவன.

9.13.1 உவமப்போலிக்குப் புறனடை

மேற்சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் உரைத்த வாய்பாட்டாற்
கூறும்வழிச் சொல்லப்பட்ட ஐந்தினும் ஏதுவாகச் சொல்லிப்
பின்னர்க் கூறல் வேண்டும். அதாவது, நினக்குவமையில்லை
என்னும்வழிச் செயலானாதல், பயனானாதல், உறுப்பானாதல்,
உருவானாதல், பிறப்பானாதல் ஒப்பாரில்லை எனல் வேண்டும்
என்பது கருத்து. இவ்வாறே பிறவற்றையும் கொள்ள வேண்டும்.
இதனை,

தவலருஞ் சிறப்பின் தன்மை நாடின்
வினையினும் பயத்தினும் உறுப்பினும் உருவினும்
பிறப்பினும் வருஉந் திறத்த வென்ப (உவம.25)
என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

9.14 அகமாந்தர் உவமை கூறும் மரபு

தலைவி, தோழி, தலைவன், பிறர் என அக மாந்தர்கள்
உவமை கூறும் மரபைத் தொல்காப்பியர் வரையறுப்பர்.
உவமைப்பொருளைத் தலைமகள் கூறின் அவளறிந்த
பொருட்கண்ணே உவமை கூறப்படும். இதனை,

கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி (உவம.26)

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எனவே தானறியாத பொருட்கண் உவமை கூறினாளாகச் செய்யுட் செய்தல் பெறாது என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

தோழி உவமை சொல்லின் அந்நிலத்தில் உள்ளவன்றிப் பிற நிலத்து உள்ளன கூறப்பெறாள். இதனை,

தோழிக் காயின் நிலம்பெயர்ந் துரையாது (உவம.27)
என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

தலைமகன் உவமை கூறுவானாயின், அறிவொடு கிளக்கப்படும். இதனை,

கிழவோற் காயின் உரனொடு கிளக்கும் (உவம.28)
என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

மேற்சொல்லப்பட்ட மூவருமல்லாத நற்றாய், செவிலி முதலாயினார்க்கு உவமை கூறுமிடம் வரையறுக்கப்படாது. இதனை, ஏனோர்க் கெல்லாம் இடம்வரை வின்றே (உவம.29)
என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

9.14.1 இனியுறு கிளவி, துனியுறு கிளவி

மகிழ்ச்சி பயக்கும் கூற்றும் புலவி பயக்கும் கூற்றும் உவமப் பக்கத்தான் தோன்றும். இதனை,

இனிதுறு கிளவியும் துனியுறு கிளவியும்
உவம மருங்கின் தோன்றும் என்ப (உவம.30)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். இது தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் தோழிக்கும் உரிய மரபாகும்.

மாரியாம்பல் அன்ன கொக்கின்
பார்வ லஞ்சிய பருவரல் ஈர்ஞெண்டு
கண்டல் வேரளைச் செலீஇய ரண்டர்
கயிறிரி யெருத்திற் கதழ்பூந் துறைவ (குறுந்.117)

என்றது தலைமகள் உவமை கூறியவழி, நின்ற பெண்டிர் தடுப்பக் கயிறிரி யெருது போலப் போந்தனை எனத் துனியுறு கிளவி வந்தது.

.... வானத்
தணங்கருங் கடவு ளன்னோள்நின்
மகன்தா யாதல் புரைவதால் எனவே (அகம்.16)

என மகிழ்ச்சி பற்றி வந்தது.

தலைமகள் உவமை கூறுங்கால் மேற்சொல்லப்பட்ட இனிதுறு கிளவி, துனியுறு கிளவி ஆகிய இரண்டிடத்தும் உரித்து. இதனை,

கிழவோட் குவமை ஈரிடத் துரித்தே (உவம.31)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எனவே இரண்டும் அல்வழி தலைவி உவமை கூறப்பெறாள்.

தலைமகன் உவமை கூறுதலுக்கு பொருள் வரையறை கிடையாது. எப்பொருட்கண்ணும் உவமை கூறுவான். இதனை,

கிழவோற் காயின் இடம்வரை வின்றே (உவம.32)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

தோழியும் செவிலியும் உவமை கூறுங்கால், கேட்டோர் கொள்ளு நெறியான் பொருந்துமிடம் பார்த்துக் கூறுதற்குரியர் ஆவர். இதனை,

தோழியும் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக்
கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான (உவம.33)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

9.15 புறனடை

ஈண்டு எடுத்தோதப்பட்ட இலக்கணத்தின் வேறுபட்டு வந்த உவமைத் தோற்றம் எடுத்தோதிய நெறியிற் கொள்ளும்வழிக் கொளுவுக என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

வேறுபட வந்த உவமைத் தோற்றம்
கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல் (உவம.34)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

பருதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தானைக்
கிருள்வளை வுண்ட மருள்படு பூம்பொழில்

9.16 உவமை மரபுகள்

உவமையை உவமிக்கப்படும் பொருளின் நீக்கிக் கூறலும் மருவிய இயல்பு ஆகும். இதனை,

ஓரீஇக் கூறலும் மரீஇய பண்பே (உவம.35)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

கடந்தடு தானைச் சேர லாதனை
யாங்ஙனம் ஒத்தியோ வீங்குசெலல் மண்டிலம்
பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத் திறத்தி
மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி
அகலிரு விசும்பி னானும்
பகல்விளங் குதியாற் பல்கதிர் விரித்தே (புறம்.8)

எனவரும்.

அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம் (குறள்.1120)

என்பதும் அது.

பயனிலை பொருந்திய வழக்கின்கண், உவமிக்கப்படும்
பொருளோடு உவமை தோன்ற வருதலேயன்றி, உவமையது தன்மை
கூறலும் உவமையாதற்குரித்தாகும். எனவே இவ்வாறு வருதல்
பயனிலை யுவமைக்கண் ஆகும். இதனை,

உவமைத் தன்மையும் உரித்தென மொழிப
பயனிலை புரிந்த வழக்கத் தான (உவம.36)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

பாரி பாரி யென்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனும் அல்லன்

மாரியு முண்டண் டுலகு புரப்பதுவே (புறம்.107) – இது மாரி
போலும் பாரியது கொடை என்னாது இவ்வாறு கூறும்
பொருண்மையும் உவமமாம்.

9.17 ஐயநிலை உவமம்

உவமைக்கண் தடுமாறு வருதல் நீக்கப்படாது. இதனை,
தடுமாறு வரலும் கடிவரை வின்றே (உவம.37)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். தடுமாறுதல் என்பது ஐயமுறுதலைக்
குறிக்கும். எனவே ஐயநிலை உவமமுங் கண்டு கொள்க என்பர்
இளம்பூரணர். எ.கா:

கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கமிம் மூன்றும் உடைத்து (குறள்.1085)

9.18 உவமைகள் அடுக்கிய தோற்றம்

உவமைகள் பல அடுக்கித் தோற்றுதல் அடுக்கிய தோற்றம் எனப்படும். இது நிரனிறுத்தமைத்தல், நிரனிறை, சுண்ணம் ஆகிய மூன்றில் அமைந்து வரும். இவை தவிர்ந்த மற்றவற்றில் உவமைக்கு உவமையாக அடுக்கி வரும் அடுக்கியல் உவமை கடியப்படும். இதனை,

அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே
நிரனிறுத் தமைத்தல் நிரனிறை சுண்ணம்
வரன்முறை வந்த மூன்றலங் கடையே (உவம.38)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

ஒரு பொருளொடு தோன்றும் தொடரை யுடைத்தாகப் பலவுவமை வருதல் நிரனிறுத்தமைத்தல் எனப்படும். எ.கா:

நிலநீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கின்
அளப்பரியை (பதிற்.14)

மதிபோலும் தாமரை போலும்

உவமை பலவற்றையும் சேர நிறுத்தி உவமிக்கப்படும்

பொருளையும் சேர நிறுத்தல் நிரனிறை எனப்படும். எ.கா:

கொடிகுவளை கொட்டை நுசுப்புண்கண் மேனி
மதிபவள முத்த முகம்வாய் முறுவல்
பிடிபிணை மஞ்சை நடைநோக்குச் சாயல்
வடிவினளே வஞ்சி மகள் (யாப்.வி.மேற்.)

உவமையையும் பொருளையும் துணித்து ஒட்டுதல் சுண்ணம் எனப்படும். எ.கா:

களிறும் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்பும் கலனுந் தோன்றும்

தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே (அகத்.11.நச்) –

இது நிரல்நிறையாகப் பொருள் கொள்ள இயலாதவாறு 'களிறு போலுங் கலன்' எனத் துணிக்க வேண்டியவாறு கண்டுகொள்க.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள் முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம் எனப்படுவன யாவை?

.....

2. உவமை தோன்றும் நிலைக்களன்களைக் கூறுக

.....

3. சுட்டிக் கூறா உவமம் என்றால் என்ன?

.....

4. உவமப்போலி எத்தனை வகைப்படும்?

.....

5. உவமைகள் அடுக்கிய தோற்றம் என்றால் என்ன?

.....

தொகுத்தறிவோம்

தொழிலும் பயனும் வடிவும் நிறனும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கும் பாகுபட வந்த உவமைக்கண் புலனாகும். வினை, பயன், மெய், உரு முதலான உவமைகள் ஒரோவொரு பொருளான் வருதலன்றி, இரண்டும் பலவும் விரவியும் வரும். இவை ஆராயுங் காலத்து உயர்ந்ததன் மேலன. உவமை தம்மின் உயர்ந்தவற்றோடு உவமிக்கப்பட்டனவேனும் சிறப்பு, நலன், காதல், வலி ஆகிய நான்கையும் நிலைக்களனாகக் கொண்டு வரும். முதலுஞ் சினையுமென்று சொல்லப்பட்ட இருவகைப் பொருட்குங் கருதிய மரபினான் அவற்றிற்கு ஏற்பவை உரியவாகும். உவமிக்கப்படும் பொருட்கு உவமை இது எனச் சுட்டிக் கூறாமை சுட்டிக்கூறா உவமம் எனப்படும். உவமமும் பொருளும் ஒத்து வருதல் வேண்டும். உவமிக்கும் பொருள் தன்னை உவமமாக்கிக் கூறினும் மயக்கமற்ற சிறப்பு நிலைமையான் எய்தும் உவமையாகும். அன்ன முதலாகப் புரைய ஈறாக ஆறாறாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறும் உவமை உணர்த்துஞ் சொற்களாகும். வினை, பயன், மெய், உரு என உவமை நான்கு வகையாதலே யன்றி எட்டு ஆகும் பக்கமும் உண்டு. உவமை இரண்டு சொல்லோடு அடுத்து வருவதனோடு, உவமிக்கப்படும்

பொருளும் இரண்டு பொருளாகி வருதல் வேண்டும். இது இரட்டைக் கிளவி எனப்படும். உவமை போன்று வருவன உவமப்போலி எனப்படும். இது ஐந்து வகைப்படும். மகிழ்ச்சி பயக்கும் கூற்றும் புலவி பயக்கும் கூற்றும் உவமப் பக்கத்தான் தோன்றும். உவமைக்கண் தடுமாறு வருதல் நீக்கப்படாது. உவமைகள் பல அடுக்கித் தோற்றுதல் அடுக்கிய தோற்றம் எனப்படும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

மெய் - வடிவு; உரு - நிறம்; முன்னம் - செய்யுள் உறுப்புகளுள் ஒன்று; துனி - புலவியின் மிக்கது.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. வினை, பயன், மெய், உரு.
2. சிறப்பு, நலன், காதல், வலி.
3. உவமிக்கப்படும் பொருட்கு உவமை இது எனச் சுட்டிக் கூறாமை சுட்டிக்கூறா உவமம் எனப்படும்.
4. உவமப்போலி ஐந்து வகைப்படும்.
5. உவமைகள் பல அடுக்கித் தோற்றுதல் உவமைகள் அடுக்கிய தோற்றம் எனப்படும்.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. தொல்காப்பியர் கூறும் உவமை வகைகளை விவரி.
2. உவம உருபுகளைத் தொகுத்துரைக்க.
3. உவமை மரபுகளைக் கட்டுரைக்க.
4. உவமப்போலி என்றால் என்ன? அதன் வகைகளை விளக்குக.
5. உவமைகள் அடுக்கிய தோற்றம் குறித்தெழுதுக.

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

செய்யுளியல் 1 - 73 நூற்பாக்கள்

குறிப்பு

அமைப்பு

- 10.1 செய்யுள் உறுப்புகள்
 - 10.1.1 மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல் வகையும்
 - 10.1.2 அசைவகை
 - 10.1.2.1 அசைக்கு வேறுபெயர்
 - 10.1.2.2 தனிக்குறில் அசை கொள்ளும் மரபு
 - 10.1.2.3 குற்றியலிகரம் அசை கொள்ளும் மரபு
 - 10.1.2.4 முற்றியலுகரத்துக்கு உரிய வேறுபாடு
 - 10.1.2.5 எய்தியது விலக்கல்
 - 10.1.2.6 வகையுளி
 - 10.1.3 சீர்
 - 10.1.3.1 ஈரசைச்சீர்ப் பாகுபாடு
 - 10.1.3.2 அளபெடை
 - 10.1.3.3 மூவசைச்சீர்ப் பாகுபாடு
 - 10.1.3.3.1 வெண்பா உரிச்சீர்
 - 10.1.3.3.2 வஞ்சி உரிச்சீர்
 - 10.1.3.4 பாக்களுக்கு உரிய சீர் மரபு
 - 10.1.3.5 ஓரசைச்சீர்
 - 10.1.3.6 தளை வழங்கும் திறன்
 - 10.1.3.7 ஆசிரியப்பாவிற்கு உரிய சீர்
 - 10.1.4 அடி
 - 10.1.4.1 குறளடி
 - 10.1.4.2 சிந்தடி
 - 10.1.4.3 அளவடி (நேரடி)
 - 10.1.4.4 நெடிலடி
 - 10.1.4.5 கழிநெடிலடி
 - 10.1.4.6 சீர்க்கு உரிய எழுத்து வரையறை
 - 10.1.4.7 சீர்க்கு உரியதொரு மரபு
 - 10.1.4.8 அடிக்கு உரிய எழுத்து வரையறை
 - 10.1.4.9 வஞ்சிப்பா அடிக்கு உரிய மரபு

குறிப்பு

- 10.1.4.10 சீர் கூன் ஆகும் இடம்
- 10.1.4.11 அடிகளுக்கு எல்லாம் விரி
- 10.1.4.12 ஆசிரியப்பாவிற்கு ஐவகை அடிகள்
- 10.1.4.13 ஆசிரியப்பாவில் அடி விரவி வருதல்
- 10.1.4.14 தன்சீருக்குத் தளை வேண்டா எனல்
- 10.1.4.15 ஆசிரியத்தளை
- 10.1.4.16 வெண்பாவிற்கு அடியும் தளையும்
- 10.1.4.17 கலிப்பாவிற்கு அடியும் தளையும்
- 10.1.4.18 ஆசிரியப்பாவிற்குரிய மரபு
- 10.1.4.19 முடுகியலடி
- 10.1.4.20 பாக்களுக்குரிய ஈறும் முடிவும்
- 10.1.4.20.1 கலிப்பா
- 10.1.4.20.2 வஞ்சிப்பா
- 10.1.4.20.3 வெண்பா

அறிமுகம்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் எட்டாவது இயலாக அமைவது செய்யுளியல். செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தினமையால் இப்பெயர் பெற்றது. அகத்திணையியல் முதலாக உவமவியல் ஈறாக உணர்த்தப்பட்ட பொருண்மை எல்லாவற்றிற்கும் இஃது இடமாதலின் அவற்றின்பின் கூறப்பட்டது. தொல்காப்பியர் இவ்வியலில் மாத்திரை முதலாக யாப்பியல் ஈறாக இருபத்தாறு உறுப்புகளையும் எண்வகை வனப்புகளையும் சேர்த்து மொத்தம் முப்பத்து நான்கு உறுப்புகளை செய்யுள் உறுப்புகளாக வரையறுத்து விளக்குவர். இவ்வியலில் மொத்தம் 235 நூற்பாக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் முதல் 73 நூற்பாக்களில் மாத்திரை, எழுத்தியல், அசைவகை, சீர், அடி ஆகிய செய்யுள் உறுப்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நோக்கங்கள்

- செய்யுள் உறுப்புகளை அறியச் செய்தல்.
- மாத்திரை, எழுத்தியல் குறித்து நினைவூட்டல்.
- அசைவகை பற்றி விளக்குதல்.

- சீர் பற்றிய இலக்கணங்களை எடுத்துரைத்தல்.
- அடி பற்றிய இலக்கணங்களை விளக்குதல்.

குறிப்பு

10.1 செய்யுள் உறுப்புகள்

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலின் முதல் நூற்பாவில் மாத்திரை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்து நான்கு உறுப்புகளையும் செய்யுள் உறுப்புகள் என வரையறுப்பர். அம்மை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எண்வகை வனப்புகளும் மாத்திரை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தாறு உறுப்புகளொடும் ஒருநிகரன அன்மையின் வேறு தொகை கொடுக்கப்பட்டது. இதனை,

மாத்திரை யெழுத்தியல் அசைவகை எனாஅ
யாத்த சீரே அடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை எனாஅ
நோக்கே பாவே அளவியல் எனாஅ
திணையே கைகோள் பொருள்வகை எனாஅ
கேட்போர் களனே காலவகை எனாஅ
பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை எனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை எனாஅ
மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையின்
ஆறு தலையிட்ட அந்நா லைந்தும்
அம்மை அழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே இயைபே புலனே இழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய எட்டொடுந் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே (செய்.1)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். மாத்திரை, எழுத்தியல், அசை, சீர், அடி, யாப்பு, மரபு, தூக்கு, தொடை, நோக்கு, பா, அளவியல், திணை, கைகோள், பொருள்வகை, கேட்போர், களன், காலவகை, பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சவகை, மாட்டு, வண்ணம், யாப்பியல் என்னும் 24 உறுப்புகளையும் “ஆறுதலையிட்ட அந்நாலைந்து” என ஒரு தொகை கொடுத்தும் அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்னும் எட்டினையும் வேறு தொகை கொடுத்தும் சுட்டுவர்.

10.1.1 மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல் வகையும்

மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல் வகையும் மேல் எழுத்திகாரத்துச் சொல்லப்பட்டனவென்று சொல்லுவர் புலவர் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

அவற்றுள்,

மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல் வகையும்

மேற்கிளந்தனவே யென்மனார் புலவர் (செய்.2)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இளம்பூரணர் மாத்திரை வகையையும் எழுத்தியல் வகையையும் சுருக்கமாக விளக்குவர். மாத்திரை வகையை, “அவையாவன: குற்றெழுத்தொரு மாத்திரை; நெட்டெழுத்து இரண்டு மாத்திரை; உயிரளபெடை மூன்று மாத்திரை; குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் மெய்யும் ஒரோவொன்று அரை மாத்திரை; ஒற்றளபெடை ஒரு மாத்திரை; ஐகாரக்குறுக்கம் ஒரு மாத்திரை; மகரக்குறுக்கம் கால்மாத்திரை; ஏறிய உயிரினளவே உயிர்மெய்க்களவு.” என்பர்.

எழுத்தியல் வகையை, “எழுத்தியலாவது, உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, சார்பெழுத்தென மூவகைப்படும். உயிரெழுத்து குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து, அளபெடையென மூவகைப்படும். மெய்யெழுத்து வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என மூவகைப்படும். சார்பெழுத்து குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தமென மூவகைப்படும். மெய்யினுட் சிலவும் ஆய்தமும் அளபெடுக்கப் பெறும்.” என்று விளக்குவர்.

10.1.2 அசைவகை

குறிலும் நெடிலும் குறிலிணையும் குறினெடிலும் தனியே வரினும் ஒற்றொடு வரினும் ஆராயுங்காலத்து நேரசையும் நிரையசையும் ஆகும். இதனை,

குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறில்நெடில்

ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி

நேரும் நிரையு மென்றிசிற் பெயரே (செய்.3)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா விளக்கும். இவற்றுக்குரிய வாய்பாட்டை இளம்பூரணர், “கோழி வேந்தன் என நான்கு நேரசையும் வெறி சுறா நிறம் குரால் என நான்கு நிரையசையும்” என்பர்.

தொல்காப்பியரின் அசைக்கோட்பாட்டில் நேர்பு, நிரைபு என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். குற்றியலுகரம், முற்றியலுகரம் என்னும் இருவகை உகரங்களுள் குற்றெழுத்தோடு பொருந்தின உகரமல்லாது மற்றவற்றோடு பொருந்திவரின் அவை நேர்பசை, நிரைபசை எனப் பெயர் பெறும் என்பர். இதனை,

இருவகை உகரமோ டியைந்தவை வரினே
நேர்பு நிரைபு ஆகும் என்ப

குறிலிணை உகரம் அவ்வழி யான (செய்.4)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். தொல்காப்பியர் ‘குறிலிணை உகரம்’ என்று கூறுவதை இளம்பூரணர் ‘குற்றெழுத்தோடு பொருந்தின உகரம்’ எனப் பொருள் கொண்டுள்ளார். அவர் தரும் எடுத்துக்காட்டுகளும் இதனை நன்குணர்த்தும்.

காது, காற்று, கன்று; காவு,சார்பு, கல்லு என்பன நேர்பசை. வரகு, அரக்கு, மலாடு, பனாட்டு; கதவு, புணர்வு, உருமு, வினாவு என்பன நிரைபசை.

எனவே தொல்காப்பியர் வரையறுக்கும் அசைகள் நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என நான்காகும். இவற்றுக்கு இவைதாமே உதாரணமாகவும் ஆகும் என்றும் கூறுவர்.

காக்கைபாடினியார் முதலாகிய ஒருசாராசிரியர் நேர்பசை, நிரைபசை என்பனவற்றைக் கொள்ளாததைச் சுட்டும் இளம்பூரணர், “நேர்பசை, நிரைபசை என்று வருதல் வலியுடைத்தென்று கொள்க” என்பர். அதற்கு அவர், “அவர் (காக்கைபாடினியார்) அதனை யிரண்டசையாக்கி (நேர், நிரை) யுரைத்தாராயினும், அதனை முடிய நிறுத்தாது, வெண்பா வீற்றின்கண் வந்த குற்றுகர நேரீற்றியற் சீரைத் தேமா, புளிமா என்னும் உதாரணத்தான் ஓசையூட்டிற் செப்பலோசை குன்றுமென்றஞ்சி, காசு பிறப்பென உகர வீற்றான் உதாரணங் காட்டினமையானும், சீருந் தளையுங் கெடுவழிக் குற்றியலுகரம் அலகு பெறாது என்றமையானும், வெண்பா வீற்றினு

முற்றுக்கரமுஞ் சிறுபான்மை வரும் என உடன்பட்டமையானும்”
என்று காரணம் கூறுகிறார்.

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார் (குறள்.10) - ஈற்றசை நேர்
வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டும் இடும்பை இல (குறள்.4) – ஈற்றசை நிரை
இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு (குறள்.5) – ஈற்றசை நேர்பு
தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது (குறள்.7) - ஈற்றசை நிரைபு
அலகிடுங்கால் நேரசை ஓரலகு; நிரையசை இரண்டலகு;
நேர்பசை மூன்றலகு; நிரைபசை நான்கலகு பெறும்.

10.1.2.1 அசைக்கு வேறுபெயர்

நேரசையும் நிரையசையும் இயலசை என்றும் நேர்பு அசையும்
நிரைபு அசையும் உரியசை என்றும் பெயர் பெறும். இதனை,
இயலசை முதலிரண் டேனவை உரியசை (செய்.5)
என்னும் நூற்பா உரைக்கும்.

10.1.2.2 தனிக்குறில் அசை கொள்ளும் மரபு

தொடர்மொழிக்கண் வரும் தனிக்குறில் மொழி சிதைத்து
நேரசையாகாது. இதனை,

தனிக்குறில் முதலசை மொழிசிதைத் தாகாது (செய்.6)
என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

ஒற்றுமைப் பட்டிருக்கின்றதனைப் பிரித்தல் மொழி சிதைத்தல்
எனப்படும். அஃதாவது புளிமா என்றவழி, நிரை நேராக அலகிடாது
முதலின்றதனை நேரசையாக்கி இடை நின்றதூஉம் இறுதி
நின்றதூஉம் நிரையசையாக்குதல். அவ்வழிப் புளி என்னும்
சொல்லைப் பிரிக்க வேண்டுதலின் நிரையசையாகவே கோடல்
வேண்டும் என்றவாறு.

இனி, மொழி சிதையாக்கால் நேரசையாம். அது விட்டிசைத்து
நிற்றல். “ அஉ அறியா... னாட்டைநீ (யாப். வி.மேற்.) எனவும், “ அஆ

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

இழந்தானென் றெண்ணப்படும்” (நாலடி.9) எனவும் வருவன முதலெழுத்து நேரசையாம்.

10.1.2.3 குற்றியலிகரம் அசை கொள்ளும் மரபு

குற்றியலிகரத்தை ஒற்றெழுத்து இயல்பிற்றாய் அசை கொள்ளுதல் மரபாகும். இதனை,

ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம் (செய்.7)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

“பேதை யென்ப தியாதென வினவின்” – இதில் ‘தியா’ என்பதில் வரும் குற்றியலிகரம் அலகு பெறாதவாறு காண்க.

10.1.2.4 முற்றியலுகரத்துக்கு உரிய வேறுபாடு

முற்றியலுகரமும் மொழிசிதைந்து நேர்பசை, நிரைபசை என்று உரைக்கப்படாது. அஃது ஈற்றடி மருங்கின் தனியசையாகி நின்றலுமின்று. இதனை,

முற்றிய லுகரமும் மொழிசிதைத்துக் கொளாஅ

நின்றல் இன்றே ஈற்றடி மருங்கினும் (செய்.8)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எனவே, அடியின திடைக்கண் ஒற்றுமைப்பட்ட சொல்லின்கண் நேர்பசை நிரைபசை எனக் காட்டப்படாது. அஃது ஈற்றடி மருங்கிற் தனியசையாகி நில்லாது என்பதூஉம், ஒற்றுமைப்படாத சொல்லின்கண் தனியசையாம் என்பதூஉம், ஈற்றடிக்கண் எவ்வழியானும் தனியசையாகாது என்பதூஉம் உணர்த்தியவாறாம்.

“அங்கண் மதியம் அரவுவாய்ப் பட்டென்” என்றவழி அரவு என்பது மொழி சிதையாமையின் நிரைபசையாயிற்று.

“பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயும்” (நாலடி.200) என்றவழி ‘பெரு’ முன்னர் உள்ள ‘முத்தரையர்’ என்பதை ‘முத் - தரையர்’ என மொழிசிதைத்தலின் நிரைபசை ஆகாதாயிற்று.

இனமலர்க் கோதாய் இலங்குநீர்ச் சேர்ப்பன்

புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு (யாப். வி.பக்.209)

மஞ்சுகும் சோலை மலைநாட மூத்தாலும்

அஞ்சொன் மடவாட் கருளு (யாப்.வி.பக்.219)

குறிப்பு

என்பதனாற் கொள்(ளற்)க. அதாவது ஈற்றடியில் வரும் புல்லு, அருளு என்பதில் வரும் முற்றியலுகரம் தனியசையாகாது என்பது பொருளாகும். இதனை இளம்பூரணர், “இவை புல்லு, அருளு என வருமாலெனின்: “நிற்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும்” என்பதனான் ஈற்றடியிறுதியினும் இடையடியிறுதியினும் முற்றியலுகரம் நில்லாது எனவும் பொருளாம்; இதனானே அவ்வாறு வருதலும் கொள்க; முற்றியலுகரமும் என்றவும்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை” என விளக்குவர். இப்பொழுது உள்ள இளம்பூரணர் உரையில் மேலே சுட்டப்பட்ட “கொள்(ளற்)க” என்பது “கொள்ளற்க” என்றே உள்ளது. “கொள்க” என்பதை “கொள்ளற்க” என ஏடெழுதுவோராற் பிழைபட்டதெனத் தெரிகிறது என்பர் க.வெள்ளைவாரணன் (தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரைவளம், ப.57)

10.1.2.5 எய்தியது விலக்கல்

குற்றியலுகரம், முற்றியலுகரம் என்னும் இருவகை உகரமும் ஒற்றொடு தோன்றித் தனியசையாகி நிற்கவும் பெறும். இதனை,
குற்றிய லுகரமும் முற்றிய லுகரமும்
ஒற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறும் (செய்.9)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

படுகிளி பாயும் பசங்குரல் எனல்

கடிதின் மறப்பித்தா யாயின் இனிநீ

நெடிதுள்ளல் ஓம்புதல் வேண்டும் (கலித்.50) - இதன்கண்

குற்றியலுகரம் ஒற்றொடு வருதலான் நேரசையாயிற்று.

கண்ணும் படுமோ என்றிசின் யானே(நற்.61) - இதன்கண் முற்றியலுகரம் ஒற்றொடு வருதலான் நேரசையாயிற்று.

10.1.2.6 வகையுளி

அசையையும் சீரையும் ஓசையொடு சேர்த்திப்
பாகுபாடுணர்த்தல் வல்லோர்கள் நெறி. இதனை,
அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தனர் உணர்த்தல் வல்லோர் ஆறே (செய்.10)

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். அஃதாவது பொருளொடு சொல்லை அறுத்தவழித் தளையுஞ் சீருஞ் சிதையின், அவ்வழி ஓசையை நோக்கி அதன்வழிச் சேர்த்தல். இது வகையுளி எனப்படும். எ.கா:

மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்

நிலமிசை நீடுவாழ் வார் (குறள்.3)

என்றவழி, வாழ்வாரெனப் பொருள் நோக்கிச் சீராமாயின் ஓசை கெடும். அதன்கண் 'வாழ்' என்பதனை முதலின்ற சீரோடு ஒட்டக் கெடாதாம். இத்துணையுங் கூறப்பட்டது அசை வகை என முடித்துக்காட்டுவர் இளம்பூரணர்.

10.1.3 சீர்

இரண்டசை கொண்டு புணர்த்தும், மூன்றசை கொண்டு புணர்த்தும், ஓசை பொருந்தி யிற்றது சீரெனப்படும். இதனை,

ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்த்துஞ்

சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே (செய்.11)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி (குறுந். கடவுள் வாழ்த்து) – என்றவழி நான்கு சொல்லாகி ஈரசையினான் சீராயவாறும், அவ்வளவினான் ஓசையிற்று நின்றவாறும் கண்டுகொள்க.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு (குறள்.110) – என்றவழி மூன்றசையினாற் சீராகியவாறும் அவ்வளவினான் ஓசையிற்று நின்றவாறுங் கண்டுகொள்க.

10.1.3.1 ஈரசைச்சீர்ப் பாகுபாடு

நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்னும் நான்கையும் தம்மின் உறழ் பதினாறு ஈரசைச்சீராகும். இவற்றுள் இயற்சீர் பத்து; ஆசிரிய உரிச்சீர் ஆறு ஆகும். நேரசை, நிரையசையாகிய இயலசை மயங்கி வந்தன இயற்சீர் எனப்படும். நேர்பசை, நிரைபசையாகிய உரியசை மயங்கி வந்தன ஆசிரிய வரிச்சீர் எனப்படும். இதனை,

இயலசை மயக்கம் இயற்சீர் ஏனை

உரியசை மயக்கம் ஆசிரிய உரிச்சீர் (செய்.12)
என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

இயற்சீர் உ.ம்:

- 1.நேர்நேர் - தேமா
2. நிரைநேர் - புளிமா
- ஆசிரிய வுரிச்சீர் உ.ம்:
3. நிரைநிரை - கருவிளம்,
4. நேர்நிரை - கூவிளம்.
5. நேர்புநேர்பு - ஆற்றுநோக்கு
- 6.நிரைபுநேர்பு - வரகுசோறு

7. நேர்புநிரைபு - ஆற்றுவரவு 8.நிரைபுநிரைபு - வரகுதவிடு
நேர்பசை, நிரைபசைக்குப் பின் நிரை இறுதி வரின் அதுவும்
ஆசிரிய உரிச்சீர் எனப்படும். இதனை,

முன்நிரை இறியும் அன்ன வாகும் (செய்.13)

என்னும் நூற்பா காட்டும். உ.ம்:

9. நேர்புநிரை - யாற்றுமடை 10.நிரைபுநிரை - குளத்துமடை .
நேர்பசை, நிரைபசைக்குப் பின் நேரசை வரின் அஃது இயற்சீர்
எனப்படும். இதனை,

நேரவண் நிற்பின் இயற்சீர்ப் பால (செய்.14)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். உ.ம்:

11. நேர்புநேர் - ஆற்றுக்கால்
12. நிரைபுநேர் - குளத்துக்கால்.

இயலசையாகிய நேரசை, நிரையசைக்குப் பின்னர் நேர்பு,
நிரைபு ஆகிய உரியசை வரின், நிரையசை வந்தாற்போல
இயற்சீராகக் கொள்ள வேண்டும். இதனை,

இயலசை ஈற்றுமுன் உரியசை வரினே

நிரையசை இயல ஆகு மென்ப (செய்.15)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். உ.ம்:

13. நேர்நேர்பு - மாங்காடு
14. நிரைநேர்பு - களங்காடு
- 15.நேர்நிரைபு- பாய்குரங்கு,
- 16.நிரைநிரைபு- கடிக்குரங்கு

10.1.3.2 அளபெடை

உயிரளபெடை அசையாக நிற்கவும் பெறும். இதனை,
அளபெடை அசைநிலை ஆகலும் உரித்தே (செய்.16)

குறிப்பு

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா சுட்டும். உம்மை எதிர்மறையாகலான் ஆகாமை பெரும்பான்மை என்பர் இளம்பூரணர். எ.கா:

“கடாஅ உருவொடு ... வல்லதே ஒற்று” – இதில் அளபெடை அலகு பெற்றது.

“இடைநுடங்க வீர்ங்கோதை பின்தாழ வாட்கண் புடைபெயரப் போழ்வாய் திறந்து – கடைகடையின் உப்போஓ எனவுரைத்து மீள்வாள் ஒளிமுறுவற் கொப்போநீர் வேலி உலகு” – இதன்கண் ‘உப்போஓ’ என்பதில் அளபெடை அசைநிலையாகி அலகு பெறாதாயிற்று.

ஒற்று அளபெடுத்து வரினும் அசைநிலையாகலும் உரித்து. இதனை,

ஒற்றள பெடுப்பினும் அற்றென மொழிப (செய்.17)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். மாட்டேற்று வகையான் ஆகாமை பெரும்பான்மை என்பர் இளம்பூரணர். அதாவது அலகு பெறுதலே பெரும்பான்மை என்பது பொருளாகும். எ.கா:

கண்ண டண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும் (மலைபடு.352)

10.1.3.3 மூவசைச்சீர்ப் பாகுபாடு

மேற்சொல்லப்பட்ட ஈரசைச்சீர்கள் பதினாறொடு நான்கசையும் (நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு) கூட்டி உறழ், மூவசைச்சீர்கள் அறுபத்து நான்காகும்.

10.1.3.3.1 வெண்பா உரிச்சீர்

இயற்சீர் நான்கன்பின் நேரசை வந்த மூவசைச்சீர் நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீர் ஆகும். இதனை,

இயற்சீர் இறுதிமுன் நேரவண் நிற்பின்

உரிச்சீர் வெண்பா ஆகும் என்ப (செய்.18)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். உ.ம்:

1. நேர்நேர்நேர் – மாவாழ்கான் 3. நிரைநேர்நேர் – புலிவாழ்கான்

2. நேர்நிரைநேர் – மாவருகான் 4. நிரைநிரைநேர் – புலிவருகான்

10.1.3.3.2 வஞ்சி உரிச்சீர்

மேற்சொல்லப்பட்ட மூவசைச்சீர் அறுபத்து நான்கனுள்
வெண்சீரல்லாத அறுபதும் வஞ்சி உரிச்சீர் எனப்படும். இதனை,
வஞ்சிச் சீரென வகைபெற்றனவே
வெண்சீரல்லா மூவசை என்ப (செய்.19)
என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

(1)

1. நேர்நேர்நிரை – மாவாழ்நெறி
2. நேர்நேர்நேர்பு – மாவாழ்காடு
3. நேர்நேர்நிரைபு – மாவாழ்பொருப்பு
4. நேர்நிரைநிரை – மாவருநெறி
5. நேர்நிரைநேர்பு – மாவருபொருப்பு
6. நேர்நிரைநிரைபு – மாவருபொருப்பு
7. நேர்நேர்புநேர் – மாபோகுகான்
8. நேர்நேர்புநிரை – மாபோகுநெறி
9. நேர்நேர்புநேர்பு – மாபோகுகாடு
10. நேர்நேர்புநிரைபு – மாபோகு பொருப்பு
11. நேர்நிரைபுநேர் – மாவழங்குகான்
12. நேர்நிரைபுநிரை – மாவழங்குநெறி
13. நேர்நிரைபுநேர்பு – மாவழங்குகாடு
14. நேர்நிரைபுநிரைபு – மாவழங்குபொருப்பு

(2)

15. நிரைநேர்நிரை – புலிவாழ்நெறி
16. நிரைநேர்நேர்பு – புலிவாழ்காடு
17. நிரைநேர்நிரைபு – புலிவாழ்பொருப்பு
18. நிரைநிரைநிரை – புலிவருநெறி
19. நிரைநிரைநேர்பு – புலிவருகாடு
20. நிரைநிரைநிரைபு – புலிவருபொருப்பு
21. நிரைநேர்புநேர் – புலிபோகுகான்
22. நிரைநேர்புநிரை – புலிபோகுநெறி
23. நிரைநேர்புநேர்பு – புலிபோகுகாடு
24. நிரைநேர்புநிரைபு – புலிபோகுபொருப்பு

குறிப்பு

குறிப்பு

25. நிரைநிரைபுநேர் – புலிவழங்குகான்
26. நிரைநிரைபுநிரை – புலிவழங்குநெறி
27. நிரைநிரைபுநேர்பு – புலிவழங்குகாடு
28. நிரைநிரைபுநிரைபு – புலிவழங்குபொருப்பு

(3)

29. நேர்புநேர்நேர் – பாம்புவாழ்கான்
30. நேர்புநேர்நிரை – பாம்புவாழ்நெறி
31. நேர்புநேர்நேர்பு – பாம்புவாழ்காடு
32. நேர்புநேர்நிரைபு – பாம்புவாழ்பொருப்பு
33. நேர்புநிரைநேர் – பாம்புவருகான்
34. நேர்புநிரைநிரை – பாம்புவருநெறி
35. நேர்புநிரைநேர்பு – பாம்புவருகாடு
36. நேர்புநிரைநிரைபு – பாம்புவருபொருப்பு
37. நேர்புநேர்புநேர் – பாம்புபோகுகான்
38. நேர்புநேர்புநிரை – பாம்புபோகுநெறி
39. நேர்புநேர்புநேர்பு – பாம்புபோகுகாடு
40. நேர்புநேர்புநிரைபு – பாம்புபோகுபொருப்பு
41. நேர்புநிரைபுநேர் – பாம்புவழங்குகான்
42. நேர்புநிரைபுநிரை – பாம்புவழங்குநெறி
43. நேர்புநிரைபுநேர்பு – பாம்புவழங்குகாடு
44. நேர்புநிரைபுநிரைபு – பாம்புவழங்குபொருப்பு

(4)

45. நிரைபுநேர்நேர் – களிறுவாழ்கான்
46. நிரைபுநேர்நிரை – களிறுவாழ்நெறி
47. நிரைபுநேர்நேர்பு – களிறுவாழ்கான்
48. நிரைபுநேர்நிரைபு – களிறுவாழ்பொருப்பு
49. நிரைபுநிரைநேர் – களிறுவருகான்
50. நிரைபுநிரைநிரை – களிறுவருநெறி
51. நிரைபுநிரைநேர்பு – களிறுவருகாடு
52. நிரைபுநிரைநிரைபு – களிறுவருபொருப்பு
53. நிரைபுநேர்புநேர் – களிறுபோகுகான்
54. நிரைபுநேர்நேர் – களிறுவாழ்கான்
55. நிரைபுநேர்புநேர்பு – களிறுபோகுகாடு

56. நிரைபுநேர்புநிரைபு – களிறுபோகுபொருப்பு
57. நிரைபுநிரைபுநேர் – களிறுவழங்குகான்
58. நிரைபுநிரைபுநிரை – களிறுவழங்குநெறி
59. நிரைபுநிரைபுநேர்பு – களிறுவழங்குகாடு
60. நிரைபுநிரைபுநிரைபு – களிறுவழங்குபொருப்பு
வஞ்சி உரிச்சீர் வஞ்சிப்பாவைத் தவிர வேறு பாக்களில்

வராது. இதனை,

தன்பா அல்வழித் தான்நடை இன்றே (செய்.20)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

10.1.3.4 பாக்களுக்கு உரிய சீர் மரபு

வஞ்சி உரிச்சீர் ஒழிந்த சீர்கள் வஞ்சிப்பாவினுள் வரப்பெறும். வெண்பா உரிச்சீரும் ஆசிரிய உரிச்சீரும் வெண்பாவில் ஒருங்கு நின்றல் இல்லை. கலித்தளை வரும்வழி வெண்பா உரிச்சீரும் ஆசிரிய உரிச்சீரும் ஒருங்கு நிற்கும். கலிப்பாவிற்குரிய கலித்தளைக்கண் நேரீற்று இயற்சீர் நின்றற்குரித்தன்று. இந்நேரீற்று இயற்சீர் வஞ்சிப்பாவிலும் அடி ஈற்றின்கண் நில்லாது. எனவே அடிமுதற்கண் நிற்கப்பெறும். இதனை,

வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய (செய்.21)

வெண்பா உரிச்சீர் ஆசிரிய உரிச்சீர்

இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை இலவே (செய்.22)

கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் பெறாஅ(செய்.23)

கலித்தளை யடிவயின் நேரீற் றியற்சீர்

நிலைக்குரித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே (செய்.24)

வஞ்சி மருங்கினும் இறுதி நில்லாது (செய்.25)

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும். தொல்காப்பியர், தளையைத் தனிச் செய்யுள் உறுப்பாகக் கொள்ளவில்லை. சீரை அடுத்து அடி என்னும் உறுப்பையே குறிப்பிடுகிறார். அவர் சீர் பற்றிய இலக்கணத்தோடு தளை இலக்கணத்தையும் சேர்த்துக் கூறியுள்ளார்.

குறிப்பு

10.1.3.5 ஓரசைச் சீர்

இசை நிற்கின்ற நிலை நிரம்பா (முழுமையாக) நிற்குமாயின் அசையும் சீராம் தன்மை போல வரையார் ஆசிரியர். இதனை,

இசைநிலை நிறைய நிற்குவ தாயின்

அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறவே (செய்.26)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். உ.ம்: நாள், மலர், காசு, பிறப்பு.

ஓரசைச் சீரைத் தளை வகை சிதையாத் தன்மை வேண்டுமிடத்து அவற்றை இயற்சீரின் ஈறுபோலக் கொள்க என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

இயற்சீர் பாற்படுத்த தியற்றினர் கொளவே

தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான(செய்.27)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எனவே ஓரசைச்சீர்களை மாச்சீர், விளச்சீர்போல இயற்சீர்களாகக் கருதி இவற்றின் முன்னும் பின்னும் உள்ள சீர்களோடு தளைகொள்ளுதல் வேண்டும் என்பது விளங்கும்.

10.1.3.6 தளை வழங்கும் திறன்

வெண்சீரின் ஈற்றசை தளை வழங்குமிடத்து இயற்சீரசை நிரையீறு போலும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

வெண்சீர் ஈற்றசை நிரையசை இயற்றே (செய்.28)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். மாவாழ்கான், மாவருகான், புலிவாழ்கான், புலிவருகான் என்னும் நான்கும் வெண்சீர் ஆகும். இதன் ஈற்றசை நேர் ஆகும். இதனைத் தளை கொள்ளுமிடத்து நிரையை ஈறாகக் கொண்ட இயற்சீரசைகள் வரும் என்பது பொருளாகும். இந்நூற்பாவுக்கு இளம்பூரணர் கொண்ட பொருள் இதுவெனத் தெரிந்துகொள்ள இயலவில்லை என்பர் க. வெள்ளைவாரணனார். (செய்யுளியல் உரைவளம், ப.153)

10.1.3.7 ஆசிரியப்பாவிற்கு உரிய சீர்

இனிய ஓசை பொருந்தி வருகுவதாயின் ஆசிரிய அடிக்கு வெண்பா உரிச்சீர் வரையார் ஆசிரியர் என்பர் தொல்காப்பியர். எனவே ஆசிரிய அடியில் வெண்பா உரிச்சீர் கலந்துவரும் என்பது பொருளாகும். இதனை,

இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்

வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய அடிக்கே (செய்.29)
என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

அவ்வாறே இனிய ஓசை பொருந்தி வருகுவதாயின் வஞ்சி
உரிச்சீரும் ஒரோவழி ஆசிரிய அடிக்கண் வரும். இதனை,
அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி உரிச்சீர்
ஒன்றுத லுடைய ஒரோவொரு வழியே (செய்.30)
என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

10.1.4 அடி

நான்கு சீர்கள் ஒருங்கு தொடுத்து வருவது அடி என்று
சொல்லப்படும். இவ்வாறு நான்கு சீர்கள் கொண்ட
அடியின்கண்ணே தளையும் தொடையும் கொள்ளப்படும். நான்கு சீர்
அடியின் மிக்கு வரும் அடியின்கண் தளையும் தொடையும்
கொள்ளப்படுவதில்லை. வெண்பா, ஆசிரியம், கலி, வஞ்சி ஆகிய
பாட்டு என்னும் செய்யுட்கு அடி இன்றியமையாததாகும். அடியின்
சிறப்பினாலேயே அவை பாட்டு என சொல்லப்படும். இதனை,

நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே (செய்.31)

அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே (செய்.32)

அடிஇறந்து வருதல் இல்லென மொழிப (செய்.33)

அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே(செய்.34)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும். தொல்காப்பியர் குறளடி,
சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி என அடியை ஐந்தாகப்
பாகுபடுத்துவர். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் எழுத்துகளின்
எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பாகுபடுத்துவர்.

10.1.4.1 குறளடி

நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்து ஈறாக ஏறிய மூன்று
நிலத்தையுடையது குறளடி எனப்படும். எனவே குறளடிக்கு நிலம்
நாலெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும் ஆறெழுத்துமாகும். இதனை,

நாலெழுத் தாதி ஆக ஆறெழுத்து
ஏறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப. (செய்.35)

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

10.1.4.2 சிந்தடி

ஒன்பது எழுத்து ஏற்றம் அல்லாதவிடத்து, சிந்தடிக்கு அளவு ஏழு எழுத்து என்று சொல்லுவர். எனவே ஏழும் எட்டும் ஒன்பதுமாகிய எழுத்தினாற் சிந்தடியாம் என்பது விளங்கும். இதனை, ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக் களவே ஈரெழுத் தேற்றம் அவ்வழி யான (செய்.36) என்னும் நூற்பா காட்டும்.

10.1.4.3 அளவடி (நேரடி)

பத்தெழுத்து முதலாகப் பதினான்கு எழுத்து அளவும் அளடியாகும். எனவே, அளவடி பத்தும் பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் பதின்மூன்றும் பதினாலுமென ஐந்து நிலம் பெறும் என்பது விளங்கும். இதனை, பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே ஒத்த நாலெழுத் தேற்றலங் கடையே (செய்.37) என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

10.1.4.4 நெடிலடி

பதினைந்தெழுத்து முதலாகப் பதினேழு எழுத்தளவு நெடிலடியாகும். எனவே நெடிலடி பதினைந்தும் பதினாறும் பதினேழும் என மூன்று நிலம் பெறும் என்பது விளங்கும். இதனை, மூவைந் தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே ஈரெழுத்து மிகுதலும் இயல்பென மொழிப (செய்.38) என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

10.1.4.5 கழிநெடிலடி

பதினெட்டெழுத்து முதலாக இருபது எழுத்து அளவும் கழிநெடிலடியாகும். எனவே கழிநெடிலடி பதினெட்டும் பத்தொன்பதும் இருபதும் என மூன்று நிலம் பெறும் என்பது தெளிவாகும். இதனை, மூவா நெழுத்தே கழிநெடிற் களவே

ஈரெழுத்து மிகுதலும் இயல்பென மொழிப (செய்.39)
என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

10.1.4.6 சீர்க்கு உரிய எழுத்து வரையறை

நேர் இறுதியாக வரும் போது சீர்நிலை ஐந்து எழுத்தின் மிகாது அமையும். எனவே இருபது எழுத்தின் மிக்க நாற்சீரடி இல்லை என்பது புலனாகும். நிரை ஈறாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் ஆறெழுத்தின் மிகாது அமையும். வஞ்சிச்சீர் முச்சீரடிக்கண் வருதலின் ஆறெழுத்தின் மிகாது வருவது கொள்ளப்படும். இதனை,

சீர்நிலை தானே ஐந்தெழுத் திறவாது

நேர்நிரை வஞ்சிக் காறும் ஆகும் (செய்.40)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். இதனால், சீராம் நிலைமைக்கண் நேரீற்று வஞ்சியுரிச்சீராயின் அச்சீர் ஐந்தெழுத்தினைக் கடந்து வருதல் இல்லை என்பதும் நிரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீராயின் ஆறெழுத்துக்களால் வருதலும் உண்டு என்பதும் தெளிவாகும்.

10.1.4.7 சீர்க்கு உரியதொரு மரபு

குறளடி முதல் கழிநெடிலடி ஈறாக ஓதப்பட்ட அடிகள் பல தொடுக்கும்வழி ஓரடிக்கு ஓரடி எழுத்து அளவு குறைந்து வரினும் சீர்நிலை நான்கின் இழிதலும் மிகுதலும் இல்லை. எனவே 'நாற்சீர் கொண்டது அடியெனப் படுமே' என்னும் கருத்து மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனை,

எழுத்தள வெஞ்சினும் சீர்நிலை தானே

குன்றலும் மிகுதலும் இல்லென மொழிப (செய்.41)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

10.1.4.8 அடிக்கு உரிய எழுத்து வரையறை

ஓர் அடிக்கு உரிய எழுத்துக்களை எண்ணும்போது உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய ஒரு மாத்திரையிற் குறையாதன ஓர் எழுத்தாகக் கொள்ளப்படும். உயிர்போல இயக்கம் இன்மையான் உயிரில்லாத எழுத்தும் எண்ணப்படாது. இதனை,

உயிரில் லெழுத்தும் எண்ணப் படாஅ

உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மை யான (செய்.42)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா சுட்டும். இதில் வரும் உம்மை எச்சவும்மை யாதலாற் குறுகிய உயிர்த்தாகிய குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் எண்ணப்படாது என்று கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

10.1.4.9 வஞ்சிப்பா அடிக்கு உரிய மரபு

வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா ஆகிய மூன்று பாவகைகளும் நாற்சீர் கொண்ட அடியினதாக அமையும் என அடியிலக்கணம் கூறிய தொல்காப்பியர் வஞ்சிப்பாவுக்குரிய அடி இரண்டு சீரை உடையதாகவும் மூன்று சீரை உடையதாகவும் வரப்பெறும் என்பர். இதனை,

வஞ்சி அடியே இருசீர்த் தாகும் (செய்.43)

முச்சீ ரானும் வரும்இடன் உடைத்தே (செய்.45)

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும்.

வஞ்சி உரிச்சீரின் சிறுமை மூன்றெழுத்து என்று கொள்ளப்படும். எனவே, மூன்றெழுத்தும் நான்கெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும் ஆறெழுத்தும் வஞ்சி உரிச்சீர் எழுத்தாகும். இதனை,

தன்சீர் எழுத்தின் சிறுமை மூன்றே (செய்.44)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

தூங்குகையான் ஓங்குநடைய

உறழ்மணியான் உயர்மருப்பின்(புறம்.22) – இதனுள் மூன்றெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்துகாறும் சீர் வந்தவாறும், இருசீரடி யாயினவாறும் காண்க.

தொன்னலத்தின் புலம்பலைப்பத் தொடித்தோள்மேல் (யாப்.வி.மேற்.) – இது முச்சீர் வஞ்சியடி.

இருசீரடி, முச்சீரடி ஆகிய இருவகை வஞ்சியடியிலும் அசை கூனாகி வரும். இதனை,

அசைகூன் ஆகும் அவ்வயின் ஆன (செய்.46)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

10.1.4.10 சீர் கூன் ஆகும் இடம்

சீர் முழுதும் கூனாகி வருதல் அளவடிக்கு உரித்து. இதனை,

சீர்கூன் ஆதல் நேரடிக் குரித்தே (செய்.47)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். நேரடி என்றதனான், வெண்பாவினும் ஆசிரியத்தினும் கலியினுங் கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.

எ.கா:

அவரே, கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே (குறுந்.216) – இஃது
ஆசிரியத்திற் கூன்.

உதுக்கான், சுரந்தானா வண்மைச் சுவர்ணமாப் பூதன்
பரந்தானாப் பல்புகழ் பாடி – இரந்தான்மாட்
டிண்மை அகல்வது போல இருள்நீங்க
மின்னும் அளிதேர் மழை (யாப். வி.மேற்) – இது வெண்பாவிற்
கூன்.

நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமாண் மரீஇய அம்பு தெரிதியே(கலித்.7) – இது
கலிப்பாவிற் கூன்.

10.1.4.11 அடிகளுக்கு எல்லாம் விரி

குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி என்னும் ஐவகை அடியையும் விரிக்குங்காலை அவை மொத்தம் 625 ஆகும். அவை நாலெழுத்து முதலாக இருபது எழுத்து ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினேழு நிலத்தும் இரண்டு சீர் தம்முள் 70 வகைப்பட்ட உறழ்ச்சியின் வழுவதலின்றிப் புணரும். இதனை,

ஐவகை அடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகை அமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்
எழுபது வகையின் வழுவிலவாகி
அறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே (செய்.48)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரிய உரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் ஐந்தனையும் நிறுத்தி, இவ்வைந்து சீரும் வருஞ்சீராக உறழும் வழி இருபத்தைந்து விகற்பமாம். (அதாவது முதல் இரண்டும் சீர்களையும் உறழ இருபத்தைந்து விகற்பமாகும்.) அவ்விருபத்தைந்தன் கண்ணும் மூன்றாவது ஐந்து சீரையும் (அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரிய உரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர்) உறழ நூற்றிருபது விகற்பமாகும்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

அந்நூற்றிருபத்தைந்தன் கண்ணும் நான்காவது ஐந்து சீரையும் (அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரிய உரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர்) உறழ் அறுநூற்றிருபத்தாம் என்பர் இளம்பூரணர்.

இளம்பூரணர் இதன் உரையில் தளை இலக்கணத்தை, “இவ்வகையான் தளை ஏழு பாகுபட்டன. இவை நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை, கலித்தளை, ஒன்றிய வஞ்சித்தளை, ஒன்றாத வஞ்சித்தளை என ஏழு வகையாம். அவ்வழி ஓரசைச்சீர் இயற்சீர்ப் பாற்படும். ஆசிரிய உரிச்சீரும் அதுவேயாம். மூவசைச்சீருள் வெண்பா உரிச்சீர் ஒழிந்தன எல்லாம் வஞ்சி உரிச்சீராம். அவ்வழி, இயற்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையொடு நேராய் ஒன்றுவது நேரொன்றாசிரியத் தளையாம்; நிரையாய் ஒன்றுவது நிரையொன்றாசிரியத் தளையாம்; மாறுபட்டு வருவது இயற்சீர் வெண்டளையாம்; வெண்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையொடு ஒன்றுவது வெண்சீர் வெண்டளையாம்; நிரையாய் ஒன்றிற் கலித்தளையாம்; வஞ்சி உரிச்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையொடு ஒன்றுவது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையாம்; ஒன்றாதது ஒன்றா வஞ்சித்தளையாம். இவ்வகையால் தளை ஏழாயின, இவ்வாறாகி வருதல் வருகின்ற சூத்திரங்களால் உணர்க” என விரிவாக எடுத்துரைப்பர்.

நாற்சீரடிக்கு மேல் ஐந்து, ஆறு, ஏழு என சீர்களின் எண்ணிக்கை மிகுமானால் அடிகளின் விரியும் மிகும்; அதற்கு வரம்பு இல்லை. இதனை,

ஆங்கனம் விரிப்பின் அளவிறந் தனவே

பாங்குற உணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை (செய்.49)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். அஃதாவது, அறுநூற்று இருபத்தைந்தனோடும் ஐந்தாவது வரும் ஐஞ்சீரையும் (அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரிய உரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர்) உறழ் மூவாயிரத்து ஒருநூற்று இருபத்தைந்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஆறாவது இவ்வகை ஐந்து சீரையும் (அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரிய உரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர்) உறழ்ப் பதினையாயிரத்து

அறுநூற்று இருபத்தைந்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஏழாவது வரும் சீரைந்தனையும் (அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரிய உரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர்) உறழ எழுபத்தெண்ணாயிரத்து ஒருநூற்று இருபத்தைந்து விகற்பமாம். இவ்வகையினான் உறழ வரம்பிலவாய் விரியும். அன்றியும் இச்சொல்லப்பட்ட அடியினை அசையானும் விரிக்க வரம்பிலவாய் என்பர் இளம்பூரணர்.

10.1.4.12 ஆசிரியப்பாவிற்கு ஐவகை அடிகள்

நாற்சீரடிக்கண் வகுக்கப்பட்ட ஐவகை அடியும் ஆசிரியப்பாவிற்கு உரியவாகும். இதனை,

ஐவகை அடியும் ஆசிரியக் குரிய (செய்.50)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

தேர்ந்து தேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து – நாலெழுத்தான் வந்தது.

குன்று கொண்டு நின்ற மாடு – ஐந்தெழுத்தான் வந்தது.

ஆறு சூடி நீறு பூசி – ஆறெழுத்தான் வந்தது

போது சாந்தம் பொற்ப வேந்தி(யாப்.வி.46) – ஏழெழுத்தான் வந்தது.

தன்தோள் நான்கின் ஒன்று கைம்மிகூஉங் – எட்டெழுத்தான் வந்தது.

கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி (குறுந்.2) – ஒன்பதெழுத்தான் வந்தது.

காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ (குறுந்.2) – பத்தெழுத்தான் வந்தது. இவ்வாறு ஓரடிக்கு இருபது எழுத்து வரை ஆசிரிய அடி அமைந்து வருவதற்கு இளம்பூரணர் சான்று காட்டுவர்.

10.1.4.13 ஆசிரியப்பாவில் அடி விரவி வருதல்

குறளடி முதலான ஐந்தடியும் தனித்தனி ஆசிரியப்பாவிற்கு உரித்தாகி வருதலேயன்றி விரவி வரினும் நீக்கப்படாது. இதனை,

விராஅய் வரினும் ஒருஉநிலை இலவே (செய்.51)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியானைக்
கழறொடிச் சேளய் குன்றங்

குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே (குறுந்.1) - இதனுட்
பலவடியும் வந்தவாறு காண்க.

10.1.4.14 தன்சீருக்குத் தளை வேண்டா எனல்

தொல்காப்பியர் தளை பற்றிய இலக்கணத்தைத் தனி
உறுப்பாக வகைப்படுத்தவில்லை. அதனை அடி பற்றிய
இலக்கணத்திலேயே அடக்கி உரைப்பார். தத்தம் சீர்நிலை
வகையானும் தளைநிலை வகையானும் இனிய ஓசை
வேறுபாட்டினை உடையது குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி,
கழிநெடிலடி என்னும் ஐந்தடி. இவ்வைந்தடிக்குமுரிய தன்சீர்
உள்வழித் தளை வேறுபாடு கொள்ள வேண்டியது இல்லை. இதனை,
தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை வகையினும்
இன்சீர் வகையின் ஐந்தடிக்கும் உரிய
தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா (செய்.52)

என்னும் நூற்பா காட்டும். எனவே சீர்தானே ஓசையைத் தரும்
என்பது பொருளாகும். உரிய தன்சீர் என்றது ஐந்தடியினும் ஏற்றவழி
நிலைபெறும் தன்சீர் என்று கொள்க. அஃதாவது குறளடியாகிய
ஐந்தெழுத்தினும் ஆறெழுத்தினும் ஓரசைச் சீரும் ஈரசைச் சீரும்
வருதலன்றி மூவசைச்சீர் வாராமை என்பர் இளம்பூரணர்.

10.1.4.15 ஆசிரியத்தளை

சீர்கள் தம்முட் பொருந்தும்வழி, நிலைமொழியாகிய
இயற்சீரின் ஈறும் வருமொழியாகிய சீரின் முதலசையும் நேராய்
ஒன்றின் நேரொன்றாசிரியத் தளையாகும்; நிரையாய் ஒன்றின்
நிரையொன்றாசிரியத் தளையாகும். இதனை,
சீரியல் மருங்கின் ஓரசை யொப்பின்
ஆசிரியத் தளையென் றறியல் வேண்டும் (செய்.53)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

நாலெழுத்து முதலாக வரும் குறளடி முதல் பதினான்கு எழுத்து
ஈறாக வரும் அளவடி ஈறாக வரும் ஆசிரியவடியின்கண்ணே வந்து
உறழும் நிலை வஞ்சி உரிச்சீர்க்கு இல்லை. எனவே

ஆசிரியப்பாவின் கண்ணே வரும் குறளடி, சிந்தடி, அளவடி என்னும் இவ்வடிகள் இயற்சீரும் ஆசிரிய வுரிச்சீருமாக வரப்பெறும். இதனை, குறளடி முதலா அளவடி காறும் உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப (செய்.54) என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

10.1.4.16 வெண்பாவிற் கு அடியும் தளையும்

தளைவகை ஒன்றாத் தன்மைக்கண் அளவடியும் சிந்தடியும் வெண்பாவுக்குரிய என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை, அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய தளைவகை ஒன்றாத் தன்மை யான (செய்.55)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எனவே, ஒன்றுந் தன்மைக்கண் நெடிலடியும் சில வரும் என்று கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். தளைவகை ஒன்றாத் தன்மையாவது, நிரையீற்று இயற்சீர் நிற்ப நேரசையும், நேரீற்று இயற்சீர் நிற்ப நிரையசையும் என மாறாகத் தளைக்கப்படுதல். இஃது இயற்சீர் வெண்டளை எனப்படும். தளைவகை ஒன்றும் தன்மையாவது, வெண்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேராய் ஒன்றுதல். இது வெண்சீர் வெண்டளை எனப்படும். ஏழெழுத்து முதல் ஒன்பது எழுத்து ஈறாகிய அடி சிந்தடி எனப்படும். பத்து எழுத்து முதலாகப் பதினான்கு எழுத்து ஈறாகிய அடி அளவடி எனப்படும். பதினைந்து எழுத்து முதலாகப் பதினேழு எழுத்து ஈறாகிய அடி நெடிலடி எனப்படும். எ.கா:

மட்டுத்தா னுண்டு மணஞ் சேர்ந்து விட்டுக் (யா. வி.ப.463) – இஃது ஏழு எழுத்தான் வந்த சிந்தடி.

துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்கு (குறள்.12) – இது பத்தெழுத்தான் வந்த அளவடி.

முகமறியார் மூதுணர்ந்தார் முள்ளெயிற்றார் காமம் (யாப். வி.ப.415) – இது பதினைந்து எழுத்தான் வந்த நெடிலடி. இவ்வாறே சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடியின் மற்ற எழுத்து நிலங்களுக்கும் இளம்பூரணர் சான்று காட்டுவர்.

10.1.4.17 கலிப்பாவிற் கு அடியும் தளையும்

அளவடியின் மிக்க பதின்மூன்று எழுத்து முதலாக நெடிலடியும் கழிநெடிலடியும் ஆகிய இருபது எழுத்தின்காறும் வரும் அடி கலிப்பாவிற் கு அடியாகும். இதனை,

அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி

இருநெடில் அடியுங் கலியிற் குரிய (செய்.56)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். அளவடி என்பது, பத்து எழுத்து முதல் பதினான்கு எழுத்து முடிய வரும் அடி. அவ்வளவடிகள் ஐந்தனுள் பன்னிரண்டு எழுத்தாகிய நடுப்பகுதியைக் கடந்து மிக்கு வருவன பதின்மூன்று எழுத்தும் பதினான்கு எழுத்துமாகிய அடிகளாதலின் அவை 'அளவடி மிகுதி' எனப்பட்டன. இருநெடிலடியாவன, நெடிலடியும் கழிநெடிலடியும் ஆகும். எ.கா:

மரல்சாய மலைவெம்ப மந்தி உயங்க (கலித்.13) – இது பதின்மூன்று எழுத்தான் வந்த அளவடி.

அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையால் (கலித்.11) – இது பதினைந்து எழுத்தான் வந்த நெடிலடி.

அறனின்ற விதையொழியா னவலங்கொண் டதுநினையான் (யாப்.வி.மேற்.) – இது பதினெட்டு எழுத்தான் வந்த கழிநெடிலடி. இவ்வாறே பிற எழுத்து எண்ணிக்கைக்கும் சான்று காட்டுவர் இளம்பூரணர்.

வெண்பா வுரிச்சீர் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து அதன்கண் நிரையாய்த் தளைத்தல் கலியடிக்கு வரைநிலையில்லை. இதனால் மேற்சொல்லப்பட்ட அடி கலித்தளை தட்டவழியே கொள்ளப்படுவது என உணர்த்தினார். இதனை,

நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை தட்டல்

வரைநிலை இன்றே அவ்வடிக்கென்ப (செய்.57)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

கலிப்பாவில் பிறவாகிய தளையும் நீக்குதலில்லை. அஃதாவது வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் விரவி வரும். இதனை,

விராஅய தளையு மொருஉநிலை யிலவே (செய்.58)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்

உமையமர்ந் துயர்மலை இருந்தனன் ஆக

ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான் (கலித்.38) – இதன்கண் முந்துற்ற இரண்டு சீரும் வெண்சீர் வெண்டளை; இரண்டாஞ் சீரொடு மூன்றாஞ் சீர் இயற்சீர் வெண்டளை; நாலாஞ்சீரொடு மற்றையடி முதற்சீர் நிரையொன்றாசிரியத் தளை; அரக்கர் கோமான் நேரொன்றாசிரியத்தளை.

10.1.4.18 ஆசிரியப்பாவிற்குரிய மரபு

இயற்சீர் வெண்டளையானாகிய வெண்பாவடி ஆசிரியப்பாவின்கண் நின்றற்குரிய மரபினான் நிற்பனவுமுள. அதாவது, ஆசிரியப்பாவின்கண் வெண்பாவடி மயங்கும். இதனை,

இயற்சீர் வெள்ளடி ஆசிரிய மருங்கின்
நிலைக்குரி மரபின் நிற்பவும் உளவே (செய்.59)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். வெண்டளை என்னாது 'அடி' என்றதனான், தளை விரவுதல் பெரும்பான்மை; அடி விரவுதல் சிறுபான்மை என்று கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். எ.கா: "நெடுங்கயிறு வலந்த" என்னும் பாட்டினுள்,

கடல்பா டொழிய இனமீன் முகந்து (அகம்.30) – இதில் இயற்சீர் வெண்டளையடி காண்க.

இயற்சீர் வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியத்தளை விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் ஆசிரியப்பாவின்கண் வருவன உள. இதனை,

வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்
ஐஞ்சீர் அடியும் உளவென மொழிப (செய்.60)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். 'உண்டு' என்னாது 'உள' என்றதனான் ஒரு பாட்டிற் பல வருதலும் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

ஆசிரியப்பாவின்கண் நேரடிக்கு அடுத்து வரும் அடி அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையொடு பொருந்தி நடைபெற்று வரும். இதனை,

அறுசீர் அடியே ஆசிரியத் தளையொடு
நெறிபெற்று வருஉம் நேரடி முன்னே (செய்.61)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே

பெரியகட் பெறினே யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே (புறம்.235) – இதில் முதலடி நாற்சீரான் வந்தது; இரண்டாமடி ஆசிரியத் தளையொடு பொருந்தி அறுசீரடியாகி வந்தது.

குறிப்பு

ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி தோன்றுமிடத்து முச்சீர்த்தாகவும் பெறும். இம்முச்சீரடி ஆசிரியப்பாவினுள் இடையும் வரப்பெறும். இதனை,

ஈற்றயல் அடியே ஆசிரிய மருங்கின்

தோற்றா முச்சீர்த் தாகு மென்ப (செய்.65)

இடையும் வரையார் தொடையுணர்ந் தோரே (செய்.66)

என்னும் நூற்பாக்கள் காட்டும். எ.கா:

முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே

மலையன் ஒள்வேற் கண்ணி

முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே – இதனுள் ஈற்றயலடி

முச்சீரான் வந்தது.

நீரின் தன்மையும் தீயின் வெம்மையுஞ்

சாரச் சார்ந்து தீரத் தீரும்

சாரல் நாடன் கேண்மை

சாரச் சாரச் சார்ந்து

தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே – இதனுள் மூன்றாமடியும்

நான்காமடியும் முச்சீரான் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

10.1.4.19 முடுகியலடி

முடுகிய ஓசை கொண்ட அடி முடுகியலடி எனப்படும். இது எழுச்சீரான் வரப்பெறும். ஐஞ்சீரடிக்கும் அறுசீரடிக்கும் முடுகியல் நீக்கப்படாது. இவ்வாறு முடுகியலாகி வரும் மூவகை அடியும் ஆசிரியப்பாவினும் வெண்பாவினும் நின்றல் இல்லை. எனவே கலிப்பாவினுள் நிற்கப்பெறும் என்பது புலனாகும். இதனை,

எழுச்சீரடியே முடுகியல் நடக்கும் (செய்.62)

முடுகியல் வரையார் முதலிரண் டடிக்கும் (செய்.63)

ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினும்

மூவகை யடியு முன்னுதல் இலவே (செய்.64)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

10.1.4.20 பாக்களுக்குரிய ஈறும் முடிவும்

10.1.4.20.1 கலிப்பா

கலிப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீராகவும் ஈற்றடி நாற்சீராகவும் வந்து முடியும். அதிலிருந்து வேறுபட்டு ஈற்றயலடி நாற்சீராகவும் வரும். இதனை,

குறிப்பு

முச்சீர் முரற்கையுள் நிறையவும் நிற்கும் (செய்.67)
என்னும் நூற்பா விளக்கும். 'எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே' (செய்.72)
என ஓதுகின்றாராகலின், இது எதிரது நோக்கிக் கூறப்பட்ட
இலக்கணமாகும். எ.கா:

அரிமான் இடித்தன்ன என்னும் பாலைக்கலியுள் வரும்
சுரிதகம்,

முளைநிரை முறுவலார் ஆயத்துள் எடுத்தாய்ந்த
இளமையுந் தருவதோ இறந்த பின்னே (கலித்.15) – இதில்
ஈற்றயலடி நாற்சீரான் வந்தது.

கலிப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வரும் ஆசிரிய முடிபாகும்.
இதனை,

எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே (செய்.72)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

“தொடங்கற்கட் டோன்றிய” என்னும் கலியுள் வரும் சுரிதகம்,
தொல்கவின் தொலைதல் அஞ்சியென்
சொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே (கலித்.2) – இதில்
ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது.

கலிப்பா வெண்பாச் சுரிதகமாகவும் முடியும். இதனை,

வெண்பா இயலினும் பண்புற முடியும் (செய்.73)

என்னும் நூற்பா காட்டும். எ.கா:

“அறனின்றி அயல் தூற்றும்” என்னும் கலியுள் வரும் சுரிதகம்,
யாநிற் கூறவும் எமகொள்ளாய் ஆயினை
ஆனா திவள்போல் அருள்வந் தவைகாட்டி
மேனின்று மெய்கூறுங் கேளிர்போல் நீசெல்லுங்
கானந் தகைப்ப செலவு – இதில் ஈற்றடி முச்சீராக வந்து
வெண்பாச் சுரிதகமாக முடிந்தது.

10.1.4.20.2 வஞ்சிப்பா

வஞ்சிப்பாவின் இறுதி ஆசிரியப்பாவின் இயல்பிற்றாய்
ஈற்றயலடி முச்சீரானும் நாற்சீரானும் வரப்பெறும். இதனை,

வஞ்சித் தூக்கே செந்தூக் கியற்றே (செய்.68)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். தூக்கு எனினும் இறுதி எனினும் ஒக்கும்.
செந்தூக்கு எனினும் ஆசிரிய ஈறு எனினும் ஒக்கும். எ.கா:

“தொடியுடைய தோள்மணந்தனன்” என்னும் பாட்டுள்,

குறிப்பு

இடுக ஒன்றோ சுடுக ஒன்றோ

படுவழிப் படுகவிப் புகழ்வெய்யோன் தலையே (புறம்.239) –

இதனுள் ஈற்றயலடி நாற்சீரான் வந்தது.

“பூந்தாமரைப் போதலமர” என்னும் பாட்டுள்,

மகிழு மகிழ்தூங் கூரன்

புகழ்த லானாப் பெருவண் மையனே (யாப். வி. மேற்.74) –

இதனுள் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது.

10.1.4.20.3 வெண்பா

வெண்பாவின் ஈற்றடி மூன்று சீரை உடைத்தாகும். அதன்கண்

இறுதிச்சீர் அசைச் சீரான் வரும். இதனை,

வெண்பா ஈற்றடி முச்சீர்த் தாகும்

அசைச்சீர்த் தாகும் அவ்வழி யான (செய்.69)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

வெண்பாவின் இறுதிச்சீரின் அயற்சீர் நேரீற்று

இயற்சீராயின், நிரையசையும் நிரைபு அசையுஞ் சீராம் தன்மையைப்

பெற்று முடியும் இயற்கையை உடையது. இதனை,

நேரீற் றியற்சீர் நிரையும் நிரையும்

சீரேற் றிறூஉம் இயற்கைய என்ப (செய்.70)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

கோளில் பொறியிற் குணமில்வே எண்குணத்தான்

தானை வணங்காத் தலை (குறள்.9) – இதில் இறுதிச்சீரின்

அயற்சீர் நேரீற்று இயற்சீராக வந்து இறுதிச்சீர் நிரையசையாய்

முடிந்தது.

தனக்குவமை யில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்

மனக்கவலை மாற்றல் அரிது (குறள்.7) - இதில் இறுதிச்சீரின்

அயற்சீர் நேரீற்று இயற்சீராக வந்து இறுதிச்சீர் நிரைபசையாய்

முடிந்தது.

வெண்பாவின் ஈற்றயற்சீர் நிரையீற்று இயற்சீராயின்

நேரசையும் நேர்பசையும் முடிபாகும். இதனை,

நிரையவண் நிற்பின் நேரும் நேர்பும்

வரைவின் றென்ப வாய்மொழிப் புலவர் (செய்.71)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

குறிப்பு

பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறிய நீர் (குறள்.1021) - இதில் ஈற்றயற்சீர்
நிரையீற்று இயற்சீராக வந்து நேரசை முடிபு பெற்றது.

நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று (குறள்.108) - இதில் ஈற்றயற்சீர்
நிரையீற்று இயற்சீராக வந்து நேர்ப்பை முடிபு பெற்றது.

ஈற்றயற்சீர் முதலசையான் வரினும் நேரும் நேர்பும்
கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். முதலசை என்பது
நேரசையைக் குறிக்கும். இதனை,

வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே (செய்.28)
எனத் தொல்காப்பியர் முன்னர்க் கூறிய இலக்கணத்தால் கொள்வர்.
நேரீற்று மூவசைச்சீராகிய வெண்சீரின் ஈற்றசை தளை
வழங்குமிடத்து இயற்சீரசை நிரையீறு போலும் என்பது
பொருளாகும். அதாவது, வெண்பாவடியின் ஈற்றடியின் ஈற்றயற்சீர்
வெண்பாவுரிச்சீராய் (நேரசையால்) வரினும் நேர், நேர்பு என்னும்
அசைச்சீர்களுள் ஒன்று முடிபாகக் கொள்ளப்படும். எ.கா:

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார் (குறள்.10) - இதில் ஈற்றயற்சீர்
நேரீற்று மூவசைச்சீராகிய வெண்சீராக வந்து நேரசை முடிபு
பெற்றது.

இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு (குறள்.5) - இதில்
ஈற்றயற்சீர் நேரீற்று மூவசைச்சீராகிய வெண்சீராக வந்து நேர்ப்பை
முடிபு பெற்றது.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட
இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில்
கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள்
முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் செய்யுள் உறுப்புகள் மொத்தம்
எத்தனை?

குறிப்பு

.....
2. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் அசைகள் யாவை?

.....
3. வகையுளி என்றால் என்ன?

.....
4. தொல்காப்பியர் சுட்டும் அடி வகைகள் யாவை?

.....
5. தொல்காப்பியர் அடிகளை எதன் அடிப்படையில்
பாகுபடுத்துகிறார்?

தொகுத்தறிவோம்

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலின் முதல் நூற்பாவில் மாத்திரை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்து நான்கு உறுப்புகளையும் செய்யுள் உறுப்புகள் என வரையறுப்பர். மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல் வகையும் மேல் எழுத்ததிகாரத்துச் சொல்லப்பட்டன என்பதால் தொல்காப்பியர் இவ்வியலில் விரித்துரைக்கவில்லை. இளம்பூரணர் அவ்விலக்கணத்தைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைப்பர். குறிலும் நெடிலும் குறிலினையும் குறினெடிலும் தனியே வரினும் ஒற்றொடு வரினும் ஆராயுங்காலத்து நேரசையும் நிரையசையும் ஆகும். தொல்காப்பியரின் அசைக்கோட்பாட்டில் நேர்பு, நிரைபு என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். குற்றியலுகரம், முற்றியலுகரம் என்னும் இருவகை உகரங்களுள் குற்றெழுத்தோடு பொருந்தின உகரமல்லாது மற்றவற்றோடு பொருந்திவரின் அவை நேர்பசை, நிரைபசை எனப் பெயர் பெறும். நேரசையும் நிரையசையும் இயலசை என்றும் நேர்பு அசையும் நிரைபு அசையும் உரியசை என்றும் பெயர் பெறும். தொடர்மொழிக்கண் வரும் தனிக்குறில் மொழி சிதைத்து நேரசையாகாது. குற்றியலிகரத்தை ஒற்றெழுத்து இயல்பிற்றாய் அசை கொள்ளுதல் மரபாகும். முற்றியலுகரமும் மொழிசிதைந்து நேர்பசை, நிரைபசை என்று உரைக்கப்படாது. அஃது ஈற்றடி மருங்கின் தனியசையாகி நின்றலுமின்று. குற்றியலுகரம், முற்றியலுகரம் என்னும் இருவகை உகரமும் ஒற்றொடு தோன்றித் தனியசையாகி நிற்கவும் பெறும்.

குறிப்பு

பொருளொடு சொல்லை அறுத்தவழித் தளையுஞ் சீருஞ் சிதையின், அவ்வழி ஓசையை நோக்கி அதன்வழிச் சேர்த்தல் வகையுளி எனப்படும். இரண்டசை கொண்டு புணர்த்தும், மூன்றசை கொண்டு புணர்த்தும், ஓசை பொருந்தி யிற்றது சீரெனப்படும். நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்னும் நான்கையும் தம்மின் உறழ் பதினாறு ஈரசைச்சீராகும். ஈரசைச்சீர்கள் பதினாறொடு நான்கசையும் (நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு) கூட்டி உறழ், மூவசைச்சீர்கள் அறுபத்து நான்காகும். நான்கு சீர்கள் ஒருங்கு தொடுத்து வருவது அடி என்று சொல்லப்படும். இவ்வாறு நான்கு சீர்கள் கொண்ட அடியின்கண்ணே தளையும் தொடையும் கொள்ளப்படும். நான்கு சீர் அடியின் மிக்கு வரும் அடியின்கண் தளையும் தொடையும் கொள்ளப்படுவதில்லை. வெண்பா, ஆசிரியம், கலி, வஞ்சி ஆகிய பாட்டு என்னும் செய்யுட்கு அடி இன்றியமையாததாகும். அடியின் சிறப்பினாலேயே அவை பாட்டு என சொல்லப்படும். தொல்காப்பியர் குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி என அடியை ஐந்தாகப் பாகுபடுத்துவர். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பாகுபடுத்துவர். குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி என்னும் ஐவகை அடியையும் விரிக்குங்காலை அவை மொத்தம் 625 ஆகும். கலிப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீராகவும் ஈற்றடி நாற்சீராகவும் வந்து முடியும். அதிலிருந்து வேறுபட்டு ஈற்றயலடி நாற்சீராகவும் வரும். வஞ்சிப்பாவின் இறுதி ஆசிரியப்பாவின் இயல்பிற்றாய் ஈற்றயலடி முச்சீரானும் நாற்சீரானும் வரப்பெறும். வெண்பாவின் ஈற்றடி மூன்று சீரை உடைத்தாகும். அதன்கண்இறுதிச்சீர் அசைச்சீரான் வரும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

வெள்ளை – வெண்பா; தூக்கு – ஓசை, இறுதி; செந்தூக்கு – ஆசிரிய ஈறு.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. முப்பத்து நான்கு.
2. நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு.

குறிப்பு

3. பொருளொடு சொல்லை அறுத்தவழித் தளையுஞ் சீருஞ் சிதையின், அவ்வழி ஓசையை நோக்கி அதன்வழிச் சேர்த்தல் வகையுளி எனப்படும்.

4. குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி.

5. தொல்காப்பியர் அடிகளை எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பாகுபடுத்துகிறார்.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. தொல்காப்பியர் வரையறுக்கும் செய்யுள் உறுப்புகளை எழுதுக.

2. தொல்காப்பியரின் அசைக் கோட்பாடு குறித்தெழுதுக.

3. தொல்காப்பியர் சீர் குறித்துக் கூறும் இலக்கணத்தைத் தொகுத்தெழுதுக.

4. தொல்காப்பியர் கூறும் அடி பற்றிய இலக்கணத்தின் தனித் தன்மைகளை விவரி.

5. தொல்காப்பியர் அடி இலக்கணத்தில் தளை குறித்துக் கூறுவனவற்றைக் கட்டுரைக்க.

5. தொல்காப்பியர் பாக்களுக்குரிய ஈறும் முடிவும் பற்றிச் சுட்டுவனவற்றை எடுத்துரைக்க.

கூறு – 11:

செய்யுளியல் 74 - 149 நூற்பாக்கள்

அமைப்பு

11.1 யாப்பு

11.2 மரபு

11.3 தூக்கு (ஓசை)

11.3.1 அகவலோசை

11.3.2 செப்பலோசை

11.3.3 துள்ளலோசை

- 11.3.4 துங்கலோசை
- 11.3.5 மருட்பா ஓசை
- 11.4 தொடைவகை
 - 11.4.1 மோனைத் தொடை
 - 11.4.2 எதுகைத் தொடை
 - 11.4.2.1 வருக்க மோனை, வருக்கவெதுகை
 - 11.4.3 முரண் தொடை
 - 11.4.4 இயைபுத் தொடை
 - 11.4.5 அளபெடைத் தொடை
 - 11.4.6 பொழிப்புத் தொடை
 - 11.4.7 ஒருஉத் தொடை
 - 11.4.7 செந்தொடை
 - 11.4.8 தொடைகளின் விரிவகை
- 11.5 நோக்கு
- 11.6 பாவகை
 - 11.6.1 பாக்களின் பொருள்
 - 11.6.2 பாக்களின் தொகை
 - 11.6.3 பாக்களுக்குரிய பொருள்
 - 11.6.4 சில செய்யுட்களின் அடி வரையறை
 - 11.6.5 மண்டிலம், குட்டம் – ஓசை
 - 11.6.5.1 ஆசிரியப்பா
 - 11.6.5.2 வஞ்சிப்பா
 - 11.6.6 வெண்பா
 - 11.6.7 கைக்கிளை மருட்பா
 - 11.6.8 பரிபாடல்
 - 11.6.9 செய்யுள் வகை
 - 11.6.9.1 செவியுறைச் செய்யுள்
 - 11.6.9.2 அங்கதச் செய்யுள்
 - 11.6.10 கலிப்பாவின் பாகுபாடு
 - 11.6.10.1 ஒத்தாழிசைக் கலியின் வகைகள்
 - 11.6.10.1.1 ஒத்தாழிசைக் கலியின் முதல் வகை
 - 11.6.10.1.2 ஒத்தாழிசைக் கலியின் இரண்டாவது வகை
 - 11.6.10.1.2.1 வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

- 11.6.10.1.2.2 ஒருபோகு
- 11.6.10.1.2.2.1 கொச்சக ஒருபோகு
- 11.6.10.1.2.2.2 அம்போதரங்க ஒருபோகு
- 11.6.10.2 கலிவெண்பா
- 11.6.10.3 கொச்சகக் கலி
- 11.6.10.4 உறழ் கலி

அறிமுகம்

இப்பகுதியில் செய்யுளியல் முதல் நூற்பாவில் வரையறுக்கப்பட்ட முப்பத்துநான்கு செய்யுள் உறுப்புகளுள் யாப்பு, மரபு, தூக்கு, தொடைவகை, நோக்கு, பா ஆகிய உறுப்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நோக்கங்கள்

- செய்யுளுறுப்புகளுள் யாப்பு குறித்து விளக்குதல்.
- செய்யுளுறுப்புகளுள் மரபு பற்றி அறியச் செய்தல்.
- செய்யுளுறுப்புகளுள் தூக்கு பற்றி எடுத்துரைத்தல்.
- செய்யுளுறுப்புகளுள் தொடைவகை குறித்து உணர்த்துதல்.
- செய்யுளுறுப்புகளுள் நோக்கு பற்றி உணரச் செய்தல்.
- செய்யுளுறுப்புகளுள் பா குறித்து விளக்குதல்.

11.1 யாப்பு

எழுத்து முதலாக அசை, சீர், அடி என ஓதப்பட்ட அடியினால், தான் குறித்த பொருளை இறுதியடி அளவு முற்றுப்பெற நிறுத்துதல் யாப்பு என்று சொல்லுவர் புலவர். இதனை,

எழுத்து முதலா ஈண்டிய அடியிற்
குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்
யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர் (செய். 74)

என்னு நூற்பா உணர்த்தும்.

பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்று சொல்லப்பட்ட எழுநிலத்தினும், வளவிய புகழையுடைய சேரன், பாண்டியன், சோழன் என்னும் மூவரது தமிழ்நாட்டகத்தவர்

குறிப்பு

வழங்கும் தொடர்மொழிக்கண் யாப்பு அமைந்து வரும். எனவே பாட்டு யாப்பு, உரை யாப்பு, நூல் யாப்பு, வாய்மொழி யாப்பு, பிசி யாப்பு, அங்கத யாப்பு, பழமொழி யாப்பு என யாப்பு எழு வகைப்படும். இதனை,

பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம் முதுசொல் அவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பே ரெல்லை அகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர் (செய். 75)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எ.கா:

தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவளத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப

ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே (குறுந். கடவுள் வாழ்த்து) – இதனுட் குறித்த பொருள், முருகவேள் காப்ப உலகங் காவற் பட்டது என்னும் பொருள். இதனை முடித்தற் பொருட்டு எழுத்து முதலாகி வந்து ஈண்டிய அடிகளெல்லாவற்றானும் நாட்டியவாறு கண்டு கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். இவ்வாறு குறித்த பொருள் முடியுமாறு சொற்தொடுத்தல் யாப்பு என்று கொள்ளப்படும்.

11.2 மரபு

இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்னும் நாற்சொல்லின் இயற்கையானே யாப்பின் வழிப்பட்டது மரபு ஆகும். இதனை,

மரபே தானும்

நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன்று (செய்.76)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். யாப்பு வழிப்படுதலாவது, குறித்த பொருள் முடியுமாறு சொற் தொடுத்தல் ஆகும். அவ்வாறு குறித்த ஒரு பொருளை முடியச் சொற் தொடுக்குங்கால் இயற்சொல்லாகிய பெயர் வினை இடை உரியானும் ஏனைத் திரிசொல், திசைச்சொல்,

குறிப்பு

வடசொல்லானும், எழுவகை வழுவும் படாமல் புணர்ப்பது மரபு எனப்படும்.

அவற்றுள் இயற்சொல் மரபாவது, சொல்லதிகார இலக்கணத்தோடு பொருந்துதல். திரிசொல் மரபாவது, தமிழ்நாட்டகத்தும் பல்வகை நாட்டினும் தத்தமக்கு உரித்தாக வழங்கும் மரபு. திசைச்சொல் மரபாவது, செந்தமிழ் சூழ்ந்த பன்னிரு நிலத்தினும் வழங்கும் மரபு. வடசொன் மரபாவது, திரிந்த வகையாகிய சொல்மரபு.

யாதானும் ஒரு செய்யுட் செய்யுங் காலத்துப் பொருளுணர்த்துஞ் சொற்கள் இவையாதலின், இவை ஒரு பொருட்குரித்தாகிய ஆண் பெயரும், பெண் பெயரும், குழவிப் பெயரும் முதலாயின பிற பொருட்கண் வாராமையான் அவற்றை அவ்வம் மரபினாற் கூறுதலும் ஒருமை, பன்மை மயங்காமையும் பெயரும் வினையும் முடிவு பெறக் கூறுதலும் வேண்டுதலின் இவ்விலக்கணம் கூறல் வேண்டியதாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்.

11.3 தூக்கு (ஓசை)

11.3.1 அகவலோசை

அகவல் என்னும் ஓசை ஆசிரியத்திற்குரியது ஆகும். இதனை, அகவலென்ப தாசிரியம்மே (செய்.77)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். அகவல் என்பது ஆசிரியன் இட்டதொரு குறி என்பர் இளம்பூரணர். எ.கா:

செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோல் அம்பின் செங்கோட் டியானை
கழல்தொடிச் சேஎய் குன்றங்

குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே (குறுந்.1) – இதனுள் எழுத்தளவு மிகாமற் குறையாமல் உச்சரிக்க அவ்வழி நின்ற ஓசையான் ஆசிரியம் வந்தது.

11.3.2 செப்பலோசை

வெண்பாவிற்சூரிய ஓசை செப்பலோசையாகும். தொல்காப்பியர் செப்பலோசை என்று சுட்டாமல் “அஃதன்று” என

முன்னைய நூற்பாவைத் தழுவிக்கூறுவர். வெண்பாவாக யாக்கப்பட்டது அகவலோசையன்று என்பர். இதனை,

அஃதன் றென்ப வெண்பா யாப்பே (செய்.78)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எனவே அகவுதலில்லாத ஓசை வெண்பாவுக்குரியது என்பது தெளிவாகும். இதனைப் பிற நூலாசிரியர் செப்பலோசை என்பர் என உரை கூறுவர் இளம்பூரணர். அகவுதல் என்பது ஒரு தொழில். அத்தொழில் இதன்கண் இல்லாமையின் 'அஃதன்று' என்றார். எ.கா:

பொன்னார மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபேர்

உன்னேனென் றுாமுலக்கை பற்றினேற் – கன்னோ

மன்னொடு வாயெல்லாம் மல்குநீர்க் கோழிப்

புலநாடன் பேரே வரும். (முத்தொள்.104) – இது

மேற்சொல்லப்பட்டது போல இசை குறித்து வருதலின்றிச் செப்புதலாகிய வாக்கியம் போன்ற ஓசைத்தாகி வந்தது.

11.3.3 துள்ளலோசை

துள்ளலோசை கலிப்பாவிற் கு ஆகும். இதனை,

துள்ளல் ஓசை கலியென மொழிப (செய்.79)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தன்றி இடையிடை உயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்று என்றாற் போலக் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். எ.கா:

அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்

பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்

புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்

பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்

வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி

(கலித்.11) – என்றவழி 'அரிதாய வறன்' என நின்றவழிச் செப்பலோசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டளைக்கேற்ற சொல்லொடு புணராது ஆண்டெழுந்த ஓசை துள்ளி வந்தமையான் துள்ளலோசை யாயிற்று.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

11.3.4 தூங்கலோசை

தூங்கலோசை வஞ்சிப்பாவிற்றுகுரியதாகும். அறுதியுற்ற ஓசை தூங்கலோசை எனப்படும். இதனை,

தூங்கல் ஓசை வஞ்சி யாகும் (செய்.80)

என்னும் நூற்பா காட்டும். எ.கா:

சுறமறிவன துறையெல்லாம்

இறவீன்பன இல்லெல்லாம்

மீன்திரிவன கிடங்கெல்லாந்

தேன்தாழ்வன பொழிலெல்லாம் எனத்

தண்பணை தழீஇய இருக்கை

மண்கெழு நெடுமதில் மன்னன் ஊரே (யாப்.வி. மேற்.63) –
இதனுட் சீர்தோறும் ஓசை அற்றவாறு வந்தது.

11.3.5 மருட்பா ஓசை

மருட்பாவிற்றகு ஓசை இது என்னுந் தன்மை இல்லை. அதற்கு வெண்பா ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாக, அவ்விரண்டன் ஓசையே அதற்கு ஓசையாகும். இதனை,

மருட்பா ஏனை இருசார் அல்லது

தானிது என்னுந் தன்மை யின்றே (செய்.81)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

திருநுதல் வேரரும்புந் தேங்கோதை வாடும்

இருநிலனுஞ் சேவடி யெய்தும் – அரிபரந்த

போகிதழ் உண்கணு மிமைக்கும்

ஆகு மற்றிவள் அகலிடத் தணங்கே (பு.வெ.கைக்கிளை.3)

மேற்சொல்லப்பட்ட ஓசை வகையானல்லது ஓசை ஒழித்துச் சீருந் தளையும் அடியும் படக் கூறுதல் இல்லை. இதனை,

அவ்வியல் பல்லது பட்டாங்கு கிளவார் (செய்.82)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். ஓசை ஒழித்துச் சீரும் தளையும் அடியும் படக் கூறுதல் பட்டாங்கு கூறுதலாகும்.

இவ்வாறு மேலே சொல்லப்பட்ட நான்குமே தூக்கியல் வகையாகும். இதனை,

தூக்கியல் வகையே ஆங்கென மொழிப (செய்.83)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். இன்னும் உளவோ எனக் கருதற்க என ஐயந் தீர்த்தவாறு. இங்கு ஓதப்பட்ட தூக்குச் செவிப்புலனாதலின் அதனானே ஓர்ந்துணர்ந்து பாகுபாடறிக என்பர் இளம்பூரணர்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

11.4 தொடைவகை

தொல்காப்பியர் தொடையின் வகைகளை மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு என நான்காகச் சுட்டுவர். அளபெடைத் தொடையோடு ஐந்தென்று சொல்லவும் பெறும் என்பர். பொழிப்பு, ஒருஉ, செந்தொடை என்பனவும் தொடையாகப் பாகுபடுத்தப்பெறும். நிரனிறைத் தொடையும், இரட்டைத்தொடையும் தொடையாக முடியவும் பெறும். பொருளைச் சேர நிறுத்திப் பயனையுஞ் சேர நிறுத்தல் நிரனிறைத் தொடையாகும். ஓரடி முழுவதும் ஒரு சொல்லே வருதல் இரட்டைத் தொடையாகும்.

இவற்றுள் அடிதொறும் வருவன மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை என்னும் ஐந்தொடை என்றும் அடிக்கண் வருவன பொழிப்பு, ஒருஉ, செந்தொடை, நிரல்நிறைத்தொடை, இரட்டைத்தொடை என்னும் ஐந்தொடை என்றும் அடிக்கண் வரும் ஐந்தும் பொழிப்பு, ஒருஉ, செந்தொடை என்னும் மூன்றாகி அடங்கும் என்றும் உணர்த்துவர். இதனை,

மோனை எதுகை முரணே இயைபென
நால்நெறி மரபின தொடைவகை என்ப (செய்.84)
அளபெடை தலைப்பெய ஐந்தும் ஆகும் (செய்.85)
பொழிப்பும் ஒருஉம் செந்தொடை மரபும்
அமைந்தவை தெரியின் அவையுமா ருளவே (செய்.86)
நிரனிறுத் தமைத்தலும் இரட்டை யாப்பும்
மொழிந்தவற் றியலான் முற்றும் என்ப (செய்.87)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

11.4.1 மோனைத் தொடை

அடிதொறும் தலை (முதல்) எழுத்து ஒத்துவருவது மோனைத் தொடையாகும். இதனை,

அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை (செய்.88)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

மாவும் புள்ளும் வதிவயின் படர

மாநீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப

மாலை தொடுத்த கோதையுங் கமழ

மாலை வந்த வாடையும்

மாயோய் நின்வயின் புறத்திறுத் தற்றே (யாப். வி. மேற்.) –

இதில் அடிதோறும் முதலெழுத்து ஒன்றி வந்தன.

11.4.2 எதுகைத் தொடை

அடிதொறும் முதலெழுத்து ஒன்றாமல் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றின் எதுகையாகும். இதனை,

அஃதொழித் தொன்றின் எதுகை ஆகும் (செய்.89)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். எ.கா:

அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையாற்

கடியவே கனங்குழாய் காடென்றார் அக்காட்டுள்

துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்

பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிற்றெனவும் உரைத்தனரே

(கலித்.11) – இதில் அடிதோறும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றி வந்தன.

11.4.2.1 வருக்க மோனை, வருக்கவெதுகை

முதலெழுத்தும் ஒன்றி இரண்டாமெழுத்தும் ஒன்றின் யாதாகுமெனின், முந்துற்ற மோனையாற் பெயரிட்டு வழங்கப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.

மோனைத் தொடைக்கும் எதுகைத் தொடைக்கும் எடுத்த எழுத்தே வருதலன்றி வருக்கவெழுத்தும் உரியதாகும். இதனை,

ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய (செய்.90)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

பகலே பல்பூங் கானற் கிள்ளை ஒப்பியும்

பாசிலைக் குளவியொடு கூதளம் விரைஇய

பின்னுப்பிணி அவிழ்ந்த நன்னெடுங் கூந்தல்

பீர்ங்கப் பெய்து தேம்படக் கருதி (யாப். வி. மேற்) – என்பது

வருக்க மோனை.

ஆறறி அந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரம் தீமடுத்துக்
கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூளி
மாறாப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேள்இனி(கலித்.
கடவுள் வாழ்த்து) – என்பது வருக்கவெதுகை.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

11.4.3 முரண் தொடை

அடிதோறும் வந்த சொல்லினானாதல் பொருளினானாதல்
மாறுபடத் தொடுப்பது அடிமுரண் தொடையாகும். இதனை,

மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே (செய்.91)
என்னும் நூற்பா விளக்கும். சொல்லானன்றிப் பொருளான்
மாறுபடாமை சொல்முரண் எனப்படும். மாறுபாடுடைய பொருளைச்
சொல்வது பொருள் முரண் எனப்படும். எ.கா:

சிறுகுடிப் பரதவர் மடமகள்

பெருமதர் மழைக்கணும் உடையவால் அணங்கே (யாப். வி.
மேற்.) – இதில் குடியும் கண்ணும் மாறுகோடாது சிறுமை, பெருமை
என்னும் சொல்லே மாறுகோடலிற் சொல்முரணாயிற்று.

இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை

பொன்னின் அன்னநுண்தா துறைக்கும் (யாப். வி. மேற்.) –
இதில் இரும்பும் பொன்னும் மாறுபாடுடையவாதலிற் பொருள்
முரண் ஆயிற்று.

11.4.4 இயைபுத் தொடை

அடிதோறும் ஈற்றெழுத்து ஒன்றி வரின் அஃது இயைபுத்
தொடை என்று சொல்வர். இதனை,

இறுவாய் ஒப்பினஃ தியைபென மொழிப (செய்.92)
என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். அசை, சீரென வரையாது
கூறினமையான், ஓரெழுத்து இறுதிக்கண் ஒப்பினும் இயைபாகும்.
எ.கா:

இன்னகைத் துவர்வாய்க் கிளவியும் அணங்கே

நன்மா மேனிச் சுணங்குமார் அணங்கே

ஆடமைத் தோளி ஊடலும் அணங்கே

குறிப்பு

11.4.5 அளபெடைத் தொடை

அடிதொறும் அளபு எழத் தொடுப்பின் அஃது அளபெடைத் தொடையாகும். இதனை,

அளபெழின் அவையே அளபெடைத் தொடையே (செய்.93)
என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

ஓஓ இனிதே எமக்கிந்நோய் செய்தகண்
தாஅம் இதற்பட் டது (குறள்.1176)

11.4.6 பொழிப்புத் தொடை

இது அடிக்கண் அமையும் தொடை வகையாகும். பிற்கால இலக்கண நூலார் இதனைத் தொடை விகற்பம் என்பர். ஒரு சீர் இடையிட்டு எதுகையாயின் அது பொழிப்புத் தொடையாகும். இதனை,

ஒருசீ ரிடையிட் டெதுகை யாயின்

பொழிப்பென மொழிதல் புலவர் ஆறே (செய்.94)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எதுகை என ஒதினாராயினும், 'வந்ததுகொண்டு வாராதது முடித்தல்' என்பதனான் மோனை, இயைபு, முரண், அளபெடை என்பனவும் பொழிப்புத் தொடையாம் என்று கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். எ.கா:

அரிக்குரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ் சீறடி (யாப். வி. மேற்.) – இது பொழிப்பு மோனை

பன்னருங் கோங்கின் நன்னலங் கவற்றி (யாப். வி. மேற்.) – இது பொழிப்பெதுகை

சுருங்கிய நுகுப்பிற் பெருகுவடந் தாங்கி (யாப். வி. மேற்.) – இது பொழிப்பு முரண்

கடலே, கானலங் கழியே கைதையந் துறையே (யாப். வி. மேற்.) – இது பொழிப்பு இயைபு

பூஉங் குவளைப் போஓ தருந்தி (யாப். வி. மேற்.) – இது பொழிப்பு அளபெடை

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

11.4.7 ஓருஉத் தொடை

இது அடிக்கண் அமையும் தொடை வகையாகும். பிற்கால இலக்கண நூலார் இதனைத் தொடை விகற்பம் என்பர். இரண்டுசீர் இடையிட்டு மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது ஓருஉத் தொடையாகும். இதனை,

இருசீர் இடையிடின் ஓருஉவென மொழிப (செய்.95)
என்னும் நூற்பா உரைக்கும். எ.கா:

அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் அகற்றி (யா.வி.மேற்.) –
இது ஓருஉ மோனை

மின்னிவர் ஒளிவடந் தாங்கி மன்னிய (யா.வி.மேற்.) – இது
ஓருஉ வெதுகை

குவிந்துசுணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து (யா.வி.மேற்.) –
இது ஓருஉ முரண்

நிழலே இனியதன் அயலது கடலே (யா.வி.மேற்.) – இது
ஓருஉ இயைபு

காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போஓய் (யா.வி.மேற்.) – இது
ஓருஉ அளபெடை

11.4.7 செந்தொடை

மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையும் தொடைவிகற்பமும் போல
அல்லாது வேறுபடத் தொடுப்பது செந்தொடை ஆகும். இதனை,

சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட் டியலின்

சொல்லியற் புலவர்அது செந்தொடை என்ப (செய்.96)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

பூத்த வேங்கை வியன்சினை ஏறி

மயிலினம் அகவும் நாடன்

நன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே (யாப். வி. மேற்) –
இது செந்தொடை

அடல்வேல் அமர்நோக்கி நின்முகங் கண்டே

குறிப்பு

குறிப்பு

உடலும் இரிந்தோடும் ஊழலரும் பார்க்குங்
கடலுங் கணையிருளும் ஆம்பலும் பாம்புந்
தடமதி யாமென்று தாம் (யாப். வி. மேற்.) - இது
நிரனிறைத்தொடை. இதில் கடல் உடலும்; கணையிருள்
இரிந்தோடும்; ஆம்பல் ஊழலரும்; பாம்பு பார்க்கும் என நிரனிறை
அமைந்து வந்தன.

ஒக்குமே ஒக்குமே ஒக்குமே யொக்கும்
விளக்கினிற் சீறெரி ஒக்குமே ஒக்கும்
குளக்கொட்டிப் பூவின் நிறம் (யாப். வி. மேற்.) - இது
இரட்டைத்தொடை. இதில் ஓரடி முழுவது 'ஒக்குமே' என்னும் சொல்
வந்து இரட்டைத் தொடை ஆயிற்று.

இணை மோனை, கூழை மோனை, மேற்கதுவாய் மோனை,
கீழ்க்கதுவாய் மோனை, முற்று மோனை முதலாயினவும் அந்தாதித்
தொடையும் கூறாதது என்னையெனின், 'தெரிந்தனர் விரிப்பின்
வரம்பில வாகும்' என வருகின்ற (செய்.98) சூத்திரங்
கூறுகின்றாராதலின், அச்சூத்திரத்தின்காரும் பாட்டிற்கு
இன்றியமையாத தொடை உணர்த்தினார் என்று கொள்க என்பர்
இளம்பூரணர்.

11.4.8 தொடைகளின் விரிவகை

வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையினது பாகுபாடு
பதின்முவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது ஆகும்.
அவற்றை ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரம்பிலவாகி விரியும்.

தொடைநிலை வகை மேற்சொல்லப்பட்ட பாகுபாட்டின. இதனை,

மெய்பெறு மரபின் தொடைவகை தாமே
ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞூற்றொடு
தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்
றொன்பஃ தென்ப உணர்ந்திசி னோரே (செய்.97)
தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில ஆகும் (செய்.98)
தொடைநிலை வகையே யாங்கென மொழிப (செய்.99)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

11.5 நோக்கு

மாத்திரை முதலாக அடிநிலையளவும் நோக்குதலாகிய கருவி நோக்கு என்று சொல்லப்படும். இதனை,

மாத்திரை முதலா அடிநிலை காறும்

நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே (செய்.100)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இதற்கு இளம்பூரணர், “அஃதாவது, யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குங் காலத்துக் கருதிய பொருளை முடிக்குங்காறும் பிறிது நோக்காது அதுதன்னையே நோக்கி நிற்கும் நிலை. ‘அடிநிலை காறும்’ என்றதனான், ஓரடிக்கண்ணும் பலவடிக் கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க. அஃது ஒருநோக்காக ஓடுதலும், பலநோக்காக ஓடுதலும், இடையிட்டு நோக்குதலும் என மூன்று வகைப்படும்” என உரை கூறுவர். எ.கா:

அறுசுவை உண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட

மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும் – வறிஞராய்ச்

சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழெனிற் செல்வமொன்

றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று (நாலடி.1) – இஃது ஒரு

நோக்காக ஓடிற்று.

அறிமின் அறநெறி அஞ்சுமின் கூற்றம்

பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம்

வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மைஎஞ் ஞான்றும்

பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல் (நாலடி. 172) – இது பல

நோக்காகி வந்தது.

உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு

பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு

ஓவற இமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரொளி

உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்தாள்

செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை

மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன் (முருகு.1-6) – என்றவழி

‘ஒளி’ என்பது அதனயற் கிடந்த தாளை நோக்காது கணவனை நோக்குதலின் இடையிட்டு நோக்கிற்று.

11.6 பாவகை

தொல்காப்பியர் பாவினது வகையை ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என நான்காக வகைப்படுத்துவர். இதனை,

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே (செய்.101)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். ஒருசாராசிரியர் பாக்களை வெண்பா, ஆசிரியம், கலி, வஞ்சி என வரிசைப்படுத்துவர் என்று கூறி, அதற்கான காரணங்களையும் ஈண்டு தொல்காப்பியர் ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி என வரிசைப்படுத்தியிருப்பதற்கான காரணங்களையும் இளம்பூரணர் விளக்குவர்.

தொல்காப்பியர் ஆசிரியம் முதலாக வரிசைப்படுத்தியிருப்பதற்கு, “இவ்வாசிரியனும் பதினேழ் நிலத்தினும் வருதலானும், இனிய ஓசைத்தாகலானும், அடிப்பரப்பினானும் ஆசிரியப்பா முற்கூறினான்; அதன்பின் ஆசிரிய நடைத்தாகி, இறுதி ஆசிரியத்தான் முடிதலின் வஞ்சிப்பாக் கூறினான்; இந்நிகர்த்தன்றி வேறுபட்ட ஓசைத்தாகலான் வெண்பா அதன்பின் கூறினான்; அதன்பின் வெண்சீர் பயின்று வருதலானும் வெண்பாவுறுப்பாகி வருதலானும் கலிப்பாக் கூறினாரெனவறிக” என இளம்பூரணர் கூறும் உரை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

11.6.1 பாக்களின் பொருள்

ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி என்னும் நால்வகைப் பாக்களும் பொதுப்பட நின்றவழி அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று முதற்பொருட்கும் உரியவாகும். இதனை,

அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய வென்ப (செய்.102)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். இவை பாகுபாடல்லாத பொதுமை குறித்த பொருள் என்பதால் முதற்பொருள் என்றார்.

11.6.2 பாக்களின் தொகை

ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி என்னும் நால்வகைப் பாக்களும் தொகை வகையான் ஆசிரியப்பா, வெண்பா என இரண்டாய் அடங்கும். ஆசிரியம் போன்ற நடையை உடையது வஞ்சி; வெண்பாப் போன்ற நடையை உடையது கலி. இதனை,

பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின்
ஆசிரி யப்பா வெண்பா என்றாங்கு

ஆயிரு பாவினுள் அடங்கும் என்ப (செய்.103)

ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி ஏனை

வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப (செய்.104)

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

11.6.3 பாக்களுக்குரிய பொருள்

தொல்காப்பியர் பாக்களுக்குரிய பொருளை வரையறுப்பர்.
வாழ்த்தியலின் வகை நான்கு பாவிற்கும் உரித்தாகும். இதனை,

வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கும் உரித்தே (செய்.105)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். வகையாவன, தேவரை வாழ்த்தலும்
முனிவரை வாழ்த்தலும் ஏனையோரை வாழ்த்தலும் என்பர்
இளம்பூரணர்.

புறநிலை வாழ்த்து வெண்பாவினும் ஆசிரியப்பாவினும்
இவை இரண்டும் புணர்ந்த மருட்பாவினும் வரப்பெறும். இதனை,
“கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறா” என்பதில் உணர்த்துவர்.
இதற்குப் புறநிலை வாழ்த்து கலிப்பா வகையிலும் வஞ்சிப்பா
வகையிலும் வரப்பெறாது என்பது பொருளாகும். இதனால்
வெண்பா வகையிலும் ஆசிரியப்பா வகையிலும் இவை இரண்டும்
புணர்ந்த மருட்பாவினும் பாடப்பெறும் என்பது பெறப்படும். வழிபடு
தெய்வம் நின்னைப் புறங்காப்பக் குற்றந் தீர்ந்த செல்வத்தொடு
வழிவழியாகச் சிறந்து பொலிமின் என வாழ்த்துவது புறநிலை
வாழ்த்து எனவும் இந்நூற்பாவில் விளக்குவர். இவ்வாறே வாயுறை
வாழ்த்து, அவையடக்கியல், செவியறிவுறாஉ ஆகிய மூன்று
பொருளும் வெண்பாவினும் ஆசிரியப்பாவினும் இவை இரண்டும்
புணர்ந்த மருட்பாவினும் வரப்பெறும். இதனை,

வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்

பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து

பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே

கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ (செய்.106)

வாயுறை வாழ்த்தே அவையடக்கியலே

செவியறிவுறாஉஎன அவையும் அன்ன (செய்.107)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

குறிப்பு

வேம்பினையும் கடுவினையும் போல, வெஞ்சொல் அடக்காது பிற்பயக்கும் எனக் கருதிப் பாதுகாவற் கிளவியானே மெய்யறிவித்தல் வாயுறை வாழ்த்து ஆகும். அதாவது, உண்ணுங்கால் முன்னே கசப்புடையதாகியும் துவர்ப்புடையதாகியும் உண்டபின் உடலுக்கு உறுதி பயக்கும் இயல்பினவாகிய வேம்பினையும் கடுக்காயினையும் போல வெம்மையுடைய சொல்லினைத் தடை செய்தலின்றிக் கேட்டோர்க்குப் பிற்காலத்து நற்பயன் விளைக்கும் எனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கூறுஞ் சொற்களால் உண்மைப் பொருளை அறிவுறுத்துவது வாயுறை வாழ்த்து என்பது பொருளாகும். இதனை,

வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்பும் கடுவும் போல வெஞ்சொல்
தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்குமென்று
ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே (செய். 108)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

“இருங்கடல் உடுத்திப் பெருங்கண் மாநிலம்” என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில்,

இன்னா வைகல் வாரா முன்னே
செய்ந்நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே – என

உண்மைப்பொருள் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளமை விளங்கும்.

அறியாதன சொல்லினும் பாகுபடுத்துக் கோடல் வேண்டும் என எல்லா மாந்தர்க்குந் தாழ்ந்து கூறல் அவையடக்கியல் எனப்படும். அதாவது, ‘கூறக்கருதிய பொருளை விளங்க அறிவிக்குந் திறமில்லாத சொற்களைக் கூறினாலும் அவற்றை வகைப்படுத்து ஏற்றுக் கொள்வீராக’ என இவ்வாறு அவையில் உள்ள எல்லா மாந்தர்க்கும் பணிவு தோன்றத் தாழ்ந்து கூறுதல் ஆகும். இதனை,

அவையடக் கியலே அரில்தபத் தெரியின்
வல்லா கூறினும் வகுத்தனர் கொண்மினென்று
எல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே (செய்.109)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும்.

பெரியோர் நடுவு வெகுடலின்றித் தாழ்ந்தொழுகுதல் கடன் எனச் செவியறிவுறுத்தல் செவியுறை எனப்படும். அதாவது, பெரியோர் நடுவண் தன்பெருமை தோன்ற நடவாது

தாழ்ந்தொழுகுதல் கடன் எனச் செவியறிவுறுத்தல் செவியுறை ஆகும்.
இதனை,

செவியுறை தானே,
பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்பண்
அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தன்றே (செய்.110)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எ.கா:

அறிமின் அறநெறி, அஞ்சமின் கூற்றம்
பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொல் போற்றுமின் வஞ்சம்
வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மை எஞ்ஞான்றும்
பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல் (நாலடி.172)

11.6.4 சில செய்யுட்களின் அடி வரையறை

ஒத்தாழிசைக் கலிக்கு உறுப்பாகிய ஒத்தாழிசையும்,
ஆசிரியப்பாவின்கண் நிலைமண்டிலம், அடிமறி மண்டிலம்
என்பனவும் ஒத்தாழிசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் பொதுவாகிய
குட்டமும் (தரவு) நாற்சீர் அடிக்குப் பொருந்தி வரும். இவற்றுள் தரவு
ஈற்றயலடி முச்சீரான் வரவும் பெறும். இதனை,

ஒத்தாழிசையும் மண்டில யாப்புங்
குட்டமும் நேரடிக் கொட்டின வென்ப (செய்.111)
குட்டம் எருத்தடி உடைத்தும் ஆகும் (செய்.112)

என்னும் நூற்பாக்கள் விளக்கும்.

11.6.5 மண்டிலம், குட்டம் – ஓசை

மண்டிலமாகக் கூறப்படும் பாவும் குட்டமெனக் கூறப்படும்
பாவும் அகவலோசை இயல்பினவாகும். இதனை,

மண்டிலங் குட்டம் என்றிவை இரண்டும்
செந்தூக் கியல என்மனார் புலவர் (செய்.113)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். இதன் உரையில், ஆசிரியப்பாவும்
வஞ்சிப்பாவும் இத்துணையும் ஒதிய இலக்கணத்தான் முடித்தலான்
அவற்றுக்கு உதாரணம் ஈண்டே காட்டுதும் எனக் கூறும்

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

இளம்பூரணர் ஆசிரியப்பா இலக்கணத்தையும் வஞ்சிப்பா இலக்கணத்தையும் வரையறுத்து விளக்குவர்.

11.6.5.1 ஆசிரியப்பா

ஆசிரியப்பாவாவது பெரும்பான்மையும் இயற்சீரானும் ஆசிரிய வுரிச்சீரானும் ஆசிரியத் தளையானும் அவலோசையானும் நாற்சீரடியானும் சிறுபான்மை ஒழிந்த சீரானும் தளையானும் அடியானும் வரும். ஈற்றெழுத்து வரையறுத்து உணர்த்தாமையின் எல்லா ஈறுமாகும். இதனை அடிநிலையாற் பெயரிட்டும் வழங்குவர். ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருவது நேரிசையாசிரியம்; இடையிடை முச்சீர் வரின் இணைக்குறளாசிரியம்; எல்லா அடியும் ஒத்து வருவது நிலை மண்டில ஆசிரியம்; எல்லா அடியும் ஒத்து வரும் பாட்டினையே அடிமறி மண்டில ஆசிரியம் என்றும் வழங்குவர். இதில் யாதானும் ஓரடியை முதலும் முடிவுமாக உச்சரித்தாலும் ஓசையும் பொருளும் வழுவாது வரும். முச்சீரடி முதலாக அறுசீரடி ஈறாக மயங்கிய ஆசிரியத்தினை அடிமயங்காசிரியம் எனவும், வெண்பாவடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வெள்ளடி மயங்காசிரியம் எனவும், வஞ்சியடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வஞ்சியடி மயங்காசிரியம் எனவும் வழங்குவர்.

11.6.5.2 வஞ்சிப்பா

வஞ்சியுரிச்சீரானும் ஏனைச் சீரானும் இருசீரடியானும் முச்சீரடியானும் தூங்கலோசையானும் வந்து தனிச்சொல் பெற்று ஆசிரியச் சுரிதகத்தான் இறுவது வஞ்சிப்பா ஆகும். இது இருசீரடி வஞ்சிப்பா, முச்சீரடி வஞ்சிப்பா என இரு வகைப்படும்.

11.6.6 வெண்பா

வெண்சீரானும் இயற்சீரானும் வெண்டளையானும் செப்பலோசையானும் அளவடியானும் முச்சீர் ஈற்றடியானும் வருவது வெண்பாவாகும். இவ்விலக்கணம் மேல் ஒதப்பட்டது. வெண்பா ஓசையான் ஒக்குமாயினும் அளவானும் தொடையானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபட்டு வரும் வெண்பாக்களும் உள்ளன. அவற்றைத் தொல்காப்பியர் நெடுவெண் பாட்டு,

குறுவெண் பாட்டு, கைக்கிளை, பரிபாடல், அங்கதம் எனக் குறியிட்டு வழங்குவர். இவையும் வெண்பா யாப்பினையுடையவாகும். இதனை,

நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோடு

ஒத்தவை எல்லாம் வெண்பா யாப்பின (செய்.114)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். அளவடியின் நெடிய பாட்டு நெடுவெண்பாட்டு ஆகும். அளவடியிற் குறிய பாட்டு குறுவெண்பாட்டாகும். கைக்கிளை என்பதும் அங்கதம் என்பது பொருளான் ஆகிய பெயர். பரிந்த பாட்டு பரிபாட்டாகும். அஃதாவது, ஒரு வெண்பாவாக வருதலின்றிப் பலவுறுப்புகளோடு தொடர்ந்து ஒரு பாட்டாகி முற்றுப் பெறும்.

குறுவெண்பாட்டு இரண்டடியானும் மூன்றடியானும் வரப்பெறும். இரண்டடியும் ஒரு தொடையான் வருவது குறள்வெண்பா எனப்படும். இரண்டடியும் விகற்பத் தொடையான் வருவது விகற்பக் குறள் வெண்பா எனப்படும். மூன்றடியான் வருவது சிந்தியல் வெண்பா எனப்படும். அவற்றுள் மூன்றடியும் ஒரு தொடையான் வருவது இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா என்றும் மூன்றடியும் வேறுபட்ட தொடையான் வருவது நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா என்றும் பெயர்பெறும். நான்கடியான் வருவன சமநிலை வெண்பா எனப்படும். அவற்றுள் இரண்டாமடியின் இறுதிக்கண் ஒருஉத் தொடை பெற்று வருவன நேரிசை வெண்பா எனவும் ஒருஉத் தொடை பெறாது வருவன இன்னிசை வெண்பா எனவும் வழங்கப்படும். ஒருஉத் தொடை வருக்கவெதுகையாகியும் வரும். இவையெல்லாம் உரையிற் கோடல் என்பதனாற் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். ஐந்தடி முதல் பன்னிரண்டு அடிகாறும் வருவன பஃறொடை வெண்பா எனப்படும். இவற்றுள் புணர்தல் முதலாகிய பொருள்களுள் யாதானும் ஒரு பொருளைக் குறித்துத் திரிபின்றி முடியும் பஃறொடை வெண்பாவினைக் கலிவெண்பா எனவும், குறள்வெண்பா முதலாகிய எல்லா வெண்பாக்களும் கொச்சகக் கலிக்கு உறுப்பாய் வரின் கொச்சகம் எனவும், பரிபாடற்கு உறுப்பாய் வரின் பரிபாடல் எனவும் கொள்ளப்படும். மேற்சொல்லப்பட்ட வெண்பாக்கள் கைக்கிளைப் பொருண்மைமேல் வரின் கைக்கிளை வெண்பா எனப்படும். கைக்கிளை, வெண்பா

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

யாப்பினான் வரும் என்றதனால் ஆசிரியப்பாவினால் வராது என்பதும் அவ்வாறு வருமேயாயின் அது பாடாண்பாட்டுக் கைக்கிளையாகும் என்பதும் கொள்ளப்படும்.

11.6.7 கைக்கிளை மருட்பா

கைக்கிளைப் பொருண்மை வெண்பாவினான் வருதலன்றி முதலிரண்டடியும் வெண்பாவாகிக் கடையிரண்டடியும் ஆசிரியமாகிய இரு பாவினானும் வரும். இவ்வாறு வருவது மருட்பா ஆகும். இதனை,

கைக்கிளை தானே வெண்பா வாகி

ஆசிரிய இயலான் முடியவும் பெறுமே (செய்.115)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். எ.கா:

உரவொலி முந்நீர் உலாய்நிமிர்ந் தன்ன

கரவரு காமங் கனல - இரவெதிர

முள்ளெயி றிலங்கு முகிண்கை

வெள்வளை நல்காள் வீடுமென் உயிரே (பு.வெ.கைக்கிளை.9)

11.6.8 பரிபாடல்

பரிபாடலாவது, தொகைநிலை வகையால் பா இஃது என்று சொல்லப்படும் இலக்கணம் இன்றி ஆசிரியம், வெண்பா, வஞ்சி, கலி என்னும் எல்லாப் பாவிற்கும் உரிய உறுப்புகளைப் பெற்றுப் பொதுவாய் நின்றற்கும் உரித்து என்று சொல்லுவர். இதனை,

பரிபா டல்லே தொகைநிலை வகையின்

இதுபா என்னும் இயனெறி இன்றிப்

பொதுவாய் நின்றற்கும் உரித்தென மொழிப (செய்.116)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

இவ்வாறு எல்லாப் பாவிற்கும் உரிய உறுப்புகளைப் பெற்று, பொதுவாய் நின்றலேயன்றி, கொச்சகம், அராகம், சுரிதகம், எருத்து என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு உறுப்புகளையும் தனக்குறுப்பாகப் பெற்று, காமங் கண்ணிய நிலைமையை உடையதாகவும் வரும்.

இதனை,

கொச்சகம் அராகஞ் சுரிதகம் எருத்தொடு

செப்பிய நான்கும் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும் (செய்.117)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எனவே பரிபாடல் அறத்தையும்
பொருளையும் பொருளாகக் கொள்ளாது என்பது பெறப்படும்.

இவற்றுள் கொச்சகம் என்பது ஐஞ்சீரடுக்கியும், ஆசிரியவடி,
வெண்பாவடி, வஞ்சியடி, கலியடி, சொற்சீரடி, முடுகியலடி என்று
சொல்லப்பட்ட அறுவகையடியானும் அமைந்த பாக்களை
உறுப்பாக உடைத்தாகியும் வெண்பாவியலாற் புலப்படத்
தோன்றுவது ஆகும். அராகம் என்பது, ஈரடியானும் பலவடியானும்
குற்றெழுத்து நெருங்கி வரத் தொடுப்பது ஆகும். இதற்கு ஆறடிப்
பெருமையாகும். சரிதகம் என்பது ஆசிரிய இயலானாதல் வெண்பா
இயலானாதல் பாட்டிற் கருதிய பொருளை முடித்து நிற்பது ஆகும்.
எருத்து என்பது இரண்டடி இழிபாகப் பத்தடிப் பெருமையாகத்
தரவைச் சார்ந்து கிடக்கும் ஓர் உறுப்பு என்றும் எருத்து என்பது
இவ்வாசிரியன் கருத்தினான் தரவு என்பது போலும் என்றும்
இளம்பூரணர் கூறுவர். பரிபாடற்கண் மலையும் யாரும் ஊரும்
வருணிக்கப்படும். சரிதகம் இன்றியும் பரிபாடல் முற்றுப் பெறும்.

சொற்சீரடியும் முடுகியலடியும் பரிபாடற்கு உரியவாகும்.

இதனை,

சொற்சீ ரடியும் முடுகிய லடியும்

அப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும் (செய்.118)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இவற்றுள் சொற்சீரடி என்பதைத் தனி
நூற்பாவில் விளக்குவர். முடுகியலாவது, ஐந்தடியானும்
ஆறடியானும் ஏழடியானும் குற்றெழுத்துப் பயிலத் தொடுப்பது
ஆகும்.

பாட்டின்றித் தொடுக்கப்படும் கட்டுரைக்கண் சொல்லுமாறு
போல ஈரடியாற் பலவாகியும் ஓரடியாற் பலவாகியும் வரும்
எண்ணொடு கூடியும், முற்றிய நாற்சீரடியின்றி முச்சீரடியானும் இரு
சீரடியானும் குறைவாகிய சீரையுடைத்தாகியும் ஒழிந்த
அசையினையுடையதாகியும் ஒரு சீரின் பின்னே பிறிதொரு சீர்வரத்
தொடுக்கப்படாது ஓரசை வரத் தொடுக்கப்பட்டுச் சொல் தானே
சீராந் தன்மையைப் பெற்று நின்றல் சொற்சீரடியின் இயல்பாகும்.

இதனை,

கட்டுரை வகையான் எண்ணொடு புணர்ந்து

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

முற்றடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியும்
ஒழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே (செய்.119)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இவற்றுள் எண் என்னும் உறுப்பு அம்போதரங்கம் எனவும் வழங்கப்பெறும். ஈரடியால் இரண்டும், ஓரடியால் நான்கும், முச்சீரால் எட்டும், இருசீராற் பதினாறும் என இவ்வாறு எண்ணப்பெற்று அமைதலின் எண் எனப் பெயர் பெற்றது. இதற்கு, “ஆயிரம் விரித்த அணங்குடை அருந்தலைத்” (பரி.1) என்று தொடங்கும் பரிபாடல் சான்றாகும்.

11.6.9 செய்யுள் வகை

தொல்காப்பியர், தம்மாற் சொல்லப்பட்ட செய்யுள் இரண்டு வகை என்பர். அவையாவன, ஒன்று செவியுறைச் செய்யுள்; மற்றொன்று அங்கதச்செய்யுள். இதனை,

செய்யுள் தாமே இரண்டென மொழிப (செய்.123)
என்னும் நூற்பா உரைக்கும். இவ்விரு வகையினும் செய்யுள் செய்யப்பெறும்.

11.6.9.1 செவியுறைச் செய்யுள்

புகழொடும் பொருளொடும் புணர வரின், செவியுறைச் செய்யுள் என்று சொல்லுவர். இதனை,

புகழொடும் பொருளொடும் புணர்ந்தன் றாயின்
செவியுறைச் செய்யுள் என்மனார் புலவர் (செய்.124)
என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

11.6.9.2 அங்கதச் செய்யுள்

வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்த செய்யுள் அங்கதச் செய்யுள் எனப்படும். இது செம்பொருள் அங்கதம், பழிகரப்பு அங்கதம் என இரு வகைப்படும். வசையொடு புணர்ந்தது செம்பொருள் அங்கதம் எனப் பெயர் பெறும். தான்மொழியும்

மொழியை மறைத்து மொழியின் அது பழிகரப்பு எனப் பெயர் பெறும். இதனை,

வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயின்
அங்கதச் செய்யுள் என்மனார் புலவர் (செய்.125)

அங்கதந் தானே அரில்தபத் தெரியிற்

செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே (செய்.120)

செம்பொரு ளாயின் வசையெனப் படுமே (செய்.121)

மொழிகரந்து மொழியின்அது பழிகரப் பாகும் (செய்.122)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

11.6.10 கலிப்பாவின் பாகுபாடு

ஒத்தாழிசைக் கலி, கலிவெண்பாட்டு, கொச்சகக் கலி, உறழ் கலி எனக் கலிப்பா நான்கு வகைப்படும். இதனை,

ஒத்தா ழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே

கொச்சகம் உறழொடு கலிநால் வகைத்தே (செய்.126)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

11.6.10.1 ஒத்தாழிசைக் கலியின் வகைகள்

கலிப்பாவின் வகைகளுள் ஒன்றான ஒத்தாழிசைக் கலி இரண்டு வகைப்படும். இதனை,

அவற்றுள்

ஒத்தா ழிசைக்கலி இருவகைத் தாகும் (செய்.127)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். தரவும் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் என நான்கு உறுப்புகளைப் பெற்றுவரும் ஒத்தாழிசைக் கலி முதல் வகை; முன்னிலையிடத்துத் தேவரைப் பராவும் பொருண்மைத்தாக வரும் ஒத்தாழிசைக் கலி இரண்டாவது வகை. இதனை அடுத்துவரும் நூற்பாக்களில் எடுத்துரைப்பர்.

11.6.10.1.1 ஒத்தாழிசைக் கலியின் முதல் வகை

தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என நான்கு உறுப்புகளையும் பெற்று வரும் ஒத்தாழிசைக் கலி முதல் வகையாகும். இதனை,

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

இடைநிலைப்பாட்டே தரவுபோக் கடையென
நடைநவின் றொழுதும் ஒன்றென மொழிப (செய்.128)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். தொல்காப்பியர் இதனைக் கிடக்கை முறையாற் கூறாது, தாழிசையும் தரவும் சுரிதகமும் அடைநிலைக் கிளவியும் என முறை மாற்றிக் கூறுவர். இப்பாவிற் று ஒத்தாழிசை சிறந்ததாகலின் அதனை முற்கூறினார் என்பர் இளம்பூரணர். தாழிசை என்று கூறாமல் இடைநிலைப்பாட்டு என்று கூறியதனால் முந்துற்றது தரவு ஆகும். இடைநிலைப்பாட்டு எனினும் தரவு எனினும் ஒக்கும். போக்கு எனினும் சுரிதகம் எனினும் வாரம் எனினும் ஒக்கும். அடை எனினும் தனிச்சொல் எனினும் ஒக்கும். தனிச்சொல்லைப் பின் எண்ணியவதனான் தாழிசைதோறும் தனிச்சொல் வரவும் பெறும்.

ஒத்தாழிசைக் கலியில் தரவு, நாலடி இழிபாகப் பன்னிரண்டடி உயர்பாக, இடைவரும் அடி எல்லாவற்றானும் வரப்பெறும். இதனை,

தரவே தானும் நாலடி யிழிபாய்
ஆறிரண் டுயர்வும் பிறவும் பெறுமே (செய்.129)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

தாழிசைகள் தரவிற் சுருங்கி வரும். இதனை,
இடைநிலைப் பாட்டே
தரவகப் பட்ட மரபின என்ப (செய்.130)

என்னும் நூற்பா குறிக்கும். 'தரவகப்பட்ட மரபின' என்றதனான், தரவிற் று ஒதப்பட்ட நான்கடியின் மிகாது என்பதும், மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வரப்பெறும் என்பதும் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். மேலும் தாழிசை ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கி வரும் என்றும் கூறுவர்.

அடைநிலைக் கிளவியாகிய தனிச்சொல் தாழிசைப் பின்னர் நடத்தலைப் பயின்றொழுதும் எனச் சொல்லுவர். இதனை,
அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்
நடைநவின் றொழுதும் ஆங்கென மொழிப (செய்.131)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். தாழிசைக்கு முன்னர் வருதலும் சிறுபான்மை என்பர் இளம்பூரணர்.

சுரிதகம் என்பது வைப்பு எனவும் படும். அது தரவோடொத்த அளவிற்காகியும் அதன்ற குறைந்த அளவிற்காகியும் குற்றந்தீர்ந்த பாட்டின் இறுதி நிலையை உரைத்து வரும். இதனை,

போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே
தரவியல் ஒத்தும் அதனகப் படுமே

புரைதீர் இறுதி நிலையுரைத் தன்றே (செய்.132)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். தரவியலொத்தலாவது, சிறுமை நான்கடியாகியும் பெருமை பன்னிரண்டடி யாகியும் வருதல். அதனகப்படுதலாவது, சிறுமை மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வருதல்.

இவ்வாறு ஒத்தாழிசைக் கலியின் முதல் வகை அமையும். மேலும் துள்ளலோசைத்தாகியும், நிரை முதலாகிய வெண்பாவுரிச்சீர் மிக்கும், சுரிதகம் ஆசிரியத்தானாதல் வெண்பாவானாதல் வரும் எனக் கூறிய இலக்கணங்களும் கொள்ளப் பெறும் என்பர் இளம்பூரணர்.

ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவின் முதல் வகைக்கு, “பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல பனிமல்க” (கலித்.16) என்று தொடங்கும் பாடலையும் “வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய ஒழுக்கத்தான்” (கலித்.118) என்று தொடங்கும் பாடலையும் இளம்பூரணர் சான்று காட்டுவர்.

11.6.10.1.2 ஒத்தாழிசைக் கலியின் இரண்டாவது வகை

முன்னிலையிடத்துத் தேவரைப் பராவும் பொருண்மைத்தாக வரும் ஒத்தாழிசைக் கலி இரண்டாவது வகையாகும். இது வண்ணகம், ஒருபோகு என இரண்டு வகைப்படும். இதனை,

ஏனையொன்றே,

தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே (செய்.133)

அதுவே,

வண்ணகம் ஒருபோ எனவிரு வகைத்தே (செய்.134)

என்னும் நூற்பாக்கள் விளக்கும்.

குறிப்பு

11.6.10.1.2.1 வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா

தரவு, தாழிசை, எண், சுரிதகம் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு உறுப்பினையும் பெற்று வருவது வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா ஆகும். இதனை,

வண்ணகம் தானே,

தரவே தாழிசை எண்ணே வாரமென்று

அந்நால் வகையின் தோன்று மென்ப (செய்.135)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும்.

வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்குத் தரவு நான்கும் ஆறும் எட்டுமாகிய அளவடியினால் வரும். இதனை,

தரவே தானும்,

நான்கும் ஆறும் எட்டும் என்ற

நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும் (செய்.136)

என்னும் நூற்பா குறிக்கும். தரவுக்கு சொல்லப்பட்ட ஒன்பது அடியினும் (நான்கடி முதல் பன்னிரண்டு அடி வரை) மூன்றடியே இதற்கு வருவன என்றவாறாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்.

தாழிசையும் தம்முள் அளவும் ஒத்து மூன்றாகி வரும். அவை தரவிற் சுருங்கித் தோன்றும். இதனை,

ஒத்துமூன் றாகும் ஒத்தாழிசையே

தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மென்ப (செய்.137)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

அடக்கியலாகிய சுரிதகம் தரவோடொத்த இலக்கணம் பெற்று வரும். இதனை,

அடக்கியல் வாரம் தரவோ டொக்கும் (செய்.138)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். அடக்கியல், வாரம் என்பன சுரிதகத்திற்குரிய வேறு பெயர்களாகும். தரவு முதலிய உறுப்புகளின் சொல்லப்பட்ட பொருள்களைத் தன்கண் அடக்கி வைத்துக்கொள்ளும் இயல்பினது சுரிதகம் என அறிவுறுத்துவதற்காக 'அடக்கியல் வாரம்' என விரித்துக் கூறினார் என்றும் தரவோடு ஒத்தலாவது, தரவுக்குரிய அடிவரையறையைப் பெற்று வருதல் என்றும் கூறுவர் க. வெள்ளை வாரணன் (தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரைவளம், ப.678). அதாவது நான்கும் ஆறும் எட்டுமாகிய அளவடியினால் வருதலாகும்.

முதற்றொடுத்த உறுப்புப் பெருகிப் பின்றொடுக்கும் உறுப்புச் சுருங்கி வருவது எண் என்னும் உறுப்பாகும். இதனை,

குறிப்பு

முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்குமன் எண்ணே (செய்.139)
என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். அதனை இரண்டடியான் வருவன
இரண்டும், ஓரடியான் வருவன நான்கும், சிந்தடியான் வருவன
எட்டும், குறளடியான் வருவன பதினாறும் எனப் பிற நூலாசிரியர்
உரைப்பர். இவ்வாசிரியர்க்கு வரையறை இலவாம் என்பர்
இளம்பூரணர்.

மேற்சொல்லப்பட்ட எண், தனிச்சொல் இல்லாதவழி,
ஒரோவொன்று இடையொழிந்து வருதல் குற்றமாகாது. இதனை,
எண்ணிடை ஒழிதல் ஏதம் இன்றே
சின்னம் அல்லாக் காலை யான (செய்.140)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். 'சின்னம்' என்பது தனிச்சொல் எனக்
கொண்டார் இளம்பூரணர். எனவே சொல்லப்பட்ட உறுப்புகள்
தனிச்சொல் வருவழி இடையொழியாமல் வருதல் வேண்டும்
என்றவாறு. தனிச்சொல் உளப்பட ஐந்துறுப்புடைத்தாயிற்று என்றும்
கூறுவர். அதாவது, தனிச்சொல் பெறாத நிலையில் எண்ணாகிய
அம்போதரங்க உறுப்புகள் ஒரோவொன்று இடையிற்
குறைந்துவருதல் குற்றமில்லையெனவே, தனிச்சொல் பெற்ற
நிலையில் அம்போதரங்க உறுப்புகள் (ஈரடியால் இரண்டும்
ஓரடியால் நான்கும் முச்சீரால் எட்டும் இருசீரால் பதினாறும் என)
இடையே குறைதல் இன்றி வருதல் வேண்டும். அவ்வாறு
தனிச்சொல் உளப்பட ஐந்துறுப்புடையது வண்ணக
ஒத்தாழிசையாகும். இதற்கு, "கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன்
தொழுதேத்தக்" என்னும் செய்யுளைச் சான்று காட்டுவர்
இளம்பூரணர். இவ்வாறு வருவதனை ஒருசாராசிரியர் அம்போதரங்க
ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா எனக் கூறுப என்றும் உரைப்பர்.

இனித் தனிச்சொல் இன்றி எண்ணிடையிட்டவழி ஒருபோகு
எனப்பெயர் பெறும் என்பர் இளம்பூரணர். அதாவது அம்போதரங்க
உறுப்புகள் இடையிற் குறைந்து வருவது ஒருபோகு எனப் பெயர்
பெறும்.

11.6.10.1.2.2 ஒருபோகு

'ஒருபோகு' என்பதற்கு ஒருறுப்புப் போகியது (இழந்தது)
என்பது பொருளாகும். இவ் ஒருபோகு என்னும் கலிப்பா கொச்சக
ஒருபோகு, அம்போதரங்க ஒருபோகு என இரு வகைப்படும்.

குறிப்பு

இவற்றின் வேறுபாட்டைப் பொருந்த ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டும்.
இதனை,

ஒருபோ கியற்கையும் இருவகைத் தாகும் (செய்.141)

கொச்சக ஒருபோகு அம்போ தரங்கமென்று

ஒப்ப நாடி உணர்தல் வேண்டும் (செய்.142)

என்னும் நூற்பாக்கள் சுட்டும்.

11.6.10.1.2.2.1 கொச்சக ஒருபோகு

ஒத்தாழிசைக்கு உறுப்பாகியவற்றுள் ஒன்றும் இரண்டும் குறைந்து வருவன கொச்சக ஒருபோகு எனப்படும். தரவு முதலாயின உறுப்புகளுள், தரவின்றித் தாழிசை முதலிய உறுப்புகள் பெற்று வரினும், பிற உறுப்புகள் வராமல் தரவு மட்டும் வந்தாலும், தாழிசையின்றித் தரவு முதலிய உறுப்புகள் உடைத்தாகி வந்தாலும், பிற உறுப்புகள் வராமல் தாழிசை மட்டும் வந்தாலும், எண்ணாகிய உறுப்புக்களை இடையிட்டுத் தனிச்சொல் வாராதொழியினும், சுரிதகமின்றித் தரவு தானே நிமிர்ந்தொழுகி முடியினும், ஒத்தாழிசையின் யாக்கப்பட்ட யாப்பினும் அதற்குரித்தாக ஒதப்பட்ட கடவுள் வாழ்த்துப் பொருண்மையின்றிக் காமப்பொருளினும் வரினும் கொச்சக ஒருபோகு எனப்படும். இதனை,

தரவின் றாகித் தாழிசை பெற்றும்

தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியும்

எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்

அடக்கிய லின்றி அடிநிமிர்ந் தொழுகியும்

யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது

கொச்சக வொருபோ காசும் என்ப (செய்.143)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இக் கொச்சக ஒருபோகு பத்தடிச் சிறுமையாகவும் இருபதடிப் பெருமையாகவும் வரும். இதனை,

ஒருபான் சிறுமை இரட்டியதன் உயர்பே (செய்.144)

என்னும் நூற்பா குறிக்கும்.

11.6.10.1.2.2.2 அம்போதரங்க ஒருபோகு

அம்போதரங்க ஒருபோகு அறுபது அடிப் பெருமையும் அதன் செம்பாதியாகிய முப்பது அடிச் சிறுமையும் பெற்று வரும். இதனை,

அம்போ தரங்கம் அறுபதிற் றடித்தே

செம்பால் வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லை (செய்.145)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். செம்பால் வாரம் என்பதற்கு நடுவாகிய நிலை என்றும் செம்பாதி என்னும் உரை கூறுவர் இளம்பூரணர்.

அம்போதரங்க ஒருபோகாகிய செய்யுள் எருத்து (தரவு), கொச்சகம், அராகம், சிற்றெண், அடக்கியல் வாரம் (சுரிதகம்) என ஐந்து உறுப்புகளை உடையதாகும். இதனை,

எருத்தே கொச்சகம் அராகஞ் சிற்றெண்

அடக்கியல் வாரமோ டந்நிலைக் குரித்தே (செய்.146)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். எருத்து முதலாகச் சொல்லப்பட்ட இவ்வுறுப்புகளே பரிபாடற்கும் உறுப்பாம் எனினும், இங்கு எருத்து முதலாக வாரம் ஈறாக எண்ணப்பட்ட இவ்வுறுப்புகள் இங்கு எண்ணிய முறையே வரின் அது அம்போதரங்க ஒருபோகு எனப்படும். அறுபது அடியிற் குறைந்து முறைபிறழ்ந்து வருவனவும் அறுபது அடியின் மிக்கு வருவனவும் பரிபாடல் எனக் கொள்ளத்தக்கது ஆகும். அம்போதரங்க ஒருபோகிற்கு, “கண்ணகன் இருவிசும்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தேற்ற” (கலித்.102) என்று தொடங்கும் பாடலைச் சான்று காட்டுவர் இளம்பூரணர்.

11.6.10.2 கலிவெண்பா

ஈற்றடியளவும் ஒருபொருளைக் குறித்து வெள்ளடியியலாற் றிரிபின்றி முடிவது கலிவெண்பாட்டாகும். இதனை,

ஒருபொருள் நுதலிய வெள்ளடி இயலான்

திரிபின்றி முடிவது கலிவெண் பாட்டே (செய்.147)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். கலிவெண்பாட்டெனினும் வெண்கலிப்பாட்டெனினும் ஒக்கும். வெள்ளடியியலான் என்றமையான், வெண்டளையான் வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் வருவனவும் பிறதளையான் வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் வருவனவுங் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். அதாவது வெண்டளையான் வந்தது வெண்கலிப்பா எனவும் அயற்றளையான் வந்தது கலிவெண்பா என்றும் பெயர்பெறும்.

“மரையா மரல் கவர மாறி வறப்ப” (கலித்.6) என்று தொடங்கும் பாடலை வெண்டளையான் வந்த

குறிப்பு

குறிப்பு

வெண்கலிப்பாவிற்கும், “தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாம்” (கலித்.111) என்று தொடங்கும் பாடலை அயற்றளையான் வந்த கலிவெண்பாவிற்கும் சான்று காட்டுவர் இளம்பூரணர்.

11.6.10.3 கொச்சகக் கலி

தரவாகிய உறுப்பும் சுரிதகமாகிய உறுப்பும் இடையிடையே வந்து தோன்றியும், ஐஞ்சீரடுக்கியும், தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம், சொற்சீரடி, முடுகியலடி என்னும் ஆறு உறுப்புகள் பெற்றும் வெண்பாவின் இயல்பினாற் புலப்படத் தோன்றும் பாவினது நிலைமை பற்றிய கூறுபாடே கொச்சகக் கலியாம் என்று யாப்பியல் நூல் பயின்றுணர்ந்த ஆசிரியர்கள் கருதி வகைப்படுத்தினர்.

இதனை,

தரவும் போக்கும் இடையிடை மிடைந்தும்
ஐஞ்சீர் அடுக்கியும் ஆறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா இயலான் வெளிப்படத் தோன்றும்
பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென

நூல்நவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே (செய்.148)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். ஆறுமெய் பெற்றும் என்பதற்கு அராகமென்னும் உறுப்பைக் கூட்டி முடுகியல் என்னும் உறுப்பைக் கழித்து உரைப்பதும் ஒன்று என்பர் இளம்பூரணர். இதற்கு, “காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்” (கலித்.39) என்று தொடங்கும் பாடலைச் சான்று காட்டுவர்.

11.6.10.4 உறழ் கலி

கூற்றும் மாற்றமும் விரவி வந்து சுரிதகமின்றி முடிவது உறழ்கலி எனப்படும். இதனை,

கூற்றும் மாற்றமும் இடையிடை மிடைந்தும்

போக்கின் றாகல் உறழ்கலிக் கியல்பே (செய்.149)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். கொச்சகக் கலியின்பின் வைத்தமையான் அக் கொச்சக உறுப்பின் ஒப்பன இதற்கு உறுப்பாகக் கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். இதற்கு, “யாரிவன் எங்கூந்தல் கொள்வான் இதுவுமோர்” (கலித்.89) என்று தொடங்கும் பாடலைச் சான்று காட்டுவர்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள் முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. யாப்பு எத்தனை வகைப்படும்?

.....

2. மரபு என்றால் என்ன?

.....

3. தூக்கு என்பது எதனைக் குறிக்கும்?

.....

4. தொல்காப்பியர் தொடையின் பாகுபாடாகச் சூட்டுவது யாது?

.....

5. நோக்கு என்பது யாது?

.....

தொகுத்தறிவோம்

எழுத்து முதலாக அசை, சீர், அடி என ஒதப்பட்ட அடியினால், தான் குறித்த பொருளை இறுதியடி அளவு முற்றுப்பெற நிறுத்துதல் யாப்பு எனப்படும். பாட்டு யாப்பு, உரை யாப்பு, நூல் யாப்பு, வாய்மொழி யாப்பு, பிசி யாப்பு, அங்கத யாப்பு, பழமொழி யாப்பு என யாப்பு எழு வகைப்படும். இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்னும் நாற்சொல்லின் இயற்கையானே யாப்பின் வழிப்பட்டது மரபு ஆகும். தூக்கு என்பது ஓசையைக் குறிக்கும். ஆசிரியப்பாவிற் கு அகவலோசையும் வெண்பாவிற் குச் செப்பலோசையும் கலிப்பாவிற் குத் துள்ளலோசையும் வஞ்சிப்பாவிற் குத் தூங்கலோசையும் உரித்தாகும். தொல்காப்பியர் தொடையின் வகைகளை மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு என நான்காகச் சூட்டுவர். அளபெடைத் தொடையோடு ஐந்தென்று

குறிப்பு

குறிப்பு

சொல்லவும் பெறும் என்பர். பொழிப்பு, ஒருஉ, செந்தொடை என்பனவும் தொடையாகப் பாகுபடுத்தப் பெறும். நிரனிறைத் தொடையும், இரட்டைத்தொடையும் தொடையாக முடியவும் பெறும். பொருளைச் சேர நிறுத்திப் பயனையுஞ் சேர நிறுத்தல் நிரனிறைத் தொடையாகும். ஓரடி முழுவதும் ஒரு சொல்லே வருதல் இரட்டைத் தொடையாகும். வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையினது பாகுபாடு பதின்முவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது ஆகும். மாத்திரை முதலாக அடிநிலையளவும் நோக்குதலாகிய கருவி நோக்கு என்று சொல்லப்படும். தொல்காப்பியர் பாவினது வகையை ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என நான்காக வகைப்படுத்துவர்.

அருஞ்சொற்பொருள்

பிசி - விடுகதை; தலை - முதல்; இறுவாய் - இறுதி; ஓம்படைக் கிளவி - பாதுகாத்துக் கூறும் சொல்; புரையோர் - பெரியோர்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. யாப்பு ஏழு வகைப்படும்.
2. இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்னும் நாற்சொல்லின் இயற்கையானே யாப்பின் வழிப்பட்டது மரபு ஆகும்.
3. தூக்கு என்பது பாக்களின் ஓசையைக் குறிக்கும்.
4. வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையினது பாகுபாடு பதின்முவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது ஆகும்.
5. மாத்திரை முதலாக அடிநிலையளவும் நோக்குதலாகிய கருவி நோக்கு என்று சொல்லப்படும்.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. தொல்காப்பியர் சுட்டும் யாப்பு வகைகளை விவரி.
2. தொல்காப்பியர் மரபு குறித்துக் கூறுவனவற்றை விளக்குக.

3. தொல்காப்பியர் பாக்களின் தூக்காக வரையறுப்பனவற்றை எடுத்துரைக்க.
4. தொல்காப்பியர் கூறும் தொடை வகைகளைத் தொகுத்துரைக்க.
5. நோக்கு என்னும் செய்யுள் உறுப்பு குறித்தெழுதுக.
6. தொல்காப்பியர் பாவகைகளாகக் குறிப்பிடுவனவற்றைக் கட்டுரைக்க.
7. பாக்களுக்குரிய பொருள் வரையறை குறித்தெழுதுக.
8. பரிபாடல் குறித்து விளக்குக.
9. செய்யுள் வகைகளை எடுத்துரைக்க.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

பிரிவு – 4

செய்யுள் உறுப்புகள் – அளவியல் முதல்
இழைப்பு வரை, மரபியல்

கூறு – 12

செய்யுளியல் 150 - 198 நூற்பாக்கள்

அமைப்பு

12.1 அளவியல்

12.1.1 அடிவரையுள்ளன

12.1.2 அடிவரையறை இல்லாச் செய்யுள்

12.1.2.1 நூல்

12.1.2.1.1 நூல் வகை

12.1.2.1.1.1 சூத்திரம்

12.1.2.1.1.2 ஒத்து

12.1.2.1.1.3 படலம்

12.1.2.1.1.4 பிண்டம்

12.1.2.2 உரை

12.1.2.3 பிசி

12.1.2.4 முதுமொழி

12.1.2.5 மந்திரம்

12.1.2.6 குறிப்பு மொழி

12.1.3 பண்ணாத்தி

12.1.4 தொகுத்துக் கூறல்

12.2 திணை

12.3 கைகோள்

12.3.1 களவு

12.3.2 கற்பு

12.4 கூற்றுவகை

12.4.1 கொண்டெடுத்து மொழிதல்

12.4.2 கூற்று மரபுகள்

12.5 கேட்போர்

12.6 இடன்

12.7 காலம்

12.8 பயன்

12.9 மெய்ப்பாடு

அறிமுகம்

இப்பகுதியில் செய்யுளியல் முதல் நூற்பாவில் வரையறுக்கப்பட்ட முப்பத்துநான்கு செய்யுள் உறுப்புகளுள் அளவியல், திணை, கைகோள், கூற்றுவகை, கேட்போர், களன், காலவகை, பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சவகை ஆகிய உறுப்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நோக்கங்கள்

- செய்யுள் உறுப்புகளுள் அளவியல் குறித்து விளக்குதல்.
- செய்யுள் உறுப்புகளுள் திணை, கைகோள், கூற்றுவகை பற்றி எடுத்துரைத்தல்.
- செய்யுள் உறுப்புகளுள் கேட்போர், களன், காலவகை குறித்து அறியச் செய்தல்.
- செய்யுள் உறுப்புகளுள் பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சவகை பற்றி உணர்த்துதல்.

12.1 அளவியல்

செய்யுளாவது அடிவரை உள்ளனவும் அடிவரை இல்லனவும் என இரு வகைப்படும். அடிவரையறையுள்ளன ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி எனவும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் எனவும் வகைப்படும். அடிவரையில்லன நூல், உரை, பிசி, முதுமொழி, மந்திரம், குறிப்புமொழி என ஆறு வகைப்படும்.

12.1.1 அடிவரையுள்ளன

ஆசிரியப்பா சுருங்கினது மூன்றடியாகவும் பெருமை ஆயிரம் அடியாக இடைப்பட்டன எல்லா அடியானும் வரப்பெறும். இது ஆசிரியப்பாவின் அளவிற்கு எல்லையாகும். இதனை,
ஆசிரியப் பாட்டின் அளவிற் கெல்லை
ஆயிர மாகும் இழிபுமூன் றடியே (செய்.150)

குறிப்பு

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி (செய்.104) என்றதனான் வஞ்சிப்பாவிற்கும் ஆயிரம் அடிப் பெருமையாகக் கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.

வெண்பா வகைகளுள் நெடுவெண்பாட்டிற்கு எல்லை பன்னிரண்டடி. குறுவெண்பாட்டிற்கு அடி அளவடியுஞ் சிந்தடியுமாகிய இரண்டடியும் ஆகும். இதனை,
நெடுவெண் பாட்டே முந்நான் கடித்தே
குறுவெண் பாட்டிற் களவேழ் சீரே (செய்.151)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

அங்கதப் பாட்டாகிய வெண்பாவிற்கு எல்லை சிறுமை இரண்டடி; பெருமை பன்னிரண்டடி. இதனை,
அங்கதப் பாட்டள வவற்றோ டொக்கும் (செய்.152)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

கலிவெண்பாட்டும், கைக்கிளைப் பொருளைப் பற்றிய பாவும், செவியுறை வாழ்த்தும், வாயுறை வாழ்த்தும், புறநிலை வாழ்த்தும் என்ற பொருண்மைக்கண் வரும் வெண்பாக்களும் அளவு வரையறுக்கப்படா; பொருள் முடியுங்காறும் வேண்டிய அடி வரப்பெறும். இதனை,

கலிவெண்பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்
செவியறி வாயுறை புறநிலை என்றிவை
தொகைநிலை மரபின் அடியில என்ப (செய்.153)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

புறநிலை வாழ்த்தும் வாயுறை வாழ்த்தும் செவியறிவுறாஉவும் மருட்பாவினான் வரப்பெறும். இதனை,

புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறாஉவெனத்
திறநிலை மூன்றுந் திண்ணிதின் தெரியின்
வெண்பா இயலினும் ஆசிரிய இயலினும்
பண்புற முடியும் பாவின என்ப (செய்.154)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எனவே மருட்பா நான்கு பொருளினல்லது (புறநிலை வாழ்த்து, வாயுறை வாழ்த்து, செவியறிவுறாஉ, கைக்கிளை) வரப்பெறாதாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்.

பரிபாடற் செய்யுள் நானூறடி உயர்பாக, இருபத்தைந்தடி இழிபாக வரும். எனவே இடையெல்லா அடியானும் வரப்பெறும். இதனை,

பரிபா டல்லே
நாலீ ரைம்ப துயர்படி யாக
ஐயைந் தாகும் இழிபடிக் கெல்லை (செய்.155)

என்னும் நூற்பா காட்டும்.

கலிப்பாவினுள் ஒத்தாழிசைக்கு அளவு அறுபது அடிப் பெருமை; முப்பது அடிச் சிறுமை என முன்னர்க் (செய்.145) கூறப்பட்டது. கலிவெண்பாட்டுக்கு வரையறை இல்லை என்பதும் முன்னர்க் (செய்.153) கூறப்பட்டது. கொச்சகக் கலிக்கு வரையறை கூறாமையால் அது பொருண் முடியுங்காறும் வரப்பெறும். அவ்வழிப் பலவுறுப்பாகி வருதலின் அதற்குறுப்பாகிய செய்யுள் அளவிற்றாதல் வேண்டும். உறழ்கலியும் கொச்சகக் கலிப்பாற் படும் என்பர் இளம்பூரணர். இவ்வாறு மேற்சொல்லப்பட்ட அனைத்தையும் தொகுத்து,

அளவியல் வகையே அனைவகைப்படுமே (செய்.156)

என்பர் தொல்காப்பியர்.

12.1.2 அடிவரையறை இல்லாச் செய்யுள்

செய்யுள், எழுவகை நிலத்தில் தோன்றும். அவை பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்பனவாகும். அவற்றுள் பாட்டு ஒழிந்த ஆறும் அடிவரையறை இல்லாச் செய்யுட்களாகும். இதனை,

எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுள் தெரியின்
அடிவரை யில்லன ஆறென மொழிப (செய்.157)

அவைதாம்
நூலி னான உரையி னான
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னான
ஏது நுதலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னான (செய்.158)

குறிப்பு

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும். வாய்மொழி எனினும் மந்திரம் எனினும் ஒக்கும். அங்கதமாவது 'செம்பொருள் கரந்ததென விருவகைத்தே' (செய்.120) என்றதனாற் கரந்த அங்கதம் எனினும் சொற்குறிப்பு எனினும் ஒக்கும் என்பர் இளம்பூரணர்.

12.1.2.1 நூல்

எடுத்துக்கொண்ட பொருளொடு முடிக்கும் பொருண்மை மாறுபடாமற் கருதிய பொருளைத் தொகையானும் வகையானுங் காட்டி, அதனகத்துநின்றும் விரிந்த உரையொடு பொருத்தம் உடைத்தாகி நுண்ணியதாகி விளக்குவது நூற்கு இயல்பு ஆகும்.

இதனை,

அவற்றுள்

நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை

முதலும் முடிவும் மாறுகோ ளின்றித்

தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி

உண்ணின் றகன்ற உரையொடு புணர்ந்து

நுண்ணிதின் விளக்கல் அதுவதன் பண்பே (செய்.159)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். அகன்ற உரையொடு பொருந்துதலாவது, சொல்லாத பொருண்மையெல்லாம் விரிக்க வேண்டியவழி அதற்கெல்லாம் இடனுண்டாதல் என்பர் இளம்பூரணர்.

12.1.2.1.1 நூல் வகை

நூலானது, சூத்திரம், ஒத்து, படலம், பிண்டம் என நான்கு வகைப்படும். ஆசிரியன் யாதானுமொரு பொருள் குறித்துக் கூறுவது சூத்திரமாகும். இனமாகிய பொருள்கள் சொல்லப்படுவது ஒத்து எனப்படும். இனங்கள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கியது படலம் ஆகும். சூத்திரம், ஒத்து, படலம் ஆகிய மூன்றையும் உறுப்பாக அடக்கியது பிண்டமாகும். இதனை,

அதுவே தானும் ஒருநூல் வகைத்தே (செய்.160)

ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரத் தானும்

இனமொழி கிளந்த ஒத்தி னானும்

பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்

மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும்என்று
ஆங்கனை மரபின் இயலும் என்ப (செய்.161)

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும்.

12.1.2.1.1.1 சூத்திரம்

கண்ணாடியின் நிழல்போல விளங்கத் தோன்றி ஆராயாமற்
பொருள் நனி விளங்குமாறு யாப்பின்கண்ணே தோன்ற யாப்பது
சூத்திரம் ஆகும். இதனை,

அவற்றுள்

சூத்திரம் தானே

ஆடி நிழலின் அறியத் தோன்றி

நாடுதல் இன்றிப் பொருள்நனி விளங்க

யாப்பினுள் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே (செய்.162)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். ஆடி நிழலின் அறியத் தோன்றுதல்
என்பது, சூத்திரம் படித்த அளவிலேயே அதனால் சொல்லப்படுகின்ற
பொருள் ஒருங்கு தோன்றல் ஆகும். நாடுதல் இன்றிப் பொருள்நனி
விளங்க யாத்தல் என்பது, அதன்கண் யாக்கப்பட்ட சொற்குப்
பொருள் ஆராயாமற் புலப்படத் தோன்றுமாறு யாத்தல் ஆகும். எ.கா:

வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப

விளிகொள் வதன்கண் விளியொ டெட்டே (தொல்.வேற். 1)

என்றவழி, யாப்பின்கண்ணே பொருள் தோன்ற யாத்தவாறுங்
கண்ணாடி நிழற்போலக் கருதிய பொருள் தோன்றியவாறுங் கண்டு
கொள்க.

12.1.2.1.1.2 ஓத்து

ஓத்த இனத்ததாகிய மணியை ஒருங்கே கோவைப்பட
வைத்தாற் போல ஓரோர் இனமாக வரும் பொருளை ஓரிடத்தே சேர
வைத்தல் ஓத்தென்று பெயர்பெறும். இதனை,

நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்கு

ஓரினப் பொருளை ஒருவழி வைப்பது

ஓத்தென மொழிப உயர்மொழிப் புலவர் (செய்.163)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா: வேற்றுமையோத்து

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

12.1.2.1.1.3 படலம்

ஓரினமாகிய நெறியின்றிப் பலநெறியான் வருவன பொருளானே பொதுமொழியாற் தொடர்புபடி அது படலம் எனப் பெயராகும். இதனை,

ஒருநெறி இன்றி விரவிய பொருளான்

பொதுமொழி தொடரின்அது படலம் ஆகும் (செய்.164)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். அதிகாரம் எனினும் படலம் எனினும் ஒக்கும். அது கிளவியாக்கம் முதலாக எச்சவியல் ஈறாகக் கிடந்த ஒன்பது ஒத்தும் வேறுபாடு உடையவாயினும், சொல்லிலக்கணம் உணர்த்தினமையாற் சொல்லதிகாரம் எனப் பெயர் பெறுதல்.

12.1.2.1.1.4 பிண்டம்

சூத்திரம், ஒத்து, படலம் ஆகிய மூன்று உறுப்பினையும் அடக்கின தன்மைத்தாயின் அதனைப் பிண்டம் என்று சொல்லுவர். அதாவது, சூத்திரம் பலவுண்டாகி ஒத்தும் படலமும் இன்றாகி வரினும், ஒத்துப் பலவுண்டாகிப் படலம் இன்றி வரினும், படலம் பலவாகி வரினும் அதற்குப் பிண்டம் என்று பெயராகும். இதனை,

மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயின்

தோன்றுமொழிப் புலவர்அது பிண்டம் என்ப (செய்.165)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். சூத்திரத்தாற் பிண்டம் ஆனதற்குச் சான்று இறையனார் களவியல். ஒத்தினாற் பிண்டம் ஆனதற்குச் சான்று பன்னிருபடலம். அதிகாரத்தாற் பிண்டம் ஆனதற்குச் சான்று இந்நூல். இவற்றை முறையே சிறுநூல், இடைநூல், பெருநூல் என்ப என்பர் இளம்பூரணர்.

12.1.2.2 உரை

பாட்டினிடை வைக்கப்பட்ட பொருட் குறிப்பினானும் பாக்களை ஒழியத் தோன்றிய சொல்வகையானும் பொருளியல்பில்லாப் பொய்மொழியானும் பொருளைப் பொருந்திய நகைமொழியானும் உரைவகை நடை நான்கு வகைப்படும். இதனை,

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்

பாவின் நெழுந்த கிளவி யானும்

பொருள்மர பில்லாப் பொய்மொழி யானும்

குறிப்பு

பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும் என்று
உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப (செய்.166)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எ.கா:

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள் என்னும் குறிஞ்சிக் கலியுள்
“இவளைச் சொல்லாடிக் காண்பேன் தகைத்து” (கலித்.56) –
இது பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு.

பொருத்தமில்லாத உரையினை நகைச்சுவைபட மறுத்து
உண்மைப் பொருளுணர்த்தும் உரைநடை, பொருளொடு புணர்ந்த
நகைமொழி என்பது இளம்பூரணர் கருத்து.

மேற்சொல்லப்பட்ட உரை, மைந்தர்க்கு உரைப்பனவும்
மகளிர்க்கு உரைப்பனவும் என இரு வகைப்படும். அவற்றுள் ஒன்று
செவிலிக்கு உரியது. மற்றொன்று எல்லார்க்கும் உரியது. மகளிர்க்கு
உரைக்கும் உரை செவிலிக்கு உரியது. மைந்தர்க்கு உரைக்கும் உரை
எல்லார்க்கும் உரியது. இதனை,

அதுவே தானும் இருவகைத் தாகும் (செய்.167)

ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே

ஒன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே(செய்.168)

என்னும் நூற்பாக்கள் சுட்டும். செவிலி இலக்கணத்தின் உரைக்கின்ற
உரையும், பாட்டில் உரைக்கின்ற உரையும் கூறுவனோவெனின்,
அவ்விடங்களில் வரும் உரை பொருள் பற்றி வருதலின் அப்பொருள்
கூறுவனென்க. அன்றியும், ‘அதுவே தானும்’ என்பது பொருளொடு
புணர்ந்த நகைமொழியைச் சுட்டிற்றாக்கி, அம்மொழி இரண்டு
கூறுபடும் என்று பொருளுரைப்பினும் அமையும் என்பர்
இளம்பூரணர்.

12.1.2.3 பிசி

ஒப்போடே புணர்ந்த உவமை நிலையானும்
தோன்றுவதனைச் சொன்ன துணிவினானும் பிசி இருவகைப்படும்.
இதனை,

ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமத் தானுந்

தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானும்

என்றிரு வகைத்தே பிசிநிலை வகையே (செய்.169)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

பிறைகவ்வி மலைநடக்கும் - இது உவமை பற்றி வந்த பிசி;
யானையைக் குறிக்கும்.

குறிப்பு

அச்சுப்போலே பூப்பூக்கும்; அமலேயென்னக் காய்காய்க்கும் –
இது தோன்றுவது கிளந்த துணிவு பற்றி வந்த பிசி. இதற்கு
விடையாகப் பூசணைக்கொடி எனச் சுட்டுவர் மு. வை. அரவிந்தன்.
(உரையாசிரியர்கள், 1995, மூன்றாம் பதிப்பு, ப.191)

12.1.2.4 முதுமொழி

நுண்மை விளங்கவும் சுருக்கம் விளங்கவும் ஒளியுடைமை
விளங்கவும் மென்மை விளங்கவுமென்று இன்னோரன்ன விளங்கவும்
தோன்றிக் கருதின பொருளை முடித்தற்கு வரும் ஏதுவைக் குறித்தன
முதுமொழி என்று சொல்லுவர். இதனை,

நுண்மையுஞ் சுருக்கமும் ஒளியு முடைமையும்
மென்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப (செய்.170)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். முதுசொல், முதுமொழி, முதுரை,
பழமொழி என்பன ஒருபொருள் குறித்த பல சொற்களாகும்.சென்ற
காலத்து வாழ்ந்த பெருமக்கள் வாழ்க்கையிற் புலப்பட்டுத் தோன்றிய
நுண்ணறிவு, சொல்வன்மை, உயர்ந்த நோக்கம், நல்வாழ்க்கை
நிலையில் அன்னோர் பெற்றிருந்த சிறந்த அனுபவ உணர்வு ஆகிய
எல்லாவற்றையும் திரட்டித் தருதல் இம்முதுமொழியின் இயல்பாகும்
என்பது இவ்விலக்கணத்தால் புலப்படும். பதினெண்கீழ்க்கணக்கு
நூல்களுள் ஒன்றாகிய பழமொழி நானூறு இதற்குச் சான்றாகும்.

12.1.2.5 மந்திரம்

நிறைந்த மொழியையுடைய மாந்தர் தமது ஆணையாற்
சொல்லப்பட்ட மறைந்த சொல் மந்திரமாகும். இதனை,

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளக்கும்
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப (செய்.171)

என்னும் நூற்பா காட்டும். இதற்குச் சான்று, “அது வல்லார்வாய்க்
கேட்டுணர்க” என்பர் இளம்பூரணர். நிறைமொழி மாந்தராவார்,
அருளிக் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப் பயன்களைப்
பிறழாது எய்துவிக்கும் மொழியினையுடைய தவவலிமிக்க
சான்றோர் ஆவர்.

12.1.2.6 குறிப்பு மொழி

எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணராதாகிச் சொல்லினான்
உணரப்படும் பொருளின் புறத்தே தோன்றுவது குறிப்பு மொழி
எனப்படும். இதனை,

எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணரா தாகிப்

பொருட்புறத் ததுவே குறிப்பு மொழியே (செய்.172)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். இக்குறிப்பு மொழி வசை
பற்றியதாகும். புகழ்ந்து கூறுவது, அதனை வெளிப்படக்
கேட்டார்க்குந் தனக்கும் இன்பம் பயத்தலிற் குறிப்பினாற் கூறல்
வேண்டுவது வசையென்று கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.

12.1.3 பண்ணாத்தி

தொல்காப்பியர் அளவியலில் அடிவரையுடையன,
அடிவரையற்றன கூறி இசை நூலின் பாவினமாகிய பண்ணாத்திக்கும்
இலக்கணம் வகுத்துரைப்பர். இயற்றமிழ்ப் பாடல்கள் அற முதலாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரியவாதல் போலவே பண்ணாத்தியும்
பாட்டின்கண் கலந்த அம்முப்பொருள்களையே பொருளாகக்
கொண்டு அமையும்.

பாட்டின்கட் கலந்த பொருளையுடைத்தாகிப் பாட்டுக்களின்
இயல்பை உடையனவாம் பண்ணைத் தோற்றுவிக்கும் செய்யுட்கள்.
பண்ணைத் தோற்றுவித்தலால் பண்ணாத்தி என்பது காரணப்
பெயராகும். பண் நத்தி - பண்ணாத்தி என்றாயிற்று. நத்துதல் -
விரும்புதல். பண்ணினை விரும்பிப் பாடப்பெற்ற இசைத்தமிழ்ச்
செய்யுட்கள் என்பது பொருள். இதனை,

பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாசிப்

பாட்டின் இயல் பண்ணத் திய்யே (செய்.173)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். பண்ணாத்தியாவன, சிற்றிசையும்
பேரிசையும் முதலாக இசைத்தமிழில் ஓதப்படுவன என்பர்
இளம்பூரணர்.

பிசி என்பது இரண்டடி அளவின்கண்ணே வருவது போல
பண்ணாத்தியும் இரண்டடியான் வரப்பெறும். இதனை,

அதுவே தானும் பிசியொடு மானும் (செய்.174)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும். எ.கா:

கொன்றை வேய்ந்த செல்வன் அடியை

குறிப்பு

குறிப்பு

என்றும் ஏத்தித் தொழுவோம் நாமே - இது பிசியோடு ஒத்த அளவிற்காகிப் பாலையாழ் என்னும் பண்ணிற்கு இலக்கணப் பாட்டாகி வந்தமையிற் பண்ணத்தியாயிற்று.

நாற்சீரடியின் மிக்கு வரும் பாட்டுப் பன்னிரண்டும் அவ்வழி அவ்வடியின் வேறுபட்டு வருவனவும் பண்ணத்தியாகக் கொள்ளப்படும். இதனை,

அடிநிமிர் கிளவி ஈரா றாகும்

அடியிகந்து வரினுங் கடிவரை யின்றே (செய்.175)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இதனால், இருசீரடி முதலிய எல்லா அடிகளானும் மூன்றடிச் சிறுமையாக ஏறிவரும் பாவினம் பண்ணத்தி என்பது விளங்கும். நாற்சீரடியின் மிக்கு வரும் பாட்டுப் பன்னிரண்டாவன, ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவினோடுந் தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் மூன்றினையும் உறழ் வருவனவாகும். அவற்றுள் தாழிசையாவது: ஆசிரியத் தாழிசை, வஞ்சித் தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசை என நான்காம்; துறையாவது: ஆசிரியத் துறை, வஞ்சித் துறை, வெண்டுறை, கலித்துறை என நான்காம்; விருத்தமாவது: ஆசிரிய விருத்தம், வஞ்சி விருத்தம், வெளி விருத்தம், கலி விருத்தம் என நான்காம்.

12.1.4 தொகுத்துக் கூறல்

தொல்காப்பியர் அளவியல் இலக்கணங் கூறி, அதனைத் தொகுத்துரைக்கும் வகையில்,

கிளரியல் வகையிற் கிளந்தன தெரியின்

அளவியல் வகையே அனைவகைப் படுமே (செய்.176)

எனக் கூறுவர். இதற்கு, ஈண்டுச் சொன்ன வகையினாற் சொல்லப்பட்டனவற்றை ஆராயுங் காலத்து அவ்வியல்வகை அத்துணைப் பாகுபடும் என்பது பொருளாகும். இதனால் செய்யுள் இனைத்தென வரையறுத்து உணர்த்தப்பட்டது.

12.2 திணை

கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணை என்பன எழுதிணைகளாகும். அவை முறைமையினால் மேற்சொல்லப்பட்டன. இதனை,

கைக்கிளை முதலா ஏழ்பெருந் திணையும்
முற்கிளந் தனவே முறையி னான (செய்.177)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். முறைமையினாற் சொல்லுதலாவது, பாடாண் பாட்டினைக் கைக்கிளைப்புறம் எனவும், வஞ்சியை முல்லைப்புறம் எனவும், வெட்சியைக் குறிஞ்சிப்புறம் எனவும், வாகையைப் பாலைப்புறம் எனவும், உழிஞையை மருதப்புறம் எனவும் தும்பையை நெய்தற்புறம் எனவும் காஞ்சியைப் பெருந்திணைப்புறம் எனவும் ஓதிய நெறி கொள்ளப்படும். இவ்வாறு கொள்ளவே பதினான்கு திணையும் ஏழாகி அடங்குமாயின.

12.3 கைகோள்

அவ்வத் திணை ஒழுக்க விகற்பம் அறியச்செய்தல் கைகோள் எனப்படும். அது களவு, கற்பு என இரண்டு வகைப்படும்.

12.3.1 களவு

இயற்கைப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்படலும் பாங்கற் கூட்டமும் தோழியிற் கூட்டமும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வகையானும், அவற்றைச் சார்ந்து வருகின்ற கிளவியானும் வருவன களவு என்று கூறுதல் வேதமறிந்தோர் நெறியாகும். இதனை,
காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்று
ஆங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே (செய்.178)
என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

12.3.2 கற்பு

களவொழுக்கம் வெளிப்படுதலுங் களவொழுக்கமின்றித் தமரானே பெறுதலும் என்று சொல்லப்பட்ட இவை முதலாகிய இயற்கை நெறியிற் தப்பாது மகிழ்தலும் புலத்தலும் ஊடலும் ஊடல் தீர்தலும் பிரிதலும் என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றொடு கூடி வருவது கற்பென்று சொல்லப்படும். இதனை,

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்
இவைமுத லாகிய இயனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே (செய்.179)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

பொருள்பெற வந்த மேற் சொல்லப்பட்ட களவு, கற்பு என்னும் இருவகையே கைகோள் வகையாவன எனத் தொகுத்தும் உரைப்பர். இதனை,

மெய்பெறும் அவையே கைகோள் வகையே (செய்.180)
என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

12.4 கூற்றுவகை

ஒரு செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னார் என உணர்வித்தல் கூற்று எனப்படும். தொல்காப்பியர் களவில் கூற்றுக்குரிய மாந்தரையும் கற்பில் கூற்றுக்குரிய மாந்தரையும் வரையறுப்பர். பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, கிழவன், கிழத்தி என்று சொல்லப்பட்ட கலந்தொழுகு மரபினையுடைய அறுவகையோரும் களவொழுக்கக் கிளவி கூறுதற்குரியர் ஆவர். இதனை,

பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோடு
அளவியல் மரபின் அறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரியர் என்ப (செய்.181)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் என்று சொல்லப்பட்ட அறுவரும் மேற்சொல்லப்பட்ட பார்ப்பான் முதலிய அறுவருங் கூடப் பன்னிருவரும் கற்பின்கட் கூறுதற்குரியர். இதனை,

பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த அறுவரொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர் (செய்.182)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

12.4.1 கொண்டெடுத்து மொழிதல்

ஊரிலுள்ளாரும் சேரியினுள்ளாரும் அயன்மனையுள்ளாரும் நோய்ப்பக்கங் குறிப்பினான் அறிவாரும் தந்தையும் தமையனும் களவு, கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளினும் பட்டதனை உட்கொண்டு பிறிதொன்றை எடுத்து மொழியினல்லது, பட்டாங்கு கூறுதல் இல்லை. இதனை,

ஊரும் அயலுஞ் சேரி யோரும்
நோய்மருங் கறிநருந் தந்தையுந் தன்ஐயும்
கொண்டெடுத்து மொழியப் படுத லல்லது
கூற்றவண் இன்மை யாப்புறத் தோன்றும் (செய்.183)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

எந்தையும்
நிலனுறப் பொறாஅன் சீறடி சிவப்ப
எவன்இல குறுமகள் இயங்குதி என்னும் (அகம்.12) – இது
தந்தையை உட்கொண்டு கூறியது.

12.4.2 கூற்று மரபுகள்

தலைவனொடுந் தலைவியொடும் நற்றாய் கூற்று நிரம்பத் தோன்றாது. எனவே ஏனையோர்க்கே கூறும். இதனை,
கிழவன் தன்னொடும் கிழத்தி தன்னொடும்
நற்றாய் கூறல் முற்றத் தோன்றாது (செய்.184)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும்.

நற்றாய், தோழி, செவிலி ஆகிய ஒண்டொடி மாதரொடும், தலைவனொடுந் தலைவியொடுங் கண்டோர் கூற்று நிகழ்த்துவர். எனவே ஏனையோர் கேட்பக் கண்டோர் கூற்று நிகழ்த்துதல் இல்லை என்பது பெறப்படும். இதனை,

ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப (செய்.185)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

தலைவியை உடன்கொண்டு போகும் இடைச்சுரத்தின்கண் தலைவியைத் தலைவன் வழக்குநெறி ஆணையானே கூறுதற்குரியன் ஆவான். இதனை,

குறிப்பு

குறிப்பு

இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
வழக்கியல் ஆணையிற் கிளத்தற்கும் உரியன் (செய்.186)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். அன்புடைய தலைவியின் உள்ளத்திலே மலரினும் மென்மையினதாகிய காமவுணர்வு நிகழுமிடத்து வன்சொல்லாகிய ஆணைமொழியினைத் தான் கூறுதல் முறையன்றாயினும் அவளது மனக்கலக்கத்தினைப் போக்குதல் வேண்டி இவ்விடத்து வன்சொல்லாகிய ஆணைமொழியினைத் தலைவன் கூறுதற்கும் உரியன் என்பது இந்நூற்பாவால் உணர்த்தப்பட்டது. எ.கா:

நீவிளை யாடுக சிறிதே யானே
மழகளி றுரிஞ்சிய பராரை வேங்கை
மணலிடு மருங்கின் இரும்புறம் பொருந்தி
அமர்வரின் அஞ்சேன் பெயர்க்குவென்
நுமர்வரின் மறைகுவன் மாஅ யோளே (நற்.362)

தலைவனையும் தலைவியையும் ஒழிந்த பதின்மரும் அத் தலைவனொடுந் தலைவியொடுஞ் சொல்லிப் போந்த மரபினால் முன்னத்தின் எடுத்துக் கூற்று நிகழ்த்துவர். இதனை,

ஒழிந்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்தியொடு

மொழிந்தாங் குரியர் முன்னத்தின் எடுத்தே (செய்.187)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். 'முன்னம்' என்பது இடமும் காலமும் அறிந்து கூற்று நிகழ்த்துதலைக் குறிக்கும். 'எடுத்து' என்பது அறம்பொருள் இன்பங்கட்குத் தகாத சொற்களை எடுத்துக் கூறுதலைக் குறிக்கும். அஃதாவது, தலைவனும் பார்ப்பானும் பாங்கனும் கழறலும், தோழி இயற்பழித்தலும், தலைவியைச் செவிலி அலைத்தலும், பாணர் கூத்தர் பாசறையிற் சென்று கூறலும், தோழி தலைமகனை வற்புறுத்தலும் முதலாயின என்பர் இளம்பூரணர்.

12.5 கேட்போர்

தலைவனும் தலைவியுங் கூறக் கேட்போர் பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் என்னும் பதின்மரும் ஆவர். இதனை,

மனையோள் கிளவியும் கிழவன் கிளவியும்

நினையுங் காலைக் கேட்குநர் அவரே (செய்.188)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

குறிப்பு

பார்ப்பார், அறிவர் என்று சொல்லப்பட்ட இருவர் கூற்றும்
எல்லாருங் கேட்கப் பெறுவர். இதனை,
பார்ப்பார் அறிவர் என்றிவர் கிளவி
யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே (செய்.189)
என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

பரத்தை என்று சொல்லப்படும் வேறுபாட்டினும்
வாயிலென்று சொல்லப்படும் வேறுபாட்டினும் தலைமகளைச்
சுட்டாத கூற்று பயனில்லை. இதனை,
பரத்தை வாயில் எனவிரு வீற்றுங்
கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப் பயனிலவே (செய்.190)
என்னும் நூற்பா உரைக்கும். எனவே அம்மொழி தலைமகட்குப்
பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லின் பயனுடையவாம் என்பது
பெறப்படும்.

வாயில்கள் உசாவுமிடத்துக் கிழத்தியைச் சுட்டாது தம்முள்
உசாவுதல் உரித்து. இதனை,

வாயில் உசாவே தம்மு ஞரிய (செய்.191)
என்னும் நூற்பா காட்டும். எனவே வாயில்கள் தம்முள்
உரையாடுமிடத்துத் தலைமகளை நோக்கிக் கூறாது தமக்குள்
உரையாடிக் கேட்டலும் உரியதாகும் என்பது தெளிவாகும்.

ஞாயிறு, திங்கள், அறிவு, நாண், கடல், கானல், விலங்கு,
மரம், பொழுது, புள், நெஞ்சு என்று சொல்லப்பட்ட பதினொன்றும்
அத்தன்மைய பிறவுமாகிய மக்களல்லாத பொருள்கள் தாம் கருதிய
நெறியினானே சொல்லுவன போலவுங் கேட்குந் போலவுஞ்
சொல்லியமையப் பெறும். இதனை,

ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நானே
கடலே கானல் விலங்கே மரனே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
அவையல பிறவு நுதலிய நெறியாற்
சொல்லுந் போலவுங் கேட்குந் போலவுஞ்
சொல்லியாங் கமையும் என்மனார் புலவர் (செய்.192)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எ.கா:

மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேற்
காதலை வாழி மதி (குறள்.1118) - இதில் திங்கள்
கூறப்பட்டது.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

நேர்ந்தநங் காதலர் நேமி நெடுந்திண்தேர்
ஊர்ந்த வழிசிதைய ஊர்கின்ற ஓதமே
பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடும் அன்னமே
ஈர்ந்தண் துறையே இதுதகா தென்னீரே (சிலப்.கானல்) –
இதனுட் கடலுங் கானலும் புள்ளும் மரனுங் கூறப்பட்டன.

12.6 இடன்

ஒருவழிப்பட்டு ஓரியல்பாக முடியும் வினை நிகழ்ச்சி
இடமென்று சொல்லுவர். இதனை,

ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியல் முடியுங்

கரும நிகழ்ச்சி இடமென மொழிப (செய்.193)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். அகமாயினும் புறமாயினும்
ஒருபொருள்மேல் வருதல் ஒருநெறிப்படுதல் எனப்படும்.
அகத்தின்கண் களவென்றானும் கற்பென்றானும் அவற்றின்
விரிவகையில் ஒன்றானும் பற்றி வருதல் ஓரியல் முடிதலாகும்.
அவ்வாறே புறத்திணைக்கண் நிரைகோடலானும் மீட்டலானும்
மேற்செலவானும் எயில் வளைத்தலானும் யாதானுமோர் இயல்பு
பற்றி வருதலும் ஓரியல் முடிதல் எனப்படும். அப்பொருள் பற்றி
யாதானும் ஒரு வினை நிகழுமிடம் கருமநிகழ்ச்சி எனப்படும்.
தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்பனவும் கொள்ளப்படும். எ.கா:

செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்

வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை (குறள்.951) – என்றவழிப் பிரிவுப்
பொருண்மை நிகழும் இடமாயிற்று. முன்னின்றானைக் கூறுதலின்
முன்னிலை என்னும் இடமாயிற்று.

யாதானும் ஒரு கருமம் நிகழ்வுழி அதற்காகும் இடத்தொடுங்
கூட நிகழ்தல் வேண்டுமென்று இப்பொருள் கூறப்பட்டது.

ஒருநெறிப்படாதும் ஓரியன் முடியாதும் வருமிடம் வழுவாம்.
அஃதாவது, தலைமகளோடு புணர்தல் வேண்டித் தோழியை இரந்து
குறையுறுவான் அவ்விடத்திற்குத் தக்க உரை கூறாது தன்னாற்றலும்
பிறவும் கூறுதல்.

12.7 காலம்

இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் எனக் கூறப்பட்டியலும் பக்கத்தின் ஆராய்ந்து நோக்குமாறு பொருணிகழ்ச்சியைக் கூறுவது காலமாகும். இதனை,

இறப்பே நிகழ்வே எதிர தென்னுந்
திறத்தியல் மருங்கின் தெரிந்தனர் உணரப்
பொருள்நிகழ்வுரைப்பது காலமாகும் (செய்.194)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலையன் ஒள்வேற் கண்ணி

முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே - இஃது இறந்த காலத்தின்கட் புணர்ச்சியுண்மை தோன்ற வந்தது.

12.8 பயன்

யாதானும் ஒரு பொருளைக் கூறியவழி, இதன் பின்பும் இதனைப் பயக்கும் என விரித்துக் கூறாது முற்கூறிய சொல்லினானே தொகுத்துக் கூறுதல் பயன் எனப்படும். இதனை,

இதுநனி பயக்கும் இதன்மா நென்னுந்
தொகுநிலைக் கிளவி பயனெனப் படுமே (செய். 195)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

சூரல் பம்பிய சிறுகான் யானே
சூர மகளிர் ஆரணங் கினரே
வாரல் எனினே யானஞ் சுவலே

சாரல் நாட நீவர லானே - இதனாற் பயன் வரைந்துகோடல் வேண்டும் என்பது.

ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்

பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று (குறள்.323) - இதனாற் பயன் நன்மை வேண்டுவார் இவ்வாறு செய்தல் வேண்டும் என்றல்.

12.9 மெய்ப்பாடு

யாதானும் ஒன்றைக் கூறியவழி அதன்கட் பொருண்மையை விசாரித்து உணர்தலின்றி அவ்விடத்து வரும் பொருண்மையானே

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

மெய்ப்பாடு தோன்ற முடிப்பது மெய்ப்பாடு என்னும் உறுப்பாகும்.
அது நகை முதலாகிய எட்டு மெய்ப்பாட்டு நெறியையும்
பிழையாதாகி வரும். இதனை,

உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருண்மையின்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும் (செய்.196)
எண்வகை இயனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே (செய்.197)

என்னும் நூற்பாக்கள் உரைக்கும். எ.கா:

ஐயோ எனின்யான் புலியஞ் சுவலே
அணைத்தனென் கொளினே அகன்மார்பெடுக்க வல்லேன்
என்போற் பெருவிதுப் புறுக நின்னை
இன்னா துற்ற அறனில் கூற்றே
நிரைவளை முன்கை பற்றி

வரைநிழற் சேர்கம் நடத்திசிற் சிறிதே (புறம்.255) - இதனுள்
அழகையாகிய மெய்ப்பாடு புலப்பட வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

செய்யுட் செய்வார் மெய்ப்பாடு தோன்றச் செய்தல் வேண்டும்
என்பது கருத்து.

12.10 எச்ச வகை

பிறிதொரு சொல்லொடும் பிறிதொரு குறிப்பொடும் முடிவு
கொள்ளும் இயற்கையைப் பொருந்திய செய்யுள் எச்சமாகும்.
இதனை,

சொல்லொடுங் குறிப்பொடும் முடிவுகொள் இயற்கை
புல்லிய கிளவி எச்சம் ஆகும் (செய்.198)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எனவே சொல்லெச்சம், குறிப்பெச்சம்
என இருவகை ஆயின. எச்சவியலுள் “பிரிநிலை வினை” (தொல்.
சொல். எச்.34) என்னும் சூத்திரத்தினுள் பிரிநிலை என்பது முதலாகச்
சொல்லப்பட்ட எண்வகையானும் வருவன சொல்லெச்சமாகும்.
குறிப்பென்று ஓதப்பட்டது குறிப்பெச்சமாகும்.

சொல்லதிகாரம் எச்சவியலில் கூறப்பட்ட பத்து வகை
எச்சங்களுள் பிரிநிலையெச்சம், வினையெச்சம், பெயரெச்சம்,
ஒழியிசையெச்சம், எதிர்மறையெச்சம், உம்மையெச்சம்,
எனவெனெச்சம், சொல்லெச்சம் என வரும் எட்டும்

சொல்லெச்சங்களாகும். குறிப்பு என்று ஒதப்பட்ட ஒன்றுமே குறிப்பெச்சம். இசைப்பொருள் உணர்த்துவது இசையெச்சம் என்பதால் அது சுட்டப்பெறவில்லை.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள் முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. அடிவரையில்லாத செய்யுட்கள் யாவை?

.....

2. பண்ணத்தி என்றால் என்ன?

.....

3. கூற்று என்பது யாது?

.....

4. இடன் என்றால் என்ன?

.....

5. எச்சம் என்பது யாது?

.....

தொகுத்தறிவோம்

செய்யுளாவது அடிவரை உள்ளனவும் அடிவரை இல்லனவும் என இரு வகைப்படும். அடிவரையறையுள்ளன ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி எனவும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் எனவும் வகைப்படும். அடிவரையில்லன நூல், உரை, பிசி, முதுமொழி, மந்திரம், குறிப்புமொழி என ஆறு வகைப்படும். தொல்காப்பியர் அளவியலில் அடிவரையுடையன, அடிவரையற்றன கூறி இசை நூலின் பாவினமாகிய பண்ணத்திக்கும் இலக்கணம் வகுத்துரைப்பர். இயற்றமிழ்ப் பாடல்கள் அற முதலாகிய மும்முதற் பொருட்கும் உரியவாதல் போலவே பண்ணத்தியும் பாட்டின்கண் கலந்த

குறிப்பு

அம்முப்பொருள்களையே பொருளாகக் கொண்டு அமையும். பாட்டின்கட் கலந்த பொருளையுடைத்தாகிப் பாட்டுக்களின் இயல்பை உடையனவாம் பண்ணைத் தோற்றுவிக்கும் செய்யுட்கள் பண்ணத்தி எனப்படும். பண்ணைத் தோற்றுவித்தலால் பண்ணத்தி என்பது காரணப் பெயராகும். கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணை என்பன எழுதிணைகளாகும். அவ்வத் திணை ஒழுக்க விகற்பம் அறியச்செய்தல் கைகோள் எனப்படும். அது களவு, கற்பு என இரண்டு வகைப்படும். ஒரு செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னார் என உணர்வித்தல் கூற்று எனப்படும். தலைவனும் தலைவியுங் கூறக் கேட்போர் பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் என்னும் பதின்மரும் ஆவர். ஒருவழிப்பட்டு ஓரியல்பாக முடியும் வினை நிகழ்ச்சி இடமென்று சொல்லுவர். இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் எனக் கூறப்பட்டியலும் பக்கத்தின் ஆராய்ந்து நோக்குமாறு பொருணிகழ்ச்சியைக் கூறுவது காலமாகும். யாதானும் ஒரு பொருளைக் கூறியவழி, இதன் பின்பும் இதனைப் பயக்கும் என விரித்துக் கூறாது முற்கூறிய சொல்லினானே தொகுத்துக் கூறுதல் பயன் எனப்படும். யாதானும் ஒன்றைக் கூறியவழி அதன்கட் பொருண்மையை விசாரித்து உணர்தலின்றி அவ்விடத்து வரும் பொருண்மையானே மெய்ப்பாடு தோன்ற முடிப்பது மெய்ப்பாடு என்னும் உறுப்பாகும். பிறிதொரு சொல்லொடும் பிறிதொரு குறிப்பொடும் முடிவு கொள்ளும் இயற்கையைப் பொருந்திய செய்யுள் எச்சமாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

இழிபு – சிறுமை; மாறுகோள் – மாறுபாடு; பண்ணத்தி -
பண்ணினை விரும்பிப் பாடப்பெற்ற இசைத்தமிழ்ச் செய்யுட்கள்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. நூல், உரை, பிசி, முதுமொழி, மந்திரம், குறிப்புமொழி.
2. பாட்டின்கட் கலந்த பொருளையுடைத்தாகிப் பாட்டுக்களின் இயல்பை உடையனவாம் பண்ணைத் தோற்றுவிக்கும் செய்யுட்கள் பண்ணத்தி எனப்படும்.

3. ஒரு செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னார் என உணர்வித்தல் கூற்று எனப்படும்.
4. ஒருவழிப்பட்டு ஓரியல்பாக முடியும் வினை நிகழ்ச்சி இடமென்று சொல்லுவர்.
5. பிறிதொரு சொல்லொடும் பிறிதொரு குறிப்பொடும் முடிவு கொள்ளும் இயற்கையைப் பொருந்திய செய்யுள் எச்சமாகும்.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. அடிவரையில்லா செய்யுட்களின் வகைகளை விவரி.
2. பண்ணத்தியின் இலக்கணத்தை விளக்குக.
3. கைகோள் வகைகள் குறித்தெழுதுக.
4. கூற்று என்னும் செய்யுளுறுப்பு பற்றி எழுதுக.
5. பயன் என்னும் செய்யுளுறுப்பு குறித்தெழுதுக.
6. எச்சம் என்றால் என்ன? விளக்குக.

கூறு – 13:

செய்யுளியல் 199 - 235 நூற்பாக்கள்

அமைப்பு

- 13.1 முன்னம்
- 13.2 பொருள்வகை
- 13.3 துறை
- 13.4 மாட்டு
- 13.5 வண்ணம்
 - 13.5.1 பாஅவண்ணம்
 - 13.5.2 தாஅவண்ணம்
 - 13.5.3 வல்லிசை வண்ணம்
 - 13.5.4 மெல்லிசை வண்ணம்
 - 13.5.5 இயைபு வண்ணம்
 - 13.5.6 அளபெடை வண்ணம்
 - 13.5.7 நெடுஞ்சீர் வண்ணம்
 - 13.5.8 குறுஞ்சீர் வண்ணம்
 - 13.5.9 சித்திர வண்ணம்

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

- 13.5.10 நலிபு வண்ணம்
- 13.5.11 அகப்பாட்டு வண்ணம்
- 13.5.12 புறப்பாட்டு வண்ணம்
- 13.5.13 ஒழுகு வண்ணம்
- 13.5.14 ஒருஉ வண்ணம்
- 13.5.15 எண்ணு வண்ணம்
- 13.5.16 அகைப்பு வண்ணம்
- 13.5.17 தூங்கல் வண்ணம்
- 13.5.18 ஏந்தல் வண்ணம்
- 13.5.19 உருட்டு வண்ணம்
- 13.5.20 முடுகு வண்ணம்
- 13.5.21 வண்ணத்தைத் தொகுத்துணர்த்தல்
- 13.6 வனப்பு
- 13.6.1 அம்மை
- 13.6.2 அழகு
- 13.6.3 தொன்மை
- 13.6.4 தோல்
- 13.6.5 விருந்து
- 13.6.6 இயைபு
- 13.6.7 புலன்
- 13.6.8 இழைபு
- 13.7 புறனடை

அறிமுகம்

இப்பகுதியில் செய்யுளியல் முதல் நூற்பாவில் வரையறுக்கப்பட்ட முப்பத்துநான்கு செய்யுள் உறுப்புகளுள் முன்னம், பொருள், துறைவகை, மாட்டு, வண்ணம், யாப்பியல் என்னும் ஆறு உறுப்புகளும் அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்னும் எண்வகை வனப்புகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நோக்கங்கள்

- செய்யுள் உறுப்புகளுள் முன்னம், பொருள், துறைவகை குறித்து விளக்குதல்.
- செய்யுள் உறுப்புகளுள் மாட்டு, வண்ணம், யாப்பியல் பற்றி எடுத்துரைத்தல்.

- செய்யுள் உறுப்புகளுள் எண்வகை வனப்புகளை உணர்த்துதல்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

13.1 முன்னம்

இவ்விடத்து இம்மொழியை இவர்க்குச் சொல்லத்தகும் எனக் குறித்து அவ்விடத்து அவர்க்கு அம்மொழியை உரைப்பது முன்னம் எனப்படும். இதனை,

இவ்விடத் திம்மொழி இவரிவர்க் குரியவென்று

அவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது முன்னம் (செய்.199)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எனவே இடமும் காலமும் உணர்ந்து கேட்போர்க்குத் தக்கவாறு மொழிதலும் செய்யுள் உறுப்பாகும். வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல் என்பதனாற் காலமுங் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

13.2 பொருள்வகை

இன்பமும் துன்பமும் புணர்வும் பிரிவும் ஒழுக்கமும் என்று சொல்லப்பட்டவை வழுவநெறியின்றி, இத்திணைக்குரிய பொருள் இப்பொருளென்னாது, எல்லாப் பொருட்கும் பொதுவாகி நிற்கும் பொருளே பொருள்வகையாகும். இதனை,

இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்

ஒழுக்கமும் என்றிவை இழுக்குநெறி யின்றி

இதுவா கித்திணைக் குரிப்பொருள் என்னாது

பொதுவாய் நிற்பல் பொருள்வகை என்ப (செய்.200)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

13.3 துறை

அகப்பொருளாகிய ஏழு பெருந்திணைக்கும் புறப்பொருளாகிய ஏழு பெருந்திணைக்குமுரிய மாந்தரும் பரந்துபட்ட மாவும், புள்ளும், மர முதலாயினவும், நிலம், நீர், தீ, வளி முதலாயினவும் செய்யுட்கண் வருமிடத்துத் திறப்பாடுடையதாக ஆராய்ந்து தத்தமக்கேற்ற பண்பொடும் பொருந்திய மரபொடும் முடியின் அவ்வாறு திறப்பாடுடைத்தாய் வருவது துறையென்று கூறப்படும். இதனை,

அவ்வவ மாக்களும் விலங்கும் அன்றிப்

குறிப்பு

பிறவவண் வரினுந் திறவதின் நாடித்
தத்தம் இயலான் மரபொடு முடியின்
அத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே (செய்.201)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

13.4 மாட்டு

செய்யுளிடத்தே கூறப்படும் பொருள்கள், தொடர்நிலைகளால்
சேய்மையிடத்தே நின்ற நிலையினும் அணுகிய நிலையினும் அவை
தம்முள் இயைந்து பொருள் முடியும் வண்ணம் இயைத்துக் கூட்டி
முடியும்படி அமைவது மாட்டு என்னும் செய்யுள் உறுப்பாகும்.
இதனை,

அகன்றுபொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
இயன்றுபொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின் (செய்.202)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

மாட்டும் எச்சமும் அமையாமல் உடனிலை மொழிதலாகச்
செய்யுள் செய்யவும் பெறும். சொல் தொடர்ந்தவாறே அமைய
வெளிப்படச் செய்யுள் செய்தல் உடனிலை மொழிதல் எனப்படும்.
இதனை,

மாட்டும் எச்சமும் நாட்டல் இன்றி
உடனிலை மொழியினுந் தொடைநிலை பெறுமே (செய்.203)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இளம்பூரணர் இவ்விரு
நூற்பாக்களுக்கும் “இவை யிரண்டும் சூத்திரத்தாற் பொருள்
விளங்கும்” என்பர்.

13.5 வண்ணம்

வண்ணம் என்பது எழுத்து வகையான் அமையும் சந்தக்
கூறுபாட்டைக் குறிக்கும். பேராசிரியர், “வண்ணமென்பது,
சந்தவேறுபாடு” என உரை கூறுவர். இது பாஅவண்ணம்,
தாஅவண்ணம், வல்லிசை வண்ணம், மெல்லிசை வண்ணம், இயைபு
வண்ணம், அளபெடை வண்ணம், நெடுஞ்சீர் வண்ணம், குறுஞ்சீர்
வண்ணம், சித்திர வண்ணம், நலிபு வண்ணம், அகப்பாட்டு வண்ணம்,
புறப்பாட்டு வண்ணம், ஒழுகு வண்ணம், ஒருஉ வண்ணம், எண்ணு

வண்ணம், அகைப்பு வண்ணம், தூங்கல் வண்ணம், ஏந்தல் வண்ணம், உருட்டு வண்ணம், முடுகு வண்ணம் என்று இருபது வகைப்படும். இதனை,

வண்ணந் தாமே நாலைந் தென்ப (செய்.203)

பாஅ வண்ணம் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ணம் மெல்லிசை வண்ணம்
இயைபு வண்ணம் அளபெடை வண்ணம்
நெடுஞ்சீர் வண்ணம் குறுஞ்சீர் வண்ணம்
சித்திர வண்ணம் நலிபு வண்ணம்
அகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ணம்
ஒழுகு வண்ணம் ஒருஉ வண்ணம்
எண்ணு வண்ணம் அகைப்பு வண்ணம்
தூங்கல் வண்ணம் ஏந்தல் வண்ணம்
உருட்டு வண்ணம் முடுகு வண்ணமென்று

ஆங்கென மொழிப அறிந்திசி னோரே (செய்.205)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும். பிற்கால இலக்கண நூலார் வண்ணம் நூறும் அதற்கு மேலும் என்பர்.

13.5.1 பாஅவண்ணம்

சொற்சீரடியாகி நூலின்கண் பயின்று வருவது பாஅவண்ணம் எனப்படும். இதனை,

அவற்றுட்

பாஅ வண்ணம்

சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும் (செய்.206)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். ஈண்டு நூல் என்றது, இலக்கணச் சூத்திரமாகிய நூற்பாவினை உணர்த்தி நின்றது. எ.கா:

அ இ உ அம்முன்றுஞ் சுட்டு (தொல். எழுத். நூன்.31)

கொல்லே ஐயம் எல்லே இலக்கம் (தொல்.சொல்.இடை.20)

13.5.2 தாஅவண்ணம்

இடையிட்டெதுகையான் வருவது தாஅ வண்ணமாகும். இதனை,

தாஅ வண்ணம்

இடையிட்டு வந்த எதுகைத் தாகும் (செய்.207)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

தோடார் எல்வளை நெகிழ நாளும்
நெய்தல் உண்கண் பைதல கலுழ
வாடா அவ்வரி ததைஇப் பசலையும்
வைக றோறும் பைபையப் பெருக
நீடார் இவணென நீமனங் கொண்டோர்
கேளார் கொல்லோ காதலர் தோழீ
வாடாப் பௌவம் அறமுகந் தெழிலி
பருவஞ் செய்யாது வலனேர்பு வளைஇ
ஓடா மலையன் வேலிற்
கடிது மின்னுமிக் கார்மழைக் குரலே (யாப்.வி. மேற்.)

13.5.3 வல்லிசை வண்ணம்

வல்லெழுத்து மிக்கு வருவது வல்லிசை வண்ணம் எனப்படும்.

இதனை,

வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்து மிகுமே (செய்.208)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

வட்டொட்டி யன்ன வனமுடப் புன்னைக்கீழ்
கட்டிட்டுக் கண்ணி தொடுப்பவர் தாழைப்பூத்
தொட்டிட்டுக் கொள்ளுங் கடற்சேர்ப்பன் நின்னொடு
விட்டொட்டி யுள்ளம் விடாது நினையுமேன்
ஒட்டொட்டி நீங்காதே ஒட்டு (யாப். வி.மேற்.)

13.5.4 மெல்லிசை வண்ணம்

மெல்லெழுத்து மிக்கது மெல்லிசை வண்ணம் ஆகும். இதனை,

மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே (செய்.209)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

பொன்னின் அன்ன புன்னை நுண்தாது
மணியின் அன்ன நெய்தலங் கழனி
மனவென உதிரு மாநீர்ச் சேர்ப்ப
மாண்வினை நெடுந்தேர் பூண்மணி யொழிய
மம்மர் மாலை வாநீ
நன்மா மேனி நயந்தனை செலினே (யாப்.வி.ப.382)

13.5.5 இயைபு வண்ணம்

இடையெழுத்து மிக்கு வருவது இயைபு வண்ணம் எனப்படும்.
இதனை,

இயைபு வண்ணம் இடையெழுத்து மிகுமே (செய்.210)

என்னும் நூற்பா காட்டும். எ.கா:

வால்வெள் ளருவி வரைமிசை இழியவும்
கோள்வல் உழுவை விடரிடை இயம்பவும்
வாளுகிர் உளியம் வரையகம் இசைப்பவும்
வேலொளி விளக்கிநீ வரினே
யாரோ தோழி வாழ்கிற் போரே (யாப்.வி.மேற்.)

13.5.6 அளபெடை வண்ணம்

அளபெடை பயின்று வருவது அளபெடை வண்ணம்
எனப்படும். இதனை,

அளபெடை வண்ணம் அளபெடை பயிலும் (செய்.520)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

தாஅட் டாஅ மரைமலர் உழக்கி
பூஉக் குவளைப் போஓ தருந்திக்
காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போஓய்
மாஅத் தாஅள் மோஓட் டெருமை (யாப்.வி.மேற்.)

13.5.7 நெடுஞ்சீர் வண்ணம்

நெட்டெழுத்துப் பயின்று வருவது நெடுஞ்சீர் வண்ணம்
எனப்படும். இதனை,

நெடுஞ்சீர் வண்ணம் நெட்டெழுத்துப் பயிலும் (செய்.521)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

நீநூர் பானா யாறே காடே
நீலூர் காயாப் பூவீ யாவே
காநூர் பானா மாவே யானே
யாரோ தாமே வாழா மோரே
ஊநூர் பாகா தேரே
பீநூர் தோளாள் பேநூ ரானே (யாப்.வி.மேற்.)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

13.5.8 குறுஞ்சீர் வண்ணம்

குற்றெழுத்துப் பயின்று வருவது குறுஞ்சீர் வண்ணமாகும்.
இதனை,

குறுஞ்சீர் வண்ணம் குற்றெழுத்துப் பயிலும் (செய்.213)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச்

சிறுகொடி அவரை பொரிதளை யவிழக்

குறிவரு பருவம் இதுவென மறுகுடி

செறிதொடி நறுநுதல் அழியல்

அறியலை அரிவை அவர் கருதிய பொருளே (யாப்.வி.மேற்.)

13.5.9 சித்திர வண்ணம்

நெட்டெழுத்தும் குற்றெழுத்தும் சார்ந்து வருவது சித்திர
வண்ணம் எனப்படும். இதனை,

சித்திர வண்ணம்

நெடியவும் குறியவும் நேர்ந்துடன் வருமே (செய்.214)

என்னும் நூற்பா காட்டும். எ.கா:

ஓரூர் வாழினுஞ் சேரி வாரார்

சேரி வரினும் ஆர முயங்கார் (குறுந்.231)

13.5.10 நலிபு வண்ணம்

ஆய்தம் பயின்று வருவது நலிபு வண்ணம் ஆகும். இதனை,
நலிபு வண்ணம் ஆய்தம் பயிலும் (செய்.215)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

அஃகாமை செல்வத்துக் கியாதெனின் வெஃகாமை

வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள் (குறள்.178)

13.5.11 அகப்பாட்டு வண்ணம்

சொல்லக் கருதிய பொருள் முற்றுப்பெற்ற நிலையில் செய்யுள்
முடியாதது போன்று அமைந்த ஓசைத்திறம் அகப்பாட்டு வண்ணம்
எனப்படும். இதனை,

அகப்பாட்டு வண்ணம்

முடியாத தன்மையின் முடிந்ததன் மேற்றே (செய்.216)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

பன்மீன் உணங்கற் படுபுள் னோப்பியும்
புன்னை நுண்தாது நம்மொடு தொடுத்தும்
பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றி
தோனின் நீங்காமை சூளில் தேற்றியும்
மணந்ததற் கொவ்வான் தணந்து புறமாறி
இனைய னாகி ஈங்குனைத் துறந்தோன்
பொய்த லாயத்துப் பொலங்கொடி மகளிர்
கோடுயர் மென்மணல் ஏறி

ஓடுகலம் எண்ணும் துறைவன் தோழி (யாப். வி. மேற்.)

13.5.12 புறப்பாட்டு வண்ணம்

செய்யுள் முடிந்த நிலையிலும் அதனாற் சொல்லக் கருதிய பொருள் செய்யுளின் புறத்தேயும் விரிந்து நிற்பது போன்று அமைந்த ஓசைத்திறம் புறப்பாட்டு வண்ணம் ஆகும். இதனை,

புறப்பாட்டு வண்ணம்

முடிந்தது போன்று முடியாத தாகும் (செய்.217)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எ.கா:

நிலவுமண லகன்துறை வலவ னேவலின்
எரிமணிப் புள்ளின மொய்ப்ப நெருநலும்
வந்தன்று கொண்கன் தேரே இன்றும்
வருகுவ தாயின் சென்று சென்று
தோன்றுபு துதைந்த புன்னைத் தாதுகு
தண்பொழில் மெல்லக வனமுலை நெருங்கப்
புல்லின் எவனோ மெல்லியல் நீயும்
நல்காது விடுகுவை யாயின் அல்கலும்
படர்மலி உள்ளமொடு மடல்மா வேறி
உறுதுயர் உலகுட னறியநம்

சிறுகுடிப் பாக்கத்துப் பெரும்பழி தருமே (யாப். வி. மேற்.)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

13.5.13 ஒழுகு வண்ணம்

ஓசையான் ஒழுகிக் கிடப்பது ஒழுகு வண்ணம் எனப்படும். அதாவது ஆற்றொழுக்கினைப் போன்று இடையீடின்றி தொடர்ந்து செல்லும் ஓசைத்திறம் ஒழுகு வண்ணமாகும். இதனை,

ஒழுகு வண்ணம் ஓசையி னொழுகும் (செய்.218)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

அம்ம வாழி தோழி காதலர்

இன்முன் பனிக்கும் இன்னா வாயையொடு

புன்கண் மாலை அன்பின்று நலிய

உய்யலள் இவளென உணரச் சொல்லிச்

சொல்லுநர்ப் பெறினே செய்ய வல்ல

இன்னளி யிறந்த மன்னவர்

பொன்னணி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே (யாப். வி. மேற்.)

13.5.14 ஒரூஉ வண்ணம்

நீங்கின தொடையாகித் தொடுப்பது ஒரூஉ வண்ணமாகும். அது செந்தொடையாம் என்பர் இளம்பூரணர். இதனை,

ஒரூஉ வண்ணம் ஒரூஉத்தொடை தொடுக்கும் (செய்.219)

என்னும் நூற்பா காட்டும். எ.கா:

தொடிநெகிழ்ந் தனவே கண்பசந் தனவே

யான்சென் றுரைப்பின் மாண்பின் றெவனோ

சொல்லாய் வாழி தோழி வரைய

முள்ளிற் பொதுளிய அலங்குகுலை நெடுவெதிர்

பொங்குவா லிளமழை துவைப்ப

மணிநிலா விரியுங் குன்றுகிழ வோற்கே (யாப். வி. மேற்.)

13.5.15 எண்ணு வண்ணம்

எண்ணுதற் பொருளில் வரும் ஓசைத்திறம் எண்ணு வண்ணம் எனப்படும். இதனை,

எண்ணு வண்ணம் எண்ணுப் பயிலும் (செய்.220)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

நிலம்நீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கின்

அளப்பரியையே

நாள்கோள் திங்கள் ஞாயிறு கனையமூல்
ஐந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத் தனையை (பதிற்.14)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

13.5.16 அகைப்பு வண்ணம்

தொடர்ந்து செல்லும் ஓசையினை இடையிடையே துணித்து
நிறுத்தல் அகைப்பு எனப்படும். அவ்வகையில் அறுத்து அறுத்து
இயலுவது அகைப்பு வண்ணமாகும். இதனை,

அகைப்பு வண்ணம் அறுத்தறுத் தொழுகும் (செய்.221)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

தொடுத்த வேம்பின்மிசைத் துதைந்த போந்தையிடை
அசைத்த வாரமலைப் பட்டு ரண்ணலென்பான்
இயன்ற சேனைமுர சிரங்குந் தானையெதிர்
முயன்ற வேந்தருயிர் முருக்கும் வேலினவன்(யாப். வி.மேற்.)

13.5.17 தூங்கல் வண்ணம்

வஞ்சியுரிச்சீர் பயின்று வருவது தூங்கல் வண்ணமாகும்
என்பர் இளம்பூரணர். அதாவது வஞ்சிப்பாவிற்சூரிய தூங்கலோசை
அமைய வரும் ஓசைத்திறம் தூங்கல் வண்ணம் எனப்படும். இதனை,
தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும் (செய்.222)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினும் (பட்டினப். 1)

13.5.18 ஏந்தல் வண்ணம்

சொல்லிய சொல்லினானே சொல்லப்பட்டது சிறக்க வருவது
ஏந்தல் வண்ணமாகும். இதனை,

ஏந்தல் வண்ணம்

சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும் (செய்.223)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். “ஏந்தல் – மிகுதல்; ஒரு சொல்லே
மிக்கு வருதலின் ஏந்தல் வண்ணம் என்றாயிற்று” என்பர் பேராசிரியர்.

எ.கா:

குறிப்பு

கூடுவார் கூடல்கள் கூட லெனப்படா
கூடலுட் கூடலே கூடலுங் – கூடல்
அரும்பிய முல்லை யரும்பவிழ் மாலைப்
பிரிவிற் பிரிவே பிரிவு (யாப். வி. மேற்.)

13.5.19 உருட்டு வண்ணம்

முடுகியலாகவும் நெகிழாது உருண்ட ஓசையினதாகவும்
வருவது உருட்டு வண்ணமாகும். இதனை,
உருட்டு வண்ணம் அராகந் தொடுக்கும் (செய்.223)
என்னும் நூற்பா விளக்கும். அராகம் என்பது முடுகியலைக் குறிக்கும்.
எ.கா:

தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை
தழலென விரிவன பொழில் (யாப். வி. மேற்.)

13.5.20 முடுகு வண்ணம்

நாற்சீரடியின் மிக்கு ஓடி அராகத்தோடு ஒத்து வருவது முடுகு
வண்ணமாகும். அதாவது நாற்சீரடியினைக் கடந்து மிக்க
சீர்களையுடைய அடியினதாய் விரைந்து செல்லும் ஓசையினதாதல்
முடுகு வண்ணம் எனப்படும். இதனை,
முடுகு வண்ண முடிவறி யாமல்
அடியிறந் தொழுகி அதன்ஓ ரற்றே (செய்.225)
என்னு நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எ.கா:

நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇ
(கலித்.39)

13.5.21 வண்ணத்தைத் தொகுத்துணர்த்தல்

தொல்காப்பியர் மேற்சொல்லப்பட்ட இருபது
வண்ணங்களையும் தொகுத்துக் கூறுவர். இதனை,
வண்ணந் தாமே அவையென மொழிப (செய்.226)
என்னும் நூற்பா சுட்டும். இதனாற் பயன், “வண்ணம் பாகுபடுகின்றது
தொடையினான் அன்றே; இன்னும் வேறொருவாற்றாற் பாகுபடுப்ப

குறிப்பு

(வண்ணம்) பலவாம் என அறிவித்தல்” என்றும் “அது குறில் நெடில் வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என நிறுத்து அகவல், ஒழுகிசை, வல்லிசை, மெல்லிசை என்ற நான்கனொடும் உறழ் இருபதாம். அவற்றைத் தூங்கிசை, ஏந்திசை, அடுக்கிசை, பிரிந்திசை, மயங்கிசை என்பனவற்றோடு உறழ் நூறாம். அவற்றைக் குறிலகவற் றூங்கிசை வண்ணம், நெடிலகவற் றூங்கிசை வண்ணம் என ஒரு சாராசிரியர் பெயரிட்டு வழங்குப” என்றும் உரை கூறுவர்.

13.6. வனப்பு

செய்யுளியல் முதற் சூத்திரத்தில் மாத்திரை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தாறு உறுப்புகளும் ஒவ்வொரு செய்யுட்கும் இன்றியமையாது அமைய வேண்டிய உறுப்புகளாகும். அச்சூத்திரத்தில் அம்மை முதலாகப் பிற்கூறப்பட்ட எண்வகை உறுப்புகளும் பல செய்யுளுந் திரண்டவழித் தொகுக்கப்படும் அழகியல் உறுப்புகளாகும். இவை பெரும்பாலும் பலவுறுப்புத் திரண்டவழி அமைதலின் பலசெய்யுளும் உறுப்பாய்த் திரண்டு பெருகிய தொடர்நிலைக்கண் வருதலின் வனப்பு எனப் பெயர் பெற்றன. பேராசிரியர், “வனப்பென்பது, பெரும்பான்மையும் பல உறுப்புந் திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகாகலின் அவ்வாறு கோடும்” என்றும் “தொல்காப்பியர் வனப்பு என்னும் குறி எய்துவிக்க வேண்டுவானாகச் சூத்திரத்தை,

வனப்பிய றானே வகுக்குங் காலைச்

சின்மென் மொழியாற் றாய பனுவலின் (செய்.227)

என்பது பாடமாக உரைத்தானென்க” என்றும் உரை கூறுவர். “வனப்பியல் தானே வகுக்குங் காலை” என்னும் அடி இளம்பூரணர் உரையில் இடம்பெறவில்லை

13.6.1 அம்மை

சிலவாய் மெல்லியவாகிய மொழியினானே தொடுக்கப்பட்ட அடி நிமிர்வில்லாத செய்யுள் அம்மை ஆகும். இதனை, சின்மென் மொழியான் சீர்புனைந் தியாப்பின் அம்மை தானே அடிநிமிர் வின்றே (செய்.227)

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தன்னோய்போற் போற்றாக் கடை (குறள்.315)

13.6.2 அழகு

செய்யுட்குரிய சொல்லினாற் சீரைப் புணர்த்துத் தொடுப்பின்
அவ்வகைப்பட்ட செய்யுள் அழகு எனப்படும். இதனை,
செய்யுள் மொழியான் சீர்புனைந் தியாப்பின்
அவ்வகை தானே அழகெனப் படுமே (செய்.228)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா:

துணியிரும் பரப்பகங் குறைய வாங்கி
மணிகிளர் அடுக்கல் முற்றிய எழிலி
காலொடு மயங்கிய கணையிருள் நடுநாள்
யாங்குவந் தனையோ ஓங்கல் வெற்ப
நெடுவரை மருங்கிற் பாம்பென இழிதருங்
கடுவரற் கலுழி நீந்தி

வல்லியம் வழங்குங் கல்லதர் நெறியே (யாப். வி. ப.377)

13.6.3 தொன்மை

உரையொடு பொருந்திப் போந்த, பழைமைத்தாகிய
பொருண்மேல் வருவன தொன்மை எனப்படும். இதனை,
தொன்மை தானே சொல்லுங் காலை
உரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே (செய்.229)

என்னும் நூற்பா காட்டும். அவை இராமசரிதமும் பாண்டவ சரிதமும்
முதலாகியவற்றின்மேல் வருஞ் செய்யுள் என்பர் இளம்பூரணர்

13.6.4 தோல்

இழுமென் மொழியான் விழுமிய பொருளைக் கூறினும் பரந்த
மொழியினான் அடி நிமிர்ந்து ஒழுகினும் தோல் என்னும்
செய்யுளாகும். இதனை,

இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்
பரந்த மொழியான் அடிநிமிர்ந் தொழுகினுந்

குறிப்பு

தோலென மொழிப தொன்னெறிப் புலவர் (செய்.230)
என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா:

பாயிரும் பரப்பகம் புதையப் பாம்பின்
ஆயிர மணிவிளக் கழலுஞ் சேக்கைத்
துளிதரு வெள்ளந் துயில்புடை பெயர்க்கும்
ஒளியோன் காஞ்சி எளிதெனக் கூறின்
இம்மை யில்லை மறுமை யில்லை
நன்மை யில்லை தீமை யில்லை
செய்வோ ரில்லை செய்பொரு ளில்லை

அறிவோர் யாரஃதிறுவழி இறுகென (மார்க்கண்டேயனார்
காஞ்சி) – இது இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவல வந்தது.

திருமழை தலைஇய இருள்நிற விசம்பு (மலைபடு.1) என்னுங்
கூத்தராற்றுப்படை பரந்த மொழியான் அடி நிமிர்ந்து வந்தது.

13.6.5 விருந்து

முன்புள்ளார் சொன்ன நெறி போய்ப் புதிதாகச் சொன்ன
யாப்பின் மேலது விருந்து என்னும் செய்யுளாகும். இதனை,
விருந்தே தானும்

புதுவது புனைந்த யாப்பின் மேற்றே (செய்.231)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். புதிதாகப் புனைதலாவது ஒருவன்
சொன்ன நிழல்வழியின்றித் தானே தோற்றுவித்தல். இது
பெரும்பான்மையும் ஆசிரியப்பாவைக் குறித்தது என்பர்
இளம்பூரணர்.

13.6.6 இயைபு

ஞணநமன யரலவழள என்னும் பதினொரு புள்ளியும் ஈறாக
வருஞ் செய்யுள் இயைபு என்னும் செய்யுளாகும். இதனை,

ஞகார முதலா னகார ஈற்றுப்

புள்ளி இறுதி இயைபெனப் படுமே (செய்.232)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

13.6.7 புலன்

குறிப்பு

வழக்கச் சொல்லினானே தொடுக்கப்பட்டு ஆராய
வேண்டாமற் பொருள் தோன்றுவது புலன் என்னும் செய்யுளாகும்.

இதனை,

தெரிந்த மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே (233)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா:

பாற்கடல் முகந்த பருவக் கொண்மு
வார்ச்செறி முரசின் முழங்கி ஒண்ணார்
மலைமுற் றின்றே வயங்குதுளி சிதறிச்
சென்றவள் திருமுகங் காணக் கடுந்தேர்
இன்றுபுகக் கடவுமதி பாக உதுக்காண்
மாவொடு புணர்ந்த மாஅல் போல
இரும்பிடி புடைய தாகப்
பெருங்காடு மடுத்த காமர் களிநே (யாப். வி. மேற்.)

13.6.8 இழைபு

ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்து அடங்காது
ஆசிரியப்பாவிற் கு ஓதப்பட்ட நாலெழுத்து ஆதியாக இருபது
எழுத்தின்காறும் உயர்ந்த பதினேழு நிலத்தும் ஐந்தடியும்
முறையானே வரத் தொடுப்பது இழைபு என்னும் செய்யுளாகும்.

இதனை,

ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடங்காது
குறளடி முதலா ஐந்தடி ஒப்பித்து
ஓங்கிய மொழியான் ஆங்கவண் மொழியின்
இழைபின் இலக்கணம் இயைந்த தாகும் (செய்.234)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். எ.கா:

பேர்ந்து பேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து
தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி நேர்ந்து
வண்டு சூழ விண்டு நீங்கி
நீர்வாய் ஊதை வீச ஈர்வாய்
மணியேர் நுண்டோ டொல்கி மாலை
நன்மணங் கமழும் பன்னெல் லூர
அமையேர் வளைத்தோள் அம்பரி நெடுங்கண்
இணையீர் ஓதி ஏந்திள வனமுலை
இரும்பல் மலரிடை எழுந்த மாவின்

நறுந்தழை துயல்வருஞ் செறிந்தேந் தல்குல்
அணிநகை நசைஇய அரியமை சிலம்பின்
மணிமருள் வார்குழல் வளரிளம் பிறைநுதல்
ஒளிநிலவு வயங்கிழை உருவுடை மகளிரொடு
நளிமுழவு முழங்கிய அணிநிலவு மணிநகர்
இருந்தளவு மலரளவு சுரும்புலவு நறுந்தொடையலள்
கலனளவு கலனளவு நலனளவு நலனளவு
பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ
தொருநீ மறைப்ப ஒழிகுவ தன்றே (யாப். வி. மேற்.)

குறிப்பு

10.5 புறனடை

செய்யுளிடத்துப் பொருள்பெற ஆராய்ந்து நுண்ணிதின்
வகுத்துரைக்கப்பட்ட இலக்கணத்தின் வழுவியன போன்று
தோன்றுவன உளவாயின் அவற்றையும் முற்கூறப்பட்ட
இலக்கணத்தோடு மாறுபடாமல் முடித்துக்கொள்ளுதல் தெளிந்த
அறிஞர்களது கடனாகும். இதனை,

செய்யுள் மருங்கின் மெய்ப்பெற நாடி
இழைத்த இலக்கணம் பிழைத்தன போல
வருவன உளவெனினும் வந்தவற் றியலான்
திரிபின்றி முடித்தல் தெள்ளியோர் கடனே (செய். 235)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட
இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில்
கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள்
முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. முன்னம் என்றால் என்ன?

.....

2. தொல்காப்பியர் கூறும் வண்ணத்தின் வகைகள் எத்தனை?

.....

3. அம்மை என்றால் என்ன?

குறிப்பு

4. தொன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டு கூறுக.

5. “புதுவது புனைந்த யாப்பின் மேற்றே” என்னும் இலக்கணம் பெறும் வனப்பு எது?

தொகுத்தறிவோம்

இவ்விடத்து இம்மொழியை இவர்க்குச் சொல்லத்தகும் எனக் குறித்து அவ்விடத்து அவர்க்கு அம்மொழியை உரைப்பது முன்னம் எனப்படும். இன்பமும் துன்பமும் புணர்வும் பிரிவும் ஒழுக்கமும் என்று சொல்லப்பட்டவை வழுவநெறியின்றி, இத்திணைக்குரிய பொருள் இப்பொருளென்னாது, எல்லாப் பொருட்கும் பொதுவாகி நிற்கும் பொருளே பொருள்வகையாகும். அகப்பொருளாகிய ஏழு பெருந்திணைக்கும் புறப்பொருளாகிய ஏழு பெருந்திணைக்குமுரிய மாந்தரும் பரந்துபட்ட மாவும், புள்ளும், மர முதலாயினவும், நிலம், நீர், தீ, வளி முதலாயினவும் செய்யுட்கண் வருமிடத்துத் திறப் பாடுடையதாக ஆராய்ந்து தத்தமக்கேற்ற பண்பொடும் பொருந்திய மரபொடும் முடியின் அவ்வாறு திறப்பாடுடைத்தாய் வருவது துறையென்று கூறப்படும். செய்யுளிடத்தே கூறப்படும் பொருள்கள், தொடர்நிலைகளால் சேய்மையிடத்தே நின்ற நிலையினும் அணுகிய நிலையினும் அவை தம்முள் இயைந்து பொருள் முடியும் வண்ணம் இயைத்துக் கூட்டி முடியும்படி அமைவது மாட்டு என்னும் செய்யுள் உறுப்பாகும். வண்ணம் என்பது எழுத்து வகையான் அமையும் சந்தக் கூறுபாட்டைக் குறிக்கும். இது இருபது வகைப்படும். அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, இழைபு, புலன் என்னும் எண்வகை உறுப்புகளும் பல செய்யுளுந் திரண்டவழித் தொகுக்கப்படும் அழகியல் உறுப்புகளாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

இடும்பை – துன்பம்; இழுக்குநெறி – வழுவ நெறி.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. இவ்விடத்து இம்மொழியை இவர்க்குச் சொல்லத்தகும் எனக் குறித்து அவ்விடத்து அவர்க்கு அம்மொழியை உரைப்பது முன்னம் எனப்படும்.
2. தொல்காப்பியர் கூறும் வண்ணத்தின் வகைகள் இருபது.
3. சிலவாய் மெல்லியவாகிய மொழியினானே தொடுக்கப்பட்ட அடி நிமிர்வில்லாத செய்யுள் அம்மை ஆகும்.
4. இராமசரிதம், பாண்டவ சரிதம்.
5. விருந்து.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. முன்னம் என்பது யாது?
2. பொருள்வகை என்றால் என்ன?
3. துறை - விளக்குக.
4. மாட்டு என்னும் செய்யுள் உறுப்பு குறித்தெழுதுக.
5. வண்ணத்தின் வகைகளைக் கட்டுரைக்க.
6. எண்வகை வனப்புகள் குறித்து எடுத்துரைக்க.

கூறு - 14

மரபியல்

அமைப்பு

- 14.1 இளைமைப் பெயர்கள்
- 14.2 ஆண்பாற் பெயர்கள்
- 14.3 பெண்பாற் பெயர்கள்
- 14.4 கடியலாகா வழக்குகள்
- 14.5 உயிர்ப்பாகுபாடு
 - 14.5.1 ஓரறிவுயிர்
 - 14.5.2 ஈரறிவுயிர்
 - 14.5.3 மூவறிவுயிர்
 - 14.5.4 நாலறிவுயிர்

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

- 14.5.5 ஐயறிவுயிர்
- 14.5.6 ஆற்றறிவுயிர்
- 14.6 நால்வகை வருணத்தார் மரபு
 - 14.6.1 அந்தணர் மரபு
 - 14.6.2 அரசர் மரபு
 - 14.6.3 அந்தணர், அரசர் இருவர்க்கும் பொதுமரபு
 - 14.6.4 வணிகர் மரபு
 - 14.6.5 அரசர், வணிகர் அல்லாதோக்கு உரிய மரபு
 - 14.6.6 வேளாளர் மரபு
 - 14.6.7 வணிகர், வேளாளர் மரபு
 - 14.6.8 நால்வர்க்கும் பொது மரபு
- 14.7 வழக்கு, செய்யுள் மரபுகள்
- 14.8 நூலின் வகைகள்
 - 14.8.1 நூற்கு இலக்கணம்
 - 14.8.2 சூத்திரத்தின் இலக்கணம்
 - 14.8.3 காண்டிகை இலக்கணம்
 - 14.8.4 உரை இலக்கணம்
 - 14.8.5 நூற் குற்றம்
 - 14.8.5.1 பத்துவகைக் குற்றங்கள்
 - 14.8.6 முப்பத்திருவகை நூல் உத்திகள்

அறிமுகம்

இவ்வியல் இவ்வதிகாரத்தில் கூறப்பட்ட பொருட்கு மரபு உணர்த்தினமையான் மரபியல் என்னும் பெயர் பெற்றது. 112 நூற்பாக்கள் கொண்ட இவ்வியலில் இளமைப்பெயர்கள், ஆண்பால் பெயர்கள், பெண்பால் பெயர்கள், கடியலாகா வழக்குகள், உயிர்ப்பாகுபாடு, நால்வகை வருணத்தார் மரபு, வழக்கு, செய்யுள் மரபுகள், நூலின் வகைகள், தன்மை, இயல்பு, உரை வகைகள், நூலின் குற்றங்கள், நூலின் உத்திகள் ஆகியவை உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

நோக்கங்கள்

- இளமைப் பெயர்கள், ஆண்பாற் பெயர்கள், பெண்பாற் பெயர்கள் பற்றி உணர்த்துதல்

- உயிர்ப்பாகுபாட்டை எடுத்துரைத்தல்
- நால்வகை வருணத்தார் மரபு குறித்து அறியச் செய்தல்.
- வழக்கு, செய்யுள் மரபுகளையும் நூல் வகைகளையும் உணரச் செய்தல்.
- நூற் குற்றம், முப்பத்திருவகை நூல் உத்திகள் குறித்து விளக்குதல்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

14.1 இளைமைப் பெயர்கள்

பார்ப்பு, பறழ், குட்டி, குருளை, கன்று, பிள்ளை, மக, மறி, குழவி என்ற ஒன்பது பெயர்களும் இளைமைப் பெயர்களாகும். இதனை,

மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின்
பார்ப்பும் பறழும் குட்டியும் குருளையும்
கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியும்என்று
ஒன்பதும் குழவியோடு இளைமைப் பெயரே (மர.1)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

அவற்றுள் பார்ப்பு, பிள்ளை என்னும் இரண்டும் பறவையின் இளைமைப் பெயர்களாகும். இப்பெயர்கள் இரண்டும் ஊர்வனவற்றிற்கும் இளைமைப் பெயர்களாகும். இதனை

அவற்றுள்
பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளைமை (மர.4)
தவழ்பவை தாமும் அவற்றோ ரன்ன (மர.5)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும். எ.கா:

பறவைதம் பார்ப்புள்ள (கலித்.119)
வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளையும் பலவே
யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன (குறுந்.152)
தன்பார்ப்புத் தின்னும் பண்பின் முதலை (ஐங். 41)

மூங்கா (கீரி), வெருகு, எலி, அணில் ஆகிய நான்கிற்கும் குட்டி என்பது இளைமைப்பெயராகும். இவை நான்கையும் பறழ் என்னும் இளைமைப்பெயராலும் குறிப்பிடலாம். அது உறழ்ச்சியில்லை. எனவே மூங்கா முதலிய நான்கும் குட்டி, பறழ் என்னும் இரண்டு

குறிப்பு

இளமைப்பெயர்களாலும் வழங்கப்படுவது மரபு என்பது புலப்படும்.
இதனை,

மூங்கா வெருகுஎலி மூவரி அணிலொடு
ஆங்கவை நான்குங் குட்டிக் குரிய (மர.6)
பறழெனப் படினும் உறழாண் டில்லை (மர.7)

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும்.

நாய், பன்றி, புலி, முயல் என்னும் நான்கின் இளமைப்பெயர்
குருளை என்று வழங்கும். நரியின் இளமைப்பெயரும்
ஆராயுங்காலத்து சிறுபான்மை அவ்வாறு வழங்கும். இதனை,

நாயே பன்றி புலிமுயல் நான்கும்
ஆயுங் காலைக் குருளை என்ப (மர.8)
நரியும் அற்றே நாடினர் கொளினே (மர.9)

என்னும் நூற்பாக்கள் விளக்கும்.

மேற்சொல்லப்பட்ட நாய் முதலாகிய ஐவகை உயிர்க்கும்
குட்டி, பறழ் என்பனவும் இளமைப் பெயர்களாக ஆகும். இவற்றுள்
நாய் தவிர மற்ற நான்கு உயிர்களுக்கும் பிள்ளை என்பதும்
இளமைப்பெயராகும். அதாவது பன்றிப்பிள்ளை, பன்றிக்குட்டி,
பன்றிப்பறழ், பன்றிப்பிள்ளை என வழங்குவது மரபு. இவ்வாறே
மற்ற உயிர்களுக்கும் வழங்கப்பெறும். இதனை,

குட்டியும் பறழும் கூற்றவண் வரையார் (மர.10)
பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பாண் டில்லை
கொள்ளுங் காலை நாயலங் கடையே (மர.11)

என்னும் நூற்பாக்கள் சுட்டும்.

யாடு, குதிரை, நவ்வி (புள்ளிமான்), உழை, புல்வாய் ஆகிய
ஐந்துயிரும் மறி என்னும் இளமைப் பெயர் பெறும். இதனை,

யாடுங் குதிரையும் நவ்வியும் உழையும்
ஓடும் புல்வாய் உளப்பட மறியே (மர.12)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

ஊகம், முசு என்பன 'கோடுவாழ் குரங்கு' எனப்படும் என்பர்
இளம்பூரணர். இக்குரங்குச்சாதி 'குட்டி' என்னும் இளமைப்பெயர்
பெறும். இப்பெயரோடு மக, பிள்ளை, பறழ், பார்ப்பு என்னும்
இளமைப் பெயர்களாலும் வழங்கப்பெறும். அதாவது, குரங்குக்

குறிப்பு

குட்டி, குரங்கு மகவு, குரங்குப் பிள்ளை, குரங்குப் பறழ், குரங்குப் பார்ப்பு என வழங்குவது மரபு. இதனை,

கோடுவாழ் குரங்கு குட்டியுங் கூறுப (மர.13)

மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பும்

அவையும் அன்ன அப்பா லான (மர.14)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, மான் என்னும் ஐந்து உயிர்களுக்கும் கன்று என்பது இளமைப் பெயராகும். இப் பெயர் எருமை, மரை என்னும் உயிர்களுக்கும் கவரி, கராகம் (கரடி) என்னும் உயிர்களுக்கும் ஒட்டகம் என்னும் உயிர்க்கும் வழங்கப்பெறும். இதனை,

யானையும் குதிரையும் கழுதையும் கடமையும்

மானோ டைந்தும் கன்றெனற் குரிய (மர.15)

எருமையும் மரையும் வரையார் ஆண்டே (மர.16)

கவரியும் கராகமும் நிகரவற் றுள்ளே (மர.17)

ஒட்டகம் அவற்றோ டொருவழி நிலையும் (மர.18)

என்னும் நூற்பாக்கள் விளக்கும்.

குழவி என்னும் இளமைப்பெயரைக் குஞ்சரம் (யானை) பெறும். அப்பெயரை ஆவும் எருமையும் பெறும்; கடமா, மரை என்னும் உயிர்களும் பெறும். ஆராயுங்காலத்து, குரங்கு, முசு, ஊகம் ஆகிய மூன்று உயிர்களும் குழவி என்னும் இளமைப்பெயர் பெறும். இதனை,

குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை (மர.19)

ஆவும் எருமையும் அதுசொலப் படுமே (மர.20)

கடமையும் மரையும் முதனிலை ஒன்றும் (மர.21)

குரங்கும் முசுவும் ஊகமும் மூன்றும்

நிரம்ப நாடின் அப்பெயர்க் குரிய (மர.22)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

குழவி, மக என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு இளமைப்பெயர்கள் மட்டுமே மக்கட்குரியன. மற்ற பெயர்கள் மக்கட்குரிய அல்ல. இதனை,

குழவியும் மகவும் ஆயிரண் டல்லவை

குறிப்பு

கிழவ அல்ல மக்கட் கண்ணே (மர.23)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

ஓரறிவுயிராகிய புல்லும் மரனும் பிள்ளை, குழவி, கன்று, போத்து என்னும் நான்கு பெயர்களையும் இளமைப்பெயராகக் கொள்ளும். நெல், புல் என்னும் ஓரறிவுயிர்களுக்கு மேலே கூறப்பட்ட நான்கு பெயர்களையும் கொள்வது மரபு இல்லை. இதனை,

பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக்

கொள்ளவும் அமையும் ஓரறி வுயிர்க்கே (மர.24)

நெல்லும் புல்லும் நேரார் ஆண்டே (மர.25)

என்னும் நூற்பாக்கள் விளக்கும். இவ்வாறு வரையறுக்கப்பட்ட இளமைப்பெயர்களைத் தவிர பிறவாறு வழங்குதல் மரபு இல்லை என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

சொல்லிய மரபின் இளமை தானே

சொல்லுங்காலை அவையல திலவே (மர.26)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இதற்கு இளம்பூரணர், “என்பது என்சொன்னவாறோவெனின், பரந்துபட்ட உயிர்த்தன்மையெல்லாம் ஈண்டு ஒதப்பட்டனவல்ல, எடுத்தோதாதனவற்றிற்கு ஈண்டு ஒதப்பட்ட இளமைப் பெயரல்லது பிற பெயரின்மையின், இவற்றுள் ஏற்பனவற்றோடு கூட்டியுரைக்க என்றவாறாம்” என்பர். மேலும், “இனி அவையல்லது பிறவில்லை யென்றமையின், ஒன்றற்குரியவற்றை ஒன்றற்குரித்தாக்கி வழங்குவனவும் சிறுபான்மை கொள்ளப்படும். கழுதை, மறியென்பனவும் ‘பிள்ளை வெருகிற் கல்கிரையாகி’ (குறுந்.17) என்றாற் போலவும் சான்றோர் செய்யுளகத்து வருவன கடியப்படா வென்றவாறு. எடுத்தோதாதது பெரும்பான்மை. இனி எடுத்தோதாதன: சிங்கம் புலிப்பாற்படும்; உடும்பு, ஓந்தி, பல்லி அணிற் பாற்படும்; நாவியென்பது மூங்காவின் பாற்படும். பிறவும் இவ்வகையின் ஏற்பன கொள்க என்பர்.

14.2 ஆண்பாற் பெயர்கள்

எருது, ஏற்றை, ஒருத்தல், களிறு, சேவு, சேவல், இரலை, கலை, மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர், போத்து, கண்டி, கடுவன்

என்னும் பதினைந்து பெயர்களையும் ஆண்பாற் பெயர்களாக வரையறுப்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

எருதும் ஏற்றையும் ஒருத்தலுங் களிறும்
சேவும் சேவலும் இரலையும் கலையும்
மோத்தையும் தகரும் உதளும் அப்பரும்
போத்தும் கண்டியும் கடுவனும் பிறவும்
யாத்த ஆண்பாற் பெயரென மொழிப. (மர.2)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இதில் 'பிறவும்' என்றதனான், ஆண் என்றும் விடை என்றும் வருவன போல்வன கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

களிறு என்று விதந்து கூறுதல் யானைக்கு உரியதாகும். பன்றியின்கண்ணும் ஆண்பாலைக் களிறு என்று கூறுதல் நீக்கப்படாது என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

வேழக் குரித்தே விதந்துகளி நென்றல் (மர.35)
கேழற் கண்ணுங் கடிவரை இன்றே (மர.36)

என்னும் நூற்பாக்கள் சுட்டும்.

புல்வாய், புலி, உழை, மரை, கவரி, கராம் ஆகிய அறுவகை உயிர்களும் ஒருத்தல் என்னும் ஆண்பாற் பெயரால் வழங்குதல் மரபு. யானையும் பன்றியும் ஒருத்தல் என்னும் ஆண்பாற் பெயரால் வழங்கப்படும். எருமையினும் ஆண்பாற் பெயரால் ஒருத்தல் என்று கூறப்படும். இதனை,

புல்வாய் புலிஉழை மரையே கவரி
சொல்லிய கராமோ டொருத்தல் ஒன்றும் (மர.37)
வார்கோட் டியானையும் பன்றியும் அன்ன (மர.38)
ஏற்புடைத் தென்ப எருமைக் கண்ணும் (மர.39)

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும்.

பன்றி, புல்வாய், உழை, கவரி என்னும் நான்கு உயிர்களிலும் ஆண்பாற் பெயரால் ஒருத்தல் மரபு. எருமை, மரை, பெற்றம் ஆகிய உயிர்களும் ஏறு என வழங்கப்படும். கடலில் வாழும் சுறாவும் ஏறு என்னும் பெயர் பெறும். இதனை,

பன்றி புல்வாய் உழையே கவரி
என்றிவை நான்கும் ஏறெனற் குரிய (மர.40)
எருமையும் மரையும் பெற்றமும் அன்ன (மர.41)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

கடல்வாழ் சுறாவும் ஏறெனப் படுமே (மர. 42)
என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

பெற்றம், எருமை, புலி, மரை, புல்வாய் என்னும் ஐந்து உயிர்களிலும் ஆணினைப் போத்து என வழங்குதல் மரபு. நீருள் வாழும் முதலை முதலாயினவற்றுள் ஆண்பால் போத்து எனக் கூறுதற்கு உரியதாகும். மயில், எழால் என்பனவற்றுள் ஆணினைப் போத்து என வழங்குதல் பெரும்பான்மையாகும். இதனை,

பெற்றம் எருமை புலிமரை புல்வாய்
மற்றிவை எல்லாம் போத்தெனப் படுமே (மர. 43)

நீர்வாழ் சாதியும் அதுபெறற் குரிய (மர.44)

மயிலுமெழா அலும் பயிலத் தோன்றும் (மர.45)

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும்.

இரலை என்னும் பெயரும் கலை என்னும் பெயரும் புல்வாயில் ஆண்பாற்கு உரியதாகும். இவற்றுள் கலை என்னும் பெயர் உழைக்கும் முசுவிற்கும் உரித்தாகும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

இரலையும் கலையும் புல்வாய்க் குரிய (மர. 46)

கலையென் காட்சி உழைக்கும் உரித்தே

நிலையிற் றப்பெயர் முசுவின் கண்ணும் (மர.47)

என்னும் நூற்பாக்கள் சுட்டும்.

மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர் என்னும் பெயர்கள் யாட்டில் ஆண்பாற்கு உரியனவாகும். இதனை,

மோத்தையும் தகரும் உதளும் அப்பரும்
யாத்த என்ப யாட்டின் கண்ணே (மர.48)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

மயில் அல்லாத புள்ளின்கண் ஆண்பெயர் சேவல் என்று கூறப்படும். இதனை,

சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணும்
மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே (மர.49)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

ஆற்றல் உடையதாகிய ஆண்பாற்கு எல்லாம் ஏற்றை என்னும் பெயர் உரியதாகும். இது ஏற்புழிக்கோடல் என்பதால்

அஃறிணைக்கண்ணும் கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.
இதனை,

ஆற்றலொடு புணர்ந்த ஆண்பாற் கெல்லாம்
ஏற்றைக் கிளவி உரித்தென மொழிப (மர.50)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

ஆண்பால் உயிரெல்லாம் ஆண் என்னும் பெயர் பெறும்.
பெண்பால் உயிரெல்லாம் பெண் என்னும் பெயர் பெறும். அவ்விரு
வகைக்கும் அறிகுறி காண்டலான் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

ஆண்பால் எல்லாம் ஆணெனற் குரிய
பெண்பால் எல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய
காண்பவை அவையவை அப்பா லான. (மர.51)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

14.3 பெண்பாற் பெயர்கள்

பேடை, பெடை, பெட்டை, பெண், மூடு, நாகு, கடமை,
அளகு, மந்தி, பாட்டி, பிணை, பிணவு, பிடி என்னும் பதின்மூன்று
பெயர்களும் பெண்பாற் பெயர்களாகும் என்பர் தொல்காப்பியர்.
இதனை,

பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணும்
மூடும் நாகும் கடமையும் அளகும்
மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவும்
அந்தஞ் சான்ற பிட்யொடு பெண்ணே (மர.3)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

பிடி என்னும் பெண்பாற்பெயர் ஆனையின் (யானை) மேலது
என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

பிட்யென் பெண்பெயர் யானை மேற்றே (மர.52)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

பெட்டை என்னும் பெயர் ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரை
என்னும் நான்கிற்கும் பெண்பாற்குப் பெயராகும். பெட்டை என்னும்
பெயருக்குப் பறவைகளுள் பெண்பாலுக்கு வழங்குதல் மரபாகும்.

இதனை,

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் –
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

ஒட்டகம் குதிரை கழுதை மரையிவை

பெட்டை யென்னும் பெயர்க்கொடைக் குரிய (மர.53)

புள்ளும் உரிய அப்பெயர்க் கென்ப (மர.54)

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும்.

பேடை என்னும் சொல்லும் பெடை என்னும் சொல்லும்
ஆராயுமிடத்து பெட்டை என்பதனோடு ஒன்றும். இதனை,

பேடையும் பெடையும் நாடின் ஒன்றும் (மர.55)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். இது புள்ளினை அடுத்து வைத்தமையால்
பேடை, பெடை என்பன புள்ளின்பின் வருதல் பெரும்பான்மை
என்பர் இளம்பூரணர்.

கோழியும் கூகையும் அளகு எனப்படும். இப் பெயரை மயிலில்
பெண்பாற்கும் உரித்தாக வழங்குதல் மரபு. இதனை,

கோழி கூகை ஆயிரண் டல்லவை

சூழுங் காலை அளகெனல் அமையா(மர.56)

பெண்பா லான

அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே (மர.57)

என்னும் நூற்பாக்கள் உணர்த்தும்.

புல்வாய், நவ்வி, உழை, கவரி என்னும் நான்கிற்கும் பிணை
என்னும் பெண்மைப் பெயர் வழங்குதல் மரபாகும். இதனை,

புல்வாய் நவ்வி உழையே கவரி

சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே (மர.58)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

பன்றி, புல்வாய், நாய் என்னும் மூன்றிற்கும் பெண்பாற்குப்
பிணவு என்னும் பெயர் பொருந்தி வரும். பிணவல் என்னும்
பெயராலும் வழங்கப்பெறும். இதனை,

பன்றி புல்வாய் நாயென மூன்றும்

ஒன்றிய என்ப பிணவென் பெயர்க்கொடை (மர.59)

பிணவல் எனினும் அவற்றின் மேற்றே (மர.60)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

பெற்றம், எருமை, மரை என்னும் மூன்றிற்கும் ஆ என்னும்
பெண்பாற் பெயர் உரியதாகும். இவை நாகு என்னும்
பெண்பாற்பெயராலும் வழங்கப்பெறும். நீர் வாழ்வனவற்றுள் நந்து

என்பதற்கும் நாகு என்னும் பெண்பாற் பெயர் வழங்கப்பெறும்.
இதனை,

பெற்றமும் எருமையும் மரையும் ஆவே (மர.61)

எருமையும் மரையும் பெற்றமும் நாகே (மர.63)

நீர்வாழ் சாதியுள் நந்தும் நாகே (மர.64)

என்னும் நூற்பாக்கள் சுட்டும்.

பெண் என்னும் பெயரும் பிணவு என்னும் பெயரும் மக்களிற்
பெண்பாற்கு வழங்குவது மரபாகும். இதனை,

பெண்ணும் பிணவு மக்கட் குரிய (மர.62)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

மூடு, கடமை என்னும் பெண்பாற் பெயர்கள் ஆட்டின்
பெண்பாலுக்கு உரியதாகும். பாட்டி என்னும் பெண்பாற் பெயர்
பன்றி, நாய் என்னும் உயிர்களின் பெண்பாற்கு வழங்கப்பெறும்.
பாட்டி என்னும் பெயரை நரியின் பெண்பாற்கும் வழங்குவது
மரபாகும். இதனை,

மூடுங் கடமையும் யாடல பெறாஅ (மர.65)

பாட்டி என்ப பன்றியும் நாயும் (மர.66)

நரியும் அற்றே நாடினர் கொளினே (மர.67)

என்னும் நூற்பாக்கள் விளக்கும்.

குரங்கு, முசு, ஊகம் ஆகிய மூன்றின் பெண்பாலும் மந்தி
என்னும் பெயர் பெறும். இதனை,

குரங்கும் முசுவும் ஊகமும் மந்தி (மர.68)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

14.4 கடியலாகா வழக்குகள்

இளமைப்பெயர்கள், ஆண்பாற் பெயர்கள், பெண்பாற்
பெயர்கள் ஆகியவற்றை விரித்துரைத்த தொல்காப்பியர்
கடியலாகாத வழக்குகளை அதிகாரப் புறனடையாக எடுத்துரைப்பர்.
ஆண்குரங்கைக் கடுவன் என்று சொல்லுதலும், ஆந்தையைக்
கோட்டான் என்று கூறுதலும், கிளியைத் தத்தை என்று
சொல்லுதலும் வெருகினைப் பூசை என்று கூறுதலும்

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

ஆண்குதிரையைச் சேவல் என்று உரைத்தலும் பன்றியை ஏனம் என்று சொல்லுதலும் ஆண் எருமையைக் கண்டி என்று சொல்லுதலும் வழக்கில் உள்ளதால் அவை நீக்கப்படா என்பதைக் கடப்பாடு அறிந்தோர் கூறுவர் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

குரங்கினுள் ஏற்றைக் கடுவன் என்றலும்
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டான் என்றலும்
செவ்வாய்க் கிள்ளையைத் தத்தை என்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை என்றலும்
குதிரையுள் ஆணினைச் சேவல் என்றலும்
இருள்நிறப் பன்றியை ஏனம் என்றலும்
எருமையுள் ஆணினைக் கண்டி என்றலும்
முடிய வந்த வழக்கின் உண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே. (மர.69)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

14.5 உயிர்ப்பாகுபாடு

தொல்காப்பியர் உலகத்துப் பல்லுயிரையும் ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை அறுவகையாகப் பாகுபடுத்தி உணர்த்துவது சிறப்பிற்குரியதாகும். ஓரறிவுயிர் என்பது உடம்பினால் அறியும் திறன் கொண்டதாகும். ஈரறிவுயிர் என்பது உடம்பினானும் வாயினானும் அறியும் திறன் கொண்டதாகும். மூவறிவுயிர் என்பது உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் அறியும் திறன் கொண்டதாகும். நாலறிவுயிர் என்பது உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் கண்ணினானும் அறியும் திறன் கொண்டதாகும். ஐயறிவுயிர் என்பது உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் கண்ணினானும் செவியினானும் அறியும் திறன் கொண்டதாகும். ஆறறிவுயிர் என்பது உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் கண்ணினானும் செவியினானும் மனத்தினானும் அறியும் திறன் கொண்டதாகும். இதனைத் தெளிவாக அறிந்தோர் நெறிமுறையாக உணர்த்தியுள்ளனர் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே

ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே

ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே

நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே (மர.27)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். இளம்பூரணர் உடம்பினால் அறிதல் முதல் மனத்தினால் அறிதல் வரை ஒவ்வொன்றையும் அதன் இயல்புகளை விளக்குதல் மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். “இவ்வாறு அறிதலாவது, உடம்பினால் வெப்பம் தட்பம் வன்மை மென்மை அறியும். மூக்கினால் நன்னாற்றம் தீய நாற்றம் அறியும். கண்ணினால் வெண்மை, செம்மை, பொன்மை, பசுமை, கருமை, நெடுமை, குறுமை, பருமை, நேர்மை, வட்டம், கோணம், சதுரம் என்பன அறியும். செவியினால் ஓசை வேறுபாடும், சொற்படும் பொருளும் அறியும். மனத்தினாலறியப்படுவது, இது போல்வன வேண்டுமெனவும், இதுசெயல் வேண்டுமெனவும், இஃது எத்தன்மையெனவும் அனுமானித்தல். அனுமானமாவது, புகை கண்டவழி நெருப்புண்மை கட்புலன் அன்றாயினும் அதன்கண் நெருப்பு உண்டென்று அனுமானித்தல்” என இளம்பூரணர் நுட்பமாக உரை கூறுவர்.

14.5.1 ஓரறிவுயிர்

புல்லும் மரமும் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு வகையும் உடம்பினாலறியும் ஓரறிவுயிர் ஆகும். அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவும் உள என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே (மர.28)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். பிற ஆவன கொட்டியும் தாமரையும் கழுநீரும் போல்வன என்பர் இளம்பூரணர். புறவயிர்ப்பு உடையன புல் என்றும் அக(உள்)வயிர்ப்பு உடையன மரம் என்றும் விளக்குவர் தொல்காப்பியர். இதனை,

புறக்கா முனவே புல்லெனப் படுமே (மர.86)

அகக்கா முனவே மரமெனப் படுமே (மர.87)

என்னும் நூற்பாக்கள் விளக்கும். தெங்கு, பனை, கமுகு, மூங்கில் முதலானவை புல் வகையில் அடங்கும் என்பர் இளம்பூரணர்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

தோடு, மடல், ஓலை, ஏடு, இதழ், பாளை, ஈர்க்கு, குலை என்று சொல்லப்பட்ட உறுப்பின் பெயரெல்லாம் புல்லாகிய உறுப்பின்கண்ணே வரும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

தோடே மடலே ஓலை என்றா
ஏடே இதழே பாளை என்றா
ஈர்க்கே குலையே நேர்ந்தன பிறவும்

புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர் (மர.88)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். இதனால் புற வயிர்ப்பும் உள் வயிர்ப்பும் இல்லாதனவற்றுள் ஒரு சாரன இவ்வகைப்பட்ட உறுப்புப் பெயருடையனவாகி இவையும் புல்லெனப்படும் என்றவாறு. அவையாவன, வாழை, ஈந்து, தாமரை, கழுநீர் என்றித் தொடக்கத்தன என்பர் இளம்பூரணர்.

இலை, முறி, தளிர், தோடு, சினை, குழை, பூ, அரும்பு, நனை என்று சொல்லப்பட்ட உறுப்புப் பெயர் மரத்துக்கு அங்கமாகும். இதனை,

இலையே முறியே தளிரே தோடே
சினையே குழையே பூவே அரும்பே
நனையே உள்ளுறுத்த அனையவை எல்லாம்
மரனொடு வருஉங் கிளவி என்ப (மர. 89)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இதனானே புற வயிர்ப்பும் உள் வயிர்ப்பும் இல்லாதனவற்றுள் ஒருசாரன இவ்வுறுப்புப் பெயர் உடையன மரமெனப் படும் என்று கொள்க. அவையாவன, முருக்கு, தணக்கு முதலாயின என்பர் இளம்பூரணர்.

காய், பழம், தோல், செதிள், வீழ் என்னும் உறுப்புப் பெயர் புல், மரன் என்னும் இருவகைக்கும் பொதுவானவையாகும். இதனை,

காயே பழமே தோலே செதிலே
வீழோ டென்றாங்கு அவையும் அன்ன (மர.90)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். தாழை பூவுடைத் தாகலானும் கோடுடைத் தாகலானும் புற வயிர்ப்பு இன்மையானும் மரம் எனப்படுமாயினும் புல் என்றல் பெரும்பான்மை என்பர் இளம்பூரணர்.

14.5.2 ஈரறிவுயிர்

நந்தும் முரளும் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு வகையும் உடம்பினானும் வாயினானும் அறியும் ஈரறிவுயிர் ஆகும். அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவும் உள் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

நந்தும் முரளும் ஈரறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே (மர.29)
என்னும் நூற்பா விளக்கும். நந்து என்றதனால் சங்கு, நத்தை, அலகு,
நொள்ளை என்பன கொள்க. முரள் என்றதனால் இப்பி, கிளிஞ்சில்,
ஏரல் என்பன கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

14.5.3 மூவறிவுயிர்

சிதலும் எறும்பும் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு வகையும்
உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் அறியும் மூவறிவுயிர்
ஆகும். அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவும் உள என்பர் தொல்காப்பியர்.
இதனை,

சிதலும் எறும்பும் மூவறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே (மர.30)
என்னும் நூற்பா சுட்டும். பிற ஆவன அட்டை முதலாயின என்பர்
இளம்பூரணர்.

14.5.4 நாலறிவுயிர்

நண்டும் தும்பியும் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு வகையும்
உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் கண்ணினானும்
அறியும் நாலறிவுயிர் ஆகும். அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவும் உள என்பர்
தொல்காப்பியர். இதனை,

நண்டும் தும்பியும் நாலறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே (மர.31)
என்னும் நூற்பா சுட்டும். பிறவும் என்றதனால் ஞிமிறு, சுரும்பு
என்பன கொள்க என்பர் இளம்பூரணர்.

14.5.5 ஐயறிவுயிர்

நாற்கால் விலங்கும் புள்ளும் என்று சொல்லப்பட்ட
இரண்டு வகையும் உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும்
கண்ணினானும் செவியினானும் அறியும் ஐயறிவுயிர் ஆகும்.
அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவும் உள என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

மாவும் புள்ளும் ஐயறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே (மர.32)

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா சுட்டும். பிற ஆவன, தவழ்வனவற்றுள் பாம்பு முதலாயினவும் நீருள் வாழ்வனவற்றுள் மீனும் முதலையும் ஆமையும் முதலாயினவுங் கொள்ளப்படும் என்பர் இளம்பூரணர்.

14.5.6 ஆற்றிவுயிர்

உடம்பினானும் வாயினானும் மூக்கினானும் கண்ணினானும் செவியினானும் மனத்தினானும் அறியும் திறன் கொண்ட மக்கள் ஆற்றிவுயிர் எனப்படுவர். அக்கிளைப் பிறப்பு பிறவும் உள என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

மக்கள் தாமே ஆற்றி வுயிரே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே (மர. 33)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். பிற ஆவன, தேவர், அசுரர், இயக்கர் முதலாயினோர் பிறப்புகள் என்பர் இளம்பூரணர்.

விலங்கினுள் ஒருசாரனவும் ஆற்றிவு உயிராகும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

ஒருசார் விலங்கும் உளவென மொழிப (மர.34)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். அவையாவன, கிளியுங் குரங்கும் யானையும் முதலாயின என்பர் இளம்பூரணர்.

14.6 நால்வகை வருணத்தார் மரபு

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் பாகுபாடு நால்வகை வருணம் எனப்படும். தொல்காப்பியர் புறத்திணையிலின் வாகைத்திணையில் இப்பாகுபாடு அடிப்படையில் வகைப்படுத்தியிருப்பர். அவ்வகையில் மரபியல் நால்வகை வருணத்தார்க்குரிய மரபுகளைக் கூறுகிறது.

14.6.1 அந்தணர் மரபு

நூல், கரகம், முக்கோல், மணை என்பன ஆராயுங்காலத்து அந்தணர்க்குரியன என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே

ஆயுங்காலை அந்தணர்க் குரிய (மர.71)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

அந்தணாளர்க்கு அரசர் தன்மையும் வரைவின்று என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

அந்தணாளர்க்கு அரசுவரை வின்றே (மர.83)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இளம்பூரணர் இதன் உரையில், “அமாத்திய நிலையும் சேனாபதி நிலையும் பெற்ற அந்தணாளர்க்கு அரசர் தன்மையும் வரைவின்று. அஃதாவது, மந்திரி புரோகிதனாகியவழிக் கொடியும் குடையும் கவரியும் தாரு முதலாயின அரசராற் பெற்று அவரோடு ஒரு தன்மையராகியிருத்தல்” என்பர்.

14.6.2 அரசர் மரபு

படை, கொடி, குடை, முரசு, புரவி, களிறு, தேர், தார், முடி என்னும் ஒன்பதும் அரசர்க்குரியனவாகும். இதனை,

படையும் கொடியுங் குடையும் முரசும்
நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்

தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க் குரிய (மர.72)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். பிறவும் என்றதனான், ஆரமும் கழலும் எல்லாம் அரசர்க்குரிய என்றவாறு என்பர் இளம்பூரணர்.

அந்தணர்களுக்கு உரியனவற்றுள் அரசர்க்கு ஒன்றி வரும் பொருள்களும் உள்ளன என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

அந்தணாளர்க்கு உரியவும் அரசர்க்கு
ஒன்றிய வருஉம் பொருளுமா ருளவே (மர.73)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். அவை நாலுதொழில்: ஈதல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஓதல் என்பர் இளம்பூரணர்.

14.6.3 அந்தணர், அரசர் இருவர்க்கும் பொதுமரபு

பரிசில் பாடாண்திணைத் துறைக் கிழமைப்பெயர், நெடுந்தகை, செம்மல் என்னும் சிறப்புப்பெயர்கள், பிறபெயர்கள்

குறிப்பு

குறிப்பு

ஆகியவற்றைப் பொருத்தப்பாடு கருதிச் சொல்லுதல் அந்தணர்,
அரசர் ஆகிய இருவர்க்கும் உரிய பொது மரபாகும். இதனை,

பரிசில் பாடாண் திணைத்துறைக் கிழமைப்பெயர்
நெடுந்தகை செம்மல் என்றிவை பிறவும்

பொருந்தச் சொல்லுதல் அவர்க்குரித் தன்றே (மர.74)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். இதற்கு இளம்பூரணர்,
“இப்பொருண்மையும் அரசர்க்கும் உரித்து அந்தணர்க்கும் உரித்து”
என விளக்குவர். ஆனால் பேராசிரியர், “இவ்வாறு புனைந்துரை
வகையாற் சொல்லினல்லது சாதி வகையாற் கூறுதல் அந்தணர்க்கு
உரித்தன்று” என விளக்குவர். மேலும், “பரிசில் – பரிசில்
கடாநிலையும் பரிசில் விடையும் போல்வன; பாடாண்திணைத்
துறைக்கிழமைப்பெயர் – பாடாண் திணைக்குரிய
கைக்கிளைப்பொருள் பற்றியும், கொடைத்தொழில் பற்றியும் பெறும்
பெயர்; அவை காளை, இளையோன் என்பன போல்வன” என்றும்
விளக்குவர்.

14.6.4 வணிகர் மரபு

வாணிகம் செய்து வாழும் வாழ்க்கை 'வைசியன்' எனப்படும்
வணிகர்க்கு உரியதாகும். நெல்லு, காணம், வரகு, இறுங்கு, தினை,
சாமை, புல்லு, கோதும்பை எனப்படும் எண்வகை உணவுகளை
உண்டாக்குகின்ற உழவுத்தொழிலும் வாணிகர்க்கு வரையார்.
கண்ணியும் தாரும் வைசியர்க்குச் சொல்லப்பெறும். இதனை,

வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை (மர.78)

மெய்தெரிவகையின் எண்வகை உணவின்

செய்தியும் வரையார் அப்பா லான (மர. 79)

கண்ணியும் தாரும் எண்ணினர் ஆண்டே (மர.80)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

14.6.5 அரசர், வணிகர் அல்லாதோர்க்கு உரிய மரபு

அரசரும் வணிகரும் அல்லாதோர்க்குப் படைக்கல வகை
கூறப்பெறார் என்பர். இதனை,

இடையிரு வகையோர் அல்லது நாடிற்

படைவகை பெறாஅர் என்மனார் புலவர் (மர.77)
என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இதனால் அந்தணரும் வேளாளரும்
படைக்கல வகை பெறார் என்பது விளங்கும்.

14.6.6 வேளாளர் மரபு

வேளாண் மாந்தர்க்குத் தொழில் உழவே ஆகும். வேந்தரான்
ஏவப்பட்ட தொழிலினான் படையும் கண்ணியும் வேளாண்
மாந்தர்க்கும் உளவாகும். இதனை,

வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி (மர.81)
வேந்துவிடு தொழிலிற் படையுங் கண்ணியும்
வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே (மர.82)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

14.6.7 வணிகர், வேளாளர் மரபு

வில், வேல், கழல், கண்ணி, தார், ஆரம், தேர், மா என
சொல்லப்பட்டனவெல்லாம் மன்னனாற் பெற்ற மரபினான்
வைசியர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரியவாகும். இதனை,

வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியும்
தாரும் ஆரமுந் தேரும் மாவும்
மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க் குரிய (மர. 84)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இவர்களுள்ளும் இழிந்த மாந்தர்க்கு
அவை உளவாகக் கூறப்படாது. இதனை,

அன்ன ராயினும் இழிந்தோர்க் கில்லை (மர.85)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். இதன் உரையில் இளம்பூணர் ,
“மேற்சொல்லப்பட்ட மன்னனான் வில்லு முதலாயின பெற்ற
மரபினராய நான்கு குலத்தினும் இழிந்த மாந்தர்க்கு அவை
உளவாகக் கூறப்படா வென்றவாறு. எனவே அவரவர்க்கு
உரியவாற்றாற் கூறப்பெறும் என்றவாறு” என்பர். இதில் நான்கு
குலம் என அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும்
நால்வரையும் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

14.6.8 நால்வர்க்கும் பொது மரபு

நகரும் (ஊர்) பெயரும் இயற்பெயரும் சிறப்புப் பெயரும் தத்தம் தொழிற்கேற்ற கருவியும் எல்லாரையும் சார்த்தி அவையவை வருதல் பெறும் என்பது நால்வர்க்கும் பொதுவான மரபாகும். இதனை,

ஊரும் பெயரும் உடைத்தொழிற் கருவியும்
யாரும் சார்த்தி அவையவை பெறுமே (மர.75)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும். அவ்வாறே தலைமைக் குணமுடையராகக் கூறுதலும் தத்தமக்கேற்ற நிலைமைக்குப் பொருந்துமாறு நிகழ்த்துப என்றும் கூறுவர். இதனை,

தலைமைக் குணச்சொலுந் தத்தமக் குரிய
நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்துப என்ப (மர.76)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எனவே இறப்பவியர்தல், இறப்பவிழிதல் ஆகாவென்றவாறாம் என்பர் இளம்பூரணர். இறப்ப என்பதற்கு 'அதிகமாக' என்று பொருள்படும். அதிகமாக உயர்த்திக் கூறுதலும் அதிகமாக இழித்துக் கூறுதலும் இல்லாமல் அவரவர் இயல்பிற்கேற்ப தலைமைக் குணத்தைப் பொருத்திக் கூறுதல் மரபு ஆகும்.

14.7 வழக்கு, செய்யுள் மரபுகள்

உலகமானது நிலம், தீ, நீர், வளி, விசம்பு ஆகிய ஐம்பெரும்பூதங் கலந்த மயக்கமாதலான், உலகப்பொருள்களை இருதிணையும் ஐம்பாலும் வழாமல் திரிபுபடாத சொல்லோடே தழுவுதல் வேண்டும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

நிலம்தீ நீர்வளி விசம்போ டைந்துங்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை ஐம்பால் இயனெறி வழாமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும் (மர.91)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். இதில் தொல்காப்பியர் 'இயனெறி வழாமை', 'திரிவில் சொல்' என இரண்டில் 'இயனெறி வழாமை' என்று கூறுவதே போதுமானாலும் அது முழுமையான பொருளை உணர்த்தாது என்பதானாலேயே 'திரிவில் சொல்' என்பதையும் சேர்த்துக் கூறியுள்ளார் என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. 'குழவி'

குறிப்பு

என்பது உயர்திணைக்கண் வரின் அதற்குரிய பாலாற் கூறாது அஃறிணைக்குரிய பாலாற் கூறப்படுதலின், அவ்வகையான் வருவது வழுவாயினும் திரிவில் சொல் என்றதனான் அதுவும் அடக்கிக் கூறினான் என்பர்.

செய்யுட்கள் மரபு வழிப்பட்ட சொல்லினால் செய்ய வேண்டுதலின், இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மரபு நிலையில் திரிதல் செய்யுட்கு இல்லை. எனவே எந்த ஒரு செய்யுளும் மரபியலில் ஓதப்பட்ட மரபினால் செய்யவேண்டும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை

மரபு வழிப்பட்ட சொல்லி னான (மர.92)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். 'செய்யுட்கில்லை' என்று கூறியதனால் வழக்கினுள் சில திரியவும் பெறும். அவை வழக்கினுள் ஆணினைப் போத்து என்றல் என்பர் இளம்பூரணர்.

மரபு நிலை திரிந்து வரின் பொருள் வேறுவேறாகும். எனவே மரபு நிலை திரிதல் வழி என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

மரபுநிலை திரியிற் பிறிது பிறிதாகும் (மர.93)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

நூலின் நிகழ்ச்சி உயர்ந்தோர்மாட்டு ஆதலான், வழக்கு என்று சொல்லப்பட்டது உயர்ந்தோர் மேலது என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான (மர.94)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

14.8 நூலின் வகைகள்

மரபு என்பது நூற்கு இன்றியமையாத இயல்பாகும். அவ்வியல்பு திரியாத மரபுடையவாகி உரைக்கப்படும் நூல் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று முதலால்; மற்றொன்று வழிநூல். வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவினையுடைய முனைவனால் எழுதப்பட்டது முதலாலாகும். முனைவனாகிய முதல்வன் கண்ட நூல் வழியே செய்வது வழி நூலாகும். இதனை,

மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி

உரைபடு நூல்தாம் இருவகை நிலைய

குறிப்பு

முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின (மர.95)
வினையின் நீங்கிய விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும் (மர.96)
வழியெனப் படுவது அதன்வழித் தாகும் (மர.97)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

வழிநூல் எனப்படுவது தொகை நூல், விரிநூல், தொகைவிரி நூல், மொழிபெயர்ப்பு நூல் என நான்கு வகைப்படும். முதனூலாசிரியன் விரித்துச் செய்ததனைத் தொகுத்துச் செய்தல் தொகை நூல் எனப்படும். அவ்வாறு தொகுத்துச் செய்ததனை விரித்துச் செய்தல் விரி நூல் எனப்படும். தொகுத்தும் விரித்தும் செய்தல் தொகைவிரி நூல் எனப்படும். வடமொழிப் பனுவலை மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்மொழியாற் செய்தல் மொழிபெயர்ப்பு நூல் எனப்படும். இதனை,

வழியின் நெறியே நால்வகைத் தாகும் (மர.98)
தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்து
அதர்ப்பட யாத்தலோடு அனைமர பினவே (மர.99)

என்னும் நூற்பாக்கள் விளக்கும்.

14.8.1 நூற்கு இலக்கணம்

நூல் என்பது, சூத்திரத்தானும் காண்டிகையானும் பொருண்மேற் கூறிய வகையுடைத்தாக அமையும். பத்து வகைக் குற்றமும் இல்லாமல் நுண்ணிதாகிய முப்பத்திரண்டு தந்திர உத்திகளோடு புணர்ந்து அமையும். இதனை,

ஓத்த சூத்திரம் உரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
ஈரைங் குற்றமும் இன்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை உத்தியொடு புணரின்
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர் (மர.100)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

சூத்திரத்திற்கு உரை விரித்துரைக்குமிடத்தும் சூத்திரப் பொருள் விளங்கக் காண்டிகை புணர்க்குமிடத்தும் விதித்தல், விலக்கல் என்னும் இரு வகையோடு கூடப் பொருந்தின அவை

குறிப்பு

ஆராய்ந்து புணர்க்கவும் பெறும். விதித்தல் என்பது ஆசிரியன் இப்பொருள் இவ்வாறு கூற வேண்டுமென விதித்தல்; விலக்கல் என்பது ஆசிரியன் இப்பொருள் இவ்வாறு கூறப்பெறான் என விலக்கல். இவ்வாறு, இவ்விரு நெறியும் பொருந்துமாறு ஆராய்ந்து பொருள் உரைத்துக் கொள்ளப்படும். இதனை,

உரையெடுத்த தன்முன் யாப்பினும் சூத்திரம்
புரைதப உடன்படக் காண்டிகை புணர்ப்பினும்
விதித்தலும் விலக்கலும் எனவிரு வகையொடு
புணர்ந்தவை நாடிப் புணர்க்கவும் பெறுமே (மர.101)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

14.8.2 சூத்திரத்தின் இலக்கணம்

நூலுக்கு அங்கமாகிய சூத்திரம், தொகுத்தல், விரித்தல், தொகைவிரி, மொழிபெயர்ப்பு என்னும் நான்கு வகையினும் சொல்லப்பட்ட பொருளொடு பொருந்தும். சில எழுத்தினான் இயன்ற செய்யுளாக அமையும். நூல் உரைக்கும் காலத்து அவ்வுரையிற் பொருளெல்லாம் தன்னகத்து அடக்குதல், நுண்ணிய பொருண்மையொடு பொருந்திய விளக்கமுடைத்தாதல், கெடுக்கல் ஆகாத துணைச் சூத்திரங்களை உடைத்தாதல், வரையறுக்கப்படாத அரிய பொருளை உடைத்தாதல், பலவற்றானும் பயனை ஆராய்தல் ஆகிய இயல்புகள் கொண்டு அமையும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு
சில்வகை எழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்
சொல்லுங் காலை உரையகத் தடக்கி
நுண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத் தாகித்
துளக்கல் ஆகாத் துணைமை யெய்தி
அளக்கல் ஆகா அரும்பொருட் டாகிப்
பலவகை யானும் பயன்தெரி புடையது
சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர் (மர.102)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

14.8.3 காண்டிகை இலக்கணம்

காண்டிகை என்பதும் உரை என்பதும் சூத்திரத்திற்கு எழுதப்படும் விளக்கங்களாகும். இவற்றுள் குற்றமில்லாத சூத்திரம்

குறிப்பு

சொன்ன இயல்பினான் மறைவின்றி விளக்குவது காண்டிகை எனப்படும். இதனை,

பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும் (மர.103)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

காண்டிகையாவது, சூத்திரத்திற் படுஞ் சொற்பொருளை விட்டு நீங்குதலின்றி விரிவொடு பொருந்தும். அதாவது சூத்திரப் பொருளை மிக அகலாது விளங்கும். சூத்திரப் பொருளை விளக்கும் ஏது நெறியான் அமையும். எடுத்துக்காட்டுகள் பொருந்தி வரும். இவ்வாறு பொருளை விளக்கும் நெறியை உடையது காண்டிகை என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

விட்டகல் வின்றி விரிவொடு பொருந்திச்
சுட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொருட்டா
ஏது நடையினும் எடுத்துக் காட்டினும்

மேவாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே (மர.104)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். இதற்கு இளம்பூரணர், “இம்மனை நெருப்புடைத்து என்றது சூத்திரப்பொருள்; புகையுடைத்து ஆதலான் என்பது ஏது; அடுக்களை போல என்பது எடுத்துக்காட்டு” எனக் காண்டிகையானது சூத்திரப்பொருள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு என்ற மூன்று இயல்புகளையும் கொண்டமையும் என நுட்பமாக விளக்குவர்.

14.8.4 உரை இலக்கணம்

சூத்திரத்தின் உட்பொருளை மட்டுமல்லாமல் அந்நூலில் அமைந்த யாப்பிற்கும் பொருந்த இன்றியமையாது இயைந்து வரும் எல்லாவற்றையும் கொணர்ந்து பொருந்த உரைப்பது உரை எனப்படும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
இன்றி யமையா தியைபவை எல்லாம்
ஒன்ற உரைப்பது உரையெனப் படுமே (மர.105)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

மறுதலையாகக் கேட்கப்படும் வினாக்களுக்கு விடை கூறுவதாகவும் ஐயப்பட்டு நின்றலும் மருண்டு நின்றலும் நீக்கி, தன்னூலானாதல் அப்பொருள் முடிவுறக் கூறின நூலானாதல்

தெளிய ஒரு பொருளை ஒற்றுமைப்படுத்துவதாகவும் இதுவே பொருள் எனத் துணிவதாகவும் நின்றல் உரையின் இயல்பு என்பர் புலவர். இதனை,

மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்த்
தன்னூ லானும் முடிந்தநூ லானும்
ஐயமு மருட்கையுஞ் செவ்விதின் நீக்கித்
தெற்றென ஒருபொருள் ஒற்றுமை கொளீஇத்
துணிவொடு நின்றல் என்மனார் புலவர் (மர. 106)

என்னும் நூற்பா விளக்கும்.

14.8.5 நூற் குற்றம்

நூலுக்குரியனவாக சொல்லப்பட்ட எல்லாக் குணங்களும் மறுதலையாக அமையுமாயின் அது சிதைவின்பாற் படும். சிதைவு என்பது பத்து வகைக் குற்றத்தைக் குறிக்கும். முதல் நூலின்கண் சிதைவு இல்லை. வழிநூலின்கண் வல்லவன் புனையாத வாரம் (செய்யுள்) போல யாப்பினுள் சிதைவு அமையலாம் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை,

சொல்லப்பட்டன எல்லா மாண்பும்
மறுதலை யாயின் மற்றது சிதைவே (மர.107)
சிதைவில் என்ப முதல்வன் கண்ணே (மர.108)
முதல்வழி யாயினும் யாப்பினுட் சிதையும்
வல்லோன் புனையா வாரம் போன்றே (மர.109)

என்னும் நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கும்.

14.8.5.1 பத்துவகைக் குற்றங்கள்

சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிற்
கூறியது கூறல் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில் கூறல் மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் றாதல்
பழித்த மொழியான் இழுக்கக் கூறல்
தன்னான் ஒருபொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினும் மனங்கோள் இன்மை
அன்ன பிறவும் அவற்றுவிரி யாகும் (மர. 110)

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

என்னும் நூற்பா பத்து வகைக் குற்றங்களை விரித்துரைக்கும்.

- ஒருமுறை கூறியதை அந்நூலின்கண் திரும்பவும் கூறல் கூறியது கூறலாகும்.

- ஒருமுறை கூறிய பொருளோடு மாறுபடும் வகையில் பின்னர் கூறல் மாறுகொளக் கூறல் எனப்படும். முதலில் 'தவம் நன்று' என்று கூறிய நூல் பின்பு 'தவம் தீது' என்றல்.

- ஒரு நூலில் விளக்க வேண்டிய பொருள்களுள் சிலவற்றைக் கூறாது விட்டுவிடுதல் குன்றக் கூறல் எனப்படும்.

- ஒரு நூலில் விளக்க வேண்டிய பொருள்கள் மட்டுமல்லாமல் தொடர்பில்லாத பொருளையும் விரித்துக் கூறல் மிகைபடக் கூறல் எனப்படும். அஃதாவது தமிழ் இலக்கணம் சொல்லுவான் எடுத்துக் கொண்டான் வடமொழி இலக்கணமும் கூறல் என்பர் இளம்பூரணர்.

- முன்னும் பின்னும் வருகின்ற பொருண்மைக்குத் தொடர்பில்லாமல் பயனில்லாத பொருளைக் கூறல் பொருளில் கூறல் எனப்படும்.

- கேட்டார்க்குப் பொருள் விளங்குமாறு இல்லாமல் கூறல் மயங்கக் கூறலாகும்.

- பொருள் யாக்கப்பட்ட சூத்திரம் சந்த இன்பம் இல்லாமல் இருத்தல் கேட்போர்க்கு இன்னா யாப்பிற்றாதல் எனப்படும்.

- நூலாசிரியர் தான் ஒரு பொருளை ஒரு வாய்பாட்டாற் தேர்ந்தெடுத்துப் பிறிதொரு வாய்பாட்டாற் கூறுதல் பழித்த மொழியான் இழுக்கக் கூறல் எனப்படும். அக்குறிப்பு உலகவழக்கு இன்மையாற் பிறர்க்குப் புலப்படாதாம்; அதனான் அதுவும் குற்றமாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்.

- எழுத்தினானும் சொல்லினானும் பொருளினானும் கேட்போர் மனங்கொள்ளுமாறு கூறாமை என்ன வகையினும் மனங்கோளின்மை எனப்படும்.

இப்பத்து வகைக் குற்றங்கள் மட்டுமல்லாமல் 'எதிர்மறுத்து உணர்தல்' என்பதையும் தொல்காப்பியர் குற்றமாகச் சுட்டுவர்.

இதனை,

எதிர்மறுத்து உணரின்அத் திறத்தவும் அவையே (மர.111)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும். எ.கா: பாவஞ் செய்தான் நிரையம் புகும் எனக் கருதிக் கூறுவான், தவஞ் செய்வான் சுவர்க்கம் புகும் என்றல். இதில் சுவர்க்கம் பெறும் என்னும் பொருட்கண் நிரையம் புகும் என்ற பொருள் தோன்றாமையால் அது குற்றமாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்.

14.8.6 முப்பத்திருவகை நூல் உத்திகள்

இதனை இளம்பூரணர் 'தந்திர உத்தி' என்று குறிப்பிடுவர். தந்திரமெனினும் நூல் எனினும் ஒக்கும். உத்தி என்பது வடமொழிச் சிதைவு. அது சூத்திரத்தின்பாற் கிடப்பதொரு பொருள் வேறுபாடு காட்டுவது என்றும் கூறுவர். நுதலியது அறிதல் முதல் உய்த்துக்கொண்டு உணர்தல் ஈறாக முப்பத்திரண்டு உத்திகளைத் தொல்காப்பியர் சுட்டுவர். இதனை,

ஒத்த காட்சி உத்திவகை விரிப்பின்
நுதலிய தறிதல் அதிகார முறையே
தொகுத்துக் கூறல் வகுத்துமெய்ந் நிறுத்தல்
மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வைத்தல்
மொழியா ததனை முட்டின்றி முடித்தல்
வாரா ததனான் வந்தது முடித்தல்
வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்
முந்து மொழிந்ததன் தலைதடு மாற்றே
ஒப்பக் கூறல் ஒருதலை மொழியே
தன்கோட் கூறல் உடம்பொடு புணர்த்தல்
பிறனுடம் பட்டது தானுடம் படுதல்
இறந்தது காத்தல் எதிரது போற்றல்
மொழிவாம் என்றல் கூறிற் றென்றல்
தான்குறி யிடுதல் ஒருதலை யன்மை
முடிந்தது காட்டல் ஆணை கூறல்
பல்பொருட் கேற்பின் நல்லது கோடல்
தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்
மறுதலை சிதைத்துத் தன்துணி புரைத்தல்
பிறன்கோட் கூறல் அறியா துடம்படல்
பொருளிடையிடுதல் எதிர்பொருள் உணர்த்தல்
சொல்லின் எச்சம் சொல்லியாங் குணர்த்தல்
தந்துபுணர்ந் துரைத்தல் ஞாபகம் கூறல்
உய்த்துக்கொண் டுணர்த்தலொடு மெய்ப்பட நாடிச்
சொல்லிய அல்ல பிறவவண் வரினும்
சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு
இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த்தல் வேண்டும்
நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே (மர.112)

என்னும் நூற்பா விரித்துரைக்கும்.

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

1. சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட பொருளை உணர்த்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், இதன் கருத்து இது என உணர்த்துதல் நுதலியது அறிதல் என்னும் உத்தியாகும். அஃதாவது, 'எழுத்தெனப் படுப'(நூன்.1) என்னும் சூத்திரத்துள் 'எழுத்து இனைத்தென வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று' என்றல்.
2. முன்னம் பலபொருள் அதிகரித்தவழிப் பின்னும் அம்முறையினானே விரித்து உணர்த்துதல் அதிகார முறை என்னும் உத்தியாகும். அஃதாவது, உயர்திணை, அஃறிணை என அதிகரித்து 'ஆடு உ வறிசொல்' (கிளவி.2) என்னும் சூத்திரத்தான் நிறுத்தமுறை பிறழாமல் உயர்திணை கூறல். இன்னும் இதனானே, ஒரு சூத்திரத்திலே கருதின பொருளை வைத்து வருகின்ற சூத்திரத்துள் ஓதாது அதன் காரியமாயின கூறியவழி அதனைச் சூத்திரந்தோறும் கொணர்ந்து உரைத்தல். அஃதாவது, 'அகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்' (உயிர்.1) என்னும் சூத்திரத்தில் 'கசதபத் தோன்றி' என ஓதி 'வினையெஞ்சு கிளவியும்' (உயிர்.2) என்னும் சூத்திரத்துள் ஓதிற்றிலராயினும் அதிகார முறைமையினான் வல்லெழுத்து வருவழி என உரைத்தல்.
3. தொகுத்துக் கூறல் என்பது, வகைபெறக் கூற வேண்டுமாயினும் அதனைத் தொகுத்துக் கூறல் ஆகும். அஃதாவது, 'எழுத்தெனப் படுப அகரமுத னகர விறுவாய் முப்பஃதென்ப' (நூன்.1) என்றாற் போல்வன. இன்னும் பல சூத்திரத்தாற் கூறிய பொருளை இத்துணையுங் கூறப்பட்டது இதுவென கூறலுமாம். 'தூக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப' (செய்.83) என்பதனாற் கொள்க.
4. தொகைபடக் கூறிய பொருளை வகைபடக் கூறல் வகுத்து மெய்ந் நிறுத்தல் என்னும் உத்தியாகும். அஃதாவது, நூன்மரபின் முதல் சூத்திரத்தில் 'எழுத்தெனப் படுப, அகர முதல் னகர இறுவாய், முப்பஃ தென்ப' எனத் தொகுத்துக் கூறிப் பின்னர் 'அவைதாம் அ இ உ எ ஓ என்னும் அப்பால் ஐந்தும் ஓரளபு இசைக்கும் குற்றெழுத்தென்ப' (நூன்.3) என வகைபடக் கூறுதல்.
5. சூத்திரத்தின் பொருள் பலபட உரைக்கும் வகையில் தோன்றுமாயின், அதற்கு முன்னர் உள்ள சூத்திரத்திற்கு ஒக்கும் பொருளை உரைத்தல் மொழிந்த பொருளோடு ஒன்ற வைத்தல் என்னும் உத்தியாகும்.

குறிப்பு

6.சூத்திரத்தில் எடுத்து உரைக்காத பொருளை முட்டுப்படாமல் உரையினான் முடித்தல் முடியாததை முட்டின்றி முடித்தல் என்னும் உத்தியாகும். இதனை 'உரையிற்கோடல்' என்பர்.

7.ஒருங்கு எண்ணப்பட்ட பொருள் ஒன்றனைப் பகுத்துக் கூறியவழி, ஆண்டு வாராததற்கு ஒதிய இலக்கணத்தை இதன்கண்ணும் வருவித்து உணர்த்தல் வாராததனான் வந்தது முடித்தல் என்னும் உத்தியாகும்.

8.ஒருங்கு எண்ணப்பட்டவற்றுள் ஒன்றைப் பகுத்து இலக்கணம் கூறியவழி வாராததன்கண்ணும் இவ்விலக்கணத்தைக் கூட்டி முடித்தல் வந்ததுகொண்டு வாராதது முடித்தல் என்னும் உத்தியாகும்.

9.முற்பட அதிகரித்த பொருளை அவ்வகையினாற் கூறாது முறைபிறழ்க் கூறல் முந்துமொழிந்ததன் தலைதடுமாற்றம் என்னும் உத்தியாகும்.

10.ஒரு பொருளெடுத்து இலக்கணம் கூறியவழி, அது போல்வனவற்றையும் அவ்விலக்கணத்தான் முடித்தல் ஒப்பக்கூறல் என்னும் உத்தியாகும்.

11.சூத்திரத்தின் பொருள் கவர்த்துத் (பலவாக) தோன்றின் அதனுள் ஒன்றனைத் துணிந்து கூறல் ஒருதலை மொழி என்னும் உத்தியாகும். இதனை இளம்பூரணர், ஏகாக்கரம் என்னும் வடமொழிப் பொருண்மை என்பர்.

12. பிறநூலாசிரியர் கூறியவாறு கூறாது தன் கோட்பாட்டான் கூறல் தன்கோட் கூறல் என்னும் உத்தியாகும். அது வேற்றுமை எட்டு என்றல்.

13.இலக்கண வகையான் ஒதுதலன்றி, ஆசிரியன் ஒரு சூத்திரத்தின்கண்ணே ஒரு சொல்லை வைப்பானாயின், அவ்வைப்பினை இலக்கணமாகக் கோடல் உடம்பொடு புணர்த்தல் என்னும் உத்தியாகும். ஒற்றீற்றுச் சொல்லை உகரங் கொடுத்துக் கூறுகவென இலக்கணம் கூறிற்றிலராயினும் 'ஆரும் அருவும் ஈரொடு சிவணும்' (விளி.21) என ஒதுதலின் 'அர்' என்பது 'அரு' என உகரம் பெற்றது.

14. பிற நூலாசிரியன் உடம்பட்ட பொருட்குத் தான் உடம்படுதல் பிறனுடம்பட்டது தானுடம்படுதல் என்னும் உத்தியாகும். அஃதாவது

குறிப்பு

இரண்டாம் வேற்றுமை செயப்படுபொருட்கண் வரும் எனப் பாணினியார் ஓதினார்; அஃது இவர்க்கும் உடன்பாடு.

15. மேற் கூறப்பட்ட சூத்திரத்தாற் கூறப்படாத பொருளைப் பின்வருகின்ற சூத்திரத்தான் அமைத்தல் இறந்தது காத்தல் என்னும் உத்தியாகும்.

16. முன் கூறப்பட்ட சூத்திரத்தானே, வருகின்ற சூத்திரத்தின் பொருளினையும் பாதுகாக்குமாறு வைத்தல் எதிரது போற்றல் என்னும் உத்தியாகும்.

17. சில பொருள்களைக் கூறி, அவற்றுள் ஒன்றனை இன்ன இடத்துக் கூறுவாம் என்றல் மொழிவாம் என்னும் உத்தியாகும். 'புணரிய னிலையிடைக் குறுகலும்' (மொழி.2) என்பது சான்றாகும். இகரம் புணர்ச்சியின் போது குறுகி ஒலித்தலைக் குற்றியலுகரப் புணரியலில் "யகரம் வருவழி இகரம் குறுகும், உகரக்கிளவி துவரத் தோன்றாது" (குற். பு. 5) எனக் கூற இருப்பதை மொழிமரபில் தொல்காப்பியர் சுட்டுவது மொழிவாம் என்னும் உத்தியாகும்.

18. பல பொருளாய் அதிகரித்தவற்றுட் சில பொருளை மேற்சொல்லப்பட்டன என்றல் கூறிற்று என்னும் உத்தியாகும். "மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல் வகையும் மேற்கிளந் தன்ன" (செய்.2) என்றதனாற் கொள்க.

19. உலகின்கண் வழக்கின்றி ஒரு பொருட்கு ஆசிரியன்தான் குறியிடல், தான் குறியிடுதல் என்னும் உத்தியாகும். அஃது உயர்திணை, அஃறிணை என்பன.

20. ஒரு பொருளை ஓதியவழிச் சொல்லுவதற்கே உரித்தன்றிப் பிற பொருட்கும் பொதுவாக முடித்தமை காட்டல் ஒருதலையன்மை முடிந்தது காட்டல் என்னும் உத்தியாகும்.

21. ஒரு பொருளைக் கூறும்வழி ஏதுவினாற் கூறலன்றித் தன் ஆணையாற் கூறல் ஆணை கூறல் என்னும் உத்தியாகும். வேற்றுமை ஏழு எனப் பாணினியார் கூறினமையின், தொல்காப்பியர் விளியை முதல் வேற்றுமையில் அடக்கி "வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப" (வேற்.1) என்று கூறி "விளி கொள்வதன்கண் விளியோடு எட்டே" (வேற்.2) எனக் கூறுதல்.

குறிப்பு

22. ஒரு சூத்திரம் பல பொருட்கு ஏற்குமாயின் அவற்றுள் நல்லதனைப் பொருளாகக் கொள்ளுதல் பல்பொருட் கேற்பின் நல்லது கோடல் என்னும் உத்தியாகும்.
23. தொகுத்துக் கூறிய சொல் அடிப்படையில் பிறிதும் ஒரு பொருள் வகுத்துக் காட்டல் தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல் என்னும் உத்தியாகும். “குற்றியலுகர முறைப்பெயர் மருங்கின்” (மொழி.9) என்னும் சூத்திரத்தான் மொழிமுதற் குற்றுகரமும் கோடல்.
24. பிற நூலாசிரியன் கூறின பொருண்மையைக் கெடுத்துத் தன் முடிவு கூறுதல் மறுதலை சிதைத்துத் தன் துணிபு உரைத்தல் என்னும் உத்தியாகும். நெட்டெழுத்து ஏழ் அளபெடை என்பன குற்றெழுத்தின் விகாரம் என்பாரை மறுத்து வேறோர் எழுத்தாக ஒதுதல்.
25. பிற நூலாசிரியன் கொண்ட கோட்பாட்டைக் கூறுதல் பிறன்கோட் கூறல் என்னும் உத்தியாகும். அஃது, “வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப” (வேற்.1) என்றல்.
26. தான் அறியாத பொருளைப் பிறர் கூறியவாற்றான் உடம்படுதல் அறியாது உடம்படல் என்னும் உத்தியாகும். அஃது, ஏழாம் நரகம் இத்தன்மைத்தென ஒருவன் கூறியவழி, அது புலனாகாதாகலின், அது சொன்னதற்கு உடம்படுதல். இது வழி நூலாசிரியர்க்கு உரியது.
27. ஒரு பொருளை ஒதியவழி, அதற்கு இனமாகிய பொருளைச் சேரக் கூறாது இடையீடுபடக் கூறுதல் பொருள் இடையீடுதல் என்னும் உத்தியாகும். அஃது, பெண்மை சுட்டிய (கிளவி.4) என்னும் சூத்திரம் ஒதி அதன் பகுதியாகிய ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி (கிளவி.12) என்பதனை இடையீட்டு வைத்தல் போல்வன.
28. இனிக் கூறவேண்டுவது இது என உணர்த்தல் எதிர்பொருள் உணர்த்தல் என்னும் உத்தியாகும்.
29. பிரிநிலை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எச்சங்களைக் கண்டு ஆங்குச் சொல்லியவாற்றாற் பொருள்கோடல், சொல்லின் எச்சம் சொல்லியாங்கு உணர்த்தல் என்னும் உத்தியாகும்.
30. முன்னாயினும் பின்னாயினும் நின்ற சூத்திரத்திற் சொல்லை இடைநின்ற சூத்திரத்தினுங் கொணர்ந்து புணர்ந்துரைத்தல், தந்து புணர்ந்துரைத்தல் என்னும் உத்தியாகும்.

குறிப்பு

31. இரட்டுற மொழிந்து இரண்டு சொற்கும் பொருள்கோடல் ஞாபகங் கூறல் என்னும் உத்தியாகும்.

32. ஒரு சூத்திரத்தான் ஓரிலக்கணம் ஓதியவழி, அதற்குப் பொருந்தாமை உளதாகத் தோன்றின், அதற்குப் பொருந்துமாறு விசாரித்துணர்தல் உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் என்னும் உத்தியாகும்.

தொல்காப்பியர் 'பிற அவண் வரினும்' என்று கூறினமையான், "பிறவாறு கொள்ளப்படுவன மாட்டெறிதல், சொற்பொருள் விரித்தல், ஒன்றென முடித்தல், தன்னின முடித்தல் என்பன" என உரை கூறுவர் இளம்பூரணர்.

"இன்னும் 'சொல்லியவல்ல பிற' வென்றதனான், யாற்றொழுக்கு, அரிமா நோக்கு, தவளைப் பாய்த்துள், பருந்து விழுக்காடு என்னும் சூத்திரக் கிடக்கையும், ஆதிவிளக்கு, மத்திம தீபம், இறுதி விளக்கு என்னும் பொருள்கோள் நிலையும் கொள்ளப்படும்" என்றும் கூறுவர்.

கருதிய பொருளை வழுவாமல் சூத்திரம் ஒருங்குபடக் கிளத்தல் யாற்றொழுக்கு என்னும் உத்தியாகும்.

முன்னும் பின்னும் கூறுகின்ற இரண்டு சூத்திரத்தினையும் இடைநின்ற சூத்திரம் நோக்குதல் அரிமா நோக்கு என்னும் உத்தியாகும்.

இடையறுத்து ஓடுதல் தவளைப் பாய்த்து என்னும் உத்தியாகும்.

ஓர் அதிகாரத்துள் பொருத்தமில்லாத பொருள் யாதானுமொரு காரணத்தான் இடைவருதல் பருந்து விழுக்காடு என்னும் உத்தியாகும்.

சூத்திரத்தினான் ஆதியில் (தொடக்கத்தில்) அமைந்த பொருள் அந்தத்து (முடிவு) அளவும் ஓடுதல் ஆதிவிளக்கு என்னும் உத்தியாகும்.

இடைநின்ற பொருள் முன்னும் பின்னும் நோக்குதல் மத்திம தீபம் என்னும் உத்தியாகும்.

இறுதி நின்ற பொருள் இடையும் முதலும் நோக்குதல் இறுதி விளக்கு என்னும் உத்தியாகும்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்து அறிக.

குறிப்பு:

- உங்கள் பதிலைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோடிட்ட இடத்திலோ அல்லது வெற்றிடத்திலோ எழுதுக
- நீங்கள் எழுதிய பதிலைப் பாடத்தின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிலோடு ஒப்பிட்டு உங்கள் முன்னேற்றத்தை அறிக.

1. இளமைப் பெயர்கள் எத்தனை?

.....

2. ஆண்பாற் பெயர்கள் எத்தனை?

.....

3. பெண்பாற் பெயர்கள் யாவை?

.....

4. ஓரறிவுயிர் என்றால் என்ன?

.....

5. முதல் நூல் என்பது யாது?

.....

தொகுத்தறிவோம்

பார்ப்பு, பறழ், குட்டி, குருளை, கன்று, பிள்ளை, மக, மறி, குழவி என்ற ஒன்பது பெயர்களும் இளமைப் பெயர்களாகும். எருது, ஏற்றை, ஒருத்தல், களிறு, சேவு, சேவல், இரலை, கலை, மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர், போத்து, கண்டி, கடுவன் என்னும் பதினைந்து பெயர்களும் ஆண்பாற் பெயர்களாகும். பேடை, பெடை, பெட்டை, பெண், மூடு, நாகு, கடமை, அளகு, மந்தி, பாட்டி, பிணை, பிணவு, பிடி என்னும் பதின்மூன்று பெயர்களும் பெண்பாற் பெயர்களாகும். தொல்காப்பியர் உலகத்துப் பல்லுயிரையும் ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை அறுவகையாகப் பாகுபடுத்துவர். அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்போர் நால்வகை வருணத்தார் எனப்படுவர். உலகமானது நிலம், தீ, நீர், வளி, விசும்பு ஆகிய ஐம்பெரும்பூதங் கலந்த மயக்கமாதலான், உலகப்பொருள்களை இருதிணையும் ஐம்பாலும் வழாமல் திரிபுபடாத சொல்லோடே தழுவுதல் வேண்டும். மரபு என்பது நூற்கு இன்றியமையாத இயல்பாகும். அவ்வியல்பு

தொல்காப்பியம் –
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

குறிப்பு

திரியாத மரபுடையவாகி உரைக்கப்படும் நூல் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று முதலால்; மற்றொன்று வழிநூல். நூலுக்குரியனவாக சொல்லப்பட்ட எல்லாக் குணங்களும் மறுதலையாக அமையுமாயின் அது சிதைவின்பாற் படும். நுதலியது அறிதல் முதல் உய்த்துக்கொண்டு உணர்தல் ஈறாக நூல் உத்திகள் முப்பத்திரண்டு ஆகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

குஞ்சரம் – யானை; வைசியன் – வணிகன்.

உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்களுக்கான விடைகள்

1. இளமைப் பெயர்கள் ஒன்பது ஆகும்.
2. ஆண்பாற்பெயர்கள் பதினைந்து ஆகும்.
3. பேடை, பெடை, பெட்டை, பெண், மூடு, நாகு, கடமை, அளகு, மந்தி, பாட்டி, பிணை, பிணவு, பிடி ஆகிய பதின்மூன்றும் பெண்பாற் பெயர்களாகும்.
4. ஓரறி வுயிரே உற்றறி வதுவே.
5. வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவினையுடைய முனைவன் கண்டது முதல் நூலாகும்.

இறுதித் தேர்வு மாதிரி வினாக்கள்

1. தொல்காப்பியர் கூறும் இளமைப் பெயர்கள் குறித்து விளக்குக.
2. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ஆண்பாற் பெயர்களை எடுத்துரைக்க.
3. தொல்காப்பியர் சுட்டும் பெண்பாற் பெயர்களைக் கட்டுரைக்க.
4. உயிர்ப்பாகுபாடு குறித்து தொல்காப்பியர் கூறுவனவற்றை எழுதுக.
5. நால்வகை வருணத்தார்க்குரிய மரபுகளை விவரி.
6. வழக்கு, செய்யுள் மரபுகள் பற்றிக் கூறுக.
7. நூலின் வகைகள் குறித்தெழுதுக.
8. நூற்குரிய இலக்கணத்தை விளக்குக.
9. ஈரைங் குற்றங்களை எடுத்துரைக்க.
10. முப்பத்திருவகை நூல் உத்திகளை விவரி.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி
தொலைநிலைக் கல்வி இயக்ககம்
தாள்: 10762 – தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணம்
(மாதிரி வினாத்தாள்)

காலம்: 3.00 மணி

மொத்த

மதிப்பெண்: 75

குறிப்பு

பகுதி - அ

அனைத்து வினாக்களுக்கும் ஓரிரு வரிகளில் விடையளிக்க.

(10 X2= 20)

1. முற்படக் கிளந்த எழுதிணைகள் எனப்படுவன யாவை?
2. உள்ளுறை என்றால் என்ன?
3. விரிச்சி - பொருள் யாது?
4. ஐயம் களையும் கருவிகள் யாவை?
5. தலைவனுக்குத் தற்புகழ் கிளவி எப்பொழுது நிகழும்?
6. பெண்பாலர்க்குரிய இயல்புகள் யாவை?
7. சுட்டிக் கூறா உவமம் என்றால் என்ன?
8. பண்ணத்தி என்றால் என்ன?
9. அம்மை என்றால் என்ன?
10. முதல் நூல் என்பது யாது?

பகுதி - ஆ

பின்வரும் வினாக்களுக்கு ஒரு பக்க அளவில் விடை தருக.

(5 X5= 25)

11. அ) திணை மயக்கம் என்றால் என்ன? விளக்குக.

(அல்லது)

ஆ) உடன்போக்கில் செவிலி கூற்றுக்களைக் கூறுக.

12. அ) தும்பைத் திணையின் சிறப்பியல்பை எழுதுக.

(அல்லது)

ஆ) “சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே” – விளக்குக.

13. அ) காட்டலாகாப் பொருள்கள் குறித்தெழுதுக.

(அல்லது)

ஆ) பெருமிதம் பிறக்கும் பொருள்களைச் சுட்டுக?

தொல்காப்பியம் -
பொருளதிகாரம் -
இளம்பூரணம்

குறிப்பு

14. அ) அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்கள் யாவை?

(அல்லது)

ஆ) உவமப்போலி என்றால் என்ன? அதன் வகைகளை விளக்குக.

15. அ) தொல்காப்பியரின் அசைக் கோட்பாடு குறித்தெழுதுக.

(அல்லது)

ஆ) உயிர்ப்பாகுபாடு குறித்து தொல்காப்பியர் கூறுவனவற்றை எழுதுக.

பகுதி -இ

எவையேனும் மூன்றனுக்குக் கட்டுரை வடிவில் விடையளிக்க

(3 X 10 = 30)

16. பிரிவு வகைகள் குறித்து விவரி.

17. வாகைத்திணையின் வகைகளையும் துறைகளையும் கட்டுரைக்க.

18. களவில் தோழியின் பங்கும் பணியும் குறித்து விவரி.

19. அகத்திற்கே உரிய மெய்ப்பாடுகளைத் தொகுத்தெழுதுக.

20. தொல்காப்பியர் சுட்டும் யாப்பு வகைகளை விவரி.
